DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

By.Mrs. N.

AKLINDAN BİR SAYI TUT'un yazarından

TEPENİN LANETİ

JOHN VERDON

KORİDOR

TEPENİN LANETİ

John Verdon

KORİDOR YAYINCILIK - 490

ISBN: 978-625-7781-28-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49242

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Tepenin Laneti

John Verdon

Özgün Adı: **On Harrow Hill**

© 2021 John Verdon

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Koridor Yayıncılık'a aittir. Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Ender Nail

Kapak tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Baskı: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: My Matbaacılık SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.

Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2021

KORİDOR YAYINCILIK

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 Kat: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 – 544 41 41 / Faks: 0212 – 544 66 70

info@koridoryayincilik.com.tr

www.koridoryayincilik.com.tr

TEPENİN LANETİ

John Verdon

Çeviren: Ender Nail

Naomi'ye...

By. Mrs. N.

İnsan doğasındaki en ölümcül kusur,
yetersiz delillerin şekillendirdiği
sarsılmaz fikirlere sımsıkı sarılma kabiliyetidir.

ANONİM

Birinci Kısım

Diriliş

By. Mrs. N.

1

"Görgü tanığının katilin eşkâliyle ilgili yaptığı tanımlamayı dikkatle dinleyin," dedi Dave Gurney.

Eyalet Polis Eğitim Akademisinin konferans salonunun kürsüsünde "Görgü Tanıkları İfadelerinin Yorumlanması," konulu seminerde konuşuyordu. Arkasındaki platforma bir projeksiyon ekranı yerleştirilmişti. Elinde tek sayfalık bir belge vardı. Hevesli adaylardan bazıları merakla öne doğru eğildiler. Hepsi onu izliyordu.

"Kayıtlara geçen bu ifade Bronx'ta bir devlet okulunda vekil öğretmenlik yapan yirmi iki yaşındaki Maria Santiago tarafından NYPD* otoyol polisine verilmiştir:

'138. Cadde'deki metro istasyonunun kuzey yönündeki platformundaydım. İşten eve geliyordum. Dolayısıyla saat 14 civarıydı. Cadde kalabalık değildi. Soğukkanlı görünmeye çalışan, bir hayli zayıf, siyahi bu genç de oradaydı. Üzerinde gençlerin bugünlerde giydiği türden garip giysiler vardı. Hemen yanında yaşları ondan daha büyük olan dört beyaz genç duruyordu. İnşaat işçilerine benziyorlardı. Kötü kötü siyahi gence bakmaya başladılar. İçlerinden, siyah deri ceket ve siyah kirli kot pantolonlu iri yarı genç, çocuğun giysileriyle ilgili bir şey söyledi. O da karşılık verdi. Ne dediğini tam anlayamadım ama benim gibi Puerto Rico aksanıyla konuşuyordu. Bu iri genç, aniden ceketinin cebinden

* NYPD: New York Polis Teşkilatı. (Ç.N.)

bir tabanca çıkartıp çocuğu vurdu. Oradakiler dehşet içinde, çığlık çığlığa kaçışmaya başladılar. Sonra polisler geldi.'

"Bayan Santiago'nun tam ifadesi bundan biraz daha uzun," dedi Gurney başını elindeki ifade tutanağından kaldırarak. "Ama ana hatlarıyla bu kadar. Bir kez daha okumamı isteyen var mı?"

Ön sıradaki bir kız aday elini kaldırdı. "Mümkünse lütfen."

Bir kez daha okudu. "Üçüncü kez dinlemek isteyen var mı?"

Kimse bir şey söylemedi. Kürsüden ikinci raporu aldı.

"Şimdiki örneğimiz de yine NYPD otoyol polisine ait. Burada da cinayetin işlendiği platformdaki gözlemler aktarılmış. İfade, kırk beş yaşındaki bir benzin istasyonu sahibi John McIntyre'a ait.

'İş çıkış saatiydi. İstasyon çok kalabalıktı. Metrodan nefret ederim aslında ama arada kullanmak zorunda kaldığım da oluyor. İstasyonlar leş gibi. Pis kokuyor. Yerlere tükürüp duruyorlar. Neyse, bu çocuk da oradaydı. İşten eve dönüyordu. Bekleneceği üzere yorgun ve gergin gibiydi. Kimseye aldırmadan sakin sakin metronun gelmesini bekliyordu. Bir grup ganster-rapçi karışımı serseri de onu izliyordu. Baş belası pislikler işte. Şişkin montlu, bağcıkları yanlarından sarkan çirkin spor ayakkabılı, aptal şapkalarının üzerine kapüşonlarını çekmiş tuhaf tipler. Çetenin lideri işinden eve dönen gence gözlerini dikti. Kötü bakışlar ve bela arayan tavırlarla çocuğu süzüyordu. Siyahi genç ters bir şey söyledi. Sonra tabancasını çekti. Bir süre boğuştular. O esnada siyahi genç kendi silahıyla vuruldu. Platformdan düştü. İğrençti. Ama silahını çekmemeliydi sonuçta. Karmayı devreye sokarsan böyle olur işte, değil mi? Bu serserilerin de kafası iyiydi muhtemelen. Meth bu iğrenç tipleri tam manasıyla zıvanadan çıkartıyor.'*

* meth: metamfetamin. Uyarıcı ve halüsinasyon özelliği olan sentetik bir madde. (Ç.N.)

"Diğer ifade gibi bu da önemli noktaları tespit edilerek özetlenmiş," dedi Gurney. "Bir kez daha dinlemek ister misiniz?"

Aynı aday bir kez daha okumasını rica etti. Gurney de onu kırmadı. Bitirince karşısındakilerin yüzlerine bakıp her iki ifadeyle ilgili bir yorum yapmak isteyip istemediklerini sordu.

İlk anda sınıf sessizliğini korudu. Sonra arka sıralardan biri "Evet, benim yorumum aynen şöyle; nereye gidersen git ama New York City'ye sakın yaklaşma," dedi.

Birkaç kişi onu destekler mahiyette şeyler söyledi.

Gurney bekledi. "Neden bu iki ifade tutanağını seçtiğime dair bir fikri olan var mı?"

Sonunda çalışkan bir köylü çocuğu imajı uyandıran sarışın bir genç elini kaldırdı. "Otoyol polisi olmadığımız için ne kadar mutlu olmamız gerektiğini anlamamız için olabilir mi?"

Bu sözler minik kahkahalarla karşılık buldu.

Gurney bekledi.

İlk sıradaki genç kız başını kaldırıp gözlerini kısarak şüphe dolu bakışlarla ona bir süre baktıktan sonra "Bu iki ifade aynı cinayetin farklı görgü tanıklarına ait olduğu için mi?" diye sordu.

Gurney gülümsedi. Bir öğrencinin sezgilerini harekete geçirmek gününün aydınlandığı hissini doğururdu hep.

Gözlerini salondakilerin üzerinde dolaştırınca şüphe, şaşkınlık ve merak dolu ifadeler gördü. Birkaç adaysa polislere has ifadesizlik zırhının ardına gizlenmeyi deniyordu. İtirazları duymak için bir süre bekledi.

İlk itiraz, çelimsiz olsa da kuvvetli olduğu anlaşılan, küçük gözlü, somurtkan yüz ifadeli bir genç adamdan geldi. "Madem öyle hangisi yalan söylüyormuş?"

"İkisi de yalan makinesine bağlanmayı kabul etti. Sonrasında da uzmanlar her ikisinin de doğruyu söylediğini tespit etti."

"Bu mümkün değil. Aralarında bariz çelişkiler var. Silahın kimde olduğu, kimin yalnız olduğu, kimin hangi gruba dâhil ol-

duğu, kimin ilk fitili ateşlediği falan tamamen farklı. İkisi birden haklı olamaz."

"Doğru," dedi Gurney sakin bir ifadeyle.

"Ama az önce dediniz ki..."

"İkisi de doğru söylüyordu dedim. İkisi de haklıydı demedim."

"Bu da ne demek şimdi?" diye atıldı çelimsiz genç, hakkını aramanın ötesine geçen kontrolsüz bir öfkeyle. Bu kontrolsüzlük emniyet teşkilatında iyi bir kariyer yapmasının çok zor olduğunu gözler önüne seriyordu. Ama Gurney bu konuya girerek dersin akışının bozulmasını istemedi.

Tüm sınıfa hitap ederek "Size bazı bilgiler vereceğim," dedi. "Sonra belki biriniz bana tüm bunların anlamını açıklayabilir. Toplam altı görgü tanığıyla görüşüldü ve hepsinin yazılı ifadeleri alındı. Bu ifadelere göre kavga edenlerden birinde tabanca vardı, diğeri tabancalıydı ve her ikisinde tabanca vardı. Vurulan kişi yirmili yaşlarında siyahi bir Afro-Amerikan ya da açık tenli İspanyol asıllı bir gençti. Sert görünüşlüydü, zayıftı, orta boyluydu ve kısa boyluydu. Diğer şahıs siyah bir deri ceket giyiyordu. Siyah gömleği vardı ama ceketi yoktu. Kahverengi bir yağmurluk giyiyordu. Tartışma silahın ateşlenmesinden önce beş saniye, otuz saniye ve bir dakikadan fazla sürdü. Birbirleriyle tartıştılar. Ya da aralarında hiç konuşma geçmedi." Duraksadı. "Tüm bunlardan ne anladınız?"

"Tanrım," diye mırıldandı çiftlikte büyümüş gibi görünen genç aday. "Görgü tanıklarının kafası güzelmiş galiba."

Gurney omzunu silkti. "İfadeleri alan memurun görüşüne göre altı görgü tanığı da ayıkmış ve gayet güvenilir bir imaj çizmişler."

"Evet ama... biri vurulmuş işte. Demek ki birinde tabanca varmış. İyi de hangisinde?"

Gurney gülümsedi. "Doğru yorum, yanlış soru."

Bu; hemen sonrasında arka sıradaki, saçlarını kazıtmış, iri yarı, vücut geliştirme sevdalısı olduğu her hâlinden belli genç

tarafından sonlandırılıncaya dek şaşkınlık dolu bir sessizliğe yol açtı. "Silahın kimde olduğunu sormak yanlış soru mu?"

"Öyle."

Badici aday yanıt vermeden önce düşünceli bir tavırla gözlerini kıstı. Sonra "Acaba ikisi de silahlı olduğu için mi?" dedi.

"Ya da..." diye yönlendirdi Gurney.

"İkisinde de silah yok muydu yani?"

"İyi ama durum böyleyse..."

Bu kez sessizliği salonun ortalarından gelen bir ses bozdu. "Başka biri ateş etmiş!"

"Tarafsız tek görgü tanığı gerçekten de tam olarak bunu ortaya koydu," dedi Gurney.

Bu cümle salonda şaşkın bakışmalara yol açtı.

Birinin ne demek istediğini anlamasını bekliyordu.

Söze giren ilk sıradaki, ifadeleri birer kez daha okumasını isteyen aday oldu. "Bu sözünü ettiğiniz 'tarafsız tek görgü tanığı' güvenlik kamerası olabilir mi acaba?"

Gurney kıza bakıp takdirle başını salladı. "Video kaydından kurbanın vurulduğu andaki konumu saptanabiliyor. Yapılan otopsiyle de kurbandaki yaranın açısı dikkate alınarak kurşunun izlediği yol ve dolayısıyla da katilin muhtemel konumu belirlendi. Sonrasında görüntüler tespit edilen yöne doğru geriye alındığında cebindeki küçük bir tabancayı andıran cismi kurbana doğru tutan genç bir adam belirlendi. Vurulma anının hemen sonrasında bu şahıs cismi cebine soktuğu gibi hızlı adımlarla istasyon çıkışına yöneliyor. Oradan nereye gittiğiyse..."

Öfkeli aday sözünü kesti. "Görgü tanıklarından hiçbirinin silahın hangi yönden ateşlendiğini duymadığını mı söylüyorsunuz yani?"

"Beynin en önemli gücü olan ani bağlantılar yaratabilme yeteneği aynı zamanda en büyük zayıflığı da olabilir. Tüm görgü tanıkları kavga eden şahıslardan en az birinin elinde bir tabanca gördüklerini düşünüyorlar. Silah sesini duyduktan hemen sonra.

Sesi ve görüneni birbirine bağlıyorlar. Beyinleri işitilen sesle birlikte görsel mantığı devreye sokuyor. Tabanca olduğunu düşündüğün bir şey görüyorsun, bir silah sesi duyuyorsun. Ve beynin otomatik bir şekilde bu ikisini birbirine bağlıyor. Aslında beynimiz *neredeyse* her zaman haklıdır da."

Badici kaşlarını çatmıştı. "Ama hiçbirinde silah yoktu demediniz. Yani... silah gördüklerini ileri süren görgü tanıkları... aslında ne görmüşler?"

"Cep telefonu."

Bu yanıt salonda o ana kadarki en uzun süreli sessizliğe neden oldu. Bu sözlerin salondaki çoğunluğa stres altındaki polis memurlarının yaptığı büyük hataları içeren trajik haberleri hatırlattığına kuşku yoktu.

Çiftçilere benzeyen aday şaşkınlık içinde gibiydi. "Yani, görgü tanıkları bütünüyle yanılıyorlar mıymış?"

"Evet," dedi Gurney.

Ön sırada, tam karşısındaki aday elini kaldırdı. "Bundan nasıl bir çıkarım yapmalıyız? Görgü tanıklarının ifadesini almakla hiç uğraşmayalım mı yani?"

"Tanık ifadeleri işe yarayabilir," dedi Gurney. "Ama burada en önemli husus tedbiri elden bırakmadan zihni her olasılığa açık tutmaktır. Görgü tanığının son derece güvenilir olsa da yanılıyor olabileceğini akıldan çıkarmamak gerekir. Çünkü bu sorun doğrudan mahkeme salonuna kadar ulaşacaktır. Görgü tanığının mahkemede verdiği ifadenin, kanıt açısından son derece zayıf olsa da ikna ediciliği bir hayli yüksektir. Bunun temel nedeni de ortada yalan söyleyen birinin olmamasıdır. Asıl sorun insanların gerçekte olmayan şeyleri gördüklerini sanmalarıdır."

Öfkeli aday yeniden atıldı. "Kafaları pek çalışmayanlar için belki bu doğru olabilir. Dikkatsiz şapşallar. Ama ben, inanın bana, bir şeyi görüyorum diyorsam o gerçekten orada olduğu içindir."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Gurney hoşnut bir gülümsemeyle. "Elimde beğeneceğinizi düşündüğüm iki animasyon var." Kürsünün ortasına gelip laptopu ve projeksiyon makinesini açtı.

"On saniyelik ilk animasyonda ekranda zıplayan büyük bir mavi top göreceksiniz. Topun üzerinde bazı rakamlar var. Diğer animasyondaysa yine üzerinde rakamlar yer alan başka bir büyük yeşil top var. Üzerlerindeki rakamlar dışında bu toplar arasında, boyutları, temas yüzeyleri, zıplama açıları gibi başka farklılıklar da olabilir. Şimdi dikkatle izleyin. Bakalım kaç fark tespit edebileceksiniz?"

Gurney tuşa dokununca ekranda deniz topuna benzer iri bir top zıplamaya başladı.

"Şimdi sıra yeşil topta," dedi Gurney bir kez daha tuşa dokunarak.

İkinci top da bir süre zıpladıktan sonra uzanıp projeksiyonu kapattı.

"Pekâlâ, şimdi tespit ettiğiniz farklılıkları söyleyin bana. Herkesin fikrini duymak istiyorum ama öncelikle de seninkini," dedi Gurney kendisine meydan okuyan gence bakarak.

Gencin gözlerinde daha önce olmayan bir kararsızlık belirmişti. "Topların üzerlerindeki rakamlar farklı olabilir."

Gurney heveslendirici bir tavırla başını salladı. "Başka?"

"Yeşil top maviden çok az daha hızlı zıplıyordu."

"Başka?"

Öfkeli aday bu kez omzunu silkti.

"Bu kadar mı?" diye üsteledi Gurney. "Farklı rakamlar, farklı zıplama hızları. Toplar arasında başka farklılık yok mu?"

"Tabii ki renkleri de."

Gurney aynı soruyu diğer adaylara da sorup hızlarla, boyutlarla, temas yüzeyleriyle ve üzerlerindeki rakamlarla ilgili farklılıkları ortaya koyan açıklamaları dinledi.

Tüm adaylar fikirlerini söyleyene dek bekledi.

"Aslında sizlere bir özür borçluyum. Sizleri yanlış yönlendirdim. Tıpkı bu animasyon bana ilk gösterildiğinde yapıldığı gibi."

Bir kez daha duraksadı. "Az önce ne söylediğimi fark edeniniz oldu mu?"

Başta kimse yanıt vermedi. Sonra badici gözlerini açarak "Bu kez animasyon dediniz. Animasyonlar değil," dedi.

"Doğru."

Karşısındakilerin şaşkın yüzlerine bakıp konuşmasını sürdürdü. "Aslında sadece tek bir top vardı. Size aynı animasyonu iki kez gösterdim."

Her söylediğine karşı çıkan aday yüzünü buruşturarak "Ama renkleri karıştırarak ilk seferinde topun mavi ikincisindeyse yeşil görünmesini sağladığınız ortada," dedi. "Kısacası bu, sizin yalan söylediğiniz dışında hiçbir şeyi kanıtlamaz."

Salona derin bir sessizlik çökmüştü. Gurney gülümsedi. "Zihninizi renkler değil ben karıştırdım. Animasyondaki top renk spektrumunda maviyle yeşilin tam ortasındaydı. Bu yüzden size başta öyle söyledim. Siz de ilk topun mavi ikincisininse yeşil olmasını beklediniz. Bu beklenti neticesinde de ilk gördüğünüzü olduğundan daha mavi ikincisini de daha yeşil gördünüz. Eğer sizleri iki farklı renk gördüğünüzü ileri sürdüğünüz ifadenizle ilgili yalan makinesine bağlasaydık testten geçerdiniz. Çünkü yalan söylemiyordunuz. Gördüğünüzü söylüyordunuz. İşte söylemeye çalıştığım şey bu. Görgü tanıkları size gördükleriyle ilgili doğruları aktarıyor olabilir ama bunların yalnızca kendi zihinlerinin içinde yer alan doğrular olması mümkün. Yalan testleri de sadece kişinin ne derece dürüst olduğunu tespit edebilir. Gerçekte olanları değil."

Salonun arka tarafından kulak tırmalayıcı tiz bir ses işitildi. "O zaman hangi delillere güveneceğiz?"

"DNA. Parmak izleri. Kredi kartı ve banka kayıtları. Telefon kayıtları, özellikle de GPS verisi olanları. E-postalar, yazılı metinler, sosyal medya paylaşımları şahsın cinayet nedenini,

ilişkilerini ve düşünce yapısını anlamamızda çok faydalı olabilirler."

"Peki ya güvenlik kameralarının kayıtları?" diye sordu biri.

"Elbette," dedi Gurney. "Aslına bakarsanız şahsen her zaman yüksek çözünürlüklü tek bir kamera kaydını on görgü tanığının ifadesine değişmem. Kameraların mantığı basittir. Ön yargıları, hayal güçleri, boşlukları doldurma arzuları yoktur. İnsanların aksine gerçekte ne varsa onu görürler. Ama bu görüntüler konusunda da dikkatli olun."

"Nasıl dikkatli?" diye sordu başka biri.

"Beyninizin kameranın doğru kaydettiklerini çarpıtması konusunda dikkatli olun."

2

Gurney, bir sonraki seminerin konusuyla ilgili okuma ödevlerini verdikten sonra dersi bitirip floresan ışığıyla aydınlatılan renksiz koridora yöneldi, akademinin yarı zamanlı psikoloğu ve aralıklı seyreden travmalar danışmanı Harris Schneider'ın ofisine doğru gitti.

Harris Schneider orta yaşlı, ufak tefek bir adamdı. Kırlaşmaya yüz tutmuş kalın bıyığından yiyecek kırıntıları hiç eksik olmazdı. Dirsek kısımları yamalı, kahverengi tüvit ceket giyer; gül ağacından yapılmış, tepeleme tütün dolu, bu yüzden de birazdan yakacak herhâlde diye düşündüren piposunu hep el altında tutardı. Gurney'in seminerindeki öfkeli adayla ilgili aktardığı endişeleri kariyerinin ortalarına gelmiş insanlarda sıklıkla gözlemlenen, saklamaya gerek duymadığı bezgin bir tavırla dinledi.

Boğazını temizledi. "Evet, biliyorum. Maalesef. Takibimizde zaten. Hiç iyi değil." Kendi söylediklerini onaylarcasına başı-

nı salladı. "Uygun zaman geldiğinde yapılması uygun görülen işlem yapılacak." Durumla ilgili yaptığı yorumdan çok hoşnut kalmışçasına hafifçe gülümsedi. Tepeleme dolu piposuna baktı. Ceket cebinden eski ama kaliteli olduğu belli bir krom çakmak çıkartıp masasının üzerine bıraktı. Bu hareketiyle görüşmenin bittiğini ortaya koyuyordu. Hemen ardından da burnunu çekip boğazını bir kez daha temizleyerek bu arzusunu pekiştirmiş oldu.

Gurney, endişelerini daha net bir biçimde ifade edebilmek istiyordu. Öfke kontrolü olmayan şahıslara silah ve rozet teslim edildiğinde neler olduğuna dair gözlemlerini aktarmak niyetindeydi. Ama Schneider da bu konuda onun kadar bilgi sahibiydi. Bunu düşünerek, lafı daha fazla uzatmadan adama biraz da nezaketsiz bir tonlamayla teşekkür edip otoparkın yolunu tuttu.

Asfalt yolda ilerlerken yüzüne çarpan sert rüzgâr, ilkbaharda New York kırsalındaki dağların havasının ne kadar değişken olduğunu fark ederek şaşırmasına neden oldu. Şafağın sökmesinden bir saat sonra bulutlu ve de bir hayli serin olan hava, iki saat sonra yerini pırıl pırıl bir gökyüzüne kısacası sımsıcak bir güne bırakmıştı. Ama şimdi yeniden bulutlar toplanmaya, hatta ufak ufak kar atıştırmaya başlamıştı.

Naylon yağmurluğunun fermuarını çekip, başını eğerek hızlı adımlarla eskimiş olsa da hâlâ işini gören Outback'e doğru hareketlendi. Kontağı ve kaloriferi çalıştırdıktan sonra mesajlarını kontrol etmek için telefonunu açtı. Bir mesaj vardı. Madeleine'den.

"Selam. Klinikten şimdi döndüm. Ev telefonuna bir mesaj bırakılmış. Mike Morgan tarafından. Sanırım bu Mike Morgan bir zamanlar ortağın olan adam, öyle değil mi? Mümkün olduğu kadar çabuk aramanı istiyor. Eve geldiğinde burada olmayabilirim. Deirdre Winkler'a gideceğim. Yeni iki yavru lama almışlar. Onları görmeye can atıyorum. Yemek saati dönmüş olurum. Eğer fırsatın olursa gelirken süt al."

Mike Morgan. Bu isim onda pek çoğu olumsuz sayılabilecek çağrışımlara neden oldu. Özellikle de içinden biri, kolay kolay unutulacak cinsten değildi. Bir olayın araştırılmasını bir şekilde birlikte yürütmeye başlamaları, aralarında benzerine kolay kolay rastlanmayacak türden bir gerilime neden olmuştu. Bu olay, kahramanlık haresiyle kuşatılan gerçeklerin zamanla su yüzüne çıkıp durumun pek de o kadar takdir edilecek bir şey olmadığı anlaşılana dek Morgan bir NYPD kahramanı olarak görünmüştü.

Madeleine onu sadece bir kez görmüş ama adamdan hiç hazzetmemişti. Sonrasında da Morgan'ın Gurney'le bir yıldan biraz daha az bir süre çalışmasının ardından sessizce teşkilattan uzaklaştırılma haberine hiç üzülmemişti.

Hatırladıkları, aklında huzursuz edici tek bir soru belirmesine yol açtı: *Morgan benden ne istiyor olabilir?* Elli dakikalık Walnut Crossing yolculuğu boyunca bu soru zihninde dolanıp durdu.

Madeleine'le birlikte şehirden taşınmalarının ardından yerleştikleri tepedeki çiftlik evlerine uzanan iki kilometrelik toprak yola saptığında rüzgârın hızının azaldığını, kar tanelerinin daha yavaş düştüğünü fark etti. Kar, yol boyunca uzanan yaşlı elma ağaçlarının, göletle ambar arasındaki altın çanak çalılıklarının ve ambardan evlerine dek uzanan çayırda iyiden iyiye boy atmış yabani otların üzerini kaplamaya başlamıştı.

Arabasını her zamanki yerine, hole açılan kapının hemen yanına park etti. Arabadan indiği esnada karla kaplı leylakların arasından bir sarı ispinoz sürüsü havalanıp çayırın diğer ucundaki kiraz fidanlığına doğru yöneldi. Hızlı adımlarla eve girdi, yağmurluğunu vestiyere asıp büyük mutfaktan geçerek çalışma odasındaki ev telefonuna yöneldi.

Morgan'ın mesajını dinleyip verdiği numarayı not etti. Adamın sesi gergindi. Hatta biraz da korkmuştu sanki.

İstekli değil de daha çok meraklı bir şekilde numarayı tuşladı.

Morgan telefonu ilk çalışta açtı.

"Dave! Aradığın için teşekkür ederim. Çok sevindim. Tanrım, sesini duymak çok güzel. Nasıl gidiyor?"

"Aynı. Bir sıkıntım yok. Sen nasılsın peki?"

"Bu ara işler biraz karışık. Aslında biraz değil de bayağı karışık. Zaten bu yüzden seninle konuşmak istedim. Buradaki durumumla ilgili bilgi sahibi misin?"

"*Burası* dediğin yerin neresi olduğunu bile bilmiyorum."

"Doğru. Tabii ki. Yıllardır hiç görüşmedik. Larchfield'tayım. Daha doğrusu kasabanın polis şefiyim. İnanması zor, değil mi?"

Gurney içinden onayladı. "Larchfield nerede ki?"

"Walnut Crossing'in sadece bir saat kadar kuzeyinde. Ama burasının adını duymamış olmana şaşırmadım aslında. Küçük, sessiz bir yer. Ciddi sayılabilecek suç oranı sıfıra yakındır. Hatta tek bir cinayet bile işlenmedi burada. Yani dün geceye kadar."

"Dinliyorum."

"Keşke bir yerde oturup konuşsak seninle."

"Telefonda anlatamaz mısın?"

"Tuhaf bir durum. Çok farklı açıdan incelenmesi gerek. Başarısız olursam yanarım. Senin oraya gelip açıklasam nasıl olur?"

Gurney duraksadı. "Ne zaman gelmek istiyorsun?"

"Bir saat içinde orada olabilirim."

Gurney telefonunun saatine baktı. 14:58. Bu adamla tekrar görüşmek gibi bir isteği olmamasına karşın kısa süreli de olsa birlikte çalışmış olmaları ilk anda isteğini geri çevirmesine engel olmuştu.

"Adresimi biliyor musun?"

Morgan'ın sesindeki heyecan tonlaması barizdi. "Tabii ki. Sen ünlü birisin. Bunu sen de biliyorsun zaten. Geçen sene bu civardaki bütün haber bültenlerinde adın geçti. 'Emekli, şehirli polis, White River Cinayetlerini çözdü.' Tanrı'ya şükür seni bulmak hiç zor olmadı!"

Gurney bir yorum yapmadı.

"Pekâlâ. Bir saat sonra görüşürüz o zaman."

3

Birlikte çalışma süreleri sadece on ay kadar olsa da Gurney, Mike Morgan'nın özel hayatıyla ilgili NYPD'de yirmi beş sene boyunca birlikte çalıştığı herkesten daha çok bilgi sahibiydi. Cinayet masasında, Gurney'in emekli olan ortağının yerine atandığı günden itibaren Morgan onu dert ortağı olarak kabul etmişti. Bu yüzden de Gurney onunla ilgili, en büyük arzusunun meslekte bir hayli itibarı olan polis babasının takdirini kazanmak olduğundan, kadınlarla ilişkilerindeki pervasızlıklarına, hatta paranoya eşiğinde gidip gelen duygu değişimlerine varana dek öğrenmek isteyebileceğinden çok daha fazlasını öğrenmişti.

Morgan'nın düzen takıntısını, özellikle de dakiklik konusundaki abartılı hassasiyetini gözlemlemişti. Bu yüzden de saat tam 15:59'da yolun aşağı tarafında siyah bir Chevy Tahoe görünce hiç şaşırmadı. Sürücü kapısında küçük bir daire oluşturacak biçimde LARCHFIELD POLİSİ ibaresi yer alan büyük SUV aracın gelip kendi Outback'inin yanına park edişini izledi.

Morgan araçtan inip araziye, karşı taraftaki tepelere tedirgin bir tavırla şöyle bir baktıktan sonra boy atmış kuşkonmaz tarhının yanındaki dar yoldan eve doğru yürümeye başladı. Üzerinde gayet iyi ütülenmiş siyah kumaş pantolonla, yakasında üç yıldızlı polis şefi amblemi yer alan gri gömleği vardı. Her ne kadar hâlâ atletik görünüyorsa da Gurney'in hatırladığından daha yavaş yürüyor gibiydi. Yüzündeki endişe çizgileri de sanki biraz daha derinleşmişti.

Gurney'in yanına yaklaşırken kısmen abartılı bir tavırla gülümseyerek elini uzattı. "David! Vay canına! Seni görmek ne kadar güzel. Çok uzun zaman oldu, değil mi?" Elini rahatsızlık uyandıracak derecede sıkı tutmuştu. Sonra birden kötü bir alışkanlığını fark eden biri gibi hemen gevşetti.

"Merhaba, Mike."

Morgan derin bir nefes alıp yanaklarını şişirdi. Karşı taraftaki tepelere, uzanıp giden araziye bakıp aldığı nefesi ağır ağır verdi. "Gerçekten burada mı yaşıyorsun? Etrafta başka tek bir ev bile yok. Bundan bir rahatsızlık duymuyor musun?"

"Rahatsızlık derken?"

"Yani ne bileyim şu ormana bir baksana. Tek bir insan bile yok etrafta. Ne kadar toprağın var?"

"Yaklaşık iki yüz dönüm. Eskiden çiftlikmiş burası. Şu an çoğu bu şekilde otlak gibi. Birkaç tane küçük taş ocağı ve kiraz ağaçları var ileride. Bir de akçaağaçlar. Bol bol da küçük patika."

Morgan baş sallamakla yetindi. Aslında dinlemiyor gibiydi. Yeniden çevresine bakındı. "Hiç yılan gördün mü?"

"Nadiren. Zaten ufak tefek oluyorlar. Zehirli değiller."

"Yılanlardan nefret ederim. Hep tiksindim. Bir keresinde komşusunun posta kutusuna bir çıngıraklı bir yılan bırakan adamla ilgili bir şeyler okumuştum. Düşünebiliyor musun?"

Gurney eşikten bir adım içeri girip, nispeten isteksiz bir tavırla içeriyi işaret ederek "Girsene," dedi.

"Teşekkür ederim."

Gurney holden geçip mutfağa yöneldi. Cam kapıların yanındaki yuvarlak ahşap masanın üzerindeki seminer notlarını kenara çekti.

"Otursana. Kahve? Çay?"

Morgan omuz silkti. "Sen ne içeceksen bana da ondan ver."

Gurney kahve makinesiyle meşgulken Morgan ayakta durmayı sürdürdü. Önce bir süre etrafına bakındı. Ardından bakışlarını cam kapılardan ileriye doğru çevirdi.

"Çok teşekkür ederim. Gelme isteğimi geri çevirmediğin ve atlayıp hemen gelebildiğim için sana gerçekten minnettarım."

Kahve hazır olunca Gurney kupaları doldurup masaya yöneldi. "Süt? Şeker?"

"İstemem. Teşekkürler."

Gurney kahvaltıda oturduğu her zamanki sandalyesine, Morgan da karşısındakine geçti. Gurney kahvesinden bir yudum alıp beklemeye koyuldu.

Morgan gergin bir tavırla sırıtarak başını hayır anlamında salladı. "Yolda hep bunu düşündüm aslında... Ama şimdi nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Gurney adamın tırnaklarını hâlâ kısacık kalıncaya dek yemeyi sürdürdüğünü fark etti. Tırnakları hep böyleydi. Şiş parmak uçları kemirilmiş tırnakların boşluğunu doldururdu. Ama Morgan bu alışkanlığın pençesindeki çoğu kişinin aksine bunu asla toplum içindeyken yapmazdı. Bunu düşündüğü an Gurney, toplum içinde hep diyet yapıyormuş gibi göründüğünden neden o derece şişman olduğuna bir anlam verilemeyen kendi annesini hatırladı.

Morgan iki eliyle kahve kupasını sımsıkı tutarak "Sanırım hakkımda bildiğin son şey teşkilattan ayrılma olayım," dedi. Duraksadı. Bunu bir soru gibi algılanacak biçimde tonlamıştı.

"Şehir dışına taşındığını duymuştum."

"Evet, gayet iyi bir dönemdi üstelik. Bartley'in emekli ikramiyemi alabilmem için yirmi yıllık hizmet süremi tamamlamama izin verdiğini biliyorsun, değil mi?"

Gurney başıyla onayladı. Morgan, başını soktuğu bela düşünüldüğünde, böyle bir imkân bulabildiği için şanslı sayılırdı.

"Bu para sayesinde bir süre kafa dinleme fırsatım oldu. Bir gün üzüm bağlarında boş boş dolaşırken birinden Larchfield'taki Russell Kolejine güvenlik müdürü aradıklarını duydum. Gidip başvurdum ve işe alındım."

"NYPD'deki sicilinde bulunan olumsuzluk bir sorun yaratmadı mı?"

"İşe alındığıma göre yaratmamış olmalı. Aslında bu anlaşılabilir bir şey. Resmi bir disiplin soruşturması geçirmemiştim sonuçta. Kayıtlarda sadece görev süremi doldurup emekli olduğum görünüyor. Yirmi sene çalışıp emekli olmuşum gibi."

Morgan devam etmeden önce sanki geçmişinin görüntüleri orada belirmişçesine başını eğip bir süre elindeki kahve kupasına baktı.

"Kolejdeki işim iyiydi. İtibarlı, makul maaşlı falan. Ama bir sene sonra Larchfield polis şefi istifa etti. Hemen ardından da onun yerini almam teklif edildi." Gözlerinde anlık bir gurur parıltısı belirmişti. "Kasaba yönetimi tarafından bir dizi görüşmeye çağırıldım. İki hafta sonrasındaysa artık yakamda altın rozet taşıyordum."

"Bu kadar basit yani?"

Gözlerindeki gurur yerini tereddüt dolu bakışlara bıraktı. "Biraz alışılmadık gibi görünüyor, değil mi?"

"Bence biraz değil bayağı alışılmadık." Gurney aklına takılanlardan ilk önce hangisini sorması gerektiğini bir an düşündü. En makul görünecek soruyu seçti. "Görevinin kapsamı ne peki?"

Morgan duraksayıp yeniden kahvesine baktı. "Larchfield garip bir yer. Paranın çok bol olduğu, suçunsa hiç olmadığı bir yer. İnan, çiçekliklerde bile tek bir ayrık otu yok. Lüks şehir yaşamının reklamlarına yaraşır bir yer anlayacağın."

"Ama?.."

Morgan'ın yüzü biraz asıldı. "Larchfield her zaman aşırı zengin bir ailenin elinin altında olmuş. Russell ailesinin. Üç kuşak önce bölgedeki tüm araziyi satın almışlar. Sonra da bunları tapu şerhi koyarak yavaş yavaş ellerinden çıkarmışlar. Bu da onlara bölgedeki evlerin şekil ve renklerinden yolların asfaltlanma yöntemlerine her şeyi kontrol etmelerine olanak vermiş. Russell ailesi büyük miktarda bağışta bulunarak o sıralarda zor durumda olan yakınlardaki bir üniversiteyi kurtarıp himayelerine alarak bölgedeki kontrol güçlerini iyice sağlamlaştırmış. Üstelik bu olup bitenlerin küçük bir kısmı. Yüz yıllık dönem içinde Larchfield'taki tüm kamu kurumları –kütüphaneden bölge tiyatrosuna hatta sekiz yüz dönümlük parka varana dek hemen hemen her şey– ailenin müşfik diktatörlüğünün etkisi altına girmiş." Durak-

sadı. "Russel ailesinin yatırımları olmadan Larchfield'ta hiçbir şey olmaz. Ve de tabii ki onaylamadıkları bir şeyin de olması mümkün değil."

"Özel bir krallık gibi. Şu anki kral kim peki?"

"Ah, işte sorun da bu ya. Dün geceye dek Angus Russell'dı."

"Senin cinayet kurbanın yani?"

Morgan başıyla onayladı. "Tam bir felaket."

"Nasıl öldürülmüş?"

"Sağ şah damarıyla sağ boyun toplardamarı tek bir kesikle parçalanmış. Banyodan çıkarken."

"Tek bir kesik?"

"Evet. Net ve derin. Adli tabibe göre muhtemelen sabah saat üçle beş arası."

"Cesedi kim buldu?"

"Karısı ve kâhya kadın. Ama farklı şekillerde. Karısı, Lorinda Russell sekiz civarı kahvaltıya indiğini söylüyor. Mutfakta kendine çay demlemiş sonra da çayını alıp ana yemek odasındaki kahvaltı köşesine geçmiş. Oturup telefonunu kontrol etmeye koyulmuş. Sonra bir ses duymuş. Minik bir pıt sesi. Öyle söylüyor. Sonra sesi bir daha duymuş. Sonra bir daha. Sağına soluna bakınca yerdeki halının üzerinde koyu kırmızı bir leke fark etmiş. O bakarken yukarıdan bir damla daha düşmüş. Başını kaldırmış. Tavanda altın bir zincirin ucunda sarkıt bir avize varmış. Tavandaki koyu kırmızı bir lekeden avizenin zincirine doğru bir sıvı süzülüyormuş. İlk anda bunun ne olduğuna bir anlam verememiş. Sonra anlamasıyla çığlığı basması bir olmuş."

"Sana kan olduğunu anladığını mı söyledi?"

Morgan başıyla onayladı. "Bu kelimeyi söylemek onun için hiç de kolay değil gibiydi. Babasının traktörden düşüp balya makinesinin dişlileri arasında paramparça oluşundan beri kan görmenin hatta düşünmenin bile bayılmasına neden olduğunu söylüyor. Kâhya Helen Stone, dışarıda, kahvaltı bölmesinin penceresinin yanındaymış. Bahçıvanlara talimat veriyormuş. Çığ-

lıkları duyunca içeri dalmış. Tavandan kan damladığını görünce yukarıya, kahvaltı bölmesinin tam üstündeki Angus Russell'ın yatak odasına koşmuş."

"Angus'la Lorinda'nın yatak odaları ayrı mı?"

"Sıra dışı bir evlilik. Aralarında büyük yaş farkı var. Yetmiş sekize yirmi sekiz."

Gurney omuz silkti. "Paranın sihirli gücü. Neyse, kâhya kadın yatak odasına girmiş ve cesedi bulmuş, sonra? Karısı ne yapmış?"

"Kadının peşinden o da yukarı çıkmış. Yatak odasının kapısına kadar gelmiş, içeri şöyle bir bakmış ve yere yığılmış. Stone, yaşlı bir adama ait olduğuna inanmakta zorluk çekilebilecek kadar çok miktarda kanla kaplı odaya girip cesedi bulmuş. Yani ifadesi bu şekilde."

"Hepsi boyundaki kesikten?"

"Bir tek istisna dışında. Sol işaret parmağı da kesik. Bu yüzden elinin etrafında da ayrı bir kan birikintisi oluşmuş. Bunun manasının ne olabileceğine dair en ufak bir fikrim yok. Angus'un gece yarısı kalkıp iki yatak odası tarafından ortak kullanılan banyoya girdiğini söyleyebilirim. Odasına döndüğü sıradaysa muhtemelen içeride onu başka biri bekliyordu. Çok keskin bir bıçakla ve tek bir hamlede boynunun sağ tarafını kesmiş. En iyi tahmin Angus'un o esnada saldırgana doğru hafifçe döndüğü ardından yüzüstü sandalyeye kapaklandığı biçiminde. Bu tuhaf pozisyonda can vermiş. Alnı yerde, göğsü ve karnı sandalyenin üzerinde, bacakları havada. İğrenç bir şaka gibi."

Bu yorum Gurney'e White River cinayetindeki o korkunç anı hatırlattı. Olay yerinin hemen yakınında cesedin kesik başı bulunmuştu. Sanki göz kırparmış gibi görünen tek gözü kapalı kesik başı ilk fark eden TV muhabiri şoka girmişti. Ama bu türden korkunç ölümler üzerinde fazla düşünmek istemiyordu. Daha somut konulara odaklanmayı tercih etti.

"Yani malikânenin sahibinin boğazı, parmağı kesilmiş ve saldırganın kim olduğu bilinmiyor. Peki, parmak izi bulabildiniz mi?"

Morgan sandalyesinde hafifçe kımıldandı. Kahve kupasını hâlâ iki eliyle tutuyordu. "Teknisyenlerimizin kurbana, karısına ve kâhyaya ait olanlar dışında tespit ettiği en net parmak izlerinin otomatik parmak izi tanımlama sisteminde taranması sonucu o bölgede ikamet eden Billy Tate'e ait olduğu belirlendi. Bu normal bir vaka olsaydı baş şüphelimiz o olurdu. Çünkü Angus'la birbirlerinden nefret ederlerdi. Aralarında çok sert tartışmalar olmuştu. Hatta birbirlerini ölümle bile tehdit etmişlerdi. Ama bunların artık bir önemi yok."

"Neden?"

"Tate iki gece önce korkunç bir kazada öldü."

"İyi de olay yerindeki parmak izleri?.."

"Bunu çözmeye çalışıyoruz. Eğer işin içinde başka bir iş yoksa Tate yakın zamanda Angus Russell'ın yatak odasına girmiş olmalı. Ne yazık ki tam olarak ne zaman girdiğini bilmiyoruz. Parmak izlerinden net bir tarih belirlemek mümkün değil. Ama bunun geçen gece olamayacağını biliyoruz. Çünkü geçen gece Tate bölge morgundaki tabutunda yatıyordu."

Gurney kurbanın düşmanının yatak odasına ne zaman ve neden girmiş olduğunun soruşturma için hayati önem taşıdığının, büyük olasılıkla da cinayetin çözümünün bu soruların cevabında gizli olduğunun farkındaydı. Ama o anda aklına çok daha basit bir soru takılmıştı.

Ne gariptir ki bu soruyu sözcüklere ilk döken Morgan oldu. "Bu noktada muhtemelen kendine neden böylesine telaş içinde seni görmek istediğimi soruyor olmalısın."

4

Yirmi dakika sonrasında Morgan, işin içinde bu derece seçkin bir aile olmasından ötürü olayın kariyerini parlatacak ya da paramparça edecek bir siyasi mayın tarlasına dönüşme ihtimalinin ne kadar yüksek olduğunu anlatmış, kendisinin en zayıf olduğu alan olan araştırma hususunda Gurney'in üstün yeteneklerinin ne derece faydalı olacağı şeklindeki kanaatini ortaya koymuştu. Tek bir ricası vardı. O da Gurney'in ertesi sabah 9'da Larchfield'a gelip olay yerine şöyle bir bakmasıydı. Sonrasında olayı incelemeyi sürdürüp sürdürmemekse tamamen ona kalacaktı.

Kısmen gönülsüzce de olsa Gurney bu isteği kabul edince Morgan bir nebze rahatlamış bir hâlde onun yanından ayrıldı.

Adamın aracının toprak yolda ambara doğru gözden kaybolusunu izledikten sonra Gurney mutfağa döndü. O an Madeleine'in akademiden gelirken almasını istediği sütü unuttuğunu hatırladı. Hemen cüzdanını alıp aracına binerek eski çiftlik arazileri arasından, sekiz kilometre uzaktaki Walnut Crossing kasabasının yolunu tuttu.

"Kasaba" kelimesi aslında aklına Madeleine'le balaylarında gittikleri deniz kenarındaki şirin, tarihi İngiliz kasabasını getirirdi. Ama her yıl, boşalan rafları, artan ve artma potansiyeli hiç dinmeyen işsizlik oranlarıyla New York kırsalının ekonomik ve sosyal çürümüşlüğüne daha bir saplanan Walnut Crossing için "kasaba" yanlış bir ifadeydi.

Aracını ana caddedeki iki "marketten" birinin önüne çekti. İçeri girip neredeyse tamamı bira, gazoz ve garip aromalarla tatlandırılmış maden sularına ayrılmış, büyük buzdolabının bulunduğu süt ürünleri bölümüne yöneldi. Dolaptan bir buçuk litrelik bir şişe yağsız süt alıp parlak renkli loto kuponlarını yatıran ev

kıyafetli, yeşil lastik botlu, dişsiz bir kadının arkasında sıraya geçti.

Eve varır varmaz sütü dolaba koydu. Dolaptan bir soğan, bir biber, bir sap kerevizle iri bir tane kabak çıkardı. Sebzeleri doğrayıp yandaki derin tavaya yerleştirdi. Makarna tenceresini suyla doldurup ocağa koydu. Makarnayı tencerenin yanına çıkartıp su kaynayıncaya kadar hızlı bir duş alıp üzerini değişmek için içeri yöneldi.

Vücudundan süzülen sıcak suyun rahatlatıcı etkisi duşta düşündüğünün iki katı daha uzun kalmasına neden oldu. Sonunda yemeği hazırlamayı bitirmek üzere mutfağa döndüğünde, Madeleine'i ocağın başında tavadaki sebzeleri karıştırırken buldu. Makarna haşlanmış, cam kapıların yanındaki masa kurulmuştu.

"Merhaba," dedi Madeleine arkasına dönmeden. "Yemeği hazırlamaya başlamışsın. Teşekkürler. Bu arada sütü de unutmamışsın."

"Hatırlayacağımı düşünmüyordun değil mi?"

"Şansımı denemiştim sadece."

Karısının bu sözlerindeki haklılığının farkında olduğu için başka bir şey söylemeye gerek duymadı. Gidip boynuna bir öpücük kondurdu. Dışarıdaki hoş havanın sindiği kahverengi saçlarını usulca okşadı. "Günün nasıldı?"

Madeleine tavanın altını kapatıp makarnayı şöyle bir karıştırdı. "Günün klinikte geçirdiğim kısmı zaman zaman iyi zaman zaman da kötüydü. Mahkemeden uyuşturucu tedavisi görmeleri talebiyle sekiz kişi gönderildi. Bunlardan ikisi ölmekten feci korkuyor. Muhtemelen programı gönülsüzce de olsa kabul edecek kadar korkuyorlar hem de. Ama diğer altısı hiçbir şekilde durumlarını kabul etmediler. Gözlerinin içine baktığımda duymayı isteyeceğim şeyleri söylemeye çalıştıklarını gördüm. Bağımlılıklarıyla yüzleşmek yerine sistemi kandırmaya çalıştılar anlayacağın."

Gurney omuz silkti. "Yalancılar ve manipülatörler. Sizin kliniğin tipik müşterileri zaten."

"Ama az da olsa yardımı kabul eden sonunda da doğru dürüst bir yaşam sürmeye başlayanlar oldu. Onlar sayesinde yaptığım işin bir değeri olduğunu düşünüyorum." Ocağı kapatıp tencereyi lavabodaki süzgece boşalttı.

Gurney az önceki yorumunun gereksiz şekilde olumsuz olduğunu fark etmişti. "Tabii ki yaptığın şey değerli. Tersini söylemedim ben de zaten. Tek söylediğim..."

Madeleine sözünü kesti. "Bağımlılardan hoşlanmıyorsun. Şehirde onlarla hiç hoş olmayan deneyimler yaşadın. Seni anlayabiliyorum."

Gurney gülümsedi. Bir yerde gülümsemenin sesi daha sıcak, daha samimi bir tona büründürdüğünü okumuştu. "Kısacası gününün karmaşık kısmı bu yeni gelenlerle uğraşarak geçti. Peki ya gerisi?"

"Çok ilginçti. Bir dakika dur, hemen anlatacağım."

Makarna süzgecini su iyice süzülene kadar lavaboda tuttuktan sonra getirip derin tavadaki sotelenmiş sebzelerin üzerine döktü. Uzun bir tahta kaşıkla iyice karıştırdı.

Tavadan kendilerine birer tabak alıp masaya oturmalarının ardından Madeleine peçetesinin altından katlanmış bir kâğıt çıkartıp Gurney'e uzattı.

"Bu bizim küçük projemiz olacak." Gözleri heyecanla parlıyordu.

Gurney kâğıdı açınca bunun barınağa benzeyen bir tür yapının planı olduğunu gördü.

"Dennis, bir çiftliğin web sitesinden indirdi," diye ekledi.

Gurney adamın adını duyunca kaşlarını hafifçe çatılmasına mani olamadı. "Ne bu?"

"Lama barınağı."

"Bizim lamamız yok ki."

"Şimdilik yok."

Başını kaldırıp Madeleine'in yüzüne baktı.

"Ama bir tane alabiliriz," dedi Madeleine. "Ya da iki tane. İki daha iyi olur. Sonuçta çok sosyal canlılar onlar. Tek olursa sıkılır."

"Bunu ne zamandır düşünüyorsun?"

"Sanırım iki sene önce Winkler çiftine panayırda lamaları için yardım ettiğimden beri aklımda." Birden sustu. Muhtemelen korkunç Peter Pan cinayet vakasını ve panayırın nasıl feci bir şekilde sona erdiğini hatırlamıştı.

Kısa süreli sessizlikten sonra hevesli bir gülümsemeyle Gurney'e baktı. "Hemen şimdi yapmamız gereken bir şey değil. Önce barınak inşa etmeliyiz. Birlikte tadını çıkararak kısa sürede bitiririz."

Gurney plana bir kez daha baktı. Ardından tamamını görebileceği şekilde masaya serdi. "Lama pahalı değil mi?"

"Herkes öyle sanıyor. Ama artılarını eksilerini hesaba katınca maliyetlerinin çok düşük olduğunu anlıyorsun. Neredeyse sıfır maliyetleri var."

"Artıları ve eksileri?"

"Dennis sana hepsini açıklayacak."

"Ne?"

"Winkler çiftini yemeğe davet ettim."

"Ne zaman?"

"Yarın akşam."

"Lama satışı görüşmesi yapmak için mi?"

"Öyle deme. Çok uzun zamandır arkadaşız. Eğer bize lamalarından bahsetmek istiyorlarsa benim açımdan sorun değil."

Bir süre sessizce yemeklerini yediler. Sonra Madeleine çatalını bırakıp gözlerini dikerek Gurney'in dikkatini ona yöneltmesini beklemeye koyuldu. "Lama fikri göründüğü kadar çılgınca değil. Ayrıca Winkler çifti de senin düşündüğün kadar korkunç insanlar değil. Birazcık açık fikirli olmaya çalış."

Gurney başıyla onayladı. "Elimden geleni yapacağım."

Madeleine yeniden çatalına uzandı. "Mike Morgan'ı aradın mı?"

"Aradım."

"Mesajda sesi çok gergin geliyordu."

"Aslında onun konuşma şekli öyle fakat bu sefer gerçekten sıra dışı bir durumla karşı karşıya gibi görünüyor. Zaten onu aramamdan sonra yüz yüze konuşmak için hemen atlayıp buraya geldi."

"Ne istiyor?"

"Kuzeydeki küçük bir kasabada yürüttüğü cinayet soruşturmasına yardım etmemi. Larchfield kasabası. Tuhaf bir yer. Cinayet yeri de bir o kadar tuhaf. Ama hepsinden daha garip olanı, Morgan'ın kasabanın polis şefi olması."

"Onun bu göreve uygun olduğunu düşünmüyorsun galiba."

"Zekâ olarak uygun olabilir. Ama duygusal açıdan adam tam bir enkaz." Duraksadı. "Daha fazlasını öğrenmek istiyor musun?"

"Senin ne karar vereceğini anlayacak kadar öğrenmem yeter."

"Karar vermek derken?"

"Cinayet soruşturmasına katılıp katılmamakla ilgili."

Gurney buna yanıt vermedi.

Madeleine döndü. Bakışlarını cam kapılardan dışarıya yöneltti. "Çimenlere baksana."

Gurney kümese dek uzanan küçük taş yola ve hemen yandaki yaşlı elma ağacına baktı. Islak çimenler akşam güneşinde parıldıyordu. Erken saatlerde yağan kardan elma ağacının tepesindeki pamuk yığınını andıran beyazlık dışında hiç iz kalmamıştı.

"Muhteşem," dedi Madeleine manzara karşısında derin bir heyecan duyarak. İçini çekip Gurney'e döndü. "İstediğin kadarını anlat."

Gurney nereden başlayacağına karar vermek için biraz zamana ihtiyaç duydu.

"Morgan'ın babası NYPD'de üst düzey bir polisti. İkiz erkek kardeşleri de bölge şefiydi. Morgan'la aralarında sekiz yaş vardı. İkizlerin, kendisine 'bir kaza' sonucu dünyaya geldiğini söyleyip durduklarını ileri sürerdi. Babası ona ya hiç yokmuş gibi davranır ya da hatalarını iyice gözüne gözüne sokarmış. Ama Morgan ailesinin takdirini kazanmaya kararlıydı. Aslında kâğıt üzerinde gayet başarılıydı. Teşkilattaki terfi sınavlarının yıldızıydı. Ama aile kökenli korkularıyla başa çıkabilmek için berbat bir çözüm buldu."

"Uyuşturucu mu?"

"Kadınlar. Birkaç defa soruşturduğu olaylardaki kadınlarla ilişkileri oldu. Hatta bir iki kez potansiyel şüphelilerle. Bu hataları yüzünden cezaevini bile boylayabilirdi o dönem. Sözün kısası arzuları gözlerini kör etmişti."

"Anlaşıldığı kadarıyla aşağılık kompleksi yüzünden durumunu daha da kötüleştirecek bir pozisyona sokmuş. Tıpkı klinikteki bağımlılar gibi. Nasıl kurtardı kendini peki?"

"Hiç kimse babasını karşısına almak istemiyordu. O yüzden de ilişkileri çok göze batmadıkça ve de bir soruşturmanın gidişatını etkilemedikçe görmezden gelmeyi tercih ettiler. Ama sonunda amirlerinden biri artık yeter diyerek Morgan'dan istifa etmesini istedi. Aksi takdirde konuyu Mesleki Standartlar Birimine bildireceğini ve oradan ciddi bir cezai soruşturma kararı çıkma ihtimalinin çok yüksek olduğunu söyledi. Nihayetinde ona ikramiyesini hak edinceye dek birkaç ay daha çalışma şansı verildi. Sonra da sessizce emekliye ayrıldı."

"Yaptıklarıyla ilgili en ufak bir yaptırımla karşılaşmadan?"

"Evet."

"Ve sonra Larchfield'taki yetkililer emniyet teşkilatının bu harika numunesinin bölgeleri için ideal bir polis şefi olacağına karar verdiler, öyle mi?"

"Hemen değil. Önce bölgedeki bir kolejin güvenlik müdürü olarak işe başladığını anlattı. Bir sene sonra ayrılan polis şefinin

yerine onu seçmişler. Bu ilk iş de bir nebze inandırıcılıktan uzak olsa bile çok fazla üzerinde durmayı gerektirmeyebilir ama ikinci işe uygun görülmüş olması hiç mantıklı değil. Dahası Morgan'la her iki iş görüşmesini yapan ve sonrasında işe alınmasına karar veren kişinin şu an soruşturduğu cinayetin kurbanı olması da ayrı bir rastlantı."

"Senin soruşturmaya dâhil olmanı neden istediğine dair bir öngörün var mı?"

Gurney, yanıt boş arazide gizliymiş de dikkatle bakarsa onu görebilecekmiş gibi bakışlarını cam kapılardan dışarıya yöneltip bir süre sessizce doğayı izledi. "Burada geçirdiği yarım saat boyunca olaya müdâhil olmamın dünyadaki en mantıklı şeymiş gibi görünmesi için elinden geleni yapıp durdu."

Madeleine soran gözlerle bakıyordu.

"Bu soruşturmanın ikimizin güçlerini birleştirmesi durumunda başarıyla sonuçlanacağını iddia ediyor. Kendisini 'muhtemeller' düşünürü beni de 'varsayımlar' düşünürü olarak görüyor."

"Bu da ne demek?"

"Şöyle; cinayetin nasıl ve neden işlendiğine ilişkin muhtemel senaryolar geliştirmekte çok iyi olduğu ama bunları üzerinde çalıştığı soruşturmayla bağdaştırıp gerçekleşme olasılıklarını değerlendirme hususunda bir hayli zayıf olduğu kanaatinde."

"Zayıf olduğunu düşündüğü konu aslında bir polis şefinin iyi olması gereken bir alan değil mi?"

"İçinde bulunduğu durum göz önüne alındığında olması gereken diye bir şey yok."

"O zaman basitçe hayır yanıtı ver. Onun mesleki yetersizliği senin sorunun değil ki."

"O kadar basit değil." Bakışlarını yine bir süre arazide dolaştırdı. "Aslında... söze dökülmeyen bir borç var ortada. Yaklaşık altı yıl önce, Morgan'la ekip olarak göreve başlamamızın hemen ardından Güney Bronx inşaat projelerinin ya-

pılmaya başlandığı bölgede bir şaraphanede işlenen cinayetle ilgili soruşturma yürütüyorduk. Bir görgü tanığıyla görüşmenin ardından apartmandan çıkıyorduk ki karşı dairenin kapısı açıldı ve üç serseriyle burun buruna geldik. Sonradan orasının meth ürettikleri yer olduğu anlaşıldı. Onlar kendileri için geldiğimizi sanmışlardı. Bir an bile düşünmeden saldırıya geçtiler. Uzilerine karşı bizim Glocklarımız vardı. Morgan hızla geldiğimiz yöne geriledi. Ben de siper alabilmek için merdivenlere yöneldim. Fakat bileğimi tırabzana çarpınca silahım merdivenlerden aşağıya düştü. Bir anda Uzilerini üzerime çevirmiş üç manyakla karşı karşıya kalmıştım. İşte tam o esnada Morgan koridorun ortasında beliriverdi. Bir elinde Glock diğer elinde de yedek silahı Sig vardı. Herkes neredeyse aynı anda tetiği çekti. Bir anda belki de yüz kez ateş edildi. Tam bir kâbustu. Ortalık sessizleştiğinde üç serseri koridorun taş zeminine yığılmış hâldeydi. Morgan'ınsa kılına bile zarar gelmemişti." Duraksadı. Canı sıkılmış gibiydi. "Sana bunu hiç anlatmadım çünkü..."

"Çünkü işinle ilgili korkutucu ayrıntıları hiçbir zaman evimize taşımak istemedin." Madeleine bir an sustu. Ardından "Kısacası senin hayatını kurtarmak için kendisininkini riske attığını düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Sadece yaptığının ne olduğunu biliyorum. Bana saldıran adamlar öldü. Bense hayattayım."

Madeleine çatalını alıp tabağında kalan makarnayı ortaya doğru toplamaya koyuldu. "Onu bencil, kaygı bozukluğu yaşayan bir kadın avcısı olarak mı yoksa korkusuz, fedakâr bir kahraman olarak mı gördüğünü merak ediyorum."

"Belki de ikisi birden. Açık ve net bir tehlikeyle karşılaştığında korkusuz ama diğer durumlarda kötü hislerin pençesindeki bencilin teki olamaz mı?"

"Ya da senin o gün bir kahramana dönüştüğünü düşündüğün adam hâlâ aynı duygusal karmaşanın içinde, intihar girişiminde

bulunmuştu. Ve bu senin şansına başarısızlıkla sonuçlanan bir intihar girişimiydi belki de."

Gurney bakışlarını masanın üzerindeki plana çevirdi. "Bu benim de aklıma geldi. Belki de doğru olmasını istemediğim için fazla üzerinde durmadım."

"Sonuç olarak yaptığı şey sayesinde hayattasın. Bunu ne amaçla yapmış olursa olsun sonuç bu. Ve şimdi kendini ona borçlu hissediyorsun?"

"Tam olarak ne hissettiğimden emin değilim. Ama galiba öyle." Bilemiyorum der gibi ellerini hafifçe kaldırdı. Sonra "Neyse, yarın sabah Larchfield'ta buluşmayı kararlaştırdık. Belki sonrasında durum biraz daha netleşir," diye ekledi.

Dışarıya, kümese doğru şöyle bir bakıp yeniden Madeleine'e döndü. "Morgan'dan pek hoşlanmam. Hiçbir zaman da hoşlanmadım. Ama şu an için ben karışmam diyemem açıkçası. Bu sadece inşaat alanındaki o çatışmayla da alakalı değil. Dedektif rozetini taktığı günkü törende yaşanan ve de hiç hoş olmayan bir şey daha var. Öyle günler polislerin hayatlarının en önemli günlerindendir. Ama törenin sonunda babası yanına geldi. Her zaman gözüne girmek için çabaladığı, üstün başarılara sahip babası. Geldi ve sanki karşısında bir serseri varmışçasına yüzüne dik dik baktı. Ne elini sıktı ne de tebrik etti. Aşağılık herif sadece "Bu altın rozet bizim aile geleneğimizdir, sakın bizi rezil etme," demekle yetindi.

Gurney o anın tüm hüznünü yeniden hissetmişti. Sert ve ulaşılması imkânsız bir baba. Asla ulaşamayacağı şefkatin peşinden koşan bir evlat.

Madeleine ona bakıyordu. Bakışları buluştuğunda Gurney, karısının o an hissettiklerini anladığını fark etti. Belki de onun anlayışı kendi hissettiklerinden çok daha derindi.

5

Dağlarda öngörülemezliğini sürdüren bahar mevsimi yine yapacağını yaptı. Ertesi sabah hava garip denecek kadar yumuşaktı. Nemle beliren hafif sis yüzünden sabah güneşinin ışıkları sanki biraz soluklaşmıştı. Gurney arabasına binip ıslak çimenlerin kokusunu içine çekerek ilerlerken birden çocukluğunda anne babasının kalıcı mutsuzluğa hapsolmuş evliliklerinin sebep olduğu gerginlikten uzaklaşabilmek için yaz günlerinde uzun saatlerini geçirdiği, Bronx'taki o parkı hatırladı.

Navigasyona Larchfield Emniyetinin adresini yazıp kendisini parkla, anne babasının evliliğiyle ilgili düşüncelerden uzaklaştırmaya çalışarak manzaraya yoğunlaştı.

Kartpostallara özgü güzelliklerle iç sıkıcı görüntülerin iç içe geçtiği bir rotayı takip ediyordu. Kırsalın cana can katan yemyeşil arazileri, kırmızı buğday siloları, ufka doğru kıvrılan minik dereler, taştan yapılmış yüz yıllık çiftlik evleri, kır çiçekleriyle bezeli tepeler. Ama biraz daha dikkatle bakıldığında ekonomik çöküşün emareleri fark ediliyordu. Camları kırık pencereler, artık atıl bir şekilde kalakalmış, bir zamanların işlek süt fabrikalarının duvarlarını saran sarmaşıklar, harabeye dönmeye yüz tutmuş ahırlar, çiftlik evleri, her yanda SATILIK tabelalarının göze çarptığı hüzünlü kasabalar bir hayli moral bozucuydu.

Adirondacks eteklerine yaklaşırken akçaağaçlarla eski çiftlik arazileri, yerlerini sık çam ve baldıran otu ağaçlarına bıraktı. Biraz daha ilerlediğinde artık orman içinde yol alıyor gibiydi. Sağda solda küçük moteller, kamp alanları, silah dükkânları, balıkçılık malzemeleri mağazaları seçilmeye başladı. Tüm bu binaların yenilenmeye ihtiyaç duyduğu çok belliydi.

Nihayet navigasyon onu ova boyunca uzanan, kunduzların yaptığı minik göletler yüzünden kökleri çürümüş ağaç gövdelerinin sıralandığı, dolambaçlı, Skeel Bataklığı Yolu istikametine yönlendirdi. Bu göletlerin biraz ilerisindeki soluk renkli tabela mezarlık bölgesine girdiğini gösteriyordu. İki kilometrelik alanda görünen tek bina, etrafında park hâlindeki kamyonların sıralandığı Dick and Della's Place adlı eski usul bir lokantaydı. Oradan bir kilometre kadar sonra da Bastenburg'a Hoş Geldiniz, yazılı tabelayı gördü.

Buradan kasabanın ana caddesine sapılıyordu. Skeel Bataklığı Yolunun adı değiştirilmiş, Merkez Caddesi olmuştu. Hız limiti saatte kırk kilometreydi. Bu da Gurney'e etrafa daha dikkatle bakabilmek için zaman kazandırdı.

İki fast food restoranın, Quick Cash adlı teneke kutu toplama merkezinin, ikinci el giysiler satan Hardly Used mağazasının, Thirsty Boys bira salonunun, Maria's Pizza'nın, çamaşırhanenin, tütüncü Smoker's Heaven'in, Dark Moon adlı parfümerinin, Golden Dragon Çin lokantasının, Iron Man dövüş sanatları merkezinin, bir rehincinin, kefaletçinin, adı sanı duyulmamış bir benzin istasyonunun, iki dövme salonunun, bir de kuaförün önünden geçti.

Son geçtiği binanın önünde dikkat çekici bir tabela asılıydı.

TANRI DOSTLARI KİLİSESİ
TANRI, ÜLKE VE SİLAH TAŞIMA HAKKI İÇİN

İş merkezlerinin bulunduğu bölgeden çıkınca çok dik olmayan bir yokuşa yöneldi. Yolun aşağı yukarı ortalarındayken kötü zemine ve az ileride sağda Bastenburg polisine ait bir ekip otosunun bekliyor olmasına rağmen limitin en az iki katı hızla giden lacivert bir BMW yanından geçti. Araç adeta uçuyordu ama ekip otosunda en ufak bir hareketlenme belirtisi olmadı.

Gurney yanından geçerken araçtaki polisin dikkat kesildiğini gördü fakat aracın peşine takılmak gibi bir niyeti yok gibiydi.

Gurney sonunda tepeye ulaşıp vadiyi görünce şaşkınlığını gizleyemedi. Az önce geçtiği bölgeyle burası arasında dağlar kadar fark vardı. Issız kunduz göletlerinin, yeşil otlakların arasından kıvrılıp pırıl pırıl parlayarak uzanıp giden derenin biraz ilerisine bakıyordu. Dere bir müddet sonra iyice genişliyor sonra da etrafı söğüt ağaçlarıyla çevrili masmavi bir göle dökülüyordu. Gölün karşı kıyısındaysa beyaz kilise kulesine varana dek tıpatıp kartpostallardaki New England kasabalarına benzeyen, yeşillikler içinde bir yerleşim yeri vardı.

Yoldan bu kartpostal dünyaya doğru yavaşça inmeye başlamıştı ki yeni biçilmiş çimenlerin üzerinde lacivert zemin üzerine parlak beyaz harflerle yazılmış LARCHFIELD tabelasını gördü. Burada yol bile farklıydı. Tepenin diğer tarafındaki çukurlarla dolu Bastenburg yolunun aksine burası dümdüzdü.

Kavşaktan göl kıyısı boyunca uzanan yola saptığı esnada Skeel Bataklığı Yolu'nun bu noktadan sonra da Waterview Drive olarak adlandırıldığını fark etti. Göl kıyısı boyunca bakımlı çimenliklerle az önce yukarıdan gördüğü söğüt ağaçlarının arasından ilerleyerek kasaba meydanına doğru yaklaştı. Navigasyon cihazı Cotswold Lane istikametine sapmasını istedi. Hemen ardından da hedefine ulaştığını bildirdi. Kontrol panelindeki saat 08:59'u gösteriyordu.

Yaprakları tomurcuklanmaya başlamış büyük bir akçaağacın yanındaki açıklığa park etti. Bir taraftan da ya haritada bir hata var ya da Morgan adresi yanlış söyledi diye düşünüyordu. Sol tarafında kusursuz biçilmiş çimleri, çakıl taşlı yürüyüş yolları, taş bankları, çit olarak şimşir bitkilerinin kullanıldığı şirin çiçeklikler yer aldığı genişçe bir bahçe vardı. Sağında, gölgede kalan geniş kaldırımın arkasında büyük verandaları leylaklarla bezeli Victoria tarzı üç büyük ev yer alıyordu. Ama civarda karakola benzer bir bina yoktu.

Gidip en yakındaki evin kapı numarasına bakmaya karar verdi. Navigasyona girdiği numarayı hatırlıyordu. Parke taşlı yoldan evin verandasına doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Ön kapının hemen yan tarafında, binanın ahşap dış cephe kaplamasıyla aynı renk olduğu için ancak dikkatle bakıldığında görülebilen bir tabela yer alıyordu. Tam üzerindeki LARCHFIELD POLİS MERKEZİ yazısını okuyabilecek kadar yaklaşmıştı ki açılan kapıdan Mike Morgan çıktı.

"İşte buradasın! Endişelenmeye başlamıştım!"

Gurney binayı göstererek "Emniyet burası mı?" diye sordu.

"Evet. Sonra anlatırım. Şimdi hemen Russell malikânesine gitmemiz lazım." Binanın yan tarafındaki küçük park alanını gösterdi." Arabanı buraya al. Benimkiyle gidelim."

Gurney, Outback'i evin arkasına, Larchfield polisine ait olduklarını anladığı üç aracın yanına çekti. Bunlar üzerlerinde herhangi bir resmi işaret taşımayan iki Dodge Charger'la Morgan'ın Tahoe'siydi. Arabasından inip Morgan'ın aracına geçerken yan taraftaki iki binanın da kendilerine ait park alanları olduğunu fark etti. Bu binalardan birinin arkasında üst sınıf büyük bir araç, diğerindeyse arka tekerleği krikoyla yükseltilmiş, metalik gümüş bir Lexus vardı.

Morgan "Soldaki ev kasaba idare merkezi. Belediye başkanının ofisi, kasaba avukatlarının ofisleri, yönetim odası, kolluk kuvvetleri idare merkezi falan orada işte," diye açıkladı. "Sağdaki evse kasaba cenaze evi. Ortadaki de işte bizim polis merkezimiz. Buradaki imar yönetmeliği biraz tuhaftır açıkçası. Kamu binalarının konut tasarımlarına benzemesini şart koşan bir mimari kural var. Larchfield'taki her şeyi kontrol eden Russell ailesinin tercih ettiği uygulamalardan bir diğeri."

Gurney konuyu değiştirmeden anlatılanları tam manasıyla idrak edebilmek için önce bir süre düşündü. Sonra "Olay mahallinde herhangi bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Birkaç tane. Bizim çocuklardan biri evin arkasındaki seranın olduğu yerde, kış bahçesi tarzı bir yapıda, yerdeki raf malzemelerinin altında cerrahi bir neşter buldu. Malikâneye bu bölümden girildiğini tahmin ediyoruz. Neşterin üzerinde kan var. Muhtemelen cinayet silahı. Tahminlerimize göre katil, ayağı takılıp sendelemiş ve neşteri elinden düşürmüş."

"Parmak izi?"

"Çok belirgin değil ama tespit edilebilir gibi. Laboratuvardakiler ne yapabileceklerine bakıyorlar." Start düğmesine basarak motoru çalıştırdı.

"Birkaç gelişme var demiştin."

"Russell ailesinin köpeği. Evin arka tarafında, ormanda bulundu. Ölü olarak. Görüldüğü kadarıyla başına çekiçle vurmuşlar. Hayvanın veteriner pataloğa gönderilmesi gerektiğini söyleyen adli tabip istemese de incelemeye ikna oldu. Yetki alanı konusunda titizlenmeden duramaz zaten." Morgan park alanından çıkıp ana caddeye bağlanan dar yolda ilerlemeye başladı.

Daha bu yolun sonuna gelmemişlerdi ki diğer yoldan aniden fırlayan lacivert BMW ile kafa kafaya geldiler.

"Tanrım!" diye söylenerek frene asıldı Morgan. Büyük aracı geri vitese takıp yavaşça park alanına doğru gerilemeye başladı. BMW ilerleyip tam yanında durdu. Morgan camı indirdi. Diğer sürücü de aynı şeyi yaptı.

Siyah kısa saçlı, dudakları bükülü, küçük gözlerine sabit bakışların hâkim olduğu adam, Gurney'e bir anlığına bakıp sonra dikkatini Morgan'a çevirdi.

"Konuşmamız gerek." Sesi duygusuzdu ancak gözlerindeki bakışlar kararlılığını ortaya koyuyordu.

"Tabii ki," dedi Morgan. Dudağının köşesinde minik bir seğirme belirmişti. "Ama şimdi Harrow Hill'e gitmem gerek. Cinayetle ilgili özel bir bilgi mi..."

Adam sözünü kesti. "Russell'a olanlarla ilgili değil. Ama konuşmamız lazım. Çok farklı hususlar var işin içinde. Anladığına

eminim. Yani beni ara. Öğlenden önce." Gurney'i bir kez daha şöyle bir süzüp yola yönelerek geldiği hızla gözden kayboldu.

"Tanrım," dedi Morgan ikinci kez. Elleri direksiyonda derin bir nefes aldı.

Gurney ona bakıyordu. "Bu da kim böyle?"

"Chandler Aspern," dedi Morgan, yüzünü bu isim ağzında kötü bir tat bırakıyormuşçasına buruşturarak. Aracını yeniden park alanının dışına çevirdi.

Gölün etrafını çepeçevre dolaşan Waterview Drive'a gelene dek başka bir şey söylemedi. Dudağının kenarındaki seğirme hâlâ devam ediyordu. "Larchfield'ın belediye başkanı. Yıllarca Angus Russell'ın en büyük sorun kaynağı oldu. Harrow Hill'de ikisinin de devasa malikâneleri var. Teknik olarak tüm arazi Russell ailesine ait ama Aspern bu arazinin yarısını yüz yıllığına kiralamış durumda. Angus Russell uzun zamandır bu kira kontratını feshetmeye uğraşıyordu."

"Neden?"

"Çünkü arazinin değeri anlaşma yapıldıktan sonra dört misli arttı."

"Ne kadarlık bir meblağ söz konusu?"

"Aspern'in üzerinde istediği değişiklikleri yapabilmesini de içeren Harrow Hill'in yarısı üzerindeki kullanım hakkını altmış milyon dolar civarında bir miktara satabilmesi mümkün. Eğer Russell bu kira kontratını geçersiz kılabilseydi tüm kullanım hakları yeniden ona geçmiş olacaktı. Ama işin içinde paradan çok daha önemli bir husus vardı. Bu da kontrolle, güçle ilgili bir konuydu. Russell her şeyin hep kendi istediği gibi olmasını arzu ederdi. Daha da ötesi Aspern'den tiksinirdi. Tabii duyguları karşılıklıydı."

"O zaman neden böyle bir kontrat yapmış ki?"

"O yapmamış. Anlaşma çok uzun yıllar önce, ortak oldukları dönemde babaları arasında yapılmış. Her ikisi de anlaşmanın imzalanmasından kısa bir süre sonra ölmüşler."

"Kısacası kurbanının en az bir tane ciddi düşmanı olduğu ortada."

Morgan gergin bir kahkaha attı. "Sadece bir tane olsa çok hoş olurdu gerçekten de. Angus Russell gibi kontrol manyakları onlarca düşman edinirler."

"Tahminimce bir vasiyetnamesi vardır. Varislerle ilgili ne biliyorsun?"

"Kamuya açıklanacak bir vasiyetin bulunmaması, her şeyin özel tröstler aracılığıyla kontrol edilecek olması yüksek ihtimal. Belki de böyle olmaz. Aslında büyük servetinin karısıyla kız kardeşinin kontrolüne girdiğini görürsem de hiç şaşırmam."

"Çocuğu yok mu?"

"Hayır."

"Yardım kuruluşuna desteği falan?"

"Hepsini dolandırıcı olarak görürdü."

"Peki ya yakın arkadaşları? Mahalli kurumlar?"

"Hiç arkadaşı olduğunu sanmıyorum. Mahalli kurumlara gelince tek bir olasılık var, o da kız kardeşinin kilisesi olabilir. Hilda Russell, Aziz Giles Episkopal* kilisesinin rahibi. Girişteki şu beyaz kuleli kilise. Bir de Angus'un büyük babası tarafından vakfa dönüştürülen Russell Koleji var tabii. Gölün hemen yukarısında o da."

"Senin güvenlik müdürlüğü yaptığın yer değil mi orası?"

"Evet."

"Sana o işi Angus mu vermişti?"

"Evet."

"Böyle bir yetkisi vardı yani?"

"Resmi olarak kasaba yönetimi tarafından işe alındım."

"Ama Angus gayriresmî de olsa kasaba yönetimini kontrol ediyordu sanırım?"

"Angus gayriresmî olarak çok şeyi kontrol ediyordu. Gerek maddi imkânlar sunmasıyla gerekse de haklarında öğrendiği

* ABD'deki Episkopal Kiliseleri'nde kadınlar da rahip olabilmektedir. (Ç.N.)

utanç verici şeyleri gizlemeyi tercih etmesiyle ve başka birtakım yardımlarından dolayı kasabada önemli konumlardaki birçok kişi ona borçluydu. Büyük bir güce sahipti ve bunu sonuna dek kullanmaktan da zevk alırdı."

"Ölümünün senin konumunu nasıl etkileyeceğini düşünüyorsun?"

Direksiyonu sımsıkı kavrayan Morgan çenesini bariz bir şekilde kastı. Bir şey söylemeye niyetlendi sonra sustu. Ardından söze başladı. "Her şey bu olayın nasıl ve... ne kadar sorunsuzca sonuçlanacağına... ve bu sonucun ne kadar net olacağına bağlı."

"Peki, bu süreçte Aspern'i nerede konumlandırıyorsun?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Onu dostun olarak mı, düşmanın olarak mı görüyorsun?"

"Kesinlikle dost olarak değil. İnsanlarla dostluk ilişkisi kurmaz o. Herkesi işlevsel müttefik veya düşman olarak görme eğilimindedir. İnsanları benim için ne yapabilirler ya da bana ne yapabilirler diye değerlendirir."

Gurney, Morgan'ın anlattıklarını zihninde oturtmaya çalışırken hafifçe başını salladı. Ama öğrenilecek daha çok şey olduğunu bu yüzden de bildiklerini analiz etmeye yoğunlaşmak için ecele etmemesi gerektiğini fark ederek ilgisini etrafa yöneltti.

Gölün kıyı şeridini oluşturan Waterview Drive, Gurney'in tahminince aşağı yukarı dört kilometrelik bir yoldu. Bakımlı bahçeleriyle yan yana sıralanan göl manzaralı evlere baktı. Bahçeler birbirlerinden defne ve orman gülü sarmaşıklarıyla bezeli yemyeşil çiçekliklerle ayrılıyordu. Renk skalasındaki her türden yeşilin yer aldığı yer yer bej ve Gurney'in aklına kurumuş kan gelmesine neden olan kırmızıya çalan kahverengi tonların hâkim olduğu bu evlerin büyük çoğunluğu geleneksel koloni tarzındaydı.

Yol kenarındaki araçlar da en az evler kadar merak uyandıracak derece lükstü. Takıntılı bir tavırla alt dudağını kemiren Morgan'a döndü.

"Tüm bunların sahipleri kimler?"

"Servet ve yetki sahibi olmak gibi özellikleri olan ayrıca bir ev için saçmalık derecesinde para ödemeye istekli birilerinin yanında oturabilmek için bir eve saçmalık derecesinde para ödemeye istekli olan kısacası ortak paydalara sahip insanlar. Çoğunlukla olduğu gibi kendilerini pastanın kreması olarak kabul edenler, aslında baş belası olma eğilimindedirler."

Gurney bu keskin yoruma şaşırmıştı. "Burada yaşamaktan nefret ediyor gibisin."

"Carol'la burada oturmuyoruz zaten. O da çalışıyor ama yine de burada yaşamaya bütçemiz yetmez. Uzak olduğu için arazinin çok daha ucuz olduğu, Bastenburg'la burası arasında kalan nispeten ıssız bir bölgede yaşıyoruz."

Gurney hiç sevmediği, şimdi de bir kez daha sinirlerinin zıplamasına yol açan, bu, *biz fakiriz,* tavrını onun NYPD'deki günlerinden gayet iyi hatırlıyordu. İki kilometre kadar sonra Morgan solda masmavi gölün, sağdaysa sık ağaçlı bir ormanın yükseldiği bir düzlükte yavaşlayıp girişinde ÖZEL MÜLK tabelasının bulunduğu çakıl taşlı toprak bir yola saptı.

"Burası Harrow Hill'in eteği. Russell'a ait kısmın."

Gurney karanlık ormanın içlerine doğru dikleşen yola baktı. İticilik derecesinde bakımsız baldıran otları, her yandaki kara kara taşlar tepenin bu yamacını Waterview Drive'ın fotoğraf albümlerini andıran görünüşünden çok farklı kılıyordu.

"Böylesi bir malikâne için son derece tatsız, neşesiz bir manzara," dedi Gurney etrafa bakmayı sürdürürken.

Morgan gerginliğini ortaya koyan gülümseyişiyle "Neşe hiçbir zaman Russell için meziyet olmadı," dedi.

Bir süre loş, engebeli, bir hayli de dolambaçlı yolda ilerledikten sonra yüksek taş duvarların ortasındaki büyük bir giriş kapısına ulaştılar. İşlemeli demir kapı açıktı ama kapıya geçişi önleyecek şekilde sarı polis şeridi çekilmişti. Şeridin ardındaysa her iki yandaki kayın ağaçlarının dallarının gölgelediği, beyaz

çakıl döşeli bir yol uzanıyordu. Gurney bu yolun sonunda sütunlu, dikdörtgen biçiminde bir taş yapının yükseldiğini görebiliyordu. Etraftaki tüm bu kusursuz geometriye rağmen burasının soğuk, hatta acımasız birtakım hislere neden olduğunu düşünmeden edemedi.

Birden karşılarında elinde klipsli bir not defteriyle beliren, Larchfield Emniyeti rozetli genç polis memuru, bakışlarını ön camdan Gurney'e dikti. Morgan camını indirdi.

"Günaydın, Scotty."

"Günaydın efendim. Eğer sakıncası yoksa olay yeri kayıtlarına geçmesi için yolcunuzun adını öğrenebilir miyim?"

Morgan istenileni yaptı. Memur Gurney'in adını elindeki deftere not ettikten sonra gidip sarı şeridi aşağı indirerek geçmelerini işaret etti.

Dümdüz uzanan bu yol bir süre sonra ilerideki sütunlu girişin altında yeniden birleşene dek ikiye ayrılıyordu. Oradaki sütunlu girişin yan tarafındaki daha küçük bir yoldan da çatısı hoş görünümlü arduvaz taşıyla kaplı, altı bölmeli bir garaja ulaşılıyordu. Morgan arabasını evin önüne, dördü siyah-beyaz devriye aracı, biri işaretsiz Dodge Charger, biri de kanıt ekibinin gri minibüsü olmak üzere park hâlindeki altı görevli aracın yanına çekti. Bembeyaz, geniş, taş basamaklar evin maun giriş kapısına uzanıyordu.

"Fena sayılmaz, değil mi?" dedi Morgan. "Ev, Angus'un büyükbabasının İngiltere'den getirttiği Cotswold taşından yapılmış."

Gurney, Morgan'ın bölgedeki zenginliğe karşı huşuyla aşağılama arasında gidip gelen çelişik duygular içinde olduğunu fark etse de sadece yorumsuz bir homurdanmayla yetindi.

Morgan aracın kapısını açtı. "Nereden başlamak istersin? Evin içinden mi, yoksa dışarıdan mı?"

"Öncelikle buradaki emniyet personelinin durumunu anlamam gerek. Buradakilerin isimlerini, görev tanımlarını falan bilmeliyim."

"Tanışacağın iki önemli kişi var. Brad Slovak ve Kyra Barstow. Brad dedektif. Olay yeri koordinatörü olarak her şeyi yönetiyor. Kyra da delil değerlendirme başteknisyeni. Aynı zamanda kolejde adli bilimler programı kapsamında eğitim veriyor. Brad'la Kyra'ya yardımcı olmaları için dört de polis memuru arkadaşımız burada şu an."

"Adli tabip dün burada mıydı?"

"Dr. Ronald Fallow. Burada yaşıyor zaten. O yüzden hemen geldi. Cesedi yerinde inceledi. Sonra Clarksburg'daki merkeze naklettirip bu sabah için bir otopsi planlaması yaptı. Akşama kadar ön inceleme sonuçları elimizde olur, sanırım. Gerçi belli de olmaz. Fallow hiç kolay bir insan değildir."

"Benim buraya gelişimle ilgili arkadaşlarına ne söyledin?"

Morgan dilini dudakları üzerinde gezdirdi. Bakışları aracın kontrol paneline sabitlenmişti. "Onlara özetle senin eski ve son derece başarılı bir NYPD cinayet dedektifi olduğunu anlattım. Şu an emekli olduğunu ve akademide soruşturma teknikleri dersleri verdiğini söyledim. Ayrıca mesleki deneyiminin büyük oranda şehir temelli olduğunu, bu sebeple de bizimki gibi merkezden bu derece uzak bir bölgede yürütülen bir soruşturmayı gözlemlemeyi ilginç bulabileceğini ekledim."

"Böyle mi dedin?"

"Esasen bunlar doğru zaten."

"Daha çok söylediklerim bütünüyle gerçek dışı değil demek istiyor gibisin."

Morgan arada ne fark var dercesine omuz silkti. Doğru yorumları yanlış yönlendirilmiş izlenimler yaratmak için kullanmaya olan düşkünlüğü her zaman onun şüphe uyandırıcı yeteneklerinden biri olmuştu. Aslında Gurney'in bu olaya karışma konusundaki karmaşık hislerinin en önemli etmenlerinden biri de buydu.

"Pekâlâ," dedi. "İşe önce etrafta biraz dolaşarak başlayalım."

6

Kanıt ekibi olay yerindeki incelemesini henüz bitirmediği için Gurney'le Morgan yasaklı bölgeye girmeden önce beyaz Tyvek tulumu, galoş ve nitril eldiven takımından oluşan olay yeri inceleme setini üzerlerine geçirdiler.

Gurney peşindeki Morgan'la birlikte devasa büyüklükteki evin sağ tarafından arkadaki geniş ormanın girişindeki çalılıklara dek uzanan eğimli çim bahçeyi incelemeye koyuldu. Kuş cıvıltılarını duyabiliyordu. Hatta uzaktan iş başındaki bir ağaçkakanın sesini bile duydu. Doğrudan eve vuran sabah güneşi giriş katın pencerelerini parlak, ışıklı dörtgenlere dönüştürüyordu.

O esnada alt kat pencerelerinin birinden gelen kıpırtı Gurney'in dikkatini çekti. Pencerenin önünde içinde kırmızı laleler olan saksılar vardı. Önce anlık bir esinti oldu herhâlde diye düşündü. Ama hemen sonra asıl kıpırtının saksıların arkasındaki pervazda olduğunu fark etti. Bir kara kedi başını kaldırıp koyu sarı gözlerini kısarak onun olduğu yöne doğru bakmaya koyuldu.

Bu kısımda burasının bir evden çok büyük bir müzeye ait olduğu hissi dışında sıra dışı bir şey tespit etmedi. Dolaşmayı sürdürdü. Arka taraf da aynı ön kısım kadar etkileyiciydi. Burada binanın ana bölümüne eklenmiş büyük bir sera yer alıyordu. Neredeyse evle aynı yükseklik ve genişlikteydi. Girift çatı sisteminin üzerine yerleştirilen cam paneller etkileyici kubbe benzeri bir görünüm oluşturacak şekilde monte edilmişti. Yapının genel tasarımıyla birlikte metal kısımlardaki hafif yeşil pas bu binanın da Victoria tarzından esintiler taşımasını sağlıyordu.

Seranın her iki tarafından başlayan sarı polis şeridi yelpaze şeklinde açılarak ormana doğru yaklaşık yüz metrelik bir alanı kapatıyordu. Şeritler kapalı alana çapraz arama kriterlerine ola-

nak verecek şekilde yerleştirilmişti. Olay yeri inceleme tulumlu iki kişi başları önde karşı yöne doğru yürüyordu.

Morgan, Gurney'in geçmesi için şeridi kaldırdı. Ardından kendi de geçti. Gurney seranın içindeki Tyvek tulumlu iki personeli fark etti. Kısa boylu, tıknaz, kırmızı suratlı adamla; uzun boylu, bronz tenli kadın bir konuda tartışıyor gibiydiler. Adamın hareketleri oldukça gerildiği izlenimi veriyordu.

Morgan dışarı çıkmalarını işaret etti.

Önce adam çıktı. Kızıl saçlarını, yanların kazındığı, üst kısmın iyice kısaltıldığı, emniyet teşkilatındaki yaygın tarzda kestirmişti. Kalın ensesi, yuvarlak, çok bilmişlik akan suratının olduğundan daha küçük görünmesine neden oluyordu. Morgan'a resmi bir tavırla "Merhaba efendim," dedi.

Üzerindeki tuluma rağmen ince ve bir o kadar da atletik görünen kadın da peşinden çıktı. Gözlerinde sorgulayıcı bir ifade vardı.

Morgan onları tanıştırdı. "Brad Slovak, Kyra Barstow...Dave Gurney."

"Merhaba," dedi Slovak az önceki ses tonuyla. Ancak bu kez saygılı bir tavırla baş selamı da vermişti.

Barstow elini uzattı. Tokalaşırken Gurney, kadının elini oldukça sert kavradığını fark etti.

"Gelişme var mı?" diye sordu Morgan.

Slovak elini kısa saçlarında hızlıca gezdirip yanıt vermeden önce Barstow'a şöyle bir baktı. "Parmak izleri sorununu çözmeye çalışıyoruz."

Barstow ona ters bir bakış attı. "Parmak izlerinde bir sıkıntı yok." Sesinde Batı Hint Adaları kökenlilere has neşeli bir ton seziliyordu.

Slovak boyun kaslarını esnetmeye çalışan biri edasıyla başını hafifçe iki yana salladı. "Yatak odasındaki izlerin Billy Tate'e ait olduğu tahmin ediliyor." Bir kez daha başını salladı. "Başka izlerin de olması gerek..."

Kadın sözünü kesti. "Bu izler ona ait. Bu açıkça ortada. Tahmin falan değil. Gayet net, temiz ve anlaşılır izler bunlar. Ayrıca parmak izi tanımlama sistemi kayıtlarına göre..."

Bu kez Slovak kadının sözünü kesti. "Sözünü ettiğin mükemmel işleyen bir sistem değil ki. Sık sık hata olur. İnsani hatalar. Parmak izi tanımlama sistemi yaptığı hatalarla nam salmıştır. Arama algoritmaları bütünüyle insani yargılar üzerine kurulu. Sistemdeki hiçbir şey sorunsuz değil. Asıl önemli olan şu; burada konuştuğumuz herkes Tate'in eve kesinlikle girmediğini söylüyor. Zaten araziye adımını atmaya kalksaydı Angus onu kurşun yağmuruna tutardı. Ayrıca Angus'a yaklaşması şartlı tahliye kurallarını ihlal etmek anlamına da gelirdi..."

"Ben bu işi çok uzun zamandır yapıyorum," diye sözünü kesti Barstow. "On dokuz senedir. Binlerce parmak izi, binlerce kimlik tespiti. Senin söylediğin türden bir hataya rast gelmedim. Ne kendimde ne de sistemde."

Bu tartışmaya ormandaki ağaçkakan Barstow'un iddiasını pekiştirmek istercesine çıkardığı tak tak sesleriyle eşlik etmeye başladı.

Slovak boyun esnetme hareketini tekrarladı. "Benim söylemeye çalıştığım şey..."

Bu kez Morgan söze girip Gurney'e "Tutarsızlıklar hep ilgini çekmiştir. Bu anlatılanlardan bir anlam çıkartabildin mi?" diye sordu.

"Henüz değil. Ama önemli olabilir."

Slovak karşı çıkmaktan çok meraklı bir ifadeyle "Neden?" diye sordu.

"Başta hiçbir anlam ifade etmeyen hususlar, genellikle sonda bize en çok şeyi anlatan veriler hâlini alır."

Morgan, Barstow'a parmak izlerini sistemde ikinci kez kontrol edip etmediğini sordu.

"Ettim."

"Sonuç aynı mı?"

"Aynı."

"Kan lekeli neşterden bir sonuç çıktı mı?"

"İşimize yarar bir bulguya ulaşılıp ulaşılmadığını kısa süre içinde öğreniriz. En fazla öğlene kadar sonuçlar elimize ulaşır."

"Kan testleri kolejdeki laboratuvarda mı yapılıyor?"

"Onay için bir numune de Albany'e gönderiliyor."

"Köpekle ilgili bir şey var mı?"

"Dr. Fallow ağzında bir kumaş parçası buldu."

"Bu kumaş," diye söze daldı Slovak. "Soruşturma için dönüm noktası olabilir. Köpek muhtemelen kafası parçalanmadan önce dişlerini saldırganın bacağına geçirmiş olmalı. Adamın DNA verilerine ulaşma ihtimalimiz yüksek."

"Ya da kadının," diye ekledi Barstow.

Morgan minik bir gülümsemeyle baş sallayıp Gurney'e döndü. "Saldırganın mülke girdiği yerde olduğumuza göre içeri girip olay yerini daha yakından görmek istemez misiniz?"

"İyi olur."

Seranın kapısına doğru yöneldikleri esnada Morgan'ın telefonu çaldı. Ekrana baktı, yüzünü ekşitti, birkaç adım uzaklaşıp telefonu açtı. Gurney'e Chandler ismi geçmiş gibi gelmişti. O esnada Morgan, Slovak'a dönüp seslendi.

"Dave'i içeri götür. Sonra yetişirim ben size."

"Peki, efendim." Slovak aldığı görevden hoşnut gibiydi. Hızlı adımlarla seranın kapısına doğru yürürken Gurney'den kendisini izlemesini istedi. Girişte duraksayıp cam panelin kırılarak çerçeveden ayrıldığı yeri gösterdi. Yerde küçük cam parçaları vardı. Gurney darbeye dirençli camların hep bu şekilde parçalandıklarını iyi bilirdi.

"Alarm sistemi devreye girmiş mi?"

"Aslına bakarsanız böyle bir sistem yok burada, efendim."

"Böyle bir malikânede? Hiçbir alarm tertibatı yok mu?"

"Tuhaf, değil mi?"

Gerçekten de tuhaf diye düşündü Gurney, kapının metal pervazını incelerken. Pervazın her yanı sert darbelere maruz kalmıştı.

"Çok kapsamlı çalışmış," dedi Slovak daha çok kendi kendine konuşur gibi. "Neredeyse takıntı derecesinde."

"Ve de iyi planlanmış bir şekilde," dedi onlara katılan Barstow.

"Planlamayla ilgili bir şey söyleyemem," dedi Slovak ona çabucak bir bakış atarak. "Ama bu kesinlikle sıradan bir hırsızın işi değil. Kâhya hiçbir şeyin kayıp olmadığını ve hiçbir şeye zarar verilmediğini söylüyor."

"Ne yapması gerektiğini iyi bilen birinin işi bu," dedi Barstow seranın cam kapısını göstererek. "Böyle bir cam malzemenin ancak tek bir tür aletle bu şekilde kırılabileceğini söyleyebilirim."

Bu yorum Gurney'in ilgisini çekti. "Ne tür?"

"Darbeyi yoğunlaştırmak için küçük başlı, ağır bir çekiç kullanılmış olmalı. Köpeğin kafasındaki yara da yine benzer türde bir aletle yapılmış gibi duruyor."

Slovak ağırlığını sabırsızca bir ayağından diğerine aktarırken "Dr. Fallow'dan gerçek yanıtı yakında öğreneceğiz," diye mırıldandı.

Barstow, Gurney'e bakmayı sürdürüyordu. "Eğer benden istediğiniz bir şey yoksa ekibime katılıp ikinci incelemenin nasıl gittiğine bakmam gerek."

"İkinci?"

"Olay mahallini en az iki kez kontrol etmeyi severim. Olay yerindeki kanıtlarla ilgili sormak istediğiniz bir şey olursa istediğiniz zaman bana Şef Morgan aracılığıyla ulaşabilirsiniz." Gurney'i başıyla selamlayıp Slovak'ın yüzüne bile bakmadan hızlı ve zarif adımlarla ormanın kıyısında çalışmalarını sürdüren beyaz tulumlu görevlilerin yanına yöneldi.

"Tamam!" dedi Slovak gecikmesine neden olan trafik ışığının nihayet yeşile döndüğünü gören birine has gerginlikle. "Hadi başlayalım."

7

Gurney'in daha önce botanik bahçe serasına girmişliği vardı ama böylesini hiç görmemişti. Burası ağaçların, çeşit çeşit bitkiyle çiçeğin büyük bir İngiliz malikânesi dekorunda iç içe geçtiği bir dünyaydı. Büyük saksılarla dikim yatakları hoş mobilyaları andırıyordu. Aralarındaysa yanları saten cilalı parke döşeli, parlak sarı taşlı, kıvrımlı, dar bir yol vardı.

Slovak'ın peşinde dört köşesinde birer tekerleği, üst kısmında kasnak düzeneği yer alan, muhtemelen büyük saksıları kaldırmak için tasarlanmış, ahşap aksamlı büyük bir makinenin altından geçti.

Eve açılan sürgülü kapıdan geçince seranın nemli toprak kokusu yerini aynı şekilde ayırt edici başka kokuya bıraktı. Bu; parlak, kestane renkli zeminin cilası, antika İran halılarıyla, maun ahşabıyla kaplı duvarları, merdiven kenarındaki el oyması korkulukları, neredeyse kocaman bir çardak kadar büyük şömineleri ve oturma odası büyüklüğündeki cumbalarıyla servetin kokusuydu.

Slovak, Gurney'i ana yemek odasındaki kahvaltı bölümüne doğru yönlendirirken bir yandan da burasının kurbanın kesik boynundan akan kanın yer döşemelerine sızıp tavanda büyük bir leke oluşturduğu sonrasında da Bayan Russell'ın oturduğu yerin hemen yanındaki kilime damlamasıyla olayın ilk fark edildiği yer olduğunu açıkladı. "Eğer bir metre daha solda otursaydı tam kafasına damlayacaktı." Aynı anda hem heyecanlı hem de dehşet içindeymiş gibi anlatıyordu.

Gurney başını kaldırıp tavandaki lekeye baktı.

"Daha yakından bakmak isterseniz," dedi Slovak. "Merdiven getirtebilirim."

"Gerek yok. Üst katı görmeyi tercih ederim."

Slovak önde, duvarları yaşlı adamların incelikle işlenmiş çerçevelerdeki büyük boy portreleriyle dolu koridoru geçip üst kat merdivenine yöneldiler. Gurney halı döşemenin birkaç basamakta itinayla kesilerek çıkartıldığını fark etti.

İkinci kat koridoruna çıkan basamakların sonundaki halı zeminde de aynı şey yapılmıştı. Koridorda birkaç kapı vardı. Önünde olay yeri muhafaza perdesi asılı bir kapı açıktı. Slovak perdeyi kenara çekti.

"İçeri girebilirsiniz, efendim. Kanıt ekibi burayı inceledi. İki kez. Burası maktulün yatak odası. Yan taraftaki de eşinin."

Gurney halı döşemeyi işaret ederek "Neden o bölümler kesilmiş merak ettim," dedi.

"Kan lekeleri. Bir tanesi çok barizdi. Diğerleri luminol incelemesi sonrası tespit edildi. Kısmi ayakkabı izleri. Saldırgan kurbanın kanına basıp buraya taşımış olmalı. Neşterden damladığını düşündüğümüz birkaç kan damlası vardı. Barstow halıdan bu kısımları kestirip laboratuvara gönderdi. Umarım inceleme sonrası sorularımıza yanıtlar bulmuş olur, biz de sorularımıza yeni sorular eklemek zorunda kalmayız. Tate'in parmak izi meselesiyse..." Slovak başını iki yana sallayıp sustu.

"Sanki baştekniseyenle... iyi anlaşamıyor gibisiniz?"

"Öyle bir şey yok da bazı davranışları hoşuma gitmiyor sadece."

"Öyle mi?"

"Tepeden bakan tavırları işte. *'On dokuz senedir bu işi yapıyorum,'* türünden lafları."

"Hiç hata yaptı mı?"

"Kim bilir? Kusursuz olduğunu ileri sürüyor ama insanlar hataları örtbas edebilirler, değil mi?"

Gurney o anın işin kimyasına has bu tür rutin sorunları deşelemek için uygun zaman olmadığına karar verdi. Naylon perdenin arasından içeri girdi.

Odadaki her şey; dört direkli, kral boy yataktan, Gurney'in kullandığının iki katı büyüklüğündeki çekmeceli dolaba, bir duvardaki iki metrelik gardıroptan, yerdeki İran halısının üzerindeki kocaman Queen Anne stili masaya ve karşı duvardaki tavana kadar uzanan şömineye varana dek devasa boyutlardaydı. Kapının tam karşısındaysa üç geniş pencere yer alıyordu.

En yakındaki pencereye doğru gitti. Buradan garaj görünüyordu. Bu da yatak odası ile seranın tam tersi konumda bulunduğu anlamına geliyordu. Seranın cam kapısının kırılma sesi bu yüzden buradan işitilmemiş olabilirdi.

İçeri dönüp bakışlarını etrafta dolaştırdı. Sert yüzeylerin çoğunun üzerindeki parmak izi tozunu fark edince Barstow'un Billy Tate'in parmak izlerini nerede bulduğunu sordu.

Slovak kapıyı gösterdi. "Parmak izlerinden ikisinin kapı kollarından alındığını ileri sürüyor. Ayrıca banyonun zemininde, kanlı bölgenin hemen yanında da kısmi izler varmış."

Tam da eğilip kurbanın parmağını kestiği yerde, diye düşündü Gurney odanın diğer ucuna doğru ilerleyerek.

Kan lekesinin büyüklüğüne şaşırmıştı. Leke, banyonun kapısından yatağın yanına kadar olan en az iki metrelik bölgeyi kaplıyordu. Russell'ın üzerine devrildiği sandalye odanın ortasındaydı. Gurney'in sağındaki duvarda bir sıra kurumuş kan lekesi görünüyordu. Atardamar neşterle kesildiği an kan oraya kadar sıçramış olmalı, diye geçirdi içinden.

"Eğer dün içeri girdiğimizde burası nasıldı diye bilmek isterseniz size gösterebilirim," dedi Slovak telefonunu çıkartıp ekrana dokunurken.

Gurney bir şey söylemedi. O sırada saldırı anını ana hatlarıyla gözünün önünde canlandırmaya yoğunlaşmıştı. Yatağından kalkan Angus Russell, yarı uykulu bir şekilde banyoya gidiyor. Sonra banyodan çıkıp tekrar yatağına yöneliyor. O esnada elinde bir neşterle saldırgan arkasında beliriveriyor. Arkadan tek bir

hamleyle iki atardamarını birden kesiyor. Russell sandalyeye yüzüstü kapaklanıyor.

"Geldiğinizde ışık açık mıydı?" diye sordu Gurney.

"Merkezi aydınlatma açık değildi. Sadece yatağın yanındaki küçük gece lambası açıktı. Kâhyaya cesedi bulduğunda herhangi bir şeye dokunup dokunmadığını sordum. Kesinlikle dokunmadığını söyledi. Karısı da zaten hiçbir şeye dokunacak hâlde değildi. Kapının eşiğine yığılmış. Biz geldiğimizde hâlâ olayın şokunu yaşıyordu."

Gurney başıyla onayladı. "Kısacası, eğer Russell banyoya girdiğinde ışığı açtıysa, muhtemelen öyle de yapmış olmalı, çıkarken kapatmış. Bu yüzden de geri döndüğünde yarı karanlık odada pek fazla bir şey seçememiş olmalı. Muhtemelen saldırganı hiç görmemiştir."

"Doğru," dedi Slovak başını sallayarak. "Banyodan çıkmış. Saldırgan fırlamış. Tek bir derin kesik. Sonra saldırgan geldiği şekilde çıkıp gitmiş."

"Ama çıkarken cinayet silahından kan damladığını düşünüyorsunuz. Sonra da köpeğe saldırmış."

"Ve öldürmüş."

"Köpeğin cinsi neydi?"

"Alman kurdu. Büyük, erkek. Ölü hâliyle bile korkutucu görünüyor."

"Gece onu dışarıda mı bırakıyorlarmış?"

"Kâhya kadın öyle söyledi. Yirmi beş dönümlük araziyi çevreleyen elektronik köpek çiti tarzı bir şey varmış."

"Köpeğin nerede öldürüldüğünü biliyor musunuz?"

"Tahminimce bulunduğu yerde. Ormanın hemen girişinde. Seradan çok uzakta değil."

"Neden orada öldürülmüş olduğunu düşünüyorsun?"

Slovak beklemediği soru karşısında şaşırdı. Elini terleyen kafasını havalandırmak istiyormuş gibi kısa saçında şöyle bir

dolaştırdı. "Neden öldürüp taşısın ki? O köpek en az elli kilo. Uğraşmaya değer mi?"

"Belli olmaz."

"Bundan emin olmak için ne yapabiliriz bir bakacağım."

"Bence iyi olur," dedi Gurney. "Ama burada yetkili sensin. Soruşturmayı nasıl istiyorsan öyle yürüt. Burası senin bahçen, Brad. Ben sadece soru soran bir gözlemciyim."

Slovak çok daha fazlasını bilen biri edasıyla "Ama sıradan bir gözlemci değilsiniz," dedi.

"Ne gibi?"

"Şef Morgan bize geleceğinizi bildirince biraz araştırma yaptım. Bir New York dergisinde altı yıl öncesine ait bir yazı buldum. Süper Polis başlıklı bir yazı."

"Tanrım," diye mırıldandı Gurney.

"Yazıya göre NYPD tarihinin cinayet soruşturmalarını en yüksek yüzde ve başarıyla sonuçlandıran dedektifi sizmişsiniz. Yüzlerce olayı araştırmışsınız. Benim kaç olayda çalıştığımı biliyor musunuz? İki. Ve bu ikisi de Bastenburg Emniyetine geçici görevlendirmeyle gittiğim sıradaydı. İki, aile içi şiddet vakası. Ayrıca gazetelerden şehirden taşınmanızdan sonra da çözdüğünüz cinayetler olduğunu okudum. White River ve Kurt Gölü cinayetleri gibi. Kısacası bana bir tavsiye verdiğinizde kulağıma küpe olacak."

Gurney'in övülmeye karşı alerjisi tuhaf bir sessizliğe neden oldu.

Slovak'ın olay yeri fotoğraflarını göstermeyi önererek çıkardığı telefonunun hâlâ elinde olduğunu fark etti. Bu, anın gerçekliğine dönmek için iyi bir fırsattı.

Telefonu göstererek "Bir bakalım şunlara," dedi.

Slovak ekrandaki, Morgan'ın da daha önceden anlattığı gibi Russell'ın cesedinin sandalye üzerinde yüzü yere dönük, ayakları havada durduğu o garip konumun fotoğraflarını gösterdi. Ama

cesedi, bu derece haysiyet kırıcı bir şekilde ekranda görmek, olayı ondan dinlemekten çok daha farklı bir etki yaratmıştı.

"Bunlar benim çektiklerim," dedi Slovak. "Fotoğrafçımız farklı açılardan çok daha fazlasını çekti. Bir de video kaydı var. Eğer isterseniz onları da size..." telefonun çalmasıyla sözü yarım kaldı. Açtı. Yarım dakikadan daha kısa konuştu.

"Arayan Şef Morgan'dı. Bir şey görmüşler mi diye sormak için üç bahçıvanla görüşmemi istedi. İspanyolca bilen tek memurumuz Freddy Martinez çevirmenlik yapacak. Siz burada kalıp incelemeye devam edebilirsiniz. Şef kendisinin birkaç dakika içinde size katılacağını söyledi."

Slovak gidince Gurney ilgisini yeniden banyonun önündeki kanlı alana yöneltti. Ama bu kez Slovak'ın telefonundaki görüntüleri de gözünün önüne getirmeye çalışıyordu.

Kariyeri boyunca bu tür rahatsızlık uyandırıcı deneyimleri, şiddet içeren ölümleri araştırma işinin doğal bir parçası olarak kabul etmişti. Dahası iğrenmenin, tiksinmenin ya da etkilenmenin acımasız bir cinayetin çözülmesine fayda sağlamadığını gayet iyi bilirdi. Bazı dedektifler için bu türden hisler fazladan motivasyon kaynağı olabiliyor, daha fazla yoğunlaşmalarına olanak veriyordu. Oysa Gurney'in motivasyon konusunda hiçbir zaman sorunu olmazdı. Onun daha çok olayın özünü kavrama –yalanları gün yüzüne çıkartıp gerçekleri bulma– temelli kişisel motivasyonunun kurbana acıma, onun için üzülme gibi hislerle pek bir ilgisi yoktu. Onun çabası ruhunun çok daha soğuk bir yerinde şekillenirdi. Hepsinin özünde de tek bir şey vardı. Bilme arzusu.

Bir an kendini bunu Madeleine'e açıklamaya çalışırken hayal etti. Ardından da karısının, başını her zamanki gibi hafifçe yana eğip kuşku dolu bakışlarla onu bu sabah arabasına atlayıp Larchfield'a gelmeye neyin zorladığını soruşu gözünde canlandı. "Babasının Mike Morgan'a olan tavrına yönelik hislerinin bununla bir ilgisi yok mu? Ya da onun Güney Bronx'ta yaptığı şey sayesinde hayatta kalmış olmanın neden olduğu duygularla?"

Kendisini bunlara, bu duygular beni sabah burada olma kararını vermeye teşvik etmiş olsalar da tek başlarına fazla anlam taşımazlar, yanıtını verirken hayal edebiliyordu. Bu arayış ciddi bir şekilde başlayacaksa bu tamamen başka bir nedenden kaynaklanacaktı.

Madeleine'in bu sözlerine vereceği muhtemel karşılığı da biliyordu. Sabırlı bir gülümsemeyle.

Telefonu çaldı.

Rastlantıların, görünmeyen birtakım güçlerin işi olduğuna inanmayacak kadar mantıklı biri olmasına rağmen ekranda Madeleine'in adını görünce içinden hafif de olsa bir ürperti geçti.

"Haber vermek için aradım," dedi. "Yemek yarın akşama ertelendi."

Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

"Winkler çiftiyle yiyeceğimiz yemek," diye ekledi. "Telefonuna bir hatırlatma notu eklesen iyi olur bence." Duraksadı. "Larchfield'ta durumlar nasıl?"

"Söylemesi zor. Tuhaf bir..." Merdivende ayak sesleri işitince sustu.

Birkaç saniye sonra Morgan naylon perdeyi itip içeri daldı. Yüzü her zamankinden de asıktı.

"Özür dilerim, Madeleine. Kapatmam lazım."

Morgan başını iki yana sallıyordu. "Lanet olsun! Durum yeterince berbat değilmiş gibi bir de başıma Aspern çıktı. Az önce arayan oydu. Soruşturmayla, medyayla, olayın Larchfield'ın eşsiz imajına verebileceği zararla ilgili 'kaygılarını' anlattı." Kaçacak bir delik arıyormuşçasına gözlerini tavanda dolaştırmaya koyuldu.

"Soruşturmayla ilgili kaygısı neymiş?"

"Bizim ekibin bu işin altından kalkamayabileceğini düşünüyor. Daha doğrusu kasabanın itibarının zarar görmesini engelleyecek kadar çabuk hareket edilemeyeceği kanaatinde."

"En çok ilgilendiği şey itibarı mı yani?"

"En çok değil. Tek ilgilendiği şey o. Babasından miras kalan Harrow Hill'deki uzun dönemli kontratının dışında, kendi de bölgedeki eski çiftliklerin çoğunu satın aldı. Bölümlere ayırdığı ve tanıtımını, 'tablolara yaraşır güzellikteki kasabanın yanı başında huzurun, sakinliğin yeni yuvası, diye yaptığı araziler bunlar. Larchfield'ın en önde gelen sakininin gecenin bir yarısı boğazının kesilmiş olması, Aspern'in sunmaya çalıştığı imaja hiç uygun değil."

Gurney yerdeki mide bulandırıcı kanlı lekeye baktı. "Uygunsuz da olsa gerçek gerçektir. Senden ne yapmanı bekliyor?"

"Tanrı bilir. Katili öğlene kadar bulmamı? Onu akşama kadar tutuklamamı? Sihirli güçlerimi kullanarak hikâyenin habercilerin eline ulaşmasını engellememi?"

"Eğer Aspern'in teşkilatınızla ilgili endişeleri varsa neden olayı eyalet polisine taşımıyor ki? Suç Takip Bürosu bunun için var."

Morgan içinin sıkıntısıyla kararsızlığını ortaya koyan homurtular eşliğinde odada dolaşmaya başlamıştı ki birden durup başını iki yana salladı. "Bunu ben kabul edemem. Böyle bir şey, çok çabuk pes etmek olur." Adeta yalvarır gibiydi. "En doğrusu bu işin altından kendi başımıza kalkmak. Eğer yapamazsak da yapamayalım. Ama daha doğru dürüst başlamamışken bile pes etmek..." Titremeye benzer bir baş sallamayla sözlerini noktaladı.

"Küçük kasabaların güvenlik birimleri senin bu 'pes etme' dediğin şeyi çok sık yaparlar," dedi Gurney. "Uyuşturucuyla bağlantılı tutuklamalarla, ev hırsızlıklarıyla, taciz olaylarıyla nasıl başa çıkacaklarını bilirler. Ama iş cinayete geldi mi vaka BCI'ya* devredilir. Konu, verilere daha çabuk erişebilme kapasitesiyle ilgili. Beceriksizlikle değil."

"Bizim de kaynaklarımız var. Kolejin adli bilimler bölümüyle iş birliği yapıyoruz. Bu da bize teknoloji harikası laboratuvar-

* BCI: Bureau of Criminal Investigation: Suç Takip Bürosu. (Ç.N.)

larını kullanma imkânı veriyor. Burada sonuçlara, verileri Albany'deki merkez laboratuvara yollamak zorunda olan BCI'dan çok daha çabuk ulaşabiliriz. Kuşkusuz bizimkilerin büyük suçlarla ilgili fazla tecrübeleri yok –Kyra Barstow hariç– ama aptal değiller. Sadece doğru yönlendirilmeye ihtiyaçları var."

Gurney, Morgan'ın gözlerinde soruşturmanın başka bir kuruma devredilmesiyle ilgili başka önerilerde bulunmanın hiçbir işe yaramayacağını ortaya koyan inatçı bakışları fark etmişti.

"Şimdi, Brad Slovak mı yönetecek bu soruşturmayı?"

"Sence bu hata mı?"

"Elinde başka hangi seçenekler olduğunu bilmeden söylemesi zor."

Morgan pencerelerden birine dönüp belirli bir yere bakmadan bakışlarını dışarıya sabitledi. "Brad fena sayılmaz. Elbette senin ayarında değil. Ama teknik tarafta Kyra'dan iyi destek alıyoruz. Kısacası şu an başka da bir şey yapamayız."

Gurney yardım ihtiyacının incelikli bir ricadan çok daha öte tavırla sergilenmesinden bir hayli rahatsız olmuştu. Pencerelerden birine doğru yürürken konuyu değiştirdi. "Arazideki diğer binaları kontrol ettiniz mi?"

"Bir bölgenin güvenliğini sağlamanın otomatikleşmiş yöntemi olarak tabii ki yapıldı."

"İlginç bir şey tespit ettiniz mi?"

"Garaj başlı başına ilginç. Angus'un Mercedes'i, karısının Porsche'u, bir Mercedes SUV, üç tane antika Bugatti. Sırf seyahat için bir milyon dolar ayırmışlar. Bir de kâhyayla bahçıvanın kaldığı ikinci kat var."

"Onlar bir şey görmüşler mi?"

"Hiçbir şey. O akşam yaptıklarına dair elimizde çok ayrıntı var. İzledikleri televizyon programını, ne zaman yattıklarını falan biliyoruz. Ama işe yarar bir bilgi yok. Yakın zamanda burada bulunan konuklar, yaşanan tartışmalar, sorunlar konusundaki araştırmalarımızdan da bir sonuç çıkmadı. Kısacası Angus'un

haddinden fazla düşmanı olduğu, karısının da tam bir bencil kaltak olarak nitelendirilebileceği gibi zaten bildiğimiz şeyler dışında hiçbir şey öğrenemedik. Ama görüşmeler henüz bitmedi. Devam etmeyi planlıyoruz."

"Slovak mı aldı bu ifadeleri?"

"Evet. Bayan Russell'ın ifadesi de dâhil olmak üzere."

"Sen benimle görüşmeye geldiğin sırada, değil mi?"

"Evet."

Morgan'ın sırf kendisini soruşturmaya dâhil edebilmek için en kritik saatlerde ortadan kaybolduğunu öğrenmek Gurney'i pek etkilememişti. "Ana bina, sera ve garaj dışında arazide başka ne var?"

"Bakım malzemelerinin konulduğu küçük bir depo, küçük bir kamyonet, iki tane dört çekerli arazi aracı, bir bahçe kulübesi ve Bayan Russell'ın meditasyon kulübesi. Kendisiyle orada görüşeceğiz. Gelmiş mi kontrol edeyim."

Telefonunun saatine bakıp birini aradı. Karşı taraf çağrıya hemen yanıt verdi.

"Merhaba, Glenda... Nasıl durumu?.. Onunla önce biz konuşacağız. Helen Stone sonra... Duştan çıktığında ona saat 11:15'te orada olacağımızı bildir... Doğru... Hayır, Brad bahçıvanların yanında. Ben başka bir dedektifle geliyorum... Hayır, ona söylemene gerek yok... Bir sorun olursa beni ara."

Telefonu yeniden cebine koydu. "Ne yapmaya çalıştığımı anladın mı?"

Gurney başıyla onayladı. "Ama yapmaya çalıştığın şeyin bir amacı var mı?"

"Amaç, verdiği ifadeyi biraz daha irdelemek. Belki dün bir ayrıntıyı söylemeyi unutmuş olabilir."

"Kötü durumdaydı sanıyorum, değil mi?"

"Yaşadığı şokun ardından kendine gelmesi için ona birkaç saatlik bir süre verdim. Sonrasında biraz toparlanmıştı. Doktoru

kan görmeye tepki olarak travma sonrası stres bozukluğu yaşadığını söyledi. Ani çöküş, ani toparlanma."

"Doktoru orada mıydı?"

"Oradaydı. Russell ailesinin lüks yaşamının bir parçası. Her an, bir telefonla doktor yanlarında olmak zorunda. Yıllık yetmiş beş bin dolar karşılığında premium hizmet. Her neyse ana binada kalmak istemedi. Bizim için de bir sakıncası yoktu. Böylece kulübeye taşındı. Brad de ifadesini orada aldı zaten. Sonra uyuyabilmesi için doktoru ona bir ilaç verdi. Yirmi dört saat yanında kalması için bir kadın polis memuru görevlendirdik."

"Ve bu ikinci ifade sürecini izlememi istiyorsun?"

"Aktif olarak da katılabilirsin. Bence ilgini çekecek."

"Bunun bir nedeni var mı?"

Morgan'ın dudağının köşesindeki seğirme yeniden başlamıştı.

"Bayan Russell çok... değişik bir kadın da ondan."

8

Lorinda Russell'ın özel kulübesi ormana doğru uzanan biçilmiş patikanın sonunda, dağ defneleriyle çevrili, yemyeşil bir çimenliğin ortasındaydı. Arduvaz çatının her iki ucunda birer taş baca vardı. Yemyeşil bir sarmaşık binanın kapı ve pencerelerinin köşelerindeki sertliği yumuşatıyor, yapıya masalsı bir görünüm kazandırıyordu.

Morgan'la Gurney yaklaştıkları sırada ön kapı açıldı. Kadın polis memuru onları karşılamak üzere çıktı. Gülümsemiyordu. Gözlerine çok kötü şeyler görmüş olduğunu düşündüren sert bakışlar hâkimdi.

"Bayan Russell iyi mi?" diye sordu Morgan.

"Ayakta. Gayet anlaşılır biçimde konuşuyor." Kadın polis duraksayıp Gurney'e baktı.

"Dedektif Gurney görüşmede bana eşlik edecek," dedi Morgan. "Rahat konuşabilirsin."

"Kısa bir süre önce eli ayağı tutmuyordu ama şimdi dünyaya hükmediyor gibi. Kederinden eser kalmadı. O film yıldızı yüzünün ardında çok garip bir beyin var. Umarım haddimi aşacak şeyler söylemiyorumdur."

"Sorun yok. Biraz mola ver. Yarım saat sonra geri gelirsin."

"Emredersiniz, efendim." Hızlı adımlarla ana binaya yöneldi.

Morgan derin bir nefes alıp sarmaşıklarla çevrili kapıya yöneldi.

Evin içini gören Gurney'in aklına ilk anda dişçinin bekleme odasında karıştırdığı dekorasyon dergilerindeki İngiliz kulübeleri geldi. Eski görünümlü meşe kirişler, yüksek kaliteli dokuma kumaşla kaplı koltuklar, taş şöminenin içine yerleştirilmiş göbekli odun sobası, ortama tam bir taşra hoşluğu katmıştı. Ama dikkati kısa süre sonra dekorasyondan şöminenin yanındaki uzun boylu, siyah saçlı kadına yöneldi.

Kadın, genç bir mankene has yüz hatlarına ve kusursuz bir cilde sahipti. Üzerinde vücudunu saran bej taytıyla daracık bir beyaz bluz vardı. Telefonda, gayet sakin bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Derhâl yapılmasını istiyorum... O benim sorunum değil... Güzel... Evet, öyle olacak..."

Morgan'la Gurney'in odanın girişinde kendisini beklediklerini görünce ifadesiz bir yüzle kanepeyi işaret edip konuşmasını sürdürdü. "Adresi biliyorsunuz... Yarın saat dokuzda. Daha geç olmasın."

Telefonu kapatıp Gurney'e formalite icabı gülümsedi. "Ben Lorinda Russell. Siz kimsiniz?"

Onun adına Morgan yanıtladı. "Dave Gurney. NYPD'den eski ortağım. Cinayet uzmanıdır. Alanının en iyisi. Onu buradaki durumla ilgili görüşlerini almak için çağırdım."

Gözlerini Gurney'in üzerinden ayırmadan "Dave sağır ve dilsiz mi?" diye sordu.

Morgan kıpkırmızı kesildi.

Gurney gülümsedi. "Bazen sağırlığım tutar."

"Güzel." Yeniden kanepeyi gösterdi. "Oturun. Bir arama daha yapmam gerek."

"Başınız sağ olsun," dedi Gurney ayakta durmayı sürdürürken.

Kadın herhangi bir tepki vermedi. Telefon ekranında bir şey aramaya devam ederken Morgan'a "Sizinkilerin işi ne zaman biter?" diye sordu.

"Bitmek derken?"

"Evde diyorum, işiniz ne zaman biter?" Ekrana dokunup telefonu kulağına götürdü.

Morgan bir hayli kararsız görünüyordu. "Bugün akşama doğru diye umuyorum. Neden?"

Ona değil telefondaki kişiye hitap ederek "Ben Lorinda Russell," dedi. "Ekibinizin ne zaman geleceğini planladığınızı bana bildirin." Görüşmeyi sonlandırıp telefonu sehpanın üzerine bıraktı. Yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle Morgan'la Gurney'in oturmalarını bekledi. Ardından karşılarındaki koltuğa oturdu.

"Kanın tehlikeli bir tür atık olarak kabul edildiğini biliyor muydunuz?"

Morgan bariz bir kafa karışıklığıyla gözlerini kırpıştırdı.

"İşinde başarılı bir temizlik firması bulmak çok zor," dedi gözlerini Gurney'e dikerek. "Çoğu, kan lekeleriyle uğraşmak istemiyor. Yalnızca bir firma bu miktarda kanı temizlemeyi kabul etti. Gerçi sizin bu soruna benden çok daha vâkıf olduğunuza eminim."

Gurney, NYPD cinayet masasındaki yirmi küsur yıllık yoğun çalışma dönemi boyunca eşi öldürülenlerin sayısız tepkisiyle karşılaşmıştı ama böylesini hiç görmemişti.

Kadın duygusuz bir tonla konuşmayı sürdürdü. "Eve tekrar dönebilmem için kanın tamamen temizlenmesi gerek." Bakışları yine birkaç saniyeliğine Gurney'in üzerinde sabitlendi. Yüzünde Gurney'in daha önce rekabeti seven insanlarda gördüğüne benzer, bir şekilde meydan okuduğu hissi yaratan bir ifade vardı.

Dikkatini Morgan'a çevirdi. "Soruşturma ne durumda?"

"Şu an kanıt toplama aşamasındayız. Laboratuvarda çalışmalar sürüyor. Bölgedeki özel ve belediyeye ait güvenlik kameralarının kayıtlarına ulaştık. Memur arkadaşlarımız civardakilerle görüşmeye devam ediyor. Yapılması mümkün olan her şey yapılıyor. En kısa zamanda..."

Sözünü kesti. "Başka bir ifadeyle şu an için hiçbir şey bilmiyorsunuz."

Morgan utanmış gibi görünüyordu. "Lorinda, her şey en doğru şekilde yapılıyor..."

"Peki ya siz, Dedektif Gurney? Sizde ne var?"

"Sadece sorular."

"Sorun." Parmaklarıyla koltuğun kenarında tempo tutmaya başladı.

"Saldırıyla sonuçlanan süreçte herhangi bir..."

"Cinayet."

Gurney duraksadı.

"Net olmayı severim. Bu sadece bir saldırı değildi."

"Tamam. Cinayet. Kocanızın işinde ve özel hayatında burada gerçekleşen olayla bağlantılı olabileceğini düşündüğünüz herhangi bir gerginlik var mıydı?"

Öksürmeyle kahkaha arası bir ses çıkartıp "Angus'un hayatı gerginlikten ibaretti," dedi. "Tam bir savaşçıydı. En sevimli özelliği buydu. Tabii bu özelliği de düşman yaratıyordu."

"Onu öldürmeyi isteyebilecek biri var mıydı?"

"En az birkaç kişi olduğuna eminim."

"Özellikle ön plana çıkabilecek biri?"

"Aklıma ilk kim geliyor diye soruyorsanız size iğrenç komşumuz Chandler Aspern'in adını verebilirim. Aslında ilk anda akla gelmeyenler hakkında çok daha fazla endişelenmek gerekir, değil mi?"

"Aspern kira anlaşmazlığından dolayı mı ilk isim olarak öne çıkıyor?"

"Hem öyle hem de birbirlerinden nefret etmeleri yüzünden. Bunu herkes bilirdi zaten. Eğer öldürülen Chandler olsaydı bu sefer herkes Angus'u bir numaralı şüpheli olarak görecekti. Tüm bunları dün Dedektif Slovak'a anlattım. Raporunu okusaydınız keşke." Bezgin bir ifadeyle önce Morgan'a sonra da Gurney'e baktı. "Bir soru da ben sorayım o zaman. Sizce ben ne kadar tehlikedeyim?"

"Katil sizinkine bitişik odadaydı. Eğer hedefi siz olsaydınız, ölmüştünüz."

"Yani güvende olduğumu düşünüyorsunuz?"

"Muhtemelen."

"Ama hayatım üzerine bahse girmemeliyim, değil mi?"

"Sizin yerinizde olsam girmezdim."

Parmaklarıyla tempo tutmayı kesti. Gurney'e karşısında çözülmesi gereken bir gizem varmış gibi bakıyordu. "Sizi huzursuz eden bir şey var. Nedir?"

"Burada güvenlik kamerasıyla alarm tertibatının olmamasını ilginç buldum."

"Bunu hallediyorum. Geldiğinizde son teknoloji ürünü bir sistemin montajıyla ilgili telefon görüşmesi yapıyordum."

"İyi fikir."

"İğnelcme sezdim sanki biraz. Bunun Angus öldürülmeden önce yapılsaydı daha iyi bir fikir olacağını ima etmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Gerçekten de iyi bir fikir olurdu," dedi Gurney sakin bir ifadeyle. "Ama böyle bir şey hiçbir zaman cidden düşünülmemiş sanırım. Angus hakkında anlatılanlar uzun zaman önce tanıdığım

birini hatırlattı bana. Çok düşmanı olan, güçlü, alarm sistemi taktırmaya yanaşmayan bir adam. Alarm sistemini korku emaresi olarak kabul ediyordu. Korkuyu asla kendisine yakıştırmazdı. Korku onun başkalarında yarattığı duyguydu."

Bu kez gerçek bir ilgiyle dinliyordu. "Sonra ne oldu?"

"Düşmanlarından birini küçümsedi."

Kadın gülümsese de herhangi bir yorum yapmadı.

Gurney konuyu değiştirdi. "Billy Tate en son ne zaman evinize geldi?"

"Dört yıl kadar oluyor. Hapse atılmasından kısa bir süre önce. Aslında eve girdi denemez. Kapıdaydı. Para istiyordu. Ama Angus'un ondan yapmasını istediği şeyi doğru düzgün yapmamıştı. Bu yüzden de Angus ona para vermeyi reddetti. Bu da onun tehdit ve saldırı suçlarından mahkûm olmasına yol açan süreci başlatmış oldu."

"Ne zaman tahliye oldu?"

Morgan'a baktı.

"Bir yıl, dört ay önce."

Gurney ona tahliye olduktan sonra Tate'i görüp görmediğini sordu.

Görmemişti.

Bir kez daha konuyu değiştirmeye karar verdi. "Angus, her gece aşağı yukarı hep aynı saatlerde mi banyoya giderdi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Banyoya gitmek için kalktığı sırada çıkan seslerden uyanmaz mıydınız?"

"Hayır."

"Uykunuz derin midir?"

"Evet."

"Birden fazla defa kalkıp kalkmadığı konusunda bir fikriniz var mı?"

"Yaşı düşünülürse mümkün." Aniden canı sıkılmış gibiydi. Sehpanın üzerindeki telefonuna uzanıp saati kontrol etti. "Yap-

mam gereken aramalar var. Bana soracağınız başka bir şey var mı?"

"Son bir şey," dedi Gurney kanepeden doğrulurken. "Kocanızın ölümünü hoş karşılayacak kişilerin bir listesini bize verebilirseniz çok işimize yarar."

"Dedektif Slovak da bunu istemişti. Ona söylediğimi şimdi size de söyleyeyim. Eğer Angus'un ölmesine sevinen insanları kastediyorsanız bu çok uzun bir liste olur. Ama onun ölümünden maddi çıkar elde edeceklerin listesini istiyorsanız o zaman daha kısa bir liste hazırlanabilir."

"Tamam, işe kısa listeyle başlayalım."

"Hilda Russell. Chandler Aspern. Ve Angus'un dolandırıcı, para sevdalısı karısı."

Morgan şaşkınlık içinde bakakalmıştı.

Gurney "Arkanızdan böyle mi bahsediyorlar?" diye sordu.

"Böyle diyen de var, çok daha kötülerini de." Kusursuz yüzüne düşen saçlarını arkaya attı. Siyah gözlerine hırçın bakışlar hâkimdi.

Dar yoldan ana binaya doğru yürürlerken her zamanki gerginliği katlanmış hâldeki Morgan "Buna ne diyorsun, peki?" diye sordu.

Gurney hemen yanıt vermedi. Yeni dul kalan eşin tavrı kadar sadece gözlemlemek istediği bir görüşmeye aktif olarak katılmış olmaktan da rahatsızdı.

"Kısa listesiyle ilgili olarak ne diyorum diye mi soruyorsun?"

"Hayır, Lorinda'yla ilgili olarak soruyorum. Ne düşünüyorsun onun hakkında?"

Gurney yanıt vermeden önce ormandaki ağaçkakanın uzun tak taklarının bitmesini bekledi. "Dolandırıcı ve para sevdalısı kısmı gerçeğe bir hayli yakın bir ifade olabilir. Ayrıca kontrollü ve de zeki. Ama onun vasıflarıyla ilgili şu aşamada net olarak söyleyemeyeceğim başka bir şey daha sezdim. Onu ne kadar tanıyorsun?"

"Her küçük kasabada olduğu gibi Larchfield'ta da dedikodu boldur. Çoğu insan, Angus ve Lorinda gibiler hakkında hikâye dinlemeye bayılır. Lorinda'nın haşin bir ergenlik dönemi yaşadığını, Bastenburg'da çılgın bir ailede yetiştiği söylenir. Burası birleştirilmiş okul bölgesi. Bu yüzden o da Larchfield'taki çocukların gittiği lisede okudu. Dedikodulara göre on beş yaşındayken okul müdürü Hanley Bullock'la aralarında uygunsuz bir ilişki olmuş. Kendisi bu konuda hiçbir zaman konuşmadı. Zaten hiçbir şey kanıtlanamadığı gibi bu emniyete aksettirilen bir hadise de olmamış. Ama sonunda müdür istifa etmiş. Karısı onu boşamış. Kısa süre sonra da kasabayı terk etmiş."

"Peki Lorinda?"

"Mezun olup on sekizine gelince o sırada üçüncü karısını boşamış olan Angus'la evlenmiş. Bu on yıl önceki bir olay. Hâlâ insanlar bu konuda konuşup dururlar."

Morgan ayağı bir taşa takılıp tökezlese de düşmeden dengesini sağlayabildi. Seranın önündeki çimenlik alana gelinceye dek başka bir şey söylemedi. "Helen Stone'la garajın önünde buluşacağız."

"Tamam."

"Ölüm kimin yararına listesindeki diğer iki isimle ilgili bir görüşün var mı?" diye sordu Morgan yürürlerken.

"Ne düşüneceğimden emin değilim. Hilda Russell'la ilgili ne söyleyebilirsin?"

"Sadece buraya gelirken yolda anlattığım kadarını. Angus'un kız kardeşi. Kasaba meydanındaki Aziz Giles Kilisesinin rahibi. Lorinda'yla Hilda tam manasıyla ayrı dünyaların insanları. İnatçılık kısmı hariç. İkisinde de o duygudan tonlarca var."

"Angus'la ilişkisi peki?"

"Yakın gibi görünürlerdi. En azından yüzeysel olarak. Halk arasında Hilda, Angus'tan daha çok sevilirdi. İnsanları Angus gibi düşmanlaştırmazdı. Yine de..." Morgan adımlarını yavaşlat-

tı ardından durdu. "Biriyle belki de kilisesiyle ilgili desem daha doğru olur, bir sorun yaşadı."

"Bu da ne demek?"

"Sana Billy Tate'in, Angus cinayetinden bir gece önce kazada öldüğünü, olay yerinde parmak izlerinin bulunmasının bu yüzden sorun yarattığını anlatmıştım. Ölümüyle ilgili ayrıntılara girmemiştim çünkü konuyla ilgisi yok gibi görünüyordu. Neticede Russell'ı öldürmüş olamazdı. Ölmüş, gitmişti. Ama şöyle bir durum var; Billy Tate'in öldüğü kaza Hilda'nın kilisesinde meydana geldi. Çatıda." Duraksadı. "Tate, senin de artık iyice anladığın gibi tam bir kaçıktı. Çocukken de öyleymiş. Büyüdüğündeyse tam manasıyla zıvanadan çıkmıştı. O gece Aziz Giles'in çatısındaydı. Fırtına sırasında çan kulesine spreyle grafiti yapıyordu. Yıldırım çarptı. En az sekiz metre aşağıya düştü. Düştüğünde çoktan ölmüştü."

"Bu olayı gören biri var mı?"

"İki devriye polisi, köpeklerini gezdiren bir çift, Brad Slovak ve âcizane bendeniz. Dahası elimizde köpeklerini gezdirenlerin çektiği video kaydı da var. Helen Stone'la konuştuktan sonra merkeze döndüğümüzde izletirim."

9

Garaja yöneldikleri esnada Slovak yanlarına yaklaştı. Hiç mutlu görünmüyordu.

"Efendim," dedi Gurney'e kısa bir baş selamı verdikten sonra. Ama daha çok Morgan'la konuşuyordu. "Martinez'le beraber üç bahçıvanın da ifadesini aldık. Özetle hiçbir şey görmemişler, duymamışlar ve hiçbir şey bilmiyorlar. Üçüne de Tate'in fotoğrafını gösterip onu burada ya da civarda görüp görmediklerini sordum. Üçü de hayır dedi."

Morgan alt dudağının içini kemiriyordu. "Tate'in şartlı tahliye memuruyla konuş. Haftalık görüşmelerine gidiyor muymuş diye bir sor bakalım. Gelmediğini söylerse belki..."

"Özür dilerim efendim ama bunu yaptım zaten. Tate'in şartlı tahliye kontrol süresi bir ay önce bitmiş. Şartlı tahliye memuru uygunsuz davranışlarından dolayı birkaç kez rapor etmekten son anda vazgeçtiğini söyledi. Ama görüşmelere gitmeyi sürdürüp çok da fazla ileri gitmemiş. Memur kazayı duyduğunu, fırtınanın ortasında çatıya çıkmak gibi bir çılgınlığa kalkışmasına da hiç şaşırmadığını söyledi."

Morgan saatini kontrol etti. "Civardakilerin ifadelerini alan ekibin bir şey bulup bulmadığını kontrol etmenin zamanıdır."

"Harici güvenlik kameralarını da kontrol ettiklerinden emin ol," diye ekledi Gurney.

"Emredersiniz." Slovak baş selamı verip hızlı adımlarla ana giriş kapısındaki polis araçlarına doğru yöneldi.

"Aslında," diye başladı Morgan. "Tate'in parmak izlerinin basit bir algoritma hatası sonucu eşleştiğinin ortaya çıkması çok iyi olur. Herhangi bir fikri olan var mı?"

"Algoritmada bu türden bir hata olabileceğini pek sanmıyorum. Bence bu parmak izleri X kişisine ait. Sistem parametreleri, bu parmak izleri yanlışlıkla başka birininkiyle eşleştirecek şekilde girildiği için eşleştirmeyi hatalı yapmış. Algoritmanın onca kişi varken yanlışlıkla kurbanla husumet içindeki birini tespit etmesi daha az inandırıcı değil mi sence de?"

Morgan acı çekiyor gibi görünüyordu. "Tamam ama bu parmak izleri Tate'e aitse bu bizi hangi noktaya götürür? Tate'in Angus öldürülmeden en az yirmi dört saat önce ölmüş olduğu gerçeği çıkmaz bir sokakta kalakaldığımız anlamına geliyor."

Morgan sesini yükseltirken bir taraftan da yüzünde çaresiz bir ifadeyle karşısındakinin gerginliğine rahatlatıcı sakinlikle tepki vermeye eğilimli Gurney'e bakıyordu.

Gurney omzunu silkti. "Sanırım Helen Stone bizi bekliyor."

Garajın yan tarafı tıpkı kulübe gibi boydan boya yemyeşil sarmaşıklarla kaplıydı. Giriş kapısının yanındaki birkaç basamaktan küçük bir açıklığa erişiliyordu. Burada da başka bir kapı vardı.

Bu kapıyı sweatshirtlü, kot pantolonlu, kır saçlı, kare çeneli bir kadın açtı. Kavgacı bakışlarıyla kendi düşüncelerine sımsıkı bağlı bir insan izlenimi uyandırıyordu.

Önce Morgan söze girdi. "Nasılsın, Helen?"

Kadın ona döndü. "Hiç iyi değilim."

"Zaten aptalca bir soruydu. Girebilir miyiz?"

"Ayakta durmaya aldırmazsanız buyurun bütün sandalyeler kullanılıyor şu an."

Geçmeleri için kenara çekilince genişçe bir hole girdiler. Biraz ileride üst üste yığılmış kolilerin bulunduğu bir oturma odası vardı. Sandalyeler ve kanepenin üzerleri giysilerle doluydu. Oda genişliğindeki pencere çimenliğe ve karşı taraftaki ormana bakıyordu.

"Bu, Dave Gurney," dedi Morgan. "Şehirde çalıştığım dönemde beraber görev yapmıştık."

Kadın ona ilgisiz bir tavırla bakıp yeniden Morgan'a döndü. "Senin için ne yapabilirim?"

Morgan odaya şöyle bir baktı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Angus olmayınca burasının benim için bir anlamı kalmadı."

"Lorinda'yla aran kötü mü?"

"Öyle de diyebiliriz."

"Sorun ne?"

"Onun hakkında konuşmayacağım. Adını bile anmak istemiyorum. Burada yeterince çalıştım. Bunu benden Angus istemişti. Ama artık o yok. Bu yüzden ben de gidiyorum."

"Nereye?"

"Richmond'taki kız kardeşimin evine."

"Ne zaman?"

"Yarın öğleden sonra. Aslında daha erken saate uçak olsaydı çoktan gitmiştim."

Morgan, Gurney'in yardım çağrısı olarak algıladığı bir ifadeyle, yan gözle ona baktı.

Stone'a gülümsedi. "Biraz meraklandırdınız beni açıkçası. Angus'la Lorinda ilişkisinde bana söyleyebileceğiniz en kötü şey neydi?"

Kadının bunu düşündüğünü görebiliyordu. Bu 'en kötü şey' yaklaşımı genelde işe yarardı.

"En kötü şey Angus'un onun gerçekte nasıl biri olduğunu görememesiydi. Hayatımda gördüğüm en zeki insandı aslında. Ama konu o olunca işler değişiyordu. Onun yanında tam bir uyuşturucu müptelasına dönerdi. Tanrım, o kadına kraliçeymiş gibi davranırdı."

"Bu koşullarda çalışmak sizin için çok zor olmalı."

"Hayat zor. Bazıları bu zorluklarla başa çıkar. Bazıları çıkamaz."

O esnada odadaki bir hareket Gurney'in gözüne takıldı. Bir dolabın üzerine tünemiş, sarı gözleri parlayan bir kara kedi daha önce ana binanın penceresinde olduğu gibi ona bakıyordu.

Kediyi göstererek "Sizin mi?" diye sordu.

Kadın dönüp arkasına baktı. Hafifçe gülümsedi. "Adı Prens. Tam adı Karanlığın Prensi. Nereye gitsem peşimden gelir."

"Bir kedi için ilginç bir isim."

"Gayet uygun bir isim," diye karşılık verdi Morgan'a bakarak. "Başka bir şey var mı?"

Morgan başka bir düşünceye dalmış biri gibi birden şaşırdı. "Sadece dünden beri aklına başka bir şey geldi mi diye öğrenmek istedim."

"Her şeyi sizin dedektife anlattım."

Morgan bir soru sormaya daha niyetleniyor gibiydi ki kapı hızla çalınca duraksadı.

Stone gidip kapıyı açtı. "Evet?"

Gelen Kyra Barstow'du. Stone'u geçip Morgan'ın yanına gitti. "Efendim, konuşmamız gerek."

Morgan özür dileyerek dışarı yöneldi. Kapıyı arkasından çekti.

Stone sabırsız gözlerle Gurney'e bakıyordu.

"Bir şey soracağım," dedi. "Angus'u iyi tanırdınız, değil mi?"

"Muhtemelen herkesten iyi."

"O zaman düşmanlarının kimler olabileceğine dair de muhtemelen herkesten daha iyi bir fikriniz vardır."

"Şu sizin memur Salivovak mıydı neydi adı, benden bir liste yapmamı istedi. Ben de ona telefon rehberinin fotokopisini çekerseniz daha iyi olur dedim."

"Angus bu kadar mı çok düşman edinmişti?"

"Güçlü, kararlı bir adamdı. Modası geçmiş bir yaşam tarzı vardı. Eski Ahit'in ahlak kurallarına uygun hareket ederdi. Göze göz. Bizim adına 'toplum' dediğimiz kalabalıklarsa bu değerleri çoktan unuttular. Şimdi de hepimiz bunun bedelini ödüyoruz. Angus aptallığa tahammül edemezdi. O, aklın, gerçeğin sözünü söylerdi hep. Oysa insanlar gerçekleri sevmez."

Kapının açılmasıyla içeri dalan Morgan feci derecede gergin görünüyordu. "Dave, bir şey oldu. Hemen benimle gelmen lazım. Helen, gitmeden önce seninle bir daha konuşalım."

Gurney, Morgan'ın peşinde merdivenleri inip dışarı çıktı.

"Kasabaya dönmemiz gerek," dedi Morgan girişteki ekip otolarına doğru yürürlerken.

Kyra Barstow çoktan gelmiş, kanıt minibüsünün yanında telefonunda mesaj yazmakla meşguldü. Morgan, Tahoe'nin sürücü koltuğuna geçip Gurney'e yanına oturmasını işaret etti.

"Laboratuvar sonuçları geldi," dedi motoru çalıştırırken. Girişteki polis memurunun yanından geçip ana yola çıkıncaya dek başka bir şey söylemedi.

"Slovak'ın serada bulduğu neşter var ya? Üzerinde Angus'un kanı olan. Hani üzerinde parmak izleri de tespit ettiğimiz neşter? Billy Tate'e aitmiş. Köpeğin ağzında da kumaş parçası vardı biliyorsun. Oradaki kan da Billy Tate'in. Seranın kırılan kapısındaki mikro partiküller de o kumaşa uyuyor. Basamaklardaki ve halı-

daki kan izlerine gelince kandaki ayak izi Angus'a ait. Muhtemelen o basmış üzerine. Ama halıdaki damlalar Tate'in."

"Tate kesin öldü, değil mi?" diye sordu Gurney.

"Olayın video kaydını bizzat izledim. Yıldırımın isabet ettiğini gördüm. Düştüğünü de. Adli tabibin ölüm raporunu okudum. Morga kaldırılan cenazeyi gördüm."

"Kısacası bir hayli kesin gibi. Aklındaki bir sonraki adım ne?"

"Kyra'ya Brad'i aramasını söyledim. Ona laboratuvar bulgularını anlatıp ardından bizimle merkezde buluşmasını istediğimi söyleyecek. Morgu kontrol etmesi için de Peale'i aradım."

"Şu senin ölü şüphelinin hâlâ ölü olup olmadığını kontrol etsin diye mi?"

Morgan umutsuzlukla gözlerini açarak "Galiba," dedi. "Ne bileyim. Ölü ölüdür, öyle değil mi? Bu geçici bir durum değil ki." Telefonu çaldı. Direksiyondaki hoparlör tuşuna dokundu.

"Ben Şef Morgan."

"Ben Danforth Peale."

"Hemen döndüğün için teşekkür ederim. Kontrol ettin mi?"

"Neredesiniz?" Adamın kibirli, değişik aksanlı sesi araçta yankılanıyordu.

"Waterview Drive'da. Kasabaya dönüyorum. Her şey... yolunda mı?"

"Eğer her şey yolunda olsaydı bu tuhaf istekte bulunmazdın, değil mi? Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu pekâlâ sen de biliyorsun."

Morgan'ın ağzı hafifçe aralanmış, gözlerinde bir felakete tanık olan birine has bakışlar belirmişti.

Tok ses az öncekinden daha yüksek sesle sözünü tamamladı. "Ceset gitmiş."

"Bir daha söyle."

"Gitmiş. Biri Tate'in lanet olası cesedini çalmış."

10

Morgan aracını Victoria stilindeki büyük cenaze evinin arkasındaki otoparka, arka tekerleği krikoyla yükseltilmiş metalik gümüş renkli Lexus'un yanına çekti.

Slovak ve Barstow'u aradı. Kayıp cesetle ilgili haberi verip onlardan derhâl morga gelmelerini istedikten sonra Gurney'e döndü. "Sence burada neler oluyor?"

"Söylemesi zor. Ama ilginç bir gelişme."

"Biri ne diye bir cesedi çalar ki?"

Gurney yanıt vermedi.

Morgan arabasından inerken yaktığı sigarasını sanki ciğerlerine oksijen çekiyormuşçasına hırsla içmeye koyuldu. Slovak'ın Dodge Charger'ı önde, Barstow'un minibüsü arkada otoparka girdiler.

Morgan sigarasını kaldırıma fırlattı. Barstow minibüsün arka kapısını açıp dört takım olay yeri giysisi çıkardı. Bu sıradan bir hırsızlık olsa biraz abartıldığı söylenebilirdi ama kayıp cesedin cinayetle bağlantılı olabileceği göz önüne alındığında yapılanın gayet mantıklı olduğu açıktı.

İlk konuşan Slovak oldu. "Peki, nedir teorimiz? Biri Tate'in cesedini kaçırıp arkada delil kalsın diye Russell'ın evine mi götürdü? Bu bana hiç mantıklı gelmedi."

"Cesedin tamamına gerek yok," dedi Barstow kayıtsızca. "Katilin tek ihtiyacı halıya damlatılacak birkaç damla kan. Belki köpeğin ağzına tıkmak için küçük bir parça kumaş artı parmak izi bırakmak için de bir iki parmak. Kurbanın elinin hâlinden katilin parmak kesmede usta olduğu anlaşılıyor zaten."

Slovak yüzünü buruşturdu. "İyi de o zaman cesedin geri kalanını buradan taşımakla neden uğraşmış ki?"

"Güzel soru." Gurney'e döndü. "Herhangi bir fikriniz var mı?"

"Fikir sahibi olmak için henüz çok erken. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

O esnada cenaze evinin arka kapısı açıldı. Üzerindeki pembe kaşmir süveter, yeşil kumaş pantolonla Gurney'de bir cenaze evinden çok golf sahasına yakışacak biri izlenimi uyandıran bir adam kapıdan onlara doğru seslendi.

"Morgan! Buraya gelin."

Bu, Gurney'in yolda Morgan'ın arabasının hoparlöründe duyduğu kibirli sesti. Kendisini telefonda Danforth Peale olarak tanıtan adam yirmili yaşların sonlarında gibi görünüyordu. Saçları düzgünce taranmış, solgun tenli, asık yüzlü biriydi.

Morgan belli belirsiz gülümsedi. "Birazdan geliyoruz, Dan. Hazırlık yapıyoruz."

Tulum, galoş ve nitril eldivenden oluşan takımların giyilmesinden sonra Peale'in peşi sıra antiseptik kokan hole girdiler. Holün karşı tarafında kapalı bir kapı vardı.

Peale, Morgan'a dönüp öfkeden gerilmiş bir ses tonuyla "Orası cenaze muhafaza bölümü ve tahnit odası. Aradığında üst kattaki ofisimden çıkıp buraya gelince ortalığı bu hâlde buldum. Tek bir şeye bile elimi sürmedim."

Onları adli tabibin otopsi salonuna benzer, ameliyathaneyi andıran geniş odaya aldı. Burada dezenfektan kokusu daha da baskındı. Ortadaki beyaz tahnit masasının üzerinde antiseptik su fışkırtma sistemi ve büyükçe bir su gideri vardı. Tam yukarıda, tavanda büyük bir aydınlatma tertibatı yer alıyordu. Duvarlara cam bölmeler yerleştirilmişti. Bu bölmelerden birinin cam kapağı kırıktı.

Ama Gurney'in asıl dikkatini tahnit masasının diğer tarafındaki cenaze muhafaza bölmesi çekti. İki metre yüksekliğinde, en az o kadar derinlikte ve genişlikteki bölme devasa büyüklükteki bir kasaya ya da endüstriyel tarzda bir gömme dolaba benziyordu. Bölmenin neredeyse tamamı büyüklüğündeki kapağı ardına

kadar açıktı. İçinde açık kapağı hastanelerde kullanılan tekerlekli sedyelere benzeyen morg arabasına dayanmış bir tabut vardı. Tabutun kan lekeli astarını ve kapağın etrafındaki kıymık parçalarını seçebiliyordu.

"Bunu yapanlar kesin geri zekâlı," dedi Gurney'in nereye baktığını gören Peale. "Yan rayın altında bir mandal var. Ama bulmakla uğraşmamışlar. Asılıp çekerek parçalamışlar."

"Parçalamışlar?" diye sordu Gurney. "Bunu yapanın birden fazla kişi olduğunu ileri sürmek için bir nedeniniz var mı?"

"Bu çok açık, öyle değil mi? Tate'in cesedi en az yetmiş kilo vardı. Sedye de hâlâ burada, bıraktığım yerde. Bu da cesedin tabuttan çıkartılıp binanın dışına taşındığı anlamına geliyor. Bunu tek bir kişinin yapması imkânsıza yakın."

Slovak, düşünceli görünme çabasında olduğu hissini uyandıracak derecede abartıyla çenesini okşuyordu. "Tabii bu şahıs, cesedi bu zımbırtıyla dışarıya taşıyıp, arabasının bagajına koyduktan sonra getirip yerine bırakmadıysa."

Barstow ona bakıyordu. "İyi de sedyeyi yerine koymak için ne diye vakit kaybetsin ki?"

Gurney'in, bir tartışmayı sonlandırmak zorunda kalmaktan nefret ettiğini çok iyi bildiği Morgan elini kaldırarak araya girdi. "Bu senaryolar üzerinde daha sonra konuşalım." Peale'e döndü. "İçeri zorla girildiğine dair bir tespitin var mı?"

Peale ana giriş kapısını gösterdi. Bu sırada gömleğinin kolunu bileğindeki altın Cartier saati görünecek şekilde birkaç santim yukarı kıvırdı. "Şu kapının yanındaki pencere açıktı. Son geldiğimde kapatmıştım."

"Kapatıp kilitlemiş miydin?

"Belki kilitlememişimdir. Emin değilim."

"Kapağı kırılmış tabutla açık pencere dışında başka bir şey var mı?"

"Bir de şu var elbette," dedi Peale duvardaki dolabın kırık cam kapağını göstererek.

"Bir şey alınmış mı?"

İlk kez Peale'in küstah ses tonunda korku tınısı sezilir gibi oldu. "Beş ameliyat neşteri ve bir tıbbi çekiç."

Barstow söze girdi. "Şu çekiç nasıl bir şeydi?"

"En büyük çekicimdi. Sapı yirmi beş santim. Kurşunla güçlendirilmiş çarpma yüzeyiyse dar çaplıydı. Neden sordun?"

"Uzun hikâye."

Morgan aklındaki soruları sormaya kaldığı yerden devam etti. "Başka bir şey var mı?"

Peale iki kabin arasındaki duvarı işaret etti. "Orada garip bir takım çizgiler var."

Morgan'la Barstow yaklaşıp ortasından dikey bir çizgi geçen yatay sekiz rakamına baktılar. Duvara sivri uçlu bir cisimle kazınmış gibi duruyordu. Barstow telefonunu çıkartıp duvarın fotoğrafını çekti.

"Başka?" diye sordu Morgan.

"Hayır. Bunun dışında her şey mükemmel!"

Morgan dudaklarını sıkıyordu. Bir bombayı etkisiz hâle getirmeye çalışan birinin abartılı sakinliğiyle konuşmaya başladı. "Odayı Kyra'ya devretmenin zamanı geldi. Olay yeri ekibi burayı didik didik etsin bakalım. Eğer içeri girenler arkalarında bir şey bırakmışsa onlar mutlaka bulurlar. Bu arada ben durumu biraz daha net görmek istiyorum. Özellikle de Tate'in cesedinin buraya getirilmesiyle ortadan kayboluşu arasındaki sürede neler olduğunu iyice tespit etmem gerek. Üst katta bir ofisin olduğunu söylemiştin. Sanırım konuşmak için orası gayet uygun bir yer. Tabii bunun için yandaki merkeze gelmek istersen o ayrı."

Peale yanıt vermeden önce bir süre yüzüne baktı. Sanki işyerine yapılan hürmetsizliğe duyduğu öfke düşünme yeteneğinin önüne geçmişti. "Ofisim... daha iyi olur."

Bu esnada Gurney şüpheyle duvar dolaplarından birinin menteşe braketine monte edilmiş güvenlik kamerası lensi olduğunu tahmin ettiği yere doğru bakıyordu.

Orayı göstererek "O düşündüğüm şey mi?" diye sordu.

Peale gönülsüzce dönüp baktı. "Maalesef."

11

Danforth Peale'in "ofis" dediği yerin bu kelimenin yaptığı çağrışımla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Şık bir ceviz dosya dolabıyla küçük bir antika Hepplewhite tasarımlı masanın üzerindeki dizüstü bilgisayar dışında burası bir işin –her ne kadar bu zengin ölüleri nezaketle gömme işi de olsa– idare edildiği yer olduğuna dair en ufak bir çağrışım uyandırmıyordu.

Eskitilmiş mobilyalar daha çok Sarmaşık Birliği* dekanlarının keyifli odalarını anımsatıyordu. Gurney, bir duvarı kaplayan sepya baskılardaki fotoğrafların çeşitli yat yarışlarına ait olduğunu tahmin etti. Duvarda bir de eski bir doğa fotoğrafı yer alıyordu. Desenli kumaşla kaplı dört Queen Anne stili sandalye oval bir sehpanın etrafına yerleştirilmişti. Sehpanın ortasındaysa şık bir porselen vazo vardı.

Peale otururken onlara da oturmalarını işaret etti. Herkes oturduktan sonra başını kaldırıp zoraki bir gülümsemeden önce birkaç saniye süveterindeki görünmez kırışıklıkları düzeltmekle meşgul oldu.

Morgan boğazını temizledi. "Tahnit odasındaki güvenlik kamerası ve geri kalan tüm güvenlik sistemiyle ilgili bilgi istiyorum."

Peale arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Yeşil pantolonun altındaki tuhaf mokasenleri bir hayli pahalı görünüyordu. Parmaklarını düşünceli bir edayla çenesinin altına yerleştir-

* Sarmaşık Birliği: ABD'nin doğusundaki en büyük sekiz üniversitenin kurduğu birlik. (Ç.N.)

di. "Üç ya da dört sene önce Bastenburglu birkaç serseri tahnit odasına girmişti. Bir komşu onları gördüğü için çok kısa sürede yakalandılar. Kapının kilidini zorlamaktan başka bir zarar vermemişlerdi ama bu olay tedirgin olmama yetmişti. Bunun üzerine bir güvenlik firmasıyla anlaşıp son teknoloji ürünü bir sistem satın aldım. Sese ve harekete son derece duyarlı, ses ve görüntü eşgüdümlü, yüksek çözünürlükte kayıt yapan kameralar kullanıldı."

Slovak sözünü kesti. "Ses ve görüntü eşgüdümlü mü? Bunun ne demek olduğunu acaba..."

Peale sözünü tamamlamasına fırsat vermeden atıldı. "Kameranın lensi herhangi bir ses ya da hareket tespit ettiğinde o yöne doğru dönerek bağlı olduğu bilgisayara görüntü kaydı yapmaya başlar." Peale sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarını gösterdi. "Teoride muhteşem. Pratikte fiyasko."

"Anlayamadım?"

Peale, Gurney'den çok Morgan'a bakarak yanıtlamaya koyuldu. "Lanet olası sistemin zayıf yanları var. Çok hassas olduğu için gereksiz zaman kaybına yol açıyor. Otoparkın hemen önünde bir cadde var. Oradan her araba geçtiğinde sistem devreye giriyor. Her sabah bu bilgisayarda tahnit odasındaki kameralardan gelen ve sadece gelip geçen araçlara ait sesleri dinlemeye başladım. Zamanla bu yüksek çözünürlüklü kayıtlar bilgisayarımın hafızasını doldurmaya başladı."

"Sen de sistemi kapattın mı?" diye sordu Morgan.

"Tamamen değil." Peale süveterindeki görünmeyen başka bir kırışıklığı daha düzeltip parmaklarını eski yerlerine, çenesinin altına koydu. "Akşamları genellikle burada olduğum için izleme ve aktarma işlevini açık bıraktım. Ekrandan aşağıyı anlık takip edip bir sorun olup olmadığını görebiliyordum. Şimdiye dek herhangi bir sorun yaşamamıştım. Ama kayıt fonksiyonunu devre dışı bırakmıştım."

"Yani anlık izleme sistemi hep devredeydi öyle mi?"

"Sadece akşam dokuzdan sabah altıya kadar. Zaten bildiğim kadarıyla Larchfield'ta gündüz vakti tek bir suç bile işlenmedi."

"Kısacası," dedi Morgan tüm konuşmanın özeti sayılabilecek bir somurtmayla, "ceset çalınırken burada olsaydın neler olup bittiğini bu bilgisayar ekranında görürdün, öyle mi?"

"Doğru."

"Ama bu görüntüler kaydedilmiyordu."

Peale sertleşen bir sesle "Çileden çıkartacak bir şey ama ne yazık ki öyle," dedi.

"Cesedi teslim almandan onu en son gördüğün ana kadar olan her şeyi ayrıntılarıyla anlatmanın faydası olabilir."

Peale elini kaldırarak itiraz etti. "Şu 'teslim alma' konusunu biraz netleştirelim öncelikle. Merhumun en yakın akrabası Darlene Tate, benden, ne yapacaklarına ilişkin karar verilinceye dek cenazeyi burada bekletmemi istedi. Ben de nezaketen bu talebi kabul ederek cenazeyi yasal olarak teslim almadım. Matemdeki insanlara ne yapacaklarına karar verinceye kadar yardımcı olmak istemiştim."

Morgan söylenenleri onaylamasını istermişçesine Slovak'a baktı.

Slovak, başını sallayarak Peale'in söylediklerini onaylayıp Gurney'in de faydasına olacak şekilde açıklamaya girişti. "Billy'nin üvey annesini aradığımda bizden cenazeyi buraya getirmemizi rica etti. En kısa zamanda ne yapılacağına karar vereceklerini söyledi. Ölümcül kazaya Şef Morgan, ben ve olay anını kaydeden çift tanıklık ettiğimizden Dr. Fallow cesetle otopsi yapma gereği duymadı."

Muhtemelen Gurney'in şaşkın yüz ifadesine yanıt olarak Slovak "Dr. Follow bölge doktoru olmak dışında bölgede yarı zamanlı adli tabip olarak da görev yapıyor. Yani otopsiye gerek olup olmadığı kararını o verir," diye ekleme ihtiyacı hissetti.

"Ön ölüm belgesini imzaladı mı?"

"Evet, imzaladı, efendim," dedi Slovak. "Biz cenazeyi sedyeden indirir indirmez."

"O kadar çabuk mu geldi?"

"Evet, efendim. Evi kasabada. Tate'in düştüğünü görür görmez onu aradık. Aynı zamanda doktor olmasından ötürü. Yerde muayene edip ölmüş olduğunu açıkladı, ardından tahnit odasında ölüm belgesini imzaladı."

Peale, kaldığı yerden, yine Morgan'a hitap ederek anlatmaya devam etti. "Dediğim gibi bana Darlene Tate'in sonraki işlemlerle ilgili kısa süre içinde burada olacağı bilgisi verildi."

"Sözünü tutup geldi mi peki?"

"Tahmin ettiğimden de çabuk. O sabah dört buçuğa doğru. Hâlâ burada, ofisteydim."

Morgan, "O saatte yapılacaklarla ilgili özel talimatlarını mı verdi?" diye sordu.

"Evet, gerçekten de öyle yaptı. Özel ve bir o kadar da anormal talimatlar verdi."

"Nasıl anormal?"

"Her şeyden önce görüşmeyi ofisimde değil tahnit odasında yapmak için ısrar etti. Cenazeyi görmek istedi. Onu yıldırımla yüzünün parçalandığı bu yüzden son derece kötü bir görünümle karşılaşacağı konusunda uyardım. Yanma, yüzün üzerindeki kemiğin bir kısmıyla elmacık kemiğini açığa çıkartacak derecede derin bir oyuğa neden olmuştu. Ama cenazeyi görmek için bölmeden çıkarmamı ısrarla istedi. İsteksizce, şoka girebileceğini düşündüğümden kendimi hazır tutmaya çalışarak istediğini yaptım. Yüzündeki ifadeyi gördüğümdeyse asıl şoka giren ben oldum."

Devam etmeden önce bir anlığına duraksadı. "Gülüyordu."

Morgan yüzünü buruşturdu. "Gülüyor muydu?"

"Neşeyle."

"Bir şey söyledi mi?"

"Billy gerçekten öldü mü, diye sordu."

"Ve sen de öldü, dedin."

"Gayet tabii."

"Buna ne tepki verdi?"

"Umalım da hep öyle kalsın, dedi. Dürüst olmak gerekirse o an tüylerim diken diken oldu."

"Tanrım," diye mırıldandı Morgan. "Cenaze işlemleriyle ilgili talimatlarını verdi mi?"

"Cenazenin tahniti, ölüm ilanı, ziyaret saatleri ayarlanması gibi bir şey istemediğini bildirdi sadece."

"Başka bir şey istedi mi?"

"Cenazenin nerede gömüleceğine karar vermek için birkaç güne ihtiyacı olduğunu, bu yüzden de o zamana kadar burada kalmasını istedi."

"Hepsi bu mu?"

"Tam olarak değil. Benden hemen bir tabut seçmemi istedi. Alt katta sınırlı seçeneklerin olduğu bir depom var. Gidip oradakilerden en ucuzunu seçti. Sonra da kendisi oradayken gözünün önünde, cenazeyi tabuta yerleştirmemi istedi. Normalde böyle bir talebi kabul etmem. Ama ondan bir an evvel kurtulmaya can atıyordum, o yüzden de ne derse yaptım. Tuhaf, mantık dışı ve son derece amatörce bir tutum olduğunu bilmeme rağmen. Merhumun giysileri kanamanın olduğu yerlerde hâlâ ıslaktı." Peale içini çekerek başını hayır anlamında salladı.

Slovak dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

Morgan sandalyede öne doğru eğilerek "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Merhumun kotuyla sweatshirtünün ceplerinden kişisel eşyalarını çıkarmıştım. Neredeyse boş bir cüzdan, bir telefon, araba anahtarı. Ona bunları almasını önerdim. Ama hayır dedi. *Kesinlikle* hayır. Üvey oğlunun cenazesinin olduğu gibi bırakılmasını istedi. Çok acımasız görünüyordu."

Slovak'ın aklı karışmış gibiydi. "Bunun nedenini söyledi mi?"

Peale, odadaki en yetkili kişiyi muhatap kabul ettiğini iyice vurgulamak istercesine yine doğrudan Morgan'a bakarak konuşmasını sürdürdü. "Ona ait her şeyin mezarda onunla birlikte çürümesini istediğini söyledi. *Mezarda çürüsün.* Aynen böyle dedi."

Morgan, Peale'e bu eşyaları tabuta koyup koymadığını sordu.

"Evet. Tabuta ilk getirildiğinde nasılsa o şekilde –kan içindeki kapüşonlu sweatshirtü, kot pantolonu ve spor ayakkabılarıyla– yerleştirdiğim cenazenin yanına koydum. Tabutun kapağını yerine yerleştirdim. Mandalı kapattım. Sonra soğuk bölmeye ittim. Bölmenin kapağını kapattım. En sonunda da Tanrı'ya şükürler olsun, o kadını başımdan atabildim."

"Tahnit odasına bir daha ne zaman girdin?"

"Bir saat önce arayıp benden Tate'in cenazesini kontrol etmemi istediğinde."

Morgan, Peale'in anlattıklarını sindirmekte büyük çaba harcıyor gibiydi. Nihayet Gurney'e döndü. "Soracağın bir şey var mı?"

Onlarca diye düşündü. Ama şu an sormak için iyi bir zaman değildi.

12

Peale'in yanından ayrılan Gurney, Morgan ve Slovak, Gurney'in o sabah Russell malikânesinde de gördüğü Tyvek tulumlu iki teknisyenin Kyra Barstow'un yönetiminde incelemelerini sürdürdüğü tahnit odasına döndüler.

Morgan, Barstow'a merkezdeki toplantıya katılmak için yan binaya gelip gelemeyeceğini sordu. Barstow çok kısa bir

süre sonra onlara katılacağını ama önce ekibine tabutun incelenmesiyle ilgili birtakım ek talimatlar vermesi gerektiğini söyledi.

Gurney, Morgan ve Slovak toplantı odasındaki sandalyelerine tam otururlarken sözüne sadık bir şekilde içeri girdi. Morgan parmaklarını masanın saten örtüsü üzerinde gezdirip yerdeki kalın halıyla maun lambiriyi göstererek "Tıpkı eski bölge binamız gibi," dedi bariz bir espriyle.

Gurney lekeli yer karolarını, ucuz plastik sandalyeleri, meskenden dönüştürülmüş, su tesisatından sürekli ses gelen binayı, dedektif toplantı odasındaki üzeri çizik masayı, ikide bir bozulan ısıtma sistemini ve her yandaki fareleri hatırlayarak kendini gülümsemeye zorladı. Eğer Morgan'ın yorumunu ortak geçmişlerini dolayısıyla da kaçınılmaz borcunu bir kez daha hatırlatma çabası olarak algılamasaydı daha rahat gülebilirdi.

Morgan, Barstow'a döndü. "Peale'in tahnit odasında ilginç bir şey buldunuz mu?"

Kadın heyecanla başını salladı. "Bol miktarda parmak izi. Ayakkabı izi. Kumaş lifi, kıl ve kan lekesi. Laboratuvara göndereceğim. Tüm gece incelesinler. Yarın sabaha elimize birkaç sonuç ulaşmış olur."

Morgan hoşnut veya en azından daha az endişeli görünüyordu. "Peale'den öğrendiklerimizi değerlendirip bir sonraki adımımızı kararlaştırmak için birkaç dakikamızı ayıralım. Kim başlamak ister?"

Slovak bir öğrenci gibi elini kaldırdı. "Dedektif Gurney hiç konuşmadı. Önce onun düşüncelerini duymak isterdim."

"Ben de öyle," dedi Morgan. "Dave?"

"Tate'in kazasıyla ilgili görgü tanıklarının çektiği bir video kaydı olduğunu söylemiştin."

Morgan başıyla onayladı. "Kanıt arşivimize eklendi. İzlemek ister misin?"

"Çok."

Morgan'ın telefonundaki bir uygulamayı başlatmasıyla birlikte konferans odasının duvarındaki cilalı ahşap panel yana kaydı. Şimdi karşılarında büyük bir monitör vardı. Telefon ekranına birkaç kez daha dokununca büyük ekran açıldı. Gurney'in kasaba meydanındaki sokak lambalarından geldiğini tahmin ettiği ışıkla aydınlanan beyaz kilisenin akşam karanlığındaki görünümünü izliyorlardı. Zifiri karanlık gökyüzünde yalnızca kilisenin çan kulesi seçiliyordu.

Gurney'in dikkatini çan kulesinin yanındaki eğimli çatının üzerindeki hareketli gölge çekti. Kamera yavaşça o noktaya doğru yaklaşmaya başladı. Siyah pantolonu, kapüşonlu gri sweatshirtü seçilen gölge, çatının sokak lambalarının ışığıyla aydınlanan ucuna kadar geldi.

Slovak, Gurney'e doğru eğildi. "Bu Billy Tate."

Gurney, Tate'in bir elinde sprey kutusu gibi bir şey tuttuğunu görebiliyordu. Diğer eliyle de çan kulesine sıkıca tutunmuştu.

Gökyüzünde art arda üç ışık patlaması oldu. Sonrasında büyük bir gök gürültüsü işitildi.

Tate, çan kulesinin yan tarafına doğru tuttuğu sprey kutusunu hızlıca sallamaya başladı.

Gökyüzünde iki mavi ışık patlaması daha oldu. Bu kez ortalık daha fazla aydınlandı. Peşi sıra işitilen gök gürültüsü de daha şiddetliydi.

Daha da parlak başka bir şimşek çan kulesiyle yanındaki kapüşonlu figürün bir hayli ürkütücü görünmesine neden oldu. Neredeyse hemen ardından gök gürültüsü işitildi. Birkaç saniye sonra başka bir şimşek daha çaktı.

Slovak ekranı gösterdi. "Şimdi olacak... önce sert bir rüzgâr esecek."

Kilisenin önünde toz toprak havalanıp yapraklar uçuşmaya başladı. Tate çan kulesine doğru yaklaşıp vücudunu kuleye yasladı.

"İzle," dedi Slovak heyecanla. "İşte geliyor..."

Kör edici bir ışık patlamasıyla birlikte Tate çan kulesini daha fazla tutamayıp çatıdan aşağıya yuvarlandı. Kamera hızlı hareket etmiş, gövdenin tüm düşüşünü takip edebilmişti.

Gurney, sadece gördüklerinden değil hafızasına kazınan sesi de hatırladığı için irkildi. NYPD'de henüz staj dönemindeyken başından geçen o olayın anısı hâlâ çok canlıydı. Bir uyuşturucu bağımlısı apartmanın altıncı katından aşağı atlayıp Gurney'in sadece on adım ilerisine düşmüştü. Gövde yere çarptığı anda çıkan sesi otuz yıldır unutamamıştı.

Kamera Tate'in yerdeki hareketsiz vücuduna sabitlenirken ekranda olay yerine doğru koşan iki üniformalı polis memuru göründü. Hemen arkalarında da sivil giysili Slovak'la Morgan belirdi. Slovak, Tate'in yanına diz çöküp hayati bulgu olup olmadığını kontrol etmeye koyuldu. Üniformalı polislerden biri telsizle ambulans çağırırken bir taraftan da acil olarak kalp şok cihazı getirilmesini istedi. Slovak'ın telefonunu çıkardığı görülüyordu.

Morgan video kaydını ileri alıp küçük deri çantalı bir adamın olay yerine girdiği ana geldi. Keten pantolonlu, uzun hırkalı adam cesedin yanına çömelip stetoskopla göğsünü ve atardamarını dinledi. Kameranın konumu nedeniyle Gurney emin olamıyordu ama adam önce boynu sonra da gözleri muayene ediyor gibiydi. Bir süre sonra doğrulup Slovak, Morgan ve muayene sürecini yakından takip eden diğer polis memuruyla konuştu.

Morgan kaydı durdurup Gurney'e döndü. "Tate'i muayene ederken gördüğün kişi Dr. Fallow."

Biraz daha ileri aldı. Tekerlekli bir sedye cesedin yanına getiriliyordu. Gurney sedyeyi itenin Peale olduğunu fark etti. Doktorla Peale biraz konuştular. Ardından Peale, Morgan, Slovak ve üniformalı polislerden biri cesedi kaldırıp sedyeye yerleştirdiler. Önde Peale, arkasında sedyeyi iten Morgan ekrandan çıktılar.

Bu noktada kayıt yeniden durdu.

"Soracağın bir şey?"

"Kaydın başından cesedin kaldırıldığı ana dek ne kadar zaman geçti?" diye sordu Gurney. "Bazen ileri aldığın için net olarak anlayamadım."

"Aslında görüntülerde zaman sayacı var ama izlemeyi zorlaştırıyor diye bu seferlik kapattım. Kaydın tamamı bir saatten biraz daha az sürüyor. İlk yirmi dakika kadarı Tate'in çatıda olduğu görüntüler. Sana o kısmın sonundan başlayarak izlettim. Videonun tamamında şok cihazıyla kalbin çalıştırılma çabaları, acil müdahale ekibiyle Bastenburg'dan iki polis aracının gelişi de yer alıyor."

"Tate o çatıya nasıl çıkmış?"

"Çan kulesine içerideki bir merdivenden çıkılıyor. Çan kulesinin arka tarafında da çatıya açılan bir kapı var."

Gurney, Slovak'a döndü. "Tate oraya grafiti yapma amacıyla mı çıkmış?"

"Eğer konu Billy Tate'se amaç denilen şeyin pek bir anlamı yoktur."

"Tate, Angus'tan nefret ederdi. Ve Angus'un kız kardeşi Aziz Giles Kilisesinin rahibidir," dedi Morgan. "Belki buradan bir bağlantı bulabiliriz."

Barstow kaşlarını çattı. "Bir daha izlemek istediğim bir şey var. Kaydı son yıldırımdan hemen öncesine alabilir misin?"

Morgan isteği yerine getirdi.

"İşte!" dedi kadın heyecanla ekranı göstererek. "Çan kulesinin yanında, Tate'in durduğu yerde hemen ayak bileği hizasında. O bölgeyi genişletebilir misin?"

Morgan telefonundaki tuşlara dokunarak o karedeki görüntüyü büyüttü.

"Çok net değil," dedi Barstow. "Kameranın açısıyla sokak lambasının ışığının yetersizliği yüzünden. Ama çizgileri görüyor musunuz? Az da olsa seçilebiliyor."

Hepsi öne eğilip kadının gösterdiği yere bakmaya koyuldular.

"Şimdi bir de buna bakın," dedi kendi telefonunu göstererek.

Telefonunun ekranında tahnit odasının duvarına kazınmış, yatay bir sekiz rakamı ve onu kabaca ikiye bölen bir çizginin yer aldığı fotoğraf vardı.

Çan kulesinin duvarındaki grafiti de aynı şekildeydi.

Morgan'ın yüzündeki endişe çizgileri daha da derinleşti. "Bunun ne anlama gelebileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Siz Peale'in ofisindeyken duvardaki şeklin ne olabileceğine dair internette biraz araştırma yaptım," dedi Barstow. "Tesadüf olabilir ama bana simyadaki kükürt sembolüne benziyor gibi geldi."

"Kükürt?" dedi Slovak küçümser bir tavırla. "Kükürtle konumuzun ne alakası olabilir?"

"Belki hiçbir alakası yoktur," dedi Barstow. "Ama araştırmam sırasında bulduğum sitede bir zamanlar kükürdün cehennem ateşinin ana maddesi olduğuna inanıldığı yazıyordu. Bu bağlantıdan dolayı da kendilerini Satanist diye adlandıran gruplar bu sembolü amblemleri olarak seçerlermiş."

Kadının yaptığı açıklama odada gergin bir sessizliğe neden oldu.

"Benim bilmediğim bir şey mi var?" diye sordu Gurney.

Morgan sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. "Billy Tate'in kız arkadaşı, Selena Cursen adlı kadının cadılıkla uğraştığı ileri sürülüyor. Artık her ne demekse."

"Zengin Cadı," dedi Barstow.

Gurney ona dönüp "Nasıl yani?" diye sordu.

"Zengin Cadı. Ailesi onun adına büyük bir fon kurmuş. Muhtemelen işsiz güçsüz olacağını bildikleri için. Envaiçeşit garip şeyden karışımlar yapar. Ormanda hiç de tekin olmayan bir evde yaşıyor. Hapse girdiğinden beri Billy Tate'in ruh eşi. Simsiyah giyinir. Dudaklarında gümüş pirsingler falan var. Karşısındakine onunla ilgili planları varmış gibi derin derin bakar. Çok fazla insanı huzursuz etmiştir."

"Yalnız mı yaşıyor?" diye sordu Gurney. "Yoksa yerel bir grubu falan var mı?"

"Böyle bir grubu hiç duymadım," dedi Barstow. "Siz, şef?"

Morgan başını hayır anlamında salladı. "Bildiğim kadarıyla buradaki tek tuhaf grubu onunla Tate oluşturuyordu." Bir an duraksadı ardından Slovak'a döndü. "Brad, Selena Cursen'e bir uğraman lazım. Peale'in duvarındaki sembol ceset hırsızlığıyla ilgili onu ön plana çıkartıyor. Ama üstüne gitme. Başsağlığı dile önce. Kazayı araştırdığını söyle. Tate'le ilgili sorulara nasıl tepki verdiğini izle. Sinirlenmesini ya da avukatını aramasını gerektirecek bir şey söyleme."

Slovak hiç de memnun görünmüyordu. Omuzlarını kramptan kurtulmaya çalışan bir halterci gibi oynattı. "Eğer şu sekize benzer şekil onu gösteriyorsa neden arama izni çıkartıp evinin altını üstüne getirmiyoruz?"

Morgan başını hayır anlamında salladı. "Sekiz şekli bizim yorumladığımız anlama gelmeyebilir. Yargıcı arama izni vermeye ikna edecek kadar kanıtımız yok. Daha fazlası lazım bize."

"Bir sorum var," dedi Gurney. "Kayıtta senin ve Brad'in Tate'in sedyeye yerleştirilmesine yardım ettiğiniz görünüyor. Yüzünü net olarak görebildiniz mi?"

Morgan başıyla onayladı. "Gayet net olarak."

"Yani çatıdan düşen şahsın Billy Tate olduğuna dair en ufak bir kuşkunuz yok, öyle mi?"

"Hiç kuşkum yok. Senin, Brad?"

Slovak başını hızla iki yana salladı. "Benim de."

"Yıldırımın yüzüne verdiği o zarara rağmen?" diye sordu Gurney.

"Yüzü berbat durumdaydı gerçekten," diye açıkladı Morgan. "Ama sadece sol tarafı. Sağ tarafına hiçbir şey olmamıştı. Olay yerindeki hiç kimse onun kimliğinden şüphe etmedi. Bu kadar emin olduğum çok az vaka var." Gurney'e soran bakışlarla bakıp "Sen biraz şaşırmış gibisin," dedi.

"Ceset hırsızlığı olayıyla Angus Russell cinayeti arasındaki bağlantıyı anlamaya çalışıyorum. Bir ölünün parmak izlerini ci-

nayet silahı üzerinde bırakmanın mantığını anlayamıyorum. Ceset çalmak gibi riskli bir işin ne gibi bir getirisi olabilir bir türlü çözemedim. Eğer Tate, Russell öldürülmeden önce öldüyse onun katil olduğunu elbette düşünmeyeceğiz. Bu durumda o sahte delilleri evine bırakmanın ne manası var?"

"Belki katilin çarpık bir mizah anlayışı vardır," yorumunu yaptı Slovak.

Gurney başını hayır anlamında salladı. "Katilin ürkütücü bir şaka anlayışı varsa bile sırf bu amaçla bu kadar büyük sıkıntıya girmesi hiç mantıklı görünmüyor. Ayrıca polisi yanlış yola sevk etmek gibi bir amacın da saçma olduğu ortada. Neyi atlıyorum acaba burada, çok merak ediyorum."

Morgan yüzünde nadiren beliren gülümseyişle "Bu bana umut verdi," dedi. "Şehirde ne zaman garip bir bulgunun üzerine eğilsen oradan sonuca ulaşırdın."

"Garip demişken," dedi Gurney. "Peale, sözünü ettiği şu görüşmede Darlene Tate'in pek de normal davranmadığını söyledi. Onunla üvey oğlu arasında bu tavrı açıklayacak bir şey mi geçti?"

Önce Slovak söze girdi. "Billy Tate'le aynı dönemde lisedeydim. Bir yıl fark vardı aramızda. Onunla üvey annesi arasında geçenlerle ilgili birtakım söylentiler çıkmıştı. Ciddi ciddi on sekiz artı şeyler yani."

"Seks mi yapıyorlarmış?"

"Başlangıçta dedikodu gibiydi ama babası onu vurunca gerçeğin ta kendisi olduğu ortaya çıktı."

"Babası onu vurdu mu?"

"Beş kurşunla. Acil müdahale ekibi ilk önce öldüğünü sanmış. Ama kurtuldu. Babası cinayete teşebbüsten Attica'da yirmi küsur yıllık cezasını çekiyor."

"Bu ne zaman oldu?"

"On, on iki sene önce. Billy, Larchfield Kolejinde birinci sınıftaydı."

"Billy'le Darlene arasındaki o durum liseden sonra da devam etti mi?"

"Bilmiyorum. Bir süre sonra insanlar bu konuda konuşmaktan bıktılar. Ama Billy, Selana Cursen'le beraber olmaya başlayınca konu yeniden akıllara geldi. İlişkileri başlayınca biri gidip Selena'nın evine birkaç el silah sıktı. Bunu yapanın Darlene olduğuna dair çeşitli isimsiz ihbar telefonları aldık ama soruşturma açmamız mümkün olmadı." Slovak onaylaması için Morgan'a baktı.

Morgan omuz silkti. "Görgü tanığı yok. Kanıt yok. Sadece bol miktarda kötü duygular."

"Sizin cenneti andıran dünyanız aslında tam bir kaos ortamıymış," dedi Gurney.

Slovak başıyla onayladı. "Kasaba yönetimi de medyanın Tate ailesinin Larchfield'ta değil Bastenburg'da yaşadığının altını çizmesi için elinden geleni bu yüzden yaptı. Mümkün olsa Angus'un da Bastenburg'da öldürüldüğünü söylemeyi tercih edeceklerine bahse girerim."

Morgan parmaklarını masada huzursuzca tıklatırken "Tamam," dedi. "Bir sonraki adımı konuşmanın zamanıdır. Dave, sence önceliğimiz ne olmalı?"

"Şimdilik açıkça ortada olan hususlara yönelmek gerek. Ceset hırsızları muhtemelen birden fazla kişi olabilir. Taşımak için mutlaka bir araç kullanmaları lazım. Biri cenaze evinin arka kapısına yanaştığı ya da cesedin indirildiği yerde –burası bir ihtimal Cursen'in arazisi olabilir– bu aracı görmüş olabilir. Olayın hava kararddıktan sonra meydana geldiğini düşündüğümüze göre ceset hırsızlığı akşam saat sekizden sonra gerçekleşmiş, sonra da cesedin tamamı ya da bir kısmı adli tabibin ölüm saati olarak işaret ettiği zaman diliminde yani sabah 3 ile 5 arasında Russell'ın evine getirilmiş olmalı diye düşünebiliriz. Bu da sizin çevre sakinleriyle yaptığınız görüşmelerde havanın kararmasından şafak sökene kadar olan sürede neler görülüp duyulmuş olabileceğine yoğunlaşmanızın mantıklı olacağını gösteriyor."

Morgan başıyla onayladı. "Brad, bunu derhâl yapmanı istiyorum."

Slovak yüzünü ekşiterek "Bütün ekibi Harrow Hill'de kapı kapı dolaşmaya gönderdim. Aynı şeyi cenaze evinin veya Selena'nın arazisinin çevresinde de yapacak elemanım yok," dedi.

"Adamlarını ikiye böl ya da Bastenburg emniyetinden destek talep et. Seçim senin."

Morgan, Barstow'a döndü. "Kyra, sen Peale'in yerindeki olay yeri incelemeleriyle ve laboratuvardaki çalışmalarla ilgilen. Sonuç gelir gelmez de bana haber ver. Unuttuğum bir şey var mı?"

Kadın gülümseyerek "Peale'in çalınan çekicini nasıl tarif ettiğini duydun mu?" diye sordu.

Morgan başını sallayarak "Seranın kapısını kırmakta kullanılan çekicin tarifi gibi," dedi.

"Ve de köpeği öldüren çekicin."

"Doğru. Bu çekiç Russell'ın evine girilmesiyle ceset hırsızlığı arasında bağlantı olduğunu işaret ediyor gibi görünüyor. Brad, laboratuvardan neşter gelince onu Peale'e göster. Tahnit odasından çalınan beş neşterden biri o muymuş öğrenelim. Dave başka bir fikrin var mı?"

"Peale, Tate'in telefonunu tabutta bıraktığını söyledi. Ceset hırsızları muhtemelen onu da almış olmalı. Eğer açıksa ve hâlâ şarjı bitmemişse belki konum tespiti yapılabilir. Ayrıca Tate'in yaptığı son görüşmelerle mesaj bilgilerine erişmek için mahkeme emri çıkartmalısın bence."

Morgan, Slovak'a her iki konuyla derhâl ilgilenmesi talimatını verdi. Sonra zor konuya girmeden önce derin bir nefes aldı.

"Son bir husus daha var. Medya hususu. Şimdiye kadar bir şekilde idare etmeyi başardık. Tate'in ölümü geçmişini çevreleyen korkunç hikâyelerden veya Russell'a karşı düşmanlığından söz edilmeden, tuhaf bir kaza olarak sunuldu. Ancak Angus cinayeti, Albany, Syracuse, Rocehster basınının çok daha fazla ilgisini

çekti. Daha şimdiden oradaki medya kuruluşlarının gönderdiği muhabirlerin baskısını ciddi bir şekilde hissetmeye başladık. Ama tüm bunlar iki ölüm arasında bağlantı olabileceğine dair bir haberin koparacağı fırtınanın yanında hiçbir şey elbette. Kısacası korkunç bir sürece hazırlıklı olmalıyız. Asla dışarıya bilgi sızdırmayın. Benimle görüşmeden tek bir soruya bile yanıt vermeyin."

13

Slovak'la Barstow'un verilen görevleri yerine getirmek üzere çıkmalarının ardından Morgan arkasına yaslanıp aldığı derin nefesi yanaklarını şişirerek yavaş yavaş verirken bakışlarını karşısındaki büyük ekranda sabitleninceye dek toplantı salonunda dolaştırdı. Telefonunu çıkartıp birkaç ikona tıklamasıyla birlikte ekranın önündeki ahşap panel yavaşça kapanmaya başladı. Parmağını masanın parlak yüzeyinde gezdirdi.

"Bu masa Angus'un cömertliğine bir örnek. Larchfield'taki her şey birinci sınıf olsun isterdi."

Kısa bir sessizliğin ardından Gurney'e bakmadan konuşmayı sürdürdü. "Bir keresinde yardım istemek zayıflığın değil sağduyunun işaretidir dediğini hatırlıyorum. Buna hâlâ inanıyor musun?"

"İnanıyorum."

"Bugün burada olman beni çok mutlu etti."

Gurney bir şey söylemedi.

"Çok büyük yardımın oluyor. Çok büyük. Buradaki durum giderek... of, bilemiyorum. Ama bildiğim bir şey var. O da senin bu tür durumlarda benden çok daha iyi olduğun gerçeği. Ayrıca Brad'la Kyra'nın da sana büyük saygı duydukları açıkça

ortada." Gurney'e döndü. "Sen bu olaya karışmakla ilgili ne hissediyorsun?"

"Dürüstçe söyleyeyim mi? Bir yedek lastik gibi. Yardım istediğini biliyorum ama görevi tanımlanmamış, yasal dayanağı olmayan bir yabancının sana istediğin türden bir desteği sağlayabileceğine pek ihtimal vermiyorum. Sen ve adamların Larchfield'ı dışarıdakilerden çok daha iyi tanıyorsunuz."

Morgan'ın dudağının köşesindeki seğirme geri dönmüştü. "Sana söylemediğim bir şey var. Buradaki kişisel durumumla ilgili. Karışık bir durum. Ben Russell Kolejinin güvenliğini yönetirken aynı zamanda Russell ailesi adına bazı ek işler de yaptım. Özel soruşturmalar. Angus'un iş yaptığı insanların geçmişleriyle ilgili şeyler falan."

"Bunun için para alıyor muydun?"

"Hem de çok. Zaten sorunumun bir kısmı da bu ya."

"Nasıl?"

"Yani onunla böyle bir ilişkim olması..."

Sustu. Bir süre sanki söylediklerini yumuşatacak bir dayanak arıyormuşçasına bakışlarını salonda gezdirdi. Ardından gergin bir tonla söze girdi. "Bu tür yüksek profilli vakalarda önceki ilişkiler ciddi sorun oluşturabilir. İşte bu yüzden araya mesafe koymaya çabalıyor, görevimi tarafsızlık çerçevesi içinde yapmaya gayret ediyorum. Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?"

"Buradaki olaylar bana anlattıklarından çok daha karmaşık durumda. Bu kadarını anladım."

Morgan başıyla onayladı. Şimdi yere bakıyordu. "Neden daha önce bahsetmediğimi bilmiyorum. Olup biten her şeyin yanında nasıl desem... önemsiz gibi gelmişti. Ayrıca söylemem gerektiğini düşündüğüm bir şey daha var. Karımla ilgili bir hususu da bir türlü kafamdan atamıyorum. Bununla başını şişirmek istememiştim ama sanırım bilmeye hakkın var. Böylece aramızda hiçbir sır kalmamış olacak."

Gurney bir şey söylemeden devam etmesini bekledi.

"Şehirden sonra Russell Kolejindeki iş, tam bir lütuf gibiydi. Seçkin bir kolejin güvenlik müdürü olunca işimde yükseldiğim izlenimi oluştu, bu da önceki görevimden ayrılmamla ilgili tüm spekülasyonları engellemiş oldu. Yeniden ayaklarımın üzerine basma fırsatı bulmuştum. Üstelik cennet gibi bir yerde çalışıyordum. Carol'ın bundan rahatsız olabileceğini aklıma bile getirmedim. Onun sosyal hizmetler ve çocuk bakıcılığı alanındaki sertifikaları sayesinde burada iş bulmakta hiç sorun yaşamayacağını düşünüyordum. Benim açımdan bulduğum bu fırsattan, dolayısıyla da kariyerimden daha önemli hiçbir şey yoktu." Duraksayıp başını hayır anlamında salladı.

Yeniden konuştuğunda sesine bariz bir pişmanlık havası sinmişti. "Neyse, sonunda taşındık. Ama gelir gelmez gerçeklerle yüzleştik. İşler düşündüğüm kadar mükemmel yürümemeye başladı. Öncelikle kasabada bir ev tutmaya paramız yetmedi. Biz de kasabanın bir hayli dışında, zehirli sumaklar, yılanlar, marangoz karıncalar, taşan foseptikler gibi kırsal alan zevkleriyle bezeli bir yerde yaşamak zorunda kaldık. Carol'ın iş bulması düşündüğümden çok daha zor oldu. Maaşı da şehirde aldığının yarısı kadardı. Üstelik çok kısa bir süre sonra Bastenburg'daki bir grup köktendinci fanatikle başı belaya girdi. Bunlar hemen yakınımızda çok eşlilik, çocuk evliliği, cinsel istismar ve şiddet söylentilerinin ayyuka çıktığı, kilise adını verdikleri silahlı bir kamp kurmuşlardı. Carol onlarla uğraşmayı kendine dert edindi. Liderlerini mahkemeye çıkartıp hayatını karartabilmek için her türlü yasal yola başvurdu. Ama uğraştığı tip iğrenç olduğu kadar parası ve bağlantıları olan bir herifti. Hâlâ da öyle ya neyse. Polis şefi olunca Carol'ın bu eylemleri beni sıkıntıya sokmaya başladı." Isınmaya çalışıyormuş gibi ellerini birbirine sürttü.

"Onun kişisel savaşına müdâhil olduğum gibi bir izlenim yaratmamak için kendimi mümkün olduğunca çektim. Hatta bunu paranoya derecesine getirerek onunla bu konu hakkında konuşmaktan bile kaçınır oldum. Carol konuyu takıntı hâline getirmişti. Ben-

se onu dinlemeyi bıraktım. İşimi koruma arzum baskın çıkmıştı. Onun için önemli olan her şeye sırtımı dönmeye başladım. Bu mücadele, zamanla onun hayatı hâline geldi. Bense işimi koruma gayesiyle onun hayatını görmezden geliyordum. Sanki yokmuşçasına davranmaya başlamıştım." Morgan öne eğilip dirseklerini masaya dayadı. Başını ellerinin arasına alıp gözlerini boşluğa dikti.

Gurney bu hikâyenin nasıl sonlanacağını merak etmeye başlamıştı. Karısına yabancılaşmış oluşu, zihnini mesleğini doğru dürüst yapmasına engel olacak kadar çok mu meşgul ediyordu?

"Carol ölüyor," dedi Morgan usulca.

Gurney şaşkınlıkla "Ne?" diye sordu.

"Kanserin son aşamasında. Beynine, kalbine, ciğerlerine kadar sıçradı. Tedavi kesildi zaten."

"Tanrım, Mike. Çok üzüldüm."

"İşte böyle. Durumum bu."

Bu sözleri takip eden sessizlikte Gurney, Morgan'ın evliliğinin bir nebze daha karanlık da olsa kendi evliliğini yansıttığına dair huzursuz edici bir duygunun etkisine girdi. Elbette arada çok büyük farklılıklar vardı ama aklına böyle durumlarda söylenen o cümleyi getirecek kadar net bir benzerlik de yok değildi:

Aynı şey bizim başımıza da gelebilirdi.

Ve bu düşüncesi Morgan'ın aciz tavrına karşı hissettiği hoşnutsuzluğun bir nebze yumuşamasına yol açtı.

Bu ruh hâline girince de Morgan'ı biraz daha açık kalplilikle dinlemeye başladığını fark etti. Çok kısa bir süre sonra Morgan, Gurney'e olayı araştırmayı sürdürmesi için bir anlaşma teklif etti.

Ve Gurney ruh hâlinin etkisiyle teklifi kabul etti.

Gurney dikiz aynasında gördüğü manzara eşliğinde arkasındaki zümrüt vadiyi önünde uzanan Bastenburg'un geniş düzlüğünden ayıran tepeyi geçti.

Bastenburg'un ana caddesinde gün ışığı bile sanki daha cansız görünüyordu. Bunun elbette ışığın kalitesinden değil, kasabanın

boş vitrinlerle, anlamsızca bakan işsiz güçsüz takımıyla şekillenen yoğun depresyon havasından kaynaklandığını tahmin etti.

Bir saatlik eve dönüş yolculuğunun geri kalanında Harrow Hill cinayetiyle ilgili kafa karıştırıcı sorular yerine çevrenin doğal güzelliğine yoğunlaşmaya çalıştı. Ama bunu ancak yolun sonuna doğru –ambarın köşesinden dönüp yokuş yukarı yöneldiği ve o esnada da Madeleine'i tavukları yemlerken görünce– yapabilmiş, ilgisini ancak o zaman yaşadığı ana yöneltebilmişti.

Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordu ama Gurney mantığını her zaman ön planda tutmaya meyilli bir insandı. Fakat mutluluğu mantık çerçevesinde kalarak yakalamanın mümkün olmadığını sayısız tecrübeyle öğrenmişti. Mutluluk bir armağandı. Birden, beklenmedik anda gelirdi. Tıpkı o an Madeleine'i pembe yağmurluğuyla etrafındaki tavuklara yem atarken başını kaldırıp kendisine gülümsediğini gördüğü andaki gibi. Arabasını kuşkonmaz tarhının yanına park edip indi. Nemli çimenlerin kokusunu içine çekti.

Avucundaki son tahıl tanelerini atan Madeleine yanına gelip hoş geldin öpücüğü verdi. "Kümesin kapısı sıkışmış. Belki ben yemeği hazırlayana kadar halledersin."

Sorunun o kadar da kolay çözülemeyeceği kısa sürede anlaşıldı. Bir süre çekip itmekle uğraştı. Bunun fayda vermediğini görünce de almak için ambara gitmek zorunda kaldığı silikon yağlayıcı ve levyeyle uzunca bir süre çalıştı. Ama bu çaba onu olumlu yönde etkilemiş, yarım saatliğine de olsa Morgan-Larchfield sorunu dışında başka bir şeye odaklanma fırsatı doğmuştu. Eve döndüğünde Madeleine'i en sevdiği yemeği hazırlarken buldu. Fırında somon, buharda pişirilmiş kuşkonmaz ve tatlı biber soslu basmati pilavı.

Gömleğini değiştirip ellerini yıkadı. Yemek için verandaya bakan küçük, yuvarlak masaya oturdular.

"Teşekkür ederim," dedi Madeleine. "Ben de uğraştım ama kapıyı bir türlü yerinden kıpırdatamadım."

Madeleine tabağındaki somona biraz daha sos eklerken "Larchfield'ta işler nasıldı?" diye sordu.

"Oradaki her şey bir tuhaf. Orada geçirdiğim zaman zarfında her saniye daha da tuhaflaştı."

Madeleine ağzındaki pilavı çiğnerken devam etmesi için kocasının yüzüne bakıyordu.

"Birinin kasaba sakinlerinden bir salağın morgdaki cesedini çaldığı sonra da bu salağın ertesi günkü cinayeti gerçekleştiren kişi olduğunu göstermek için geride kanıt bırakma maksadıyla bu cesedi kullandığı ortaya çıktı. Bu tür bir tecrübesi olmayan olayın başındaki genç adamsa günün bir yarısını kendisini bana sevdirme uğraşıyla diğer yarısınıysa olay yeri teknisyenleriyle dalaşarak geçirdi. Ve günün sonunda Morgan, bana karısının ölüm döşeğinde olduğunu anlatıp sonrasında da soruşturmayı ele almam için açık çek önerdi."

Madeleine çatalını bıraktı. "Karısı ölüyor mu?"

"Bana öyle söyledi."

"İnandın mı?"

"Evet. Yani böyle bir yalanı saklamak kolay değildir. Sence de öyle değil mi?"

Madeleine omuz silkti. "Sen onu benden daha iyi tanıyorsun."

"Doğru... Onun doğruyu söylediğini kabul etmek zorundayım sanırım."

Madeleine yeniden çatalına uzandı. "Açık çek teklifini kabul ettin mi?"

"Ona yapabileceğim kadarını yapacağımı söyledim. Hiçbir şeyin garantisini vermedim."

"Pek hoşnut olmamış gibisin?"

"Değilim."

"O zaman neden..."

"Çünkü bunu reddetsem çok daha mutsuz olacaktım."

Madeleine, yüzüne hislerini kendisinden bile daha iyi anladığını düşünmesine yol açan o bakışlarıyla baktı.

Gurney'in gözü tuzlukla biberliğin altında kalsa da hâlâ masada duran lama barınağı planına takıldı. Madeleine'in bu konuyu ne zaman açacağını merak ediyordu. Konu en geç, hatırladığı an neşesinin kaçmasına neden olan Winkler çiftiyle yiyecekleri yemekte açılacaktı.

"Bak," dedi Madeleine karşı tepede batmakta olan güneşi göstererek.

"Çok güzel," dedi Gurney cam kapıdan dışarı bakarak.

Madeleine biber sosunu yeniden ısıttı. Ardından kalan dsomonu, pilavı ve kuşkonmazı neredeyse hiç konuşmadan bitirdiler. Madeleine her zamanki gibi sofrayı toplayıp bulaşıkları yıkamakta ısrarcı oldu. Gurney yerinden kalkmadı. Giderek parlaklığını yitiren güneşe bakıyordu ama aklı Larchfield'taydı.

Madeleine bulaşıkları bitirip evyeyi kuruladıktan sonra bulaşık bezini katlayıp çello egzersizi yapmak üzere yukarı çıktı. Bu sırada Gurney, Billy Tate'in saçma sapan ölümü, cesedinin çalınması ve bunun Angus Russell cinayetiyle mantıksız bağlantısıyla ilgili zihninde dönüp duran sorularla boğuşmaya koyuldu.

Bu gariplikler bir cinayet masasının başını ciddi ciddi ağrıtmaya fazlasıyla yeter de artardı elbette. Ama ensest ilişkiyle, cadılıkla ilgili söylentilerle, bu cinayette bariz bir maddi çıkarı var gibi görünen belediye başkanının varlığıyla olay iyice içinden çıkılmaz hâle dönüşüyordu. Üstüne üstlük polis şefi olayı Eyalet Suç Takip Bürosuna devretmeye yanaşmıyordu.

Bunları düşünürken aklına Larchfield'ın, Jack Hardwick'in BCI dedektifi olduğu dönemde görev yaptığı NYSP'nin* yetki alanında olduğu geldi.

İnsanın sinirlerini tepesine çıkartan kabalığına ve kavgacı kişiliğine karşın –eyalet emniyetindeki kariyerinin bitmesine yol açan da bu vasıflarıydı zaten – Gurney her zaman onun korku-

* NYSP (New York State Police): New York Eyalet Polisi. (Ç.N.)

suzluğuyla asla küçümsenmemesi gereken zekâsının çirkin tavırlarını telafi ettiğini düşünürdü.

Larchfield'la ilgili işe yarar bir şeyler bilip bilmediğini öğrenmek için onu aramaya karar verdi. Telefon açılmayınca telesekretere mesaj bıraktı.

Aklına yapacak başka bir şey gelmediğinden biraz kafasını toplamak için verandadaki sandalyesine geçti. Güneş tepelerin ardından gözden kaybolmasına rağmen sandalye hâlâ ılıktı. Başını kaldırıp, giderek pembe ve mor tonlara bürünen bulutları izlemeye koyuldu. İçeriden gelen Bach'ın çello süitleri, üzerinde müthiş sakinleştirici bir etki yaratmıştı.

Bir süre sonra Madeleine gelip sandalyenin kolçağına ilişince gözlerini açtı. Hava biraz daha serinlemiş, gökyüzündeki renkler kaybolmuştu.

"Bir şey söyleyeceğim," dedi. "Egzersiz sırasında nedense bana anlatmadığın bir şeyler varmış gibi bir hisse kapıldım."

"Larchfield'la mı ilgili?"

"Morgan'a yardım etme konusundaki isteksizliğinle ilgili."

Ona anlatmadığı bir şey olmadığını söyleyecekti ama bu doğru değildi.

Omuz silkti. "Biraz saçma gelecek."

"Ne?"

"Yani gerçekten saçma sapan bir şey. Beni duraksatan tüm bu mantıksızlıkların dışında Morgan'ın bana annemi hatırlatması gibi bir gerçek de var sanırım."

"Nasıl yani?"

"Tahammül edemediğim, şu her şeyden şikâyet etmeye eğilimli tarzı. Annem her zaman ilgimi çekip babamla olan sorunlarını çözmeye yardım etmem için kendini acındırmaya çalışırdı. Beni ancak onun için bir şey yaptığımı düşündüğünde över, sadece onun için bir şeyler yapmadığımı düşündüğünde eleştirirdi. Bana sürekli ona borçlu olduğum mesajını verirdi."

"Morgan'ın sesinde bunları mı duyuyorsun?"

"Evet. Böyle bir yansımanın kararlarıma hükmetmesine izin vermeyecek kadar aklım başımda. Ama böyle hissetmeye de mani olamıyorum."

"Hepimiz geçmişin yansımalarıyla boğuşuruz."

"Belki öyle. Ama bu beni ondan uzak durmaya yönlendiren bir his. Fakat içimde bir de ona yardım etme isteği uyandıran saçma sapan başka bir çağrışım daha var." Duraksadı.

Madeleine gülümsedi. "Saçma sapan çağrışımlara bayılırım."

"Emniyet binasında fare vardı. Bir ilaçlama firmasıyla her üç ayda bir gelmeleri için anlaşma yapılmıştı. Ama ilaçlama en fazla birkaç hafta işe yarıyor, sonra fareler geri dönüyordu. Morgan tuzak yerleştirmeye başladı. Çek-bırak tarzı tuzaklar. Başına iş almıştı resmen. Her akşam fıstık ezmesi sürdüğü tuzakları yerleştiriyor her sabah da geri topluyordu. Öğle arasında gidip yakaladığı fareleri arka mahalledeki parka bırakıyordu. Fareleri salıveriyordu resmen. Bu işe o kadar çok zaman ayırdı ki."

"Yani içinde iyilik var diye düşünüyorsun? Fareleri seven kadın düşkünü biri kötü olamaz, öyle mi?"

Gurney omuz silki.

Madeleine gülümsedi. "Bu olumlu ve olumsuz düşüncelerin verdiğin kararla belki bir ilgisi yoktur. Belki de olayın zorluğu tek başına seni çekmeye yetmiştir."

Hava iyice serinleyip, içeri geçmeyi zorunlu kılıncaya kadar verandada kalıp yuvalarına dönen kuşların cıvıltılarını dinlediler.

Uzun günün yorgunluğunun iyiden iyiye üzerine çöktüğünü hisseden Gurney yatmaya karar verdi. Ama gördüğü tuhaf rüyalar sabaha kadar ona rahat vermedi. Son rüyasında kendini büyük bir binanın önünde bulmuştu. Siyah sığırların sıralandığı büyük bir bina. Havada çiğ hamburger kokusu vardı. Tavandan mavi ve yeşil toplar düşüyordu. Hoparlörden gelen ses, bunların hangi renkte olduğunu tahmin etmesini istiyordu. Katılması gereken bir cenaze için çanlar çalıyordu. Duvarda italik harflerle şık bir tabela vardı: MORGAN'IN MEZBAHASI.

Çan sesi başucundaki telefonun sesine dönüştü. Yarı uykulu şekilde telefona uzandı.

"Ben Gurney."

"Dave?" Bu iyiden iyiye gergin olduğu ilk anda anlaşılan Morgan'ın sesiydi.

Etrafı net görebilmek için gözlerini birkaç kez kırpıştırıp telefonunun saatine baktı. "Saat sabahın altısı. Bir sorun mu var?"

"Olay tamamen tersine döndü. Tate'in cesedini hiç kimse çalmamış. Aşağılık pislik kalkıp gitmiş."

"Ne?" Gurney doğruldu. Aniden ayılmıştı.

"Ölmemiş. Tahnit odasından kendi çıkmış. Parmak izlerini Russell'ın yatak odasına başka biri bırakmamış. Tate ordaymış."

"Bunu nereden öğrendin?"

"Tabuttan. Laboratuvardan kıymıkların analizi geldi. Tabut dışarıdan değil içeriden kırılmış."

İkinci Kısım

Yürüyen Ölü

By. Mrs. N.

14

Larchfield yolculuğu sırasında Gurney, sabah güneşinin altındaki çiyin ışıltısını, çevresindeki yemyeşil tarlaları, sarı kır çiçeklerini hiç fark etmemişti bile. Zihninde biçimlenen Larchfield senaryoları imkânsızlığın ağırlığıyla birer birer çöküyordu.

Bunlardan daha rahatsız edici olansa gözünde Billy Tate'i o küçük tabutta canlandırmasıydı. Ölümcül kazadan mucizevi bir şekilde kurtulduktan sonra bilincine kavuştuğu an dayanılmaz ağrılar hissetmiş olmalıydı. Ve o an kendini karanlık, daracık bir yerde bulmuş olması düşünülemeyecek kadar korkunçtu. Tate'in mandalı kırıp dışarı adım atıncaya dek nasıl umutsuzca çabalamış olabileceğini düşününce tüyleri diken diken oldu.

Bu dehşet dolu düşüncelere dalmışken az daha otlağından uzaklaşmış bir ineğe çarpacaktı. Bunu yola yoğunlaşması için bir uyarı olarak kabul etti.

Larchfield'a saat 7.55'te vardı. Aracını park edip kimsenin rahatsız etmemesi için telefonunu kapattıktan sonra içinde bulundukları durumla pek de uyumlu olmayan zarif Polis Merkezine yöneldi. Klasik Victoria stilindeki bina, suç soruşturmasının yürütüldüğü bir yerden çok çay partileri verilen bir köşkü andırıyordu.

Kapıda üniformalı polis memuru tarafından karşılanıp halı döşeli konferans salonuna alındı. Brad Slovak bir elinde kahve kupası diğerinde büyük bir donutla kahve makinesinin önündeydi. Birkaç adım ileride Kyra Barstow zayıf, sivri burunlu, tedirgin ifadeli bir kadınla konuşuyordu. Gergin bir tavırla alnını ovalayan Morgan'sa kulağında telefonla uzun masanın başındaydı.

Gurney'i görünce görüşmeyi sonlandırıp telefonu indirdi. Diğerlerine döndü. "Herkes burada. Hadi başlayalım."

Masanın başına geçti. Barstow'la zayıf kadın masanın bir tarafına Gurney'se diğer tarafına geçti. Slovak, donutundan kalanı peçeteye sarıp Gurney'in yanındaki sandalyeye oturdu.

"Bir canavarla karşı karşıya olduğumuz ortada," dedi Morgan.

Morgan'ın sesi, Gurney'in her an alnında ter damlacıkları belirebilir diye düşünmesine neden olacak kadar gergindi. Derin bir nefes alıp devam etti. "Çünkü Tate'in hayatta kalışı özellikle de düşüşünü gören bizlerde büyük bir şok etkisi yarattı. Kyra'dan olayla ilgili kuşkuları gidermek adına tüm verileri bizimle paylaşmasını istedim. Daha fazla hataya yer bırakmamalıyız." Barstow'a döndü. "Seni dinliyoruz."

Kadın önce masadakilere şöyle bir baktı. Ardından bakışlarını Gurney'in üzerinde sabitleyerek konuşmaya başladı.

"Kanıtlar Tate'in tabutta canlandığını ve sonrasında oradan dışarı çıktığını gösteriyor," diye başladı. "Bu yüzden öncelikle tabutun kapağı kırılmadan önce neler olduğuna ilişkin kanıtlara bakmamız gerek. Sonra da tabuttan, muhafaza bölmesinden, tahnit odasından ve binadan nasıl çıktığına dair kanıtların incelenmesi gerekli."

Mantıklı düşünme yöntemi sunduğunu düşünmenin yarattığı bariz bir güvenle sözlerini sürdürdü. "İşe tabutu inceleyerek başladığımızda Peale'in bildirdiği üzere Tate'in orada olduğunu ortaya koyacak kadar bol miktarda kan tespit ettik. Ve de parmak izi. Tabut kapağının iç kısmındaki çiziklerin mikroskobik incelenmesinde adı geçen şahsın tırnak kalıntılarına rastlandı. Hatta kapağı nasıl ittiğini, tabutun kalitesiz oluşu yüzünden bunda nasıl başarılı olduğunu ortaya koyan parmak izleri de tespit edildi. Bu başarılı çalışmadan elde edilen delilleri size Greta anlatacak."

Yanında oturan kadını gösterdi. "Öncelikle Dedektif Gurney için kısa bir açıklama yapayım. Dr. Greta Vickerz, Russell Koleji Mekanik Mühendisliği Bölümü profesörüdür. Ahşap yüzeylerdeki gerilim ve kırılmalar konusunda uzmandır."

Barstow telefonunun ekranına dokundu. Duvardaki ahşap panelin kaymasıyla büyük ekran yeniden ortaya çıktı. Birkaç saniye sonra bu ekranda tabutun kırık köşesini gösteren bir fotoğraf belirdi.

Vickerz bariz bir Doğu Avrupa aksanıyla konuşmaya başladı. "Şu an gördüğünüz parçalanmış kısım, kapağın iç tarafına doğru uygulanan yukarı doğru kuvvetin sonucu olarak vidanın tahtadan çıktığı yerdir. Tabut, dayanıksız yapısından dolayı bu kadar kolay parçalanmış. Kalitesiz malzemelerin hayat kurtarmış olması gerçekten son derece ironik bir durum. Eğer daha kaliteli olsaydı tabuttaki adam bir süre sonra oksijensizlikten ya da karbon dioksit zehirlenmesinden ölmüş olurdu."

Duraksadı. O anda Gurney "Tabutun kırılmasına neden olan darbenin iç kısımdan gelmiş olduğuna emin misiniz?" diye sordu.

"Kesinlikle. Levye benzeri bir alet kullanılmış olsaydı bunu gösteren izler olurdu. Bu tahtaları kullanılan aletin izini bırakmadan parçalamanın yolu yoktur. Eğer arzu ederseniz size kırık bölümlerin mikro fotoğraflarını gösterip bu sürecin nasıl gerçekleşmiş olduğunu adım adım izah edebilirim."

Morgan atıldı. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum." Onay beklercesine Gurney'e baktı ama herhangi bir tepki göremedi.

Barstow, Vickerz'a teşekkür etti, kadının izin isteyerek toplantıdan ayrılmasının ardından da bulduklarını anlatmayı sürdürdü.

"Duvardaki bölmede tabuttan çıktığı sırada Tate'in üzerinden bulaştığını tahmin ettiğimiz kan izleri bulduk. Bölmenin iç tarafında ve küçük acil çıkış kolunda da parmak izleri var. Zeminde, video kaydında morg sedyesinde taşınırken gördüğümüz spor ayakkabılarla bire bir eşleşen izler tespit edildi. İzlediği muhtemel yolu takip ettiğimizde odanın çeşitli yerlerinde parmak izleri bulduk. Kırık cam bölmede, duvara kazınmış sembolde, tahnit masasının köşesinde, malzeme odasına açılan kapının kanadında, arka kapıya uzanan koridorun duvarında ve kapı kolunda."

Morgan etkilenmiş gibi görünüyordu. "Teşekkürler, Kyra. Çok ikna edici bir kurgulama." Devam etmeden Gurney'e doğru yeni bir onay arayışıyla baktı. "Tate'in kurtulmuş olduğuna şüphe yok. Yani şu andan itibaren çalıntı bir cesedi değil, bir katili arıyoruz. Aynı görüşte misin, Dave?"

Gurney bir süre sessizliğini korudu. "Yıldırım çarpmasının ve o kadar yüksekten düşmüş olmasının ardından nasıl olup da tabuttan bu derece büyük bir kuvvet uygulayarak çıkması ve sonrasında yürüyüp gitmesini anlamakta güçlük çekiyorum."

Morgan gergin bir tavırla başını salladı. "Ne demek istediğini gayet iyi anladım. Ama bu senaryo başka ihtimale yer bırakmayacak şekilde olayı açıklıyor." Duraksadı. "Brad, adli bilişimden dizüstü bilgisayarla ilgili haber geldi mi?"

"Öğlene kadar bizi arayacaklarını söylediler." Gurney'e döndü. "Her ne kadar Peale'in bilgisayarının kayıt fonksiyonu kapalı olsa da kamera veri iletmeye devam ediyordu. Dün gece Peale'in bilgisayarını aldım. Çok küçük bir ihtimal ama belki bu verilerin dijital izlerine ulaşarak bir sonuç elde edebiliriz."

"Kesinlikle denemeye değer."

"Eğer elimizde video kaydı olsaydı olup bitenlerle ilgili en ufak bir kuşkumuz kalmazdı. *Keşke olayın nasıl kurgulandığını görebilseydik.*"

Barstow gözlerini kıstı. Az önceki sunumunun değersizleştirilmesi amacı taşıdığı açıkça belli bu yoruma yanıt vermeye niyetlenmiş gibi görünüyordu ama tam o esnada Slovak'ın telefonu çaldı.

Ekrana baktı. "Açsam iyi olacak."

Görüşmede yönelttiği kısa sorular ve açıklamalar herkesin dikkatini çekmişti. Telefonu kapatıp bir süre damarlarındaki adrenalin seviyesinin makul seviyeye inmesini beklermiş gibi öylece durdu.

"İfade almak için kapı kapı dolaşan ekipten bir arkadaşımız başka bir ceset daha bulmuş. Bir kadın. Harrow Hill sapağında,

Waterview Drive üzerindeki bir drenaj çukurunda. Birkaç gün önce öldürülmüş olduğu tahmin ediliyor. Boğazı kesilmiş."

Morgan, Slovak'la Barstow'u, derhâl kendisini bilgilendirmeleri talimatıyla yeni olay yerine gönderdikten sonra sandalyesinde çöküp kaldı. "Tanrım. Neler oluyor böyle?"

Gurney omuz silkti. "Angus'un öldürüldüğü gece Tate, Russell'ın evine giderken ya da oradan dönerken kurbanla karşılaşmış ve onu ortadan kaldırılması gerekli bir sorun olarak değerlendirmiş olabilir. Kimlik tespiti yapılıp tahmini ölüm saati belirlendikten sonra daha net yorumda bulunabiliriz. Slovak adli tabiple iletişime geçecek mi?"

"Prosedür böyle."

"Tate'in ölüm raporunu o verdi. Onu bu konuda ne zaman bilgilendirmeyi düşünüyorsun?"

"Tanrım, her şey o kadar hızlı olup bitiyor ki..."

"Efendim?" Şişman, kır saçlı bir polis memuru konferans odasının kapısından başını uzattı.

"Ne?" Morgan'ın sesinden ne derece gergin olduğu açıkça anlaşılıyordu.

"Biri sizinle görüşmek istiyor. Kolejin bilgisayar bölümündenmiş."

"Adli bilişimden," diye düzeltti polisin arkasındaki adam. Modaya uygun tarzda kirli sakallı, ince uzun genç bir adam içeri girdi. Üzerinde kot pantolonla dar, beyaz bir gömlek vardı. "Brad Slovak bu bilgiyi gelip doğrudan size vermemi istedi."

Polis memuru çıkarken genç adam içeri girdi. "Adım Ronan Ives. Peale'in bilgisayarındaki veriler üzerine çalışıyorum. Bulduklarımızı açıklayayım mı?"

"Buyurun."

"Tamam. İşe her ne kadar kayıt seçeneği aktif olmasa da kamera görüntülerinin bilgisayar hafızasının herhangi bir yerine kopyalanıp kopyalanmamış olduğunu kontrol ederek başladık. Böyle bir kayıt yoktu. Bir sonraki adımımız sistemin davranışını

kontrol eden yazılımın özelliklerini analiz etmekti. İşte bu noktada ilginç bir keşfimiz oldu. Dizüstü bilgisayara erişen kamera verileri kolaylıkla bir seçeneğe tıklanılarak bu cihaza kaydedilebiliyor ya da devre dışı bırakılabiliyordu. Ama..."

Az sonra söyleyeceklerinin hazzıyla hafifçe gülümsedi.

"Gelişmiş işlemler menüsüne girip bir dizi işlem yaparak kapatılmadıkça her zaman açık olan ikinci bir sistem daha vardı. Bu otomatik ikinci sistem kamera verilerini yedi günlük bir süre boyunca kalacağı, bulut tabanlı ayrı bir veri bankasına aktarıyor. Bu, kullanıcının bilgisayarı gece bir şekilde kayıt alamaz ya da sistemde donanımsal bir sorun meydana gelirse diye geliştirilmiş bir güvenlik önlemi. Sözün kısası ilgilendiğiniz zaman aralığıyla ilgili kamera kayıtlarına erişebilmek mümkün."

Morgan gözlerini açarak "İzledin mi?" diye sordu.

"Hayır. Şifreli."

"Nasıl erişeceğiz?"

"Lisanslı kullanıcıdan izin alıp onun kullanıcı adıyla şifre bilgilerini kullanarak. Aksi takdirde mahkeme emrine ihtiyacımız var."

Morgan anlatılanları iyice özümsemek için birkaç saniye bekledikten sonra "Bunu çok kısa sürede halledip size bildiririm," dedi.

"Tamam. Bu durumda sizden haber bekliyoruz."

Genç adam çıkar çıkmaz Morgan telefonuna uzandı.

"Peale'i arıyorum."

"Aramayıp yanına gitsek daha iyi olur belki," diye önerdi Gurney. "Yüz yüze görüşme her zaman için avantaj sağlar."

Morgan başıyla onayladı.

Peale'i arka otoparkta buldular. Turkuaz kazağı, sarı Bermuda şortu, kahverengi mokasenleriyle önceki günkü kadar tuhaf görünüyordu. Lexus'un arka tekerleğinin yanındaki krikoya bağlı güç kablosunu sarıyordu.

"Bunu komşuya geri vereceğim. Herkesin araba tutkunu ve alet meraklısı bir komşusu olması lazım. Sizin için ne yapabilirim?"

Morgan gülümsedi. "Kayıp ceset olayıyla ilgili bir gelişme var. Güvenlik kameranın yazılımının kullanıcı adına ve şifresine ihtiyacımız var. Hafızasına erişim sağlayabilmek için."

"Doğru mu duyuyorum? Ceset hırsızlığının video kaydı mı var?"

"O gece ne olduğuna dair bir kayıt."

Morgan, soruyu bu belirsiz yanıtla geçiştirme çabasıyla Gurney'in takdirini kazandı.

Peale bu geçiştirme isteğini fark ettiyse de herhangi bir tepki vermedi. Video kaydının bulunmuş olma olasılığına sevinmiş görünerek Morgan'a kullanıcı adıyla şifreyi verdi.

Morgan, Ronan Ives'i arayıp konuyla ilgili onu bilgilendirdi. Sonra birlikte merkeze yöneldiler. Morgan, Gurney'den konferans odasında beklemesini rica edip onun teşkilattaki geçici göreviyle ilgili işlemleri tamamlamak üzere ofisine gitti.

Gurney, konferans salonundaki masada tek başına otururken bu sabahki toplantı öncesi rahatsızlık vermemek için telefonunu kapattığını hatırladı. Hemen açıp sesli mesajlarını kontrol etmeye koyuldu. Üç yeni mesaj vardı.

İlki Madeleine'e aitti.

"Selam. Winkler çiftinin yemeğe akşam saat altıda geleceklerini hatırlatayım istedim. Seni seviyorum.

İkinci mesaj Jack Hardwick'tendi.

"Larchfield? Ne diye orayla ilgili bilgi istiyorsun yahu? Zengin kertenkeleler komşuculuk oynar orada. İskoç pisliği Angus tarafından yönetilen Orta Çağ Derebeyliği gibi bir yer. Çürümüşlüğün üzerini şatafatla kapatıyorlar. Daha fazla bilgi istersen yarın sabah Abelard's'ta bana bir kahve ısmarla. Saat tam sekizde. Gelemeyeceksen ara ama."

Üçüncü mesaj yine Madeleine'dendi.

"Tekrar merhaba. Gelirken masaya koymak için çiçek alır mısın? Snook's Nursery'den lale alabilirsin mesela. Görüşürüz."

O esnada kolunun altına sıkıştırdığı bir tomar kâğıt, iki elinde birer kahve kupasıyla Morgan içeri girdi. Kupalardan birini Gurney'in önüne koyup karşısındaki sandalyeye geçti. Kâğıtları masanın üzerine yaydı.

"Burada bilmediğin bir şey yok," dedi Morgan. "Sadece dün konuştuklarımızı kâğıda geçirdim. Senin olaya dâhil olmanla ilgili anlaşma. Bir kopyası sende, iki kopyası da teşkilatta kalacak. Bugün çıkmadan önce bir de vesikalık fotoğrafını çekip resmi bir kimlik kartı hazırlatalım sana." Morgan'ın sesi neşeli gibiydi ama seğirmesi hızlanmıştı.

"İstediğim şekilde çalışacağım, değil mi? Sizleri mutlaka her yaptığımla ilgili bilgilendireceğim ama kesinlikle kendi hislerim doğrultusunda hareket edeceğim."

"Başka türlüsü olabilir mi? Tüm birimlere seninle ilgili bilgiyi geçtim. Dolayısıyla yetkilerinle ilgili bir sorun yaşamayacaksın."

Morgan'ın telefonu çaldı. Açtı. Yarım dakika kadar dinledikten sonra "Anladım, teşekkür ederim," dedi. Telefonu masanın üzerine koydu.

"Arayan adli bilişimci Ives'ti. Peale'in son yedi güne ait kamera verilerine erişip dâhili sistemimize yüklemiş. Kaydı bölümlere ayırmış. Dolayısıyla istediğimiz dakikaya doğrudan erişebileceğiz. Şimdi hemen izlemek ister misin?"

15

Morgan sisteme yüklenen kaydı bulup Tate'in morgda kaybolduğu tarihe ayarladıktan sonra PLAY tuşuna dokundu.

İlk başta zorlukla işitilen ses giderek boğuk bir iniltiye dönüştü. Ardından ekranda tahnit odası belirdi. Gurney kamerayla odanın aydınlatma sistemini, bu sesin devreye soktuğunu tahmin etti. Sıkılan dişlerin arasından yükselen kükreme şiddetine erişen iniltiyle kamera sağa, cenaze muhafaza bölmesine doğru yöneldi. Bölmeye içerden gelen darbelerin sesine tepki olarak kamera, sonunda tüm ekranda sadece bölme yer alacak kadar yakınlaştı. Bu sırada ekranın köşesindeki zaman sayacında saat 21:03'ten 21:04'e geçti.

Sonraki sesler çok daha dehşet vericiydi. İnleme, homurdanma, tırmalama ve yumruk sesleri. Gurney buna klostrofobik duyguların neden olduğunu tahmin edebiliyordu. Kyra Barstow'un tabut kapağının altında tespit ettiği tırnak kalıntıları da muhtemelen bu esnada oluşmuştu.

Sesler on beş dakika bu şekilde devam etti. Sonra başka bir ses işitildi. Yerinden ayrılıp parçalanan tahtanın sesi. Zaman sayacı 21:29'u gösteriyordu.

Bundan sonra duyduğu ses, bölmenin içinde bir şeylere çarpan birinin olduğu düşüncesini akla getirdi. Acı dolu bir çığlığın ardından ses kesildi. Kısa bir süre sonra çarpma ve vurma sesleri öncekilerden daha da şiddetli şekilde duyulur oldu. Bu da Tate'in artık içeride hareket edebildiği ve etrafındaki duvarların sağlamlığını test etmeye koyulduğunu düşündürüyordu.

Saat 21:44'te Gurney çıkış kolunun belirgin metalik sesini duydu. Bölmenin kapağı açıldı.

Kameranın konumu ancak bölmenin yandan görünmesine olanak veriyordu. Bu yüzden de içerideki şahıs ancak tamamen çıktığında görülebildi. Kapüşonlu sweatshirtü kan içindeydi.

Harekete duyarlı kamera sendeleyerek tahnit masasına doğru ilerlerken onu takip ediyordu. Kanlı kapüşonu yüzünü kapatmıştı. Sadece hayvani inlemeleriyle öfke dolu homurtuları işitiliyordu. Bu hâliyle insan bile olmadığı söylenebilirdi. Bu vahşi yaratığın Billy olduğunu düşünmek bir hayli zordu.

Malzeme odasının kapısına ulaşınca bir an duraksadı. Sonra içeri girdi. Kısa bir süre sonra açılan bir pencerenin sesi işitildi. Gurney bunu biraz daha hava alabilmek için mi yoksa etrafı daha iyi görebilmek amacıyla mı yaptığını merak etti. *Neredeyim?* aklındaki en önemli sorulardan biri olmalıydı.

Bir dakika sonra yüzünün parçalanmış tarafının anlık da olsa görünmesini sağlayan bir açıdan, tahnit odasına geri döndü.

"Ulu Tanrım," diye mırıldandı Morgan.

Sweatshirtünün kapüşonunun gölgesine rağmen etrafındaki etin yanıp kömürleştiği derin yara öylesine korkunç görünüyordu ki çıkış kapısının yanındaki bölmeye yönelmesiyle birlikte yüzünün o bölümü görünmez olunca bariz bir rahatlamaya neden oldu.

Bu bölme onun ilgisini çekmiş gibiydi. Açma çabasına girişmeden önce bir süre önünde bekledi. Cam kapağın kilitli olduğunu fark edince dirseğiyle vurdu. Bu da acıyla bir kez daha inlemesine yol açtı. Ellerini kırık kapaktan içeri sokup aldığı parlak cisimleri sweatshirtünün ceplerine sokuşturdu.

Ceplerinin birinden telefonunu çıkardı. Bir süre karar vermeye çalışıyormuşçasına öylece bekledi. Sonra birine mesaj gönderdiğini düşündürecek hareketlerle parmaklarını ekranda gezdirdi. Telefonu cebine koymak üzereyken vazgeçip anlaşıldığı kadarıyla bir mesaj daha gönderdi. Bu sırada köşedeki sayaçta saat 22:01'i gösteriyordu.

Arka kapıya açılan koridora hareketlendi. Sonra birden durup kırık bölmenin yan tarafındaki duvara döndü. Bir süre belli belir-

siz sallanarak bekledi. Sonra cebindeki parlak cisimlerden birini çıkarıp duvara yaklaştı. Duvarın beyaz boyasına sekiz rakamını kazıyıp ortasından dikey bir çizgi çekti. Parlak cismi cebine geri koydu. Bir adım geri çekilip yaptığına hayran olmuşçasına duvara baktı. Sonra yeni bir kararlılıkla karanlık koridora doğru yöneldi. Birkaç saniye sonra kapılardan birinin açıldığı işitildi. Anlık bir sessizliğin ardından da aynı kapı sertçe kapandı.

Ekranda saatin 22:19 olduğu görülüyordu.

Beş dakika içinde başka bir ses ve hareket olmayınca kamera kayda son verdi.

Konferans salonundaki ekran karardı.

Gurney'in elini bile sürmediği kahvesi buz gibi olmuştu.

Morgan'ın yüz ifadesi aşırı bir yükün altında ezildiği imajı uyandırıyordu.

Gurney soğukkanlı tavrını muhafaza ederek "İlginç bir kayıt," dedi. "Etkileyici ama şaşırtıcı bir yanı yok. Kyra'nın anlattıklarıyla bire bir örtüşüyor."

"Olduğu gibi anlatmış," dedi Morgan anlatılanla izlediklerinin birbirlerine uymasının rahatlatıcı bir yanı varmış gibi.

"Zaman sayacı da olayın ne zaman olduğunu açıkça gösteriyor," dedi Gurney. "Bu da bize Tate'in bundan sonraki eylemlerini hangi zaman diliminde yaptığını daha net olarak tespit edebilme imkânı verdi."

Morgan uzanıp kahvesinden bir yudum içmeyi denedi ama hemen ardından yüzünü buruşturarak kupayı tekrar yerine bıraktı. Masanın üzerindeki kâğıtlara bakarak "Sözleşmeye bir bak istersen. Sonra da imzala. Böylece görevine başlamış olursun," dedi.

Gurney sözleşme kopyalarından birini alıp hızlıca gözden geçirdi. Temelde White River seri cinayetleri sürecinde, geçen yıl Sheridan Kline'ın yardımcı dedektifliği görevine getirilirken yaptığı anlaşmaya benziyordu. "Sorun yok."

Morgan bir kalem uzattı. "Barstow'u arayıp izlediğimiz kaydın anlattıklarını doğruladığını söylemem gerek."

"Hem ona hem de Slovak'a Tate'in Peale'in yerinden saat yirmi iki on dokuzda çıktığını bildiğimizi de söyle. Bu önemli olabilir," dedi Gurney.

"Tamamdır."

Morgan telefon edip Barstow'u bilgilendirdikten sonra bunları Slovak'a da iletmesi talimatını verdi.

Gurney anlaşmayı imzalarken toplantı odasının açık kapısı tıklandı. O sabah Gurney'i içeri alan üniformalı polis memuru kapıdaydı. "Yan binadaki cenaze evinin müdürü sizi görmek istiyor. Çok öfkeli gibi görünüyor."

"Dan Peale mi?"

"Onun ifadesiyle *Bay Danforth Peale.* Gerçekten çok sinirli."

"Sorunun ne olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, efendim."

Morgan'ın dudağındaki seğirme yeniden başladı. "Al içeri."

Polis memurunun kenara çekilmesiyle Peale içeri daldı. Sarı bermuda şortuyla gözlerindeki öfke hiç uyumlu değildi. Kapıyı çekip hızlı adımlarla masaya yöneldi.

"Fallow tam bir aptal!"

Morgan irkildi.

"O aşağılık pislik beceriksizliği yüzünden üç kuşaklık aile geleneğimizi mahvedecek! Onun tutuklanmasını ve görevi kötüye kullanma suçuyla yargılanmasını istiyorum."

"Böyle bir şeyi nasıl..."

Peale sözünü kesti. "Şu video kaydı. Yazılım firması görüntülere nasıl erişeceğimi anlattı bana. Meğer Tate ölmemiş. Bir daha söylüyorum, Fallow derhâl yargılansın! O piçin hapse tıkıldığını görmek istiyorum!"

"Tate'e yanlışlıkla ölü raporu verdiği için mi?"

"Bunu kafası yerinde değilken yaptığı için."

"Sarhoş olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Çalışmıyorum herif sarhoştu yahu."

"Bu çok ciddi bir suçlama."

"Bana yaptığı şeyin ne kadar *ciddi* bir şey olduğunun farkında mısın peki? Danforth Peale'in canlı birini tabuta soktuğu dedikodusu yayıldığında insanlar neler diyecek? Mesleki yaşamım doğrudan doğruya Fallow'un beceriksizliği yüzünden mahvolacak!"

Peale'in öfkesi karşısında Morgan söyleyecek söz bulamadı.

Gurney sakin bir tonla "Sizin Tate'in ölmemiş olabileceğini düşünmenizi gerektirecek bir gözleminiz olmuş muydu?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. Ama ben onu muayene etmedim ki. Bir cenaze evi müdürünün adli tabibin verdiği kararın ardından ikinci bir görüş belirtmek gibi bir görevi yoktur."

"Doktorun Tate'i muayene ederken içkili olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Alkol kokuyordu. Bu yüzden de eğer üstüne başına serpmemişse içmiş olması lazım."

"Bu kokuyu sizden başka alan oldu mu?"

"Bunu nereden bilebilirim ki? Anket yapmıyordum ya!"

"Bu gözleminizi o esnada biriyle paylaştınız mı?"

Peale başını hayır anlamında salladı. "Onun sıkıntılı geçmişini düşünerek başına iş açmak istemedim. O esnada böyle yaparak asıl kendi başıma büyük bela aldığımın farkında bile değildim." Morgan'a döndü. "Bu rezil durumun içinden çıkmak için nasıl bir planın var?"

Savunmaya çekilen Morgan bunu biraz da abartılı bir tavırla kollarını kavuşturarak sergilerken "Şimdiye dek yapılması gereken her şey yapıldı," dedi. "Öfkeni anlıyorum. Sana hak da veriyorum. Verilen hasar. İtibar zedelenmesi. Bilinmeyen bir dolu şey. İnan bana farkındayım. Bir numaralı önceliğimiz bu işi çözmek."

Peale ikna olmaktan çok sabırsızlığını ortaya koyan bir tavırla başını iki yana sallıyordu.

Morgan'ın telefonu çaldı. Önce ekrana sonra Peale'e baktı. "Kusura bakma açmam lazım."

Peale daha söyleyecek lafı olmadığını gösterircesine elini havada şöyle bir sallayıp topuğu üzerinde hızlıca dönerek odayı terk etti.

Gurney, sadece Morgan'ın söylediklerini duyduğu konuşmanın Russell soruşturmasıyla ilgili bilgi isteyen Carly adlı bir muhabirle yapıldığını anlayabilmişti. Morgan ayrıntılı bilgilerin daha sonra verileceğini söyleyerek onu başından savmaya çalışıyordu.

Görüşmeyi bitirir bitirmez telefonu bir kez daha çaldı. Gurney Morgan'ın tepkilerinden bu kez iyi bir haber aldığını anladı.

Morgan telefonu kapattıktan sonra heyecanlı bir sesle "Drenaj çukurundaki cinayet kurbanının kimliğini belirledik gibi görünüyor," dedi. "Dahası, bir kadın Brad'in adamlarından birine Harrow Hill'den çok da uzak olmayan bir yerde, Waterview Drive yolu üzerinde birini gördüğünü söylemiş. Saat sabahın ikisinde. Angus'un öldürüldüğü gece. Biraz dolaşmaya çıkmak ister misin?"

16

Morgan'ın arabasına binip yola koyulmalarının ardından Gurney, Peale'in öfkeli söylevi esnasında söylediğiyle ilgili aklına takılan şeyi sordu. "Fallow'un sıkıntılı geçmişi derken ne demek istediğine dair bir fikrin var mı?"

"Üç yıl önce Fallow alkollü araç kullanma suçlamasıyla mesleğini kaybetme tehlikesi yaşadı."

"Sonrasında benzeri bir sorunu oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla olmadı."

"Peale'le arasında herhangi bir anlaşmazlık falan?"

"Neden sordun?"

"Peale'in öfkesi... biraz abartılı gibi geldi de."

"Sanırım birbirlerinden pek hoşlanmıyorlar ama ortada bizim bildiğimiz bariz bir sorun yok."

Bir süre konuşmadılar. Bir müddet sonra bakımlı bahçeli villaların sıralandığı Waterview Drive'a ulaşmışlardı. Yemyeşil ağaçların arasından Gurney zaman zaman gölün parıltısını seçebiliyordu. Sonra tam karşılarında yolun kenarında bekleyen iki polis aracını gördü. Siyah bir Dodge Charger ve Larchfield devriye arabası. Morgan arabasını devriye aracının yanına çekerken Brad Slovak'la üniformalı bir polis memuru çimenliğin hemen yanında bekliyordu. Gurney, göl kenarındaki çimenlerin doğru dürüst biçilmediği tek yerin burası olduğunu fark etmişti.

Slovak, Morgan'la Gurney araçtan inerlerken yanlarına yöneldi. "Kadının adı Ruby -June Hooper. Tanıdık geldi mi?"

Morgan boş bakarak "Tanıdık gelmesi mi lazım?" diye sordu.

"Şu gördüğünüz on altı dönümlük arazisine milyon dolarlık her yeni teklif geldiğinde yani aşağı yukarı iki yılda bir haberlere çıkar. Her seferinde de burada doğdum, burada öleceğim, der. Dün gece burada gördüklerini bana da Dwayne'a da anlatmayacağını söyledi. Sadece sizinle konuşmak istiyor."

"Nerede şu an?"

"Evinde. Şu ağaçların arkasında," dedi Slovak sık ağaçların arasındaki patikayı göstererek.

Morgan, Gurney'e birlikte gitmelerini işaret etti. Ağaçların arasındaki patikadan geçerek evi yan taraftaki ormandan ayıran yengeç ve karahindiba otları, cikcik sesleri eşliğinde etrafta paytak paytak dolaşan civcivlerle dolu küçük bir bahçeye ulaştılar.

Dış cephe kaplaması bir hayli yıpranmış, koloni tarzındaki küçük ev aslında etraftaki diğer villalardan hiç de aşağı kalmayacak bir görünümde olabilirdi. Ama Larchfield'ın Waterview Drive muhitinin bu bölümü bakımsızlığıyla insanı şaşırtıyordu. Arazi belki başka yerlerde bu doğallığıyla hoş bir izlenim bıra-

kabilirdi ama çevredeki evlerin müthiş bakımlı bahçelerinin yanında onlarla inatlaşıyormuş gibi görünüyordu.

Üzerinde şekilsiz bir elbiseyle onları kapının önünde bekleyen kadının kır saçları alnını kulaklarını bol bir şapka misali örtüyordu. Siyah gözlerini önce Gurney'e sonra da Morgan'a çevirdi.

"Sen Tucker'ı hastaneye götüren adamsın. Konuşmak istediğim adam." Gurney'e bakmadan parmağıyla göstererek "Bu kim?" diye sordu.

"Tanıdığım en iyi dedektif," dedi Morgan beceriksizce gülümsemeye çalışarak.

"Patron hanginiz?"

"O," dedi Gurney.

"Tamam, o zaman. Tucker'ı hastaneye götürdün. Bu iyiliğini asla unutmayacağım."

"Tucker?.." diye başladı Morgan.

"Sıcak çarpmasından hercai menekşelerin arasında bayılmıştı hani..."

"Evet!" dedi Morgan bariz bir rahatlamayla. "Kasaba meydanında."

"Yazın en sıcak günüydü."

"Hatırlıyorum." Anlık rahatlama konuya girme çabasıyla yerini tekrar huzursuzluğa bıraktı. "Benimle konuşmak istemişsiniz."

"İçeride konuşsak daha iyi." Kenara çekilip eliyle içeri, boş hole girmelerini işaret etti. Holün solunda küçük bir yemek odasına açılan kapı ve hemen yan tarafında da üst kata uzanan basamaklar yer alıyordu.

"Dümdüz gidin. Vaughn'a aldırış etmeyin," dedi başıyla odanın diğer tarafındaki pencerenin yanında, tekerlekli sandalyesindeki tepeden tırnağa avcı kıyafetli adamı işaret ederek. "O da size aldırmayacaktır." Pencereye müthiş bir göl manzarası hâkimdi.

"Vaugh," diye ekledi. "Ömür boyu sürecek bir ördek avında."

Onları odanın bir kanepeyle karşısına yarım daire oluşturacak şekilde yerleştirilmiş dört koltuğun yer aldığı bölüme götürdü. Kanepenin ortasında küçük bacakları iri gövdesiyle uyumsuz, boz renkli bir köpek uyuyordu. Ruby-June onun yanına oturup kolunu köpek sanki kanepenin bir parçasıymışçasına üzerine koydu.

Morgan ondan en uzak koltuğa, Gurney ise en yakınındakine geçti.

"Tamam," dedi Morgan gülümsemeye çalışarak. "Bana ne anlatmak istemiştiniz?"

"Geçen gece öldüğü söylenen adamla konuştum. Şimdi artık ölü olmadığı biliniyor ama ben konuştuğumda ölüydü."

"O adamın kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Elbette. Yoksa ölü olduğunu nereden bilebilirdim?"

"Adını söyler misiniz bana?"

"Zaten sana söylemek istediğim şey buydu. Billy Tate'i gördüm ben."

"Tam olarak ne zaman gördünüz?"

"Aşağı yukarı Hilda'nın çatısından düşüp ölmesinden yirmi dört saat sonra. Elbette onunla konuşurken bunu bilmiyordum. Yoksa böyle bir şeyi yapabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Saatin kaç olduğunu hatırlayabiliyor musunuz?"

"Sabahın ikisiydi diyebilirim."

"Nerede gördünüz tam olarak?"

"Yolun kenarında. Tucker'ı dışarı çıkarmıştım." Yanındaki köpeğin başını okşadı. "Yolun kenarındaydık ama Tucker ısrarla diğer tarafa gitmek istedi. Karşıya doğru yürümeye başladık ama bugünlerde ayakları yüzünden çok hızlı hareket edemediğinden ağır ağır yürüyorduk. O sırada arabasıyla Billy geldi. Bizi görünce de geçebilelim diye yavaşladı."

"Onunla konuştunuz mu?"

"Evet. 'Günaydın, Billy,' dedim. Çünkü gece yarısından sonra artık sabah sayılır değil mi? Neredeyse duracak kadar yavaştı.

'Ruby-June,' dedi hırıltıyla. Sanki boğazında bir şey vardı. Hasta gibiydi."

"Ve adınızı söyledikten sonra?.."

"Yoluna devam etti."

Morgan, Gurney'e baktı.

Gurney "Hangi yöne gitti?" diye sordu.

"Harrow Hill'e doğru."

"Arabası neydi?"

"Arabalardan hiç anlamam. Kocaman bir şeydi işte. Galiba cipti. Eskiden de öyle bir arabası vardı zaten. Turuncu renkli."

"Billy'nin camı açık mıydı?"

"Gayet tabii. Kapalı camların arasından birbirimize bağıracak hâlimiz yoktu ya."

Gurney gülümsedi. "Onu uzun zamandan beri tanıyor gibisiniz."

"Çok eskiden beri tanırım. Daha o zamanlar bile çılgın bir çocuktu. Ama bu yüzden onu suçlayamazsınız. Sizin de Darlene Tate gibi bir üvey anneniz olsaydı siz de keçileri kaçırırdınız."

"Darlene'le sorunu neydi ki?"

"Bu konuda konuşmamayı tercih ederim. Konuşunca düşünmek zorunda kalıyorum mecburen. Ve bu tür bir şeyi düşünmek de zihnimin kirlenmesine yol açıyor."

"Yeterince açık konuştunuz aslında. Billy'nin sesi hırıltılıydı dediniz. Nasıl göründüğünü hatırlıyor musunuz?"

"Her zamanki gibi. Kafasında o şeyden vardı işte. Yıllardır aynı şeyi takar zaten. Bunu neden takıyordu biliyor musunuz, yani bence, çünkü onu takınca kötü bir çocuk gibi görünüyordu. Zaten buradaki çoğu insan da onun kötü biri olduğunu söyler. Belki de sadece saklanıyordu. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Biraz daha açsanız?"

"Meraklı gözlerden saklanıyordu. Kendisini her zaman yargılamaya meyilli insanlardan saklanıyordu. Darlene'le yaptıklarından saklanıyordu."

Gurney başıyla onayladı. "Kısacası siz Billy Tate'in kötü biri olmadığını düşünüyorsunuz?"

"Yani çok kötü biri değil. Kendine has saçmalıkları var elbette. Mesela çok sinirli. Aslında haksızlığa gelemiyor, hepsi bu. Tabii öfkesini dışa vurmaktan da hiç çekinmez. Ama şimdi herkes onu gördüğüm sırada çoktan ölmüş olduğunu söylüyor ya, bunu düşününce tüylerim ürperiyor. Şimdi bile bir titreme geldi doğrusu."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Gurney. "O gece onu gördüğünüzü kimseye söylediniz mi?"

"Hayır, efendim! Millet zaten Vaughn'la benim kafayı yediğimizi düşünüyor. Onlara malzeme vermeye hiç niyetim yok."

Gurney anlayışla gülümsedi. "Bize söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Evet, efendim. Daha çok bir soru. O gece gördüğüm Billy Tate'in televizyondaki 'yürüyen ölü,' dizisinden çıkıp gelmiş gibi olduğuna dair korkunç bir düşünceyi bir türlü kafamdan atamıyorum. Tam bir korku filmi gibi. Aslında o tür şeylere hiç de inanmam ya. Yine de aklı başında, itibarlı bir dolu insan, ısrarla Billy Tate'in öldüğünü söyledi. İşte bu yüzden size sormak istiyorum, o çocuk ölü mü, diri mi yoksa ortada bir yerde mi?"

Gurney arkasına yaslanıp Morgan'a baktı. Ne kadar açıklama yapılmasına karar vermek onun yetkisindeydi.

"Şey, Ruby, şu aşamada onun yaşıyor olduğu seçeneğine daha yakınız gibi duruyor."

Ruby-June Hooper geldiklerinden beri ilk kez gülümsedi. "Teşekkürler. Bunu çok fazla kafama takmıştım." Köpeğinin kulaklarının arkasını hevesle kaşımaya başladı. "Duydun mu, Tucker? Annen henüz kayışı sıyırmamış. Akıl hastanesine kapatamayacaklar bizi. En azından şimdilik."

Morgan kadına kartını uzattı. "Ruby, onu bir kez daha görürseniz bize mümkün olduğunca çabuk haber verin. Bu benim özel numaram. Gece veya gündüz fark etmez. Hemen arayın beni."

"Teşekkürler. Vaughn'ın da herhangi bir şeyle ilgili küçücük bir fikri olsaydı o da size teşekkür ederdi."

Araçlarına doğru yürürlerken Morgan, Ruby'e çok fazla şey anlatmış olabileceği kaygısını dile getirdi. Yoksa gereğinden azını mı söyledim? Ona bu bilgiyi kimseyle paylaşmaması gerektiğini söylemeli miydim? Gurney muhtemelen söyleyip söylememesinin bir fark yaratmayacağı yanıtını verdi. Morgan'ı şaşırtmayan bu yanıt rahatlamasına yetmemiş gibiydi. Döndüklerinde, Morgan hâlâ bu konuyu kafasında evirip çevirirken Gurney Slovak'a Ruby-June'la yaptıkları konuşmayı aktardı.

Slovak şüpheyle karışık bir heyecanla "Yani Tate onunla dostça selamlaşmış, sonra iki kilometre aşağıda, sabahın ikisinde dışarıda kim bilir ne yapan başka bir kadıncağıza rast gelmiş. Ama bu sefer arabasından inmiş, kadının boğazını kesip cesedini drenaj çukuruna atmış. Ve bunu da Angus Russell'ı öldürmeye giderken yapmış, öyle mi?" diye sordu.

"Öyle görünüyor. Bu yeni kurbanla ilgili ne biliyoruz?"

"Adı Mary Kane. Yetmiş yaşında. Emekli bir okul kütüphanecisi. Harrow Hill sapağının hemen yakınlarındaki küçük bir kulübede yaşıyormuş. Göl kenarındaki araziye açılan eski kapının hemen ön tarafında."

"Ölüm saati belli mi?"

Slovak elini kısa, kızıl saçlarında gezdirdi. "En az iki gün önce diyebilirim. Klasik erken dönem çürüme emareleri görülmeye başlamış. Birkaç dakika önce olay yerine giden Fallow'la karşılaştım. Muhtemelen bize daha net bir ölüm saati söyleyecektir. Eğer iki veya üç gün önce ölmüş olduğu ortaya çıkarsa bu olayın Russell cinayetiyle bağlantılı olduğu anlaşılacak. Tabii Bayan Hooper'ın anlattıklarıyla da örtüşüyor olacak."

Gurney, Slovak'ın, *klasik erken dönem çürüme emareleri* gibi resmi bir jargon kullanmasını bu tür olaylar karşısında gerçekte olduğundan daha cesur ve soğukkanlı görünme çabası olarak algılamıştı. Neticede çukurda bulunan iki günlük bir cesedin

görünüşü her genç dedektifin sinirlerini altüst ederdi. Böyle bir cesedin sadece kokusuna bile katlanmak herkesin harcı değildi.

Az önceki görüşmenin etkisinden sonunda sıyrılan Morgan söze karıştı. " Brad sen burada olduğuna göre anlaşılan şu an cinayet mahallinin kontrolü Kyra'da. Yani bu, Selena Cursen'in arazisine gitmen için iyi bir fırsat. Unutma mümkün olduğunca alttan al. Eğer üstüne varmamız gerekecek bir durum tespit edersen bunu sonra değerlendiririz. Tate'in morgdan çıkışını gösteren video kaydı onun hayatta olduğunu kanıtlıyor. Dolayısıyla gerekli olduğu takdirde kız arkadaşının evinde arama yapmak için izin almamız artık o kadar zor olmayacak."

"Tate'in şu an orada olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Onun daha az tahmin edilebilir bir yere gittiğini sanıyorum. Ama varlığına ilişkin bir şey sezersen derhâl yardım iste."

"Emredersiniz, efendim."

Slovak gitmeye hazırlanıyordu ki Gurney ona "Adamlarınızın bölgedeki güvenlik kameralarıyla ilgili yaptığı inceleme nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Şimdiye dek Harrow Hill'e gelen ve çıkan araç trafiğini görüntüleyebildiğini düşündüğümüz üç kamera belirledik. Kayıtları almak için mülk sahipleriyle temasa geçmeye çalışıyoruz. Tabii görüntüler kaydediliyorsa. Sizi bilgilendireceğim."

Morgan, Gurney'e döndü. "Cinayet mahalline gitmeye hazır mısın?"

Gidecekleri yer aynı yolda, arabayla yaklaşık iki dakikalık uzaklıktaydı. Trafik akışını değiştirmek için yüz metre önceden bir barikat kurulmuştu. Bir polis memuru Morgan'ın arabasının geçebilmesi için bariyeri kenara çekti. Yolun solundaki küçük bir kulübeden sağ taraftaki otlarlarla çalılıkların arasında kalan hendeğe kadar uzanan bir dönümlük araziye sarı polis şeridi çekilmişti.

Morgan arabasını şeridin hemen dışına, kanıt ekibinin minibüsüyle cenaze nakil aracının arasına park etti. İnip iki teknisye-

ne kulübeden hendeğin sonuna dek uzanan alanda yürütülecek çalışmayla ilgili talimatlarını veren Barstow'a seslendi.

"Tulum giymemizi ister misin?"

"Şeridin içindeki alanda diz çökmeyecek veya bir yere oturmayacaksanız sadece eldivenle galoş yeterli."

"Sen git," dedi Morgan, Gurney'e. "Eldivenlerle galoşlar minibüsün arkasında. Ben Fallow'u bekleyeceğim. Cesedi incelemesi biter bitmez ona Tate'le ilgili gelişmeleri aktarmak istiyorum."

Gurney minibüsten aldığı koruyucu malzemeleri giydikten sonra şeridin altından geçip geri döndü. Morgan'ın olduğu yerde kalıp beklemeyi tercih etmesine hiç şaşırmamıştı. NYPD'deyken de her cinayet soruşturmasında olduğu gibi kurbana ait cesedin incelenmesiyle başlayan, işin bu en çirkin anından mümkün olduğunca uzak durmayı başarırdı. Buna alışamamasında mesleğinin sonsuz bir stres kaynağı olması dışında bir neden daha vardı. O da babasından onay beklemenin sonuçsuz arayışı içinde, çıkışı olmayan duygusal bir tuzağa sıkışıp kalmış oluşuydu.

Barstow'un sesi Gurney'i daldığı düşüncelerden kopardı. "Hazır etraf aydınlatılmışken eğer arzu ederseniz size genel durumu bir göstermek isterim."

"İyi olur."

"Buradan başlayalım," dedi kadın kulübeye doğru yönelirken.

Burası krem renkli dış cephe kaplamalı, yeşil kapılı küçük bir kulübeydi. Kapının üzerinde metal bir kapı tokmağı göze çarpıyordu. Öndeki iki pencerenin altına kırmızı sardunya saksıları konmuştu. Bu parlak renkler eve neşeli bir görünüm veriyordu. Evin açık verandası doğrudan yola bakıyordu. Verandada küçük bir ahşap masayla dik arkalıklı, mor renkli bir sandalye vardı. Masanın üzerinde dibinde kurumuş kahve kalıntıları görünen bir fincan, boş bir fihrist, bir tükenmez kalem ve bir el feneri vardı. Parmak izi tespiti için her şeye parmak izi pudrası dökülmüş gibi görünüyordu. Gurney'in dikkatini masadan başlayıp veran-

da boyunca iki buçuk, üç metre kadar devam eden kurumuş kan lekeleri çekti.

"Görünen o ki kurbanın boğazı bu sandalyede otururken kesilmiş," dedi Barstow. "Kan lekeleri de bıçakla büyük atardamarın parçalanmasıyla meydana gelmiş gibi."

Tıpkı Angus'un yatak odasının duvarındaki gibi diye düşündü Gurney.

"Masanın üzerinde bir de telefon vardı," diye ekledi. "Şarjı bitmişti. Şu an şarj ediliyor. Dolunca saldırının gerçekleştiği zaman aralığı içindeki arama kayıtlarıyla mesajlara erişebileceğiz." Dönüp yolun asfalt yüzeyindeki kahverengiye dönmüş lekeleri gösterdi. "Saldırgan kan içindeki cesedi buradan sürükleyip karşı çalılıkların arasındaki drenaj çukuruna atmış."

Gurney başını salladı. "Slovak'ın adamlarının bu sabah civar evlerde yaşayanlarla görüşmeler yaptığını biliyorum. Ama yolun bu kısmında başka hiç ev yok. Çalılıkların arasındaki cesedi nasıl bulmuşlar?"

Kadın bir süre bunu düşündü. "Rüzgâr doğru yönden estiyse mutlaka kokuyu fark etmişlerdir. Cesedi görmek ister misiniz?"

"Eve bir göz attıktan sonra. Sizin evle işiniz bitti mi?"

Barstow başıyla onayladı. "Buyurun, istediğiniz gibi bakın."

Ön kapı küçük bir oturma odasına açılıyordu. Barstow da Gurney'in peşinden içeri girdi. Odanın diğer tarafındaki kapıdan bir masayla iki ahşap sandalyenin yer aldığı ufak bir mutfağa ulaşılıyordu. Oturma odasının yan tarafında üç kapılı bir koridor ve banyoyla iki küçük yatak odası vardı.

"Evde en ufak bir dağınıklık tespit etmedik," dedi Barstow.

"Ön kapı açık mıydı?" diye sordu.

"Kapalıydı ama kilitli değildi."

"Ev anahtarını buldunuz mu?"

"Evet. Mutfakta bir çekmecede. Ama pek kullanılmamış gibiydi. Neredeyse hiç suç işlenmeyen bir bölge burası. Bu yüzden de burada insanlar kapılarını pek kilitlemezler."

"Bodrum ya da erişilebilir bir tavan arası var mı?"

"İkisi de var ama oralarda toz, topraktan başka hiçbir şey yok."

"Civarda bir güvenlik kamerası var mıymış?"

"Tespitlerimize göre yok."

Gurney, duvarlardaki çok sayıda amatör suluboya tabloya bakarak Mary Kane'in kuşlara büyük bir hayranlık duyduğunu tespit etti ve evde kısa bir tur daha attı. Gördüklerinden Barstow'un fark edebileceği kadar etkilenmişti.

"İyi misiniz?"

"İyiyim."

"Cesede bakmaya hazır mısınız?"

Gurney, onun eşliğinde Harrow Hill sapağının birkaç metre ilerisindeki çalılıklara doğru yöneldi.

Drenaj çukurunun başına geldiği an aşağıdaki kır saçlı zayıf kadını fark etti. Beyaz spor ayakkabılarıyla kahverengi süveteri çamura ve kana bulanmıştı. Elleri ve yüzünde çürümenin ilk belirtileri gözlemleniyordu. Hafif esinti, kokuyu Gurney'den uzağa taşıdığından içi kalkmadan biraz daha yaklaşabildi.

Cesedin altındaki zeminin eğimli oluşu başın arkaya doğru kıvrılmasına yol açtığı için açık yara iyice ortaya çıkmış dolayısıyla da sinekler için çekim noktası hâline gelmişti. Buna rağmen son derece keskin bir bıçakla açılmış olan öldürücü yara net olarak görünüyordu.

Drenaj çukurunda dört kişi vardı. Genç bir polis memuru kollarını kavuşturup tiksintiyle dudaklarını sıkarak cesede bakarken, şişman arkadaşı da cesedin etrafında dolaşarak mümkün olduğunca farklı açılardan fotoğraf çekmeye çalışıyordu. Sıska bir adam Peale'in tahnit odasındakine benzer bir sedyeyi cesedin yanına doğru çekiyordu. Gurney'in, Dr Fallow olduğunu tahmin ettiği dördüncü kişiyse sırtı cesede dönük, bağıra çağıra telefonla konuşuyordu. Bir zamanlar sporcu fiziğine sahip olsa da yavaş yavaş formunu kaybettiği anlaşılan adamın iri kafasındaki saç-

ları seyrekleşmeye yüz tutmuştu. Özenle geriye doğru taranmış saçları, kırlaşmış bıyığıyla tezat oluşturacak şekilde simsiyahtı. Mavi ceketi on kilo zayıfken satın alınmış gibi duruyordu.

Sedyeyi getiren adam cesedin yanında durdu. Siyah ceset torbasını açıp yere yaydı. Ardından genç polisten kurbanı ceset torbasına alabilmek için yardım istedi. Polis, eldivenlerini kontrol edip gönülsüzce yardıma girişti. Sıska adam ceset torbasının fermuarını kapatınca cesedi kaldırıp sedyeye yerleştirdiler. Sonra da park hâlindeki araçların olduğu yere doğru hendek boyunca ilerlemeye koyuldular.

Mavi ceketli adam, telefon görüşmesini bitirip Gurney'e bir an meraklı gözlerle baktıktan sonra sedyenin peşine takıldı. Fotoğrafçı, olay mahallinin birkaç fotoğrafını daha çekip drenaj çukurundan yukarı tırmandı. Barstow'u başıyla selamlayıp evin ön tarafındaki açıklığa yöneldi.

Gurney çömelip cesedin kaldırıldığı yere dikkatle baktı. Etrafındaki parlak yeşillik cesedin bulunduğu yerde kan lekeleriyle kararmıştı.

Kadının cesedinin, bir çocuğa aitmişçesine, çok küçük bir alanda ezilmeye neden olması şaşırtıcıydı. "Mary Kane," dedi usulca.

Barstow ona garip bir bakış attı.

"Bu bir alışkanlık. İsimleri yüksek sesle söylerim. Bu sayede karşımdakinin bir ceset değil, bir zamanlar bizler gibi kanlı canlı olan ama yaşamı elinden alınan bir birey olduğunu düşünme fırsatı bulabiliyorum."

"Üzücü ama."

"Üzücü olmalı zaten. Aksi takdirde bu yaptığımızın oyundan ne farkı kalır."

Yaptığı bu haddinden fazla duyarlı yoruma kendi de şaşırmıştı. Yürüttüğü soruşturmalarda kurbana acımaktan çok zihinsel meydan okumaya odaklanmıyor muydu? Kendi de bu süreci merak uyandıran, motive edici, geri kalan her şeyi dışta bırakan bir "oyun" olarak görmüyor muydu?

Barstow'un sesiyle yeniden o ana döndü. "Burada olanlarla ilgili kafanızda bir senaryo oluştu mu?"

"Siz daha uzun süredir buradasınız. Siz söyleyin."

"Video kaydından Tate'in, o gece onu on geçe morgdan çıktığını biliyoruz. Yani o andan Russell cinayetinin gerçekleşme saatine kadarki herhangi bir zamanda buradan geçti. Sizin de gördüğünüz gibi Harrow Hill sapağı bir hayli keskin. O yüzden dönerken tam evin önünde iyice yavaşlamış olmalı. Bu esnada verandada oturan kadın da sokak lambasının ışığında onu görüp tanımış olabilir."

Kulübenin tam karşısındaki sokak lambasının direğini gösterdi. Bu Gurney'in de olay mahalline ilk geldiğinde fark ettiği şeydi. Bu ayrıntının kadının da gözünden kaçmamış oluşu hoşuna gitti.

"Kısacası," diye devam etti kadın. "Eğer Tate tanındığını düşündüyse bu sorunu çözmeye karar vermiş olabilir."

Gurney başıyla onayladı. "Harrow Hill'in yakınlığı, olayın zamanlaması, boyundaki yara, katil olarak Tate'i işaret ediyor. Ama neden böyle bir şeyi yapmış olduğu sorusuna cevap yok. Az önce iki kilometre aşağıda, Russell cinayetinden çok kısa bir süre önce, Tate'i bu yoldan arabayla geçerken gören bir kadınla konuştum. Herhangi bir şey yapmaya kalkmamış. Neden Tate kendisini tanıyan birini öldürürken bir diğerini sağ bırakmış olabilir ki? Belki de şu an cinayet nedeniyle ilgili yanlış bir yorum yapıyoruz. Belki de bunun, tanınmasıyla hiç ilgisi yok."

Barstow onu giderek artan bir ilgiyle dinliyordu.

Gurney sözlerini sürdürdü. "Bu kadının gecenin bir yarısı fihrist, kalem ve telefonla burada ne yaptığını öğrenmek isterdim."

"Bunu çok seviyorsunuz, değil mi?"

"Anlayamadım?"

"Yüzünüzden belli. Kafa karıştırıcı sorular size keyif veriyor."

Gurney yanıt vermedi.

"Peki, soruşturmanın yönetimini ne zaman elinize alacaksınız?" Gri gözlerinde heyecan parıltısı belirmişti.

"Ben öyle bir şey yapmam."

"Oysa çok faydası olurdu."

"Brad'la bir sorununuz mu var?"

Kadın omuz silkti. "Brad'la geçmişimiz var."

"Ah?"

Barstow güldü. "Tanrım, düşündüğünüz gibi değil. Brad'in Russell Kolejinde Suç Bilimi derslerine devam ettiği dönemdeki eğitmenlerinden biri bendim. O dönem herhangi bir sorun yaşamadık ama dedektif olmasının ardından eşit olduğumuzu göstermek için elinden geleni ardına koymamaya başladı."

Bu birçok şeyi açıklıyordu. Kısa bir duraksamanın ardından "Batı Hint adalarına has bir aksanınız var. Ne zamandan beri buradasınız?" diye sordu.

"Jamaika aksanı."

"Orada mı doğdunuz?"

"Aslında Albany'de doğdum. Annem Jamaikalıydı. Babamla boşanmalarının ardından, üç yaşımdayken, beni oraya götürmüş. On yedi yaşında geri döndüm."

İlgiyle başını salladı ardından saatine baktı. "İşe dönme zamanı. Adli tabibin sizin şefe neler söylediğini öğrenmem gerek."

Otoparka doğru yönelmişti ki birden durdu. "Verandada bulduğunuz telefonun şarjda olduğunu söylemiştiniz. Telefon açılınca tespit ettiklerinizi hemen bana da iletir misiniz?"

17

Polis şeridine doğru yöneldiği sırada cenaze nakil aracıyla arkasındaki DR plakalı siyah Mercedes'in ana yola doğru çıktıklarını görünce şaşırdı. Demek konuşmamışlardı. Zira Morgan'ın

Tate'in hayatta olmasıyla ilgili bomba etkisi taşıyan haberi uzun bir tartışmaya neden olmadan aktarması mümkün değildi.

Morgan, arabasının camından Gurney'e yanına gelmesini işaret etti.

"Yeni plan," dedi kasabaya doğru hareket ettiklerinde. "Fallow'un durumu hassas. Kendisi adli tabip olmasının yanı sıra kasaba yönetim kurulunun da üyesi. Yani benim rapor verdiğim yönetim kurulunun. Canlı birine ölüm belgesi düzenlemekle suçlanması muhtemelen hiç hoşuna gitmeyecek."

"Hiçbir suçlama hoşa gitmez ki. Sorun ne anlamadım?"

"Çok zor bir insan. Aslında hep öyleydi ama şu alkollü araç kullanma olayından sonra daha beter oldu."

Gurney sözün nereye geleceğini anlamıştı. "Bu suçlamayı hoş karşılamayacağı için de bunu ortaya atan kişiyi düşman olarak algılayacak. Sen de seni değil de beni hasım bellesin istiyorsun, sanırım."

Morgan kederli görünüyordu ama gözlerini yoldan ayırmadı. "Sen dışarıdan gelmiş, itibarı yüksek bir insansın. Sana zarar veremez. Dahası bu tür şeylerde sen benden çok daha iyisin."

"Ona şimdiye kadar bir şey söyledin mi?"

"Sadece, Russell soruşturması çok önemli olduğu için eyaletin en iyi dedektiflerinden birini getirdiğimi söyledim."

Gurney bu tanımlama karşısında yüzünü buruşturdu. "Tate konusuna hiç girmedin yani?"

"Ona Russell cinayetiyle ilgili rahatsız edici bir bulguya ulaştığımızı ve bunu merkezde konuşmamızın daha iyi olacağını söyledim. Asistanları Kane'in cesedini otopsiye hazırlarken o da bizi merkezde bekleyecek."

Geldiklerinde Fallow toplantı odasındaydı. Telefonuyla meşguldü. Başını bile kaldırmadı. Onlar da tam karşısına geçip oturdular.

Bu mesafeden Fallow, drenaj çukurunda göründüğünden on yaş daha genç duruyordu. Gurney adamın tombul burnunda içki-

cilere has kılcal damarları fark etmişti. Birkaç saniye daha oyalandıktan sonra telefonunu bırakıp yüzlerine baktı.

"Unutmadan," dedi bir hayli resmi bir tavırla. "Russell'ın otopsi tutanağı hazır. Dijital kopyasını sisteminize girdim. Talep gelirse kâğıda basılabilir." Gurney'e baktı. "Sanırım kiralık tabanca sizsiniz."

"İyi tahmin."

Bir süre devam eden sessizliği Morgan bozdu. "Otopside herhangi bir sürpriz var mı?"

Fallow yanıt vermeden önce bir süre bıyığını düzeltti. "İki enteresan nokta var. Boyun yarasında beyaz bir duvar boyası tespit ettik. Muhtemelen öncesinde kullanılan bıçakla bir yer kazınmış gibi."

Gurney, Tate'in tahnit odasına sekiz rakamını kazıdığı anı hatırladı.

"Ayrıca kayıp işaret parmağını bulduk." Fallow duraksayıp ceketinin kolunu düzeltti. "Kurbanın anüsüne sokulmuş."

Morgan irkilerek "Tanrım," diye mırıldandı.

Fallow saatine baktı. "Russell olayıyla ilgili konuşmak istediğiniz bir gelişme olduğunu söylemiştiniz," dedi.

Morgan boğazını temizledi. "Dave de artık soruşturmaya dâhil olduğuna göre durumu onun açıklamasını istiyorum."

Gurney hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışarak "Doktor, yoğun bir insan olduğunuzun farkındayım," dedi. "O yüzden mümkün olduğunca kısa tutmaya çalışacağım. Kaza sonrası Tate'in ölüm kararını siz verdiniz, değil mi?"

"Sadece kayıtlara geçmesi için basit bir tutanak doldurdum. Bunun Russell olayıyla ne alakası var?"

"Onun tüm hayati fonksiyonlarını kontrol ettiniz, değil mi?"

"Gayet tabii."

"Ne tespit etmiştiniz?"

"Bu soruların anlamı ne?" Fallow'un sesi yükseliyordu.

"Lütfen, doktor, bana neler gözlemlediğinizi söyleyin."

"Dolaşım ve solunum fonksiyonu yitimi. Yüksek voltajlı elektrik neticesinde alın ve elmacık kemiklerini açığa çıkartacak kadar derin, dikey yanıklar. Başın ve boynun duruş açısı itibariyle boyunda kırık. Kulaklarda kanama. Omurga hasarı meydana geldiği çıkarımı yapmak için yeterli kanıt olduğu gibi elektrik çarpmasına bağlı yıkıcı nörolojik hasar da tespit edildi. Ve hepsinden de önemlisi benim olay yerine intikalimden önce başlatılan kalp masajı ve defibrilasyon uygulamaları sonuç vermemiş ve bitirilmişti."

Gurney yavaşça başını salladı. "Yani şahıs sizin muayeneniz sırasında henüz ölmemiş olsaydı bile çok kısa süre içinde kaçınılmaz olarak ölecekti, öyle mi?"

"Şahıs muayenem esnasında ölüydü. Kısa süre içinde, kaçınılmaz olarak falan bunlar çok yersiz ifadeler."

"Ama size Billy Tate'in, Peale'in cenaze evinden çıkıp gittiğini söylesem?"

Fallow kahkahayı patlattı. "Sizi yanlış bilgilendirmişler derdim."

"Peki, sizin ölüm kararını vermenizden yaklaşık yirmi dört saat sonra Billy Tate'le konuşan bir görgü tanığımız olduğunu söylesem?"

"İsterse bilmem kaç tane sanrılara boğulmuş tanık onunla konuştuğunu iddia etsin zerre kadar önemli değil derdim. Çünkü onların söyledikleri bu genç adama yıldırım çarptığı, Aziz Giles Kilisesinin çatısından düştüğü ve hemen can verdiği gerçeğini değiştirmeyecektir. Eğer onun cesedini kaybetmeyi başardıysanız size önerim bir an evvel bulunmasını sağlamanız. Eğer ölüm kararını verdiğim bir adamın Larchfield sokaklarında dolaştığını ileri sürüyorsanız çok büyük bir yanılgı içindesiniz." Yeniden saatini kontrol etti. "Eğer başka sorunuz yoksa..."

"Sadece bir soru daha," dedi Gurney. "Tate'in çatıdan düştüğü gece herhangi bir şey içmiş miydiniz?"

Fallow ona bakakaldı. Sonra öfkeden gerilmiş bir sesle yanıt verdi. "Kararımın hatalı olduğunu mu ileri sürüyorsunuz..."

"Böyle bir şey yapmıyorum: Sadece basit bir soru sordum."

Fallow hırsla ayağa kalktı. Gözlerini Morgan'a dikerek "Eğer bu saçma iddia senin fikrinse böyle bir şeye sebep olduğun için çok üzüleceksin," diye çıkıştı.

"Gitmeden, doktor," dedi Gurney gayet sakin bir ifadeyle. "Elimizde sizin ilginizi çekeceğini düşündüğümüz bir güvenlik kamerası kaydı var."

"Neyin kaydı?"

"Billy Tate'in Peale'in tahnit odasında hayata dönüşünün."

18

Giderek artan bir sıkıntıyla izlediği video kaydı Fallow'u durumu kabullenmeye zorlamıştı. Ekranda gördüklerinin hâlâ imkânsız olduğunu yineliyordu ama az önceki kendinden emin tavrından eser kalmamıştı.

"Onun ölmüş olduğuna dair içimde en ufak bir kuşku bile yok. Anlayamıyorum. Onun hayatta kalmış olması mümkün değil."

"Ben sizi çok iyi anlıyorum, doktor ama Tate'in hayatta olma ihtimalini destekleyen bulmacanın bir parçası daha var. Aslında iki parçası. İki cinayet."

Gurney açıklamaya başlamadan Angus Russell ve Mary Kane'in boğazlarındaki düzgün kesiklerin ne manaya geldiklerini Fallow'un da fark ettiğini gözlerindeki bakışlardan anladı.

"Neşter... Ah, aman Tanrım... Morg bölmesinden çalınan neşter."

"Russell'ın cinayet mahallinde Tate'e ait parmak izi ve DNA tespit edildi."

Fallow zorlukla yutkundu.

Gurney sözlerini sürdürdü. "Bugün, durumu resmen açıklayıp ardından da Billy Tate için yakalama emri çıkartacağız. Bunun medyada, *Ölümden Dönen Adam* tarzı hikâyelerle süslü büyük bir sansasyona yol açacağı ortada. İşler özellikle de sizin açınızdan hiç hoş olmayacak bir hâle bürünebilir. Buna hazırlıklı olun."

"Medyaya hangi ayrıntıların verileceğini kontrol edemez misiniz?"

"Kısıtlı ölçekte evet. Ama herkes Tate'in ölüm raporundan haberdar. Şimdiyse onun iki cinayetle bağlantılı olarak sorguya çekilmek üzere arandığını öğrenecekler. Bu gizleyebileceğimiz bir şey değil."

Gurney'in Fallow'un alkollü araç kullanma olayının da derhâl gündeme geleceğini söylemesine gerek yoktu. Bu bilginin medyaya kariyerine büyük zarar verecek bir tarzda yansıyacağının farkında olduğu yüzünün şeklinden net olarak görebiliyordu: ALKOL SORUNU OLAN ADLİ TABİP BAYGIN ADAMIN ÖLDÜĞÜNÜ ZANNETTİ

Fallow, Morgan'a döndü. "Sen oradaydın. Onu gördün. O durumdaki biri nasıl hayatta kalabilir ki?"

Morgan hiçbir şey söylemedi.

Fallow başını sallayarak söylenmeye başladı. "Gazeteler, televizyon... Tanrım, bu bir kâbus!"

Gurney sakin bir ses tonuyla "Medyadan size yönelecek her türlü soruyu Larchfield Emniyetine yönlendirmenizi öneririm. Konunun tek bir merkezden yönetilmesi herkes için daha iyi olacak," dedi.

Fallow bir süre öylece durduktan sonra hâlâ başını hayır anlamında sallamayı sürdürerek odayı terk etti.

Morgan far ışığına sabitlenmiş tavşan bakışlarıyla Gurney'e bakıyordu. "Larchfield Emniyeti derken beni mi kastettin?"

"Eğer benim bilmediğim bir sözcünüz yoksa evet."

Morgan iç çekti. "Bir basın açıklaması üzerinde çalışmaya başlasam iyi olacak."

"Senin yerinde olsam önce Tate için yakalama emri çıkartırım. Mary Kane cinayeti, onun kendisine tehdit oluşturacak birini öldürmekten kaçınmayacağını kanıtlıyor."

Morgan başıyla onayladı. "Hemen hallediyorum."

"Efendim?" Slovak kapının eşiğinden başını içeri uzattı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Selena Cursen'in yanından geliyorum. Sizi şimdi hemen bilgilendirmemi ister misiniz?"

"Dave'i bilgilendir. Ben gelişmeleri sonra öğrenirim..." Hızla dışarı yöneldi.

Slovak, Gurney'in karşısına oturup anlatmaya başladı. "Çok garipti. Sürekli gülümseyip aynı tuhaf şeyi söyleyip durdu. *O ölüp dirilen Kara Melek'tir. Dirilen Kara Melek'ten sakının.*"

"Seni evine aldı mı?"

"Hayır. Arabamın sesini duyduğuna göre dışarıda olmalı. Evine ormanın içindeki dar, uzun yoldan gidiliyor. Çok engebeli bir yol. O yüzden bir hayli yavaş gitmem gerekti. Sık çam dalları yüzünden tünel gibi karanlıktı. Sonunda arazisini ormandan ayıran siyah, demir kapıya ulaştım. Evi görür görmez, insan burada kötü bir şeyler oluyor diye düşünmeden edemiyor açıkçası. Neyse, oraya ulaştığımda kapıdaydı. Tepeden tırnağa siyahlar içinde. Dudağındaki metal zımbırtılar parıldıyor, beni bekliyormuş gibi sırıtıyordu. Açıkçası arabadan hiç inmek istemedim. Sonunda kendimi zorlayıp indim, yanına gidip Billy Tate'in geçirdiği kazayla ilgili inceleme yaptığımı, eğer sakıncası yoksa ona birkaç soru sormak istediğimi söyledim."

"Ne dedi?"

"İşte o zaman o garip lafları söylemeye başladı. Tate'in hayatta olduğunu biliyor. Ama gerçekten de öldüğüne sonrasında da öte taraftan geri geldiğine inanıyor gibi. Bana öyle bir bakıyor, benimle öyle bir konuşuyordu ki açıkçası tüylerim diken diken oldu."

"Bir şey sakladığına dair bir izlenim edindin mi?"

"Pek sayılmaz. Selena her zaman böyle tuhaftı. Zararsız derecede tuhaf. Ama bugünkü hâli için korkutucu derecede tuhaf diyebilirim. Bakışları yüzünden neredeyse doğruyu söylediğine ikna olacaktım."

"Doğruyu?"

"Billy'nin ölüp dirilmesiyle ilgili. Bu tür deliliklerini biliyordum zaten. Ama... o bakışlar... Ne bileyim, hiç kimsenin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi."

"Ailesi var mı onun?"

Slovak başını hayır anlamında salladı. "Anne babası ve kız kardeşi on sene önceki bir yangında öldüler. Gece yarısı durup dururken evde yangın çıktı. İtfaiye şefi yangının çıkış nedenini tespit edemedi. Kundaklama olayından şüphelense de kanıt bulamadı. Yangından Cursen ailesinden geriye bir tek Selena kurtuldu. Çünkü o gece ormanda çadırda kalıyormuş. Yani kendi öyle söylemişti. Selena'nın her türlü şeyi yapabileceği düşünüldüğünden çeşitli söylentiler yayıldı ama hiçbir şey kanıtlanamadı. Ve dahası bu yangının ardından büyük bir mirasın sahibi oldu. Sonrasında da bataklığın dibindeki perili köşke benzeyen bu evde tek başına yaşamaya başladı."

"Kaç yaşında?"

"Sanırım benimle yaşıt. Yirmi sekiz, yirmi dokuz."

"Liseyi aynı dönemde mi okudun onunla?"

"Ailesi onu Albany yakınlarında bir okula göndermişti. Duygusal sorunları olan çocukların gittiği bir okul. Eve dönmesinden çok kısa bir süre sonra da bu yangın çıktı."

"Billy Tate'le ilişkisi ne zaman başladı?"

"Billy tahliye olur olmaz. Hemen hemen Darlene'in keçileri kaçırdığı dönemde."

"Anladım. Tate'in çatıdan düştüğü geceye dönelim. Cesede yakından baktın. Senin izlenimin de onun ölmüş olduğu muydu?"

"Benim izlenimim mi?" Slovak elini kısa saçında gezdirdi. "Emin değilim. Başı son derece tuhaf bir açıyla yana kıvrılmıştı. Yanağında derin bir yanık vardı. Polis memurlarımızdan Jimmy

Clapper ona kalp masajı yapmaya çalıştı ama bu kanamayı artırmaktan başka bir işe yaramadı. Elekro şok verdiler ama yine olmadı. Defalarca uğraştılar. Ne yapsalar fayda etmedi. Sonra da Fallow resmi tutanağı imzaladı."

Gurney, Tate'in üvey annesiyle görüşme zamanının geldiğine karar verdi.

Slovak'ın adres tarifi doğrultusunda yemyeşil Larchfield vadisini geride bırakıp tepenin diğer yamacındaki kasvetli Bastenburg istikametine yönelen iki şeritli eyalet yoluna girdi. Kasabanın girişindeki ışıktan sapıp Stickle Caddesine yöneldi. Çok kısa bir süre sonra da kendini terk edilmiş arazilerin, her yanı sarmış yabani otların, hurda kamyonların, yıkık dökük ahırların göze çarptığı bakımsızlıktan kırılan bir bölgede buldu.

Slovak adres tarifini yan yatmış posta kutularının üzerindeki okunaksız numaraları değil de mesafeyi baz alarak verdiği için bir gözü kilometre saatinde ilerlemeyi sürdürdü. Bastenburg merkezini dört kilometre geçince etrafla uyumsuz isme sahip Paradise Inn'e* ulaştı. Burası, Darlene Tate'in işlettiği hem de yaşadığı, iki katlı, alt katı lokanta üst katı mesken olan yıkılmaya yüz tutmuş bir binaydı. Slovak'ın söylediğine göre kadının evine barın arkasındaki kapıdan çıkılıyordu.

Gurney arabasını binanın yan tarafındaki her yanı otların sardığı otoparka bıraktı. Otoparkta iki araç daha vardı. İki kamyonet. Araçlardan birinin arka camına Konfederasyon Bayrağı** çıkartması yapıştırılmıştı. Diğerinin ön koltuğundaysa bir tüfek göze çarpıyordu.

Arabadan inip ön kapıya yöneldi. Öne doğru iyice bel vermiş çatının üzerinde arka planı sarı bir tabelada şablonla yazılmış,

---

* Paradise Inn: Cennet Hanı. (Ç.N.)

** Konfederasyon Bayrağı: Amerikan İç Savaşı'nda kölelik yanlısı Güney eyaletlerini temsil eden bu bayrak, günümüzde çoğu Amerikalı için ırkçılık simgesi olarak kabul edilir. (Ç.N.)

kırmızı PARADISE INN yazısı görünüyordu. Çatıdan aşağıya doğru asılan Noel ışıkları yanıp sönüyor, normalde görünümü güzelleştiren öğle güneşi bu binanın daha da itici görünmesine neden oluyordu. Cam kapıyı itip içeri girdi.

Gözlerinin yetersiz ışığa alışması için birkaç saniye bekledi. İçeride tek bir pencere bile yoktu. Cam kapıdan süzülen gün ışığı dışında içeriyi sadece barın diğer ucundaki geniş ekran televizyonun ve tavandaki düşük voltajlı floresanın ışığı aydınlatıyordu.

Büyük beden tişört giyip John Deere şapkasını ters takmış şişman bir kadın dışında barda kimse yoktu. Kadının darmadağınık saçları omuzlarına kadar geliyordu. Dirseklerini bar tezgâhına dayamış, öne doğru eğilmiş, iki eliyle boş kadehini kavramıştı. Gurney'e şöyle bir bakıp, yeniden televizyondaki rengârenk giysili yarışmacıların çığlık çığlığa bağırarak koşturduğu çılgın yarışmaya döndü.

Bir badicinin fiziğine sahip, kafasını kazıtmış genç bir adam, barın arkasında dar ağızlı bir avcı bıçağıyla tırnaklarını temizlemekle meşguldü. Gurney'i karşısındakiyle ilgili çabuk bir hüküm verme amaçlı, eski mahkûmlara has sessiz bir ifadeyle süzdü.

Gurney de polislere has, tatlı sert, nazik bir tonla söze girdi. "İyi günler, beyefendi. Darlene Tate'le görüşmek istemiştim."

"Siz kimsiniz..."

"Dedektif Gurney, Larchfield Emniyetinden."

Genç adam bıçağını kemerindeki kılıfa yerleştirip tezgâhın altından aldığı telefonun tuşlarına bastı. Telefonu kulağına götürüp arkasını döndü. Karşı taraf yanıt verince kısık bir sesle konuşmaya başladı.

Gurney sadece 'polis' kelimesini duyabilmişti.

Genç adam telefonu kulağından uzaklaştırıp "Bayan Tate hangi konuyla ilgili görüşmek istediğinizi öğrenmek istiyor," dedi.

"Ona üvey oğluyla ilgili soracaklarım olduğunu söyleyin."

Adam arkasına dönüp az önceki kısık sesiyle konuştu. Birkaç saniye sonra yeniden Gurney'e döndü.

"Bayan Tate üvey oğluyla ilgili bir tartışmaya girmek istemiyor. Eğer ölürseniz cehennemde onunla bizzat görüşebileceğinizi söyledi. Üzerinize alınmayın tabii."

Dağınık saçlı şişman kadın, konuşmayı bir genç adama bir Gurney'e bakarak ilgiyle takip ediyordu. Ya da ağzının açık oluşu böyle bir izlenime neden oluyordu.

Gurney, genç adama barın diğer ucuna gelmesini işaret etti.

"Bayan Tate'e üvey oğlunun karışmış olabileceği bir cinayeti soruşturduğumu söyleyin. Bu dosyayı kapatmak istiyorum. Bu konuda bana yardımcı olabilir."

Genç adam telefonu kulağına götürüp söylenenleri Gurney'e aktardı. Bu kez yanıt bariz bir şekilde olumluydu. Bara paralel sıralanan bölmeleri işaret etti.

"En sondaki."

Gurney pis, karanlık ve boş olan altı bölmenin önünden geçti. Yedinci bölmedeki küçük ampulün ışığı onda Darlene Tate'le ilgili ilk izlenimini oluşturmuştu. Lorinda'nın savaşta yaralanmış hâli.

Kadın dudaklarını yaladı. "Cinayet mi? Gerçek mi?"

"Kesinlikle."

"Hiç şaşırmadım. Hiç. Kimi öldürmüş?"

"Oturmamın sakıncası var mı?"

Bir kez daha dudaklarını yaladı. Elinde bir kadeh masanın üzerinde de bir tekila şişesi vardı. "İçer misin?"

"Belki sonra." Kadının karşısına oturup gülümsedi. "Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Güzel bir yüzün var. Polis olduğuna emin misin?"

"Sizin de yüzünüz güzel." Aslında hiç de güzel bir yüzü yoktu. Sert kemik yapısına rağmen dudaklarının köşesinde bariz bir hüzün, gözlerindeyse sürüngenlere has buz gibi bir ifade vardı. "Billy'le ilgili birkaç şey sormamın sakıncası var mı?"

Aklına garip bir düşünce gelmiş gibi gözlerini kısarak baktı. "O küçük piç öldüğüne göre yaptıklarıyla neden ilgileniyorsunuz?"

Gurney konuya buradan girmeye karar verdi. "Yanılmıyorsam, onu yıldırım çarpması sonucu kilisenin çatısından yuvarlandığı gece kaldırıldığı morgda gördünüz, değil mi?"

"İnsanlar öldüklerinde daha küçük görünüyorlar. Hiç dikkat ettiniz mi?" Bunu yanıt bekleyerek sormamıştı. "Çok ölü görmüştüm ama ölümüne bu kadar çok sevindiğim biri olmadı."

Gurney'e gözlerini kısıp sakın üvey oğlumla ilgili iyi bir şey söylemeye kalkma der gibi baktı.

"Hiç arkadaşı var mıydı?"

"Arkadaşı?" Gurney bunu Billy'nin Marslı tanıdığı olup olmadığını sormuşçasına tuhaf karşılamıştı.

"Billy insanları kullanırdı. Yalancı, pis bir sahtekârdı o. Bir psikiyatrist onun sosyopatik psikopat olduğunu söylemişti. On yaşındayken. Henüz on yaşındayken içindeki kötülüğü bu derece dışarı vuran birini duymuş muydun hiç?"

"Sürekli başı derde girer miydi?"

"Hiçbir zaman beladan kurtulmazdı ki. Ahlaksızlığa karşı müthiş bir eğilimi vardı."

"Selena Cursen'le nasıl bir araya geldi?"

Başını hayır anlamında sallayıp shot bardağını tepeleme doldurdu. Yavaş yudumlarla hepsini bitirip kadehi yeniden masaya koydu. "Aşağılık kaltak."

"Eğer Billy hâlâ hayatta olsaydı ve ben de bulmak isteseydim onu nerede aramam gerekirdi?"

Boş bardağına bakıp kaşlarını çattı. Sonra ne sorulduğunu tam anlamamış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Öldü o," dedi sonunda. Şişeye uzanıp kadehi yine ağzına kadar doldurdu. "Greg Mason'a sor."

"Greg Mason kim?"

"Beden eğitimi hocası, koç, artık her ne boksa o işte." Bardağı başına dikip tek nefeste bitirdi. "Ona sor." Gözleri yarı kapalı, öylece durdu.

"Son bir soru daha. Sizce Billy bir cinayet tasarlayabilecek biri midir?"

Gözlerini açıp sarhoşlara has ani kararlılıkla "O öldü," dedi. "Hiçbir şey tasarlayacak durumda değil artık. Neden bana böyle şeyler soruyorsun?"

"Onu Peale'in Cenaze Evinde görmüştünüz, değil mi?"

"Bana ölmediğini mi söylüyorsun?"

"Eğer hayatta olsaydı nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Başını hırsla sağa sola sallayarak "Onu bul!" diye bağırdı. "Git ve onu bul! Onu bul ve ÖLDÜR!"

Kaslı genç adam bölmenin kapısında belirip gözlerinde hasmının üzerine atılmaya hazırlanan vahşi hayvan bakışıyla "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Kadın tekila şişesini aldı. "Yolunda. Lanet olsun, yolunda!" Hırsla ayağa kalktı. Dengesini kaybedip masaya çarptı. "Kahrolasıca, nasıl gebermemiş olabilir ki?"

Sallana sallana barın arka tarafına doğru yürürken arkasını dönmeden bağırdı. "Eğer o kaltakla beraberse ikisini birden öldür!"

19

Paradise Inn'in otoparkındaki arabasına biner binmez merkezi arayarak Slovak'ı istedi.

Slovak saniyeler içinde telefona geldi. "Dedektif Gurney, ben de tam sizi arayacaktım. Yeni bir bilgi var. Kasabanın çıkışıyla Harrow Hill yakınlarındaki kamera kayıtları elimizde. Tate'in kaybolduğu gece cenaze evinin çevresiyle otoparkı kapsayan alanın görüntülerini kaydeden birkaç kamera var. Peale'in video kaydında tahnit odasından çıkarken görülmesinin sonrasına denk gelen sürede civarda tek bir araç bile tespit etmedik."

"Yani kendi arabasına mı yürümüş? Nereye park ettiğini biliyor muyuz?"

"Meydana yakın bir evde oturan bir kadın, evinin arkasına park edilmiş turuncu renkli bir cipi çok net hatırladığını söyledi."

"Tate'i görmüş mü?"

"Hayır, ama borsa ofisinin güvenlik kamerası kaydında Tate, arabasının olduğu yere doğru yürürken görülüyor."

"Kaydı sen de izledin mi?"

"Evet, efendim."

"Tate nasıl görünüyor?"

"Dağınık. Başı önde. Bastığı yere dikkat etmeye çalışıyor gibi."

"İlginç... Başka?"

"Waterview Drive istikametine doğru birkaç kamerada Tate'in arabası, Ruby-June Hooper'ın onu gördüğünü ileri sürdüğü, Kane ve Russell cinayetlerinin tahmini gerçekleşme zamanlarına uygun bir zaman dilimi içerisinde Harrow Hill'e doğru ilerlerken görülüyor."

"Hepsi çok tutarlı."

"Dahası var. Buralı bir keş ve kız arkadaşı çok kısa bir süre önce Tate'i gördüklerini bildirdiler. Ödleri patlamış çünkü öldüğünü duymuşlar."

"Nerede ve ne zaman görmüşler?"

"Harrow Hill'in dışında, göle bakan bir tepede. Orada göl manzaralı, eski bir piknik alanı vardır. Gençler ot çekip sevişmeye falan giderler. Bunlar da dün akşam, güneş battıktan kısa bir süre sonra oraya gitmişler. Derken yaklaşan bir arabanın sesini duymuşlar. Hemen toparlanmışlar. Gelen Billy Tate'in turuncu cipiymiş. Ot çeken çocuk neredeyse kalp krizi geçirecekmiş. Ölü adam araba kullanıyordu, diyor. Kendini bir zombi filmindeymiş gibi hissetmiş."

"Bu dün mü olmuş?"

"Doğru."

"Bunu doğrulayan bir kamera kaydı var mı?"

"O bölgede çok az ev var. Çoğu da yolun arka kısmında. Henüz kontrol etmedik ama bir şey bulabileceğimizi sanmıyorum."

"Bu gençleri inandırıcı buldun mu?"

"Evet ve hayır. Çocuğun uyuşturucu düşkünü biri olduğu açık ama kız arkadaşının kafası gayet yerinde gibiydi. Zaten durumu bildirmelerini o istemiş."

"Garip."

"Gelip bize bildirmeleri mi?"

"Hayır. Tate'in Russell ve Kane cinayetlerinden iki gün sonra sokaklarda arabasıyla gezmesi. Böyle bir şeye kalkışmak için mutlaka iyi bir nedeni olmalı. Morgdaki video kaydında gördüğümüz telefonun kayıtlarına ulaşabildin mi?"

"Operatör Tate adına kayıtlı bir telefon olmadığını bildirdi. Kullan-at tarzı bir hattı olabilir."

"Selena Cursen adına kayıtlı olan hatları da araştırın. Onun telefonunu kullanmıştır belki. Video kaydındaki saatten, aramanın tam olarak ne zaman yapıldığını biliyoruz. Operatörden o anda Larchfield baz istasyonundan yapılan görüşmelerin bilgisini iste. Bu şekilde alıcının ismine ve telefon numarasına ulaşabiliriz."

"Sizce bunun için mahkeme kararına gerek var mı?"

"Acil bir durum olduğunu söyleyerek bunu rica mahiyetinde talep et. İş yürümeye başlasın, bu sırada sen de izin talebinde bulun elbette."

"Peki efendim. Derhâl dediklerinizi yapacağım."

"Kapatmadan... Lisede Greg Mason diye biri var mı?"

"Evet. Yıllardır orada. Beden Eğitimi bölüm başkanıdır. Neden?"

"Onun Billy Tate için önemli biri olabileceği bilgisine ulaştım. Şimdi oraya gidiyorum. Ve bir şey daha. Tate'in ortaya çıkma ihtimaline karşı Selena Cursen'in evini gözetim altında tutun."

Larchfield Kolejinin geniş kampüsü, kasabanın hemen dışında, yemyeşil bir tepenin yamacındaydı. İçeriye tıpkı Russell

malikânesinde olduğu gibi her iki yandaki sütunların arasındaki yoldan giriliyordu. Okulun sarmaşıkların kuşattığı neoklasik stildeki binası bir kasaba lisesinden çok, büyük, tarihi geçmişi olan bir üniversiteye yakışır görkemdeydi. Muhtemelen bu da Russell'ın cömertliğinin başka bir yansımasıydı.

Gurney arabasını mermer basamakların hemen yan tarafında, önünde, ZİYARETÇİLERİMİZİN KULLANIMI İÇİN ibaresi bulunan, üzeri tenteyle kapatılmış alana çekti.

Şaşılacak kadar kolay açılan okulun devasa büyüklükteki kapısından mermer kaplı bir hole giriliyordu. Az ilerideki güvenlik görevlisi, her iki yanı şeritlerle kapatılmış bir metal dedektörünün yanında bekliyordu.

Gurney, ona kendini tanıtıp Larchfield Emniyetinde görev yaptığını açıkladıktan sonra Greg Mason'la görüşmek istediğini söyledi.

İki dakika sonra son derece zarif görünen bir adam hızlı adımlarla lobiye geldi. Mavi gömleği ve gri pantolonunda tek bir kırışıklık yoktu. Kısa ve özenli kesilmiş saçları da kusursuz görünümünü tamamlıyordu.

Dedektörün yanında yüzünde şaşkın bir ifadeyle durdu.

"Neden buraya geldiniz?"

"Sizinle konuşmaya. Eğer bana birkaç dakikanızı ayırabilirseniz elbette."

"Karım, eski karım, konuşmanız gereken kişi o. Sorunu keşfeden o çünkü."

"Hangi sorunu?"

"Vandalizm. Onun için gelmediniz mi buraya?"

"Hayır, efendim. Ben eski bir öğrencinizle ilgili birkaç şey sormaya gelmiştim."

"Ah." Önce kafası karışır gibi oldu. Sonra meraklanarak "Hangi öğrenci?" diye sordu.

"Ofisinizde konuşsak daha iyi olur belki de."

Mason saatini kontrol etti. "Ne kadar sürer?"

"Uzun değil. Sadece birkaç soru."

"Pekâlâ, izleyin beni."

Gurney'i yüksek tavanlı bir koridorun sonundaki geniş bir ofise götürdü. Ofisin karartılmış cam panelli, pirinç kollu meşe kaplama kapısını görünce Gurney bir an için bir fakülte dekanının odasına girmek üzere olduğu hissine kapıldı. İçerideki eski tip mobilyalar bir hayli klas görünüyordu. Odanın ortasında geniş, kahverengi bir masa vardı. Mason, Gurney'e masanın karşısındaki sandalyeyi gösterdi. Gurney oturdu. Mason ayakta kaldı. Gurney içinden, muhtemelen güç dinamikleriyle ilgili bir şeyler okumuş diye geçirdi.

"Pekâlâ," dedi Mason samimiyetsiz bir gülüşle. "Konu nedir?"

"Billy Tate."

Ani bir tepkiyle yüzündeki gülümseme silindi. "Kilisedeki kazayla mı ilgili?"

"Onunla ilgili anlatabileceğiniz ne varsa dinlemek isterim."

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Onun adını duyunca neden böyle bir tepki gösterdiğinizi anlatarak başlayabilirsiniz."

Mason kollarını kavuşturdu. "Onunla ilgili güzel tepkiler verecek birini zor bulursunuz."

Gurney devam etmesini bekledi.

"Billy Tate bu okulun tarihindeki en sorunlu, en belalı öğrenciydi. En azından burada bulunduğum otuz sene içerisinde."

"Onunla ilgili en kötü deneyiminiz neydi?"

"Tanrım, o kadar çok ki... Hangisini anlatsam bilemedim şimdi. Eğer sakıncası yoksa bunları neden sorduğunuzu öğrenebilir miyim?"

"Aziz Giles'teki olayla ilgili anlamamız gereken bazı noktalar var. Ben de onunla ilgili mümkün olduğunca çok bilgi toplamak istiyorum. Birine onunla ilgili sorular sorarken adınız geçti."

Mason duraksadı. Gurney'in yanıtını yeterli bulmadığı açıktı. Ama sonunda iç çekip masanın diğer tarafındaki sandalyesine geçti.

"Tate'le ilgili en şaşırtıcı şey, sahip olduğu Tanrı vergisi yeteneği son derece kötü bir şekilde kullanmayı tercih edişiydi. Doğuştan sporcuydu. Dayanıklı, hızlı ve inanılmaz kuvvetli. Bir damla bile terlemeden elli, altmış şınav çekerdi. Acıya aldırmazdı. Onu okulun güreş takımına girmeye ikna ettim. Egosunun çok yüksek olduğunu fark etmiştim, bu yüzden onu kendisinden büyük ve tecrübeli bir güreşçiyle eşleştirdim. Takımın yıldızıyla. Ama böyle mücadele gerektiren bir durumla karşı karşıya kalmak Tate'in içindeki birtakım korkutucu şeyleri açığa çıkardı. Çocuğun kolunu kırdı. Yanlışlıkla değil. Bilerek, isteyerek. Yaptığı şeyden keyif alıyor gibi görünüyordu." Mason olay anını hatırlamanın neden olduğu gerginlikle bir an dudaklarını sıkıp duraksadı sonra devam etti. "Bu da onun geçici bir süre çocuk ıslah programına alınmasına neden oldu."

"Geçici?"

"Durumun tespiti için ilk müdahale, yetenekli bir terapist olan rehber öğretmenimiz tarafından yapıldı. Eşim tarafından." Mason duraksayıp gülümsemeye çalıştı. "Artık eski eşim."

Devam etmeden önce arkasına yaslanıp masasının üzerinde duran üst üste yığılı öğrenci fişlerini düzeltti. "Tate, Linda'nın hayati tehdit olarak algıladığı şeyler yaptı. Bazen basit ama rahatsız edici, iğrenç şeyler. Ve Linda da durumu ciddiye aldı. Elinde onunla yaptığı görüşmelerin kayıtları vardı. Buna dayanarak resmi şikâyette bulundu. Dolayısıyla da Tate mahkemeye çıktı. Sonunda altı ay bir ıslahevinde kalma cezasına çarptırıldı. Bu sırada daha on dört yaşında bile değildi."

Yaşının küçük olması Gurney için hiç şaşırtıcı bir durum değildi. Çocukluk masumiyeti denilen kavramın bir yanılsamadan ibaret olduğu kanaatindeydi. NYPD'deki günlerinde önceden tasarlayarak cinayet işlemiş, on dört yaşından çok daha küçük katillerin soruşturmalarını yürütmüştü. Bir keresinde sekiz yaşındaki bir çocuğun ailesinden beş kişiyi korkunç şekilde öldürdüğü bir vakada görev yapmıştı. O çocuğun başka koşullarda sevimli

bulunabilecek yüzü ve sakin bakışları aslında sıradan bir mafya tetikçisinden çok daha tedirgin ediciydi.

"Okulda yakın olduğu birileri var mıydı?"

Mason başını salladı. "Tate her an patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Okuldaki sert çocuklar bile ondan uzak durmaya çalışırdı. Onun yanında kendini rahat hisseden tek kişi, şimdi düşününce çok daha garip geliyor elbette, Lori Strane, tam adıyla Lorinda'ydı. Yani sonradan Bayan Russell adını alan kişi."

Bu Gurney'in ilgisini çekti. "Rahat hissediyordu derken, tam olarak ne demek istediniz?"

"Onu arada Tate'le konuşurken görürdüm. Bazen gülümserdi. Herkesin aksine kesinlikle ondan çekinmezdi."

"İlginç. Bayan Russell'la ilgili başka ne anlatabilirsiniz?"

"Hiçbir şey."

"Yanıtınızı neredeyse hiç düşünmeden verdiniz."

"Söylenti denilen şey aslında bir çeşit toplumsal zehirdir. Ben buna tamamen karşıyım. Onunla ilgili duyduğum her şey bu kategoriye giriyor."

"Eski müdürünüzle olan ilişkisi gibi mi?"

"Yorum yok."

"Tamam. O zaman sadece nasıl biri olduğunu anlatın. Başka bir öğrenciyi nasıl tarif ederseniz o şekilde. Bu görüşmeyi kaydetmiyorum, adınızı da hiçbir yerde belirtmeyeceğim."

Mason gözlerini karşıya dikip bir şey söylemeden öylece bekledi. Sözlerine nasıl devam etmesi gerektiğini ölçüp biçmeye çalışıyor gibiydi. Boğazını temizledi. "Çok güzel bir genç kızdı. Erkekler ona hayrandı. Bence eğer şansları olsa Larchfield'taki erkeklerin yarısı onun uğruna karılarını terk etmekten kaçınmazdı."

Gurney gülümsedi. "Yani herkes benzersiz Lori Strane'e hayrandı ve herkesin benzersiz Billy Tate'ten ödü patlardı."

"Kabul edilebilir bir çıkarım."

"Tate'in hiç mi olumlu yanı yoktu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Eşime tehditler savurduğu için önyargılı olabilirim ama onun karakteriyle ya da davranışlarıyla ilgili iyi bir şey duyduğumu hiç hatırlamıyorum."

Mason, masanın üzerinde ellerini kavuşturdu. "Yetiştirilme şeklinin onun bu hâle gelmesindeki asıl sebep olduğunu düşünüyorum. Ailevi durumuyla ilgili bilginiz var mı?"

"Babası onu beş yerinden vurmuş. Bunu mu söylüyorsunuz?"

"Hem o olay hem de bizzat babasının kişiliği. Elroy Tate. Duman Tate de derlerdi. Çete bağlantılı bir kundakçı olduğuna dair haberler çıktı. Billy'nin annesi de ayrı bir hikâye. Egzotik dansçı olan annesi o daha anaokulundayken aşırı dozda eroinden ölmüş. Belki de onun bu hâlde olması geçmişte yaşadıkları yüzündendir."

Mason, ancak çiviye sertçe vurmaya hazırlanan bir çekiç kadar anlayışlı görünüyordu.

"Billy'nin vurulma olayının sonrasında tamamen iyileştiğini duydum. Bu doğru mu?"

"Fiziksel olarak evet. Ama zihinsel ve duygusal olarak hayır. Her zamankinden daha kötü oldu. Bir insan için bunu söylemekten nefret ediyorum ama artık aramızda olmadığı için Tanrı'ya şükrediyorum."

Mason ellerini ayırıp parmaklarını çıtlattı. Sonra daha fazla söylenilecek bir şey yok dercesine avuçlarını yavaşça masaya koydu.

Gurney karşı çıkmadı. Görüşmeyi kendi yorumuyla bitirmesine izin vererek ileride ihtiyaç olursa yeniden bir araya gelmelerinin yolunu açık tutmuş oluyordu.

Birlikte ayağa kalktılar. Gurney elini uzattı. Mason masanın arkasından uzanıp elini sıktı. "Biri vandalizm olayıyla ilgili eski eşimle iletişime geçecek mi?"

"Merkeze gittiğimde bununla ilgileneceğim. Ne tür bir vandalizmden bahsediyoruz bu arada?"

"Tam olarak emin değilim. Evi Linda'ya bıraktım. Ben de gölün diğer tarafındaki bir apartman dairesinde kalıyorum. Hâlâ

evle ilgileniyorum ama. Çimlerin biçilmesiyle falan. Fakat sadece haftada bir kez uğrarım. Linda artık burada çalışmıyor ama arada görüşüyoruz. Özellikle de evle ilgili konularda."

"Bu vandalizm olayında olduğu gibi mi?"

"Kasaba merkezinde kendi terapi uygulama merkezi var. Geçen gece eve geldiğinde ön kapıya zarar verildiğini görmüş, bunun üzerine beni aradı. Ben de ona sizinkilere haber vermesini söyledim. Sizi görünce de bunun için geldiğinizi sandım."

"Kapıya nasıl bir zarar verilmiş?"

"Boyanın üzerine bir şekil çizmişler. Umarım ahşaba zarar gelmemiştir."

"Şekil?"

"Öyle söyledi."

"Onu arayabilir misiniz?"

"Şimdi mi?"

"Önemli olabilir."

İsteksizce iç çekip telefonunu aldı. Numarayı tuşladı. Uzun bir bekleyişten sonra Gurney'e bakarak "Telesekreter devreye girecek," dedi. "Mesaj bırakayım mı?"

Gurney soruyu duymazdan geldi. "Evi nerede?"

"Skinner Hallow'un sonunda."

"Neresi orası?"

"Harrow Hill'in kuzeyinde. Issız bir bölge aslında."

"Göle bakan tepenin diğer yamacında mı?"

"Evet."

"Eşiniz sizi eve girmeden önce mi, girdikten sonra mı aradı?"

"Hiçbir fikrim yok. Önemli mi ki?"

"Olmayabilir. Bakmak için şimdi oraya gidiyorum. Bir şey bulursam size haber veririm."

Skinner Hollow, etrafı herhangi bir yapılaşmaya olanak tanımayacak kadar dik bir geçitte, bir derenin yanından geçen üç kilometrelik dar bir toprak yoldan ibaretti. Bu geçidin sonunda

yol birden genişleyip önce bir çam ormanının içinden geçiyor, ardından da çimleri biçilmiş geniş bir alana ulaşıyordu. Tam ortada panjurlarıyla kapısı mavi, bembeyaz bir çiftlik evi vardı. Hemen arkada da klasik, kırmızı bir ambar görünüyordu. Benzer boyutta ve yapıda olmasına karşın Ruby-June Hooper'ın göl kenarındaki evinin aksine bu ev, tıpkı Greg Mason gibi bakımlı ve tertemiz görünüyordu. Çakıl taşlı giriş yolu bile gayet özenliydi.

Çakıllı yoldan evin yanındaki küçük bir otoparka ulaşılıyordu. Otoparkta tozlu, beyaz bir Corolla vardı. Gurney yanına park ettiği sırada ön kapıda vandalizm denilerek kastedilen şeyin ne olduğunu gördü. Kapının mavi boyasının üzerine keskin uçlu bir cisimle, öncekiyle aynı oluşuyla bariz bir ürpertiye yol açan, ortasından dikey bir çizgiyle bölünmüş sekiz rakamı kazınmıştı.

Outback'inin camını indirip etrafı dinledi. Evin pencerelerine baktı. Sonra oturduğu yerden görebildiği kadarıyla etrafındaki araziyi gözden geçirdi. Torpido gözünü açıp ayak bileği kılıfıyla 9 milimetrelik Beretta'yı aldı. Bilek kılıfını taktı. Tabanca elinde arabadan indi. Çakıl taşlarının sesi tedirginliğini daha da arttırmıştı.

Zarar görmüş kapıya doğru birkaç adım atınca kapının aralık olduğunu fark etti. Bu, kazınmış sembolden çok daha rahatsız ediciydi.

"Bayan Mason!" diye seslendi.

Evin köşesindeki kartopu çalılıklarının arasından sarı bir ispinoz sürüsü havalandı. Kadına iki kez daha seslendi.

Sessizlik.

Kapıya yaklaştı. Bir kez sertçe tıklattı. Ardından bir kez daha seslendi.

Sessizlik.

Beretta'nın emniyetini açıp kapıyı ayağıyla ardına kadar itti.

Sessizlik.

İçeri girince kendini cam bölmeli arka kapıya kadar uzanan bir koridorun girişinde buldu. Arka kapıdan yemyeşil çimenlikle kırmızı ambarın köşesi görünüyordu. Küçük yemek odası sağ, oturma odasıysa sol tarafındaydı.

Tedbiri elden bırakmadan bir kez daha burada olduğunu duyurdu. "Larchfield polisi! Evde kimse var mı? Derhâl kendinizi gösterin!"

Sessizlik.

Oturma odasına girdi.

İçerisi dağınık değildi ama çok da derli toplu bir hâlde olduğu söylenemezdi. Masanın üzerinde içi kırıntılarla dolu küçük bir tabakla boş bir bardak vardı. Sayfaları açık The New Yorker dergisi bir koltuğun yanında, yerdeydi. Sehpanın üzerinde kitap yığını göze çarpıyordu. Kanepenin koluna küçük bir battaniye atılmıştı.

Gurney koridor boyunca ilerleyip mütevazı bir mutfağa ulaştı. Burası da yine normal bir kullanımın izlerini taşıyordu. Bulaşıklıkta kurumaya bırakılmış tabaklar, lavaboda henüz yıkanmamış bulaşıklar, tezgâhta kullanılmış bir çay poşeti. Birkaç mutfak çekmecesi tam kapatılmamıştı. Pencerenin yanında küçük bir masa vardı. Akşam güneşi masanın üzerindeki ekmek kırıntılarının daha görünür olmasına yol açıyordu.

Üst kata göz atmak üzere dönüyordu ki gözüne bir şey takıldı.

Yerdeki küçük, oval kilimin ortasında bir iki günlük gibi görünen, bozuk para büyüklüğünde bir kan lekesi vardı.

Dizleri üzerine çöküp kilimi lekeye en yakın ucundan tutarak dikkatle kaldırdı. Arkasını çevirip bakınca lekenin kilimin arka tarafına kadar geçtiğini gördü. Telefonunun flaşını kullanarak kontrol ettiğinde yerdeki lekenin tam olarak kurumadığını fark etti. Kilimi yerine koyup zeminin diğer kısımlarını incelemeye koyuldu.

Kısa bir süre sonra zeminde ağır bir şeylerin çekildiğini akla getiren uzun sürtünme izleri tespit etti. İzler mutfaktan çıkıp arka

kapıya kadar gidiyordu. Kapıyı açıp arka bahçeye geçerse delillere zarar verebileceğini düşünerek geri dönüp ön kapıdan çıkarak arkaya dolaşmaya karar verdi. Oradan bu izlerin dışarıda da devam edip etmediğini görebilecekti.

Devam ediyordu. Çimenlerde bulunan insan vücudu boyutundaki ezilmeler ambara doğru uzanıyordu.

Takip edince izlerin binanın köşesine kadar ulaşıp ambarın sürgülü kapısının önünde sonlandığını tespit etti. Çimlerdeki ezilme sürüklenen gövdenin bir süre burada bırakıldığını açıkça ortaya koyuyordu. Kapının birkaç santim önündeki kan lekesi de bu düşünceyi doğrular nitelikteydi.

Metal kapı kolundaki muhtemel parmak izlerine zarar vermek istemediğinden ağır kapıyı kenarından kavrayarak yavaşça itti. Kapı kayarak açılırken sinek vızıltıları işitilmeye başladı. Bu ses aslında neyle karşılaşacağına dair bir uyarı olsa da göreceği şeye karşı hiç hazırlıklı değildi.

Bir çiftlik traktörü açık kapının tam karşısındaydı. Önüne gübre veya çakıl taşı taşımak için kepçe monte edilmişti. Kepçe ambar zemininden yaklaşık bir buçuk metre yukarıda duracak şekilde ayarlanmıştı. Bu şekilde ayakları yukarıda, başı beton zeminden otuz santim kadar yüksekte kalacak şekilde, ters olarak yerleştirilmiş bir kadın cesedini tutuyordu. Saçı örülüydü. Örgünün ucu yere değiyordu. Gözleri ve boğazındaki yaranın etrafında sinekler uçuşuyordu.

Cesedin duruşu, Gurney'in fotoğraflarını gördüğü Angus'un cesedinin pozisyonunu andırıyordu. Ama arada belirgin bir fark vardı.

Angus'un boğazının altındaki zemin kan içindeydi. Ama burada, ambar zemininde kan yoktu. Tek bir damla bile.

Gurney telefonunu alıp merkezi aradı.

20

Aramadan yarım saat sonra soruşturmada görevli tüm ekip olay yerine ulaştı. İki devriye polisi bölgenin giriş çıkışını kontrol altına alırken Kyra Barstow olay yeri inceleme ekibiyle, Dr. Fallow da sıska asistanıyla geldi. Sabah Mary Kane'in drenaj çukurundaki cesedini fotoğraflayan şişman olay yeri fotoğrafçısıyla yüzünde artan seğirmeleriyle Mike Morgan da yerlerini aldılar.

Devriye polisleri, bir tarafta evle otoparkı diğer taraftaysa ambarı kapsayacak biçimde yaklaşık bir dönümlük alanı sarı şeritle çevirdiler. Bu alanın içinde olması gereken herkes standart koruyucu giysileri giydi.

Gurney, Morgan'la Barstow'a olay mahallinde yaptıklarını ve gözlemlerini aktardı. Ayrıca Slovak'ın ona uyuşturucu müptelası bir gençle kız arkadaşının önceki gece Billy Tate'in cipini Mason'un evi istikametine gittiğini gördükleri bilgisini verdiğini aktardı. Sonra fotoğrafçıya cesedin bulunduğu konumla ilgili standart işlemin tamamlanmasının ardından evin, çimenliğin ve ambarın da fotoğraflanması gerektiğini bildirdi.

Sonra ambara yönelip Fallow'a az önce Morgan'la Barstow'a anlattıklarını özetledi.

Fallow yalnızca asık bir yüzle baş sallamakla yetindi.

Ambarın açık kapısı önünden cesede uzunca bir süre baktı ve Gurney'e cesedi tam olarak bu pozisyonda mı bulduğunu sordu.

Gurney'in onaylamasının ardından içeri girdi.

"David?"

Barstow arkalarından gelmişti. "İncelemeye evin içinden başlayıp sonra buraya geçmemiz gerektiğini düşünüyorum. Sen ne dersin?"

Gurney başıyla onayladı. "Mutfak kilimindeki kan lekesi katilin kurbanla ilk temasının evin içinde gerçekleştiğini gösteriyor. Onu içeride bayıltıp sonra buraya taşımış gibi. Yani işe içeriden başlamak mantıklı."

"Katil dedin. Bunu yapanın Billy Tate olduğuna emin değilim mi demek bu?"

"Hiçbir şeyden emin değilim. Bir cinayet soruşturmasında herhangi bir şeyden vaktinden önce emin olmanın yanılgıyı kesinleştirdiğini uzun zaman önce öğrendim."

Gurney o esnada bağrışmaları duyup dönünce emniyet şeridinin dışındaki bir adamın polislerle itiştiğini gördü. O yöne doğru yaklaşırken bölgeyi kontrol etmekle görevli polis memurlarının içeri girmeye çalışan adamı zapt etmeye çalıştıklarını fark etti. Adamın yüzünü net olarak görmüştü.

Greg Mason, fal taşı gibi açılmış gözleri, öfke dolu sesiyle kendi mülküne girmesine izin verilmesini istiyordu. Gurney, Mason'un arkasındaki çimenlik alanda, polis arabalarının yanında buraya gelirken kullandığı araç olduğunu tahmin ettiği, sürücü kapısı ardına kadar açık mavi Prius marka otomobili gördü.

Mason'u şeridin dışında tutmaya çalışan polis memuru, bir bant kaydı gibi sürekli aynı şeyleri yineliyordu. "Sakin olun beyefendi. Sakin olun, beyefendi. Bir açıklama yapılacak birazdan. Siz biraz sakin olun."

"Bay Mason," dedi Gurney ona doğru yürüyerek.

Mason öfkeli gözlerle ona baktı. "Bana buraya gelir gelmez beni arayacağınızı söylemiştiniz. Tam bir saat oldu. Neler oluyor burada?"

"Biraz oturabilir miyiz?"

"Ne?"

"Hadi arabanıza gidelim."

Gurney'in duruma müdahale ettiğini gören polis uzaklaştı.

Gurney, koluna girdiği Mason'u arabasına götürdü. Sürücü koltuğuna oturmasını sağladıktan sonra kendi de yanındaki koltuğa geçti. Mason neden böyle bir şey yaptıklarını anlayamadığını ortaya koyan şaşkın bakışlarla yüzüne bakıyorsa da itiraz etmedi.

"Zor bir gün," dedi Gurney usulca.

Mason ona bakmayı sürdürüyordu. "Nedir? Ne oldu?"

Adamın sesindeki korku, aslında sorusunun yanıtını tahmin ettiğini gösteriyordu.

"Arazinizde bir kadın cesedi bulduk."

Mason irkildi. Dudaklarını zorlukla aralayarak "Bir kadın mı?" diye sordu.

"Evet."

Dudakları titremeye başlamıştı. Bir süre bekleyip sonra ancak fısıltı seviyesine kadar yükseltebildiği ses tonuyla "Yani karım mı?" diye sordu.

"Bana onu tarif eder misiniz?"

Mason boş bakıyordu.

"Yaşı?"

"Elli... Elli bir. Evet. Elli bir."

"Saçı?"

Sesi, dili damağı kurumuş gibi çıkıyordu. "Kumral. Birkaç tane beyaz var aralarda."

"Kısa mı, uzun mu?"

"Uzun. Uzun saçı... sever."

"Örer miydi saçını?"

"Bazen. Tek parça. Arkaya kadar." Nefes nefese kalmıştı. "Ah, Tanrım. Ne oldu ona?"

"Biz de onu anlamaya çalışıyoruz."

"Nerede şimdi?"

"Ambarda."

"Hiç ambara gitmezdi ki o."

Gurney duraksadı. "Oraya götürülmüş olabilir."

"Götürülmüş?"

"Öyle görünüyor."

"Öldürüldüğünü mü söylüyorsunuz yani?"

"Üzgünüm ama öyle gibi."

"Öldürülmüş? Yani cinayete kurban gitmiş, öyle mi?"

"Maalesef."

"Nasıl? Neden?"

"Bunlar bizim de yanıtlarını bulmayı umduğumuz sorular."

"Bulduğunuz cesedin... Linda'ya ait olduğuna emin misiniz?"

"Kendinizi buna hazır hissettiğinizde sizden teşhis etmenizi isteyeceğiz."

Çöken sessizliği sonunda Mason bozdu.

"Bildiğiniz ama ... bana söylemediğiniz bir şey var mı?"

"Üzgünüm, şu an biz de çok fazla bir şey bilmiyoruz."

Mason mantıklı bir tepki vermekten çok o an ne yaptığının farkında bile olmadığını ortaya koyan boş bakışlarla bir süre başını salladı. Sonra "Onu görebilir miyim?" diye sordu.

"Birazdan. Adli tabip... burada şu an."

"Nerede?"

"Ambarda."

"Ambarın neresinde?"

Gurney fazla ayrıntıya girmeden ama gerçekçi bir yanıt vermek niyetindeydi. "Traktörünüzde. Yani sizin traktörünüz olduğunu düşünüyorum."

"Onu orada mı buldunuz?"

"Evet."

Mason hafifçe inledi.

"O traktörden nefret ederdi." Gözlerini kapattı. Tekrar açtığında ağlamak üzereydi. Başını öne eğip ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı.

Gurney'in içinden destek vermek için uzanıp omzuna dokunmak geçse de her zamanki gibi olay yerinde yaşanan kederle arasına mesleğinden kaynaklanan bir mesafe koymayı tercih ettiğin-

den bunu yapmadı. Zaten, araya duygusal mesafe koymanın daha tutarlı bir gözlem fırsatı verdiğini keşfettiğinden beri bu şekilde davranmakta zorlanmıyordu.

Mason kendini toplama çabasıyla koltuğunda arkasına yaslanıp bir süre boş bakışlarla ambar tarafına doğru baktı. Yeniden Gurney'e döndüğünde bakışlarına şaşkınlık hâkimdi.

"Bana neden Billy Tate'le ilgili sorular sordunuz?"

Gurney yanıt vermeyince Mason'ın gözleri açıldı. "Tate öldü... değil mi?"

Gurney yine bir şey söylemedi.

"Tanrım! Yaşamıyor, değil mi? Nasıl hayatta olabilir ki?"

"Güzel soru."

"Yani... yani... Tanrım, onun bu işle bir ilgisi olduğunu mu söylüyorsunuz yoksa?"

"Bu olasılık dâhilinde."

"Anlamıyorum. Kafasına yıldırım düşmüştü hani? Bir dolu haber yapıldı hakkında."

"Bazı yeni deliller ortaya çıktı. Tate'in hayatta olma ihtimali var."

"Ne? Nasıl olabilir ki..."

"Bay Mason?" Mike Morgan arabanın yanına gelmişti. "Bay Mason, çok üzgünüm, bunun zor olduğunu biliyorum ama şu an gelip kurbanı teşhis ederek eşiniz olup olmadığını bize söyleyecek durumda mısınız?"

Gurney, Mason'un soruyu anlamadığını düşünmeye başladığı sırada son derece bitkin bir sesle "Evet," dedi. "Yapabilirim."

"Adli tabip cenazeyi birazdan çıkarttıracak."

Ambarın kapısında önde Fallow, arkada asistanının ittiği tekerlekli sedye göründü.

Gurney'le Mason arabadan indiler. Güneşin batmasıyla hava serinlemiş, gökyüzünde küçük kara bulutlar toplanmaya başlamıştı. Çimenlerin gün ışığındaki parlaklıklarından eser kalmamıştı.

"Dave?" Kyra Barstow verandadan elini kaldırarak dikkatini çekmeye çalıştı. "Görmeniz gereken bir şey var."

Yaklaşan sedyeye ve üzerindeki siyah ceset torbasındaki cenazeye baktı. O esnada içinden Fallow'un fermuarı boyundaki korkunç yarayı göstermeden sadece yüz kısmı görünecek kadar açma inceliğini göstermesini diledi. Morgan'ın teşhis sürecinin altından kalkacağındansa emindi.

Resmi araçların yanından geçip Barstow'un peşi sıra eve girdi. Ön kapının, ikinci kata uzanan basamakların, tırabzanın ve koridordaki birkaç yerin üzerine parmak izi pudrası serpilmişti. Oturma odasında koruyucu tulumlu yardımcıları, gürültülü ve vakumlu bir delil tespit cihazıyla kilimi inceliyorlardı.

"Yukarıda," dedi merdiveni göstererek.

Sadece birkaç basamak çıkmıştı ki neden buraya çağırıldığını anladı.

Kapıları açık yatak odalarının pencerelerinden süzülen yetersiz ışıkta üst basamağın karşısındaki duvarda, büyük harflerle, aşağıya doğru süzülmeye başlamış kanla yazılmış bir mesaj vardı.

BEN
ÖLÜMDEN
GERİ DÖNEN
KARA MELEĞİM

Mesajın anlamı mı, ambardaki ölü kadının kanıyla yazılmış olma ihtimali mi yoksa bu mesajın verdiği "meleğin" tüyler ürpertici işini henüz bitirmemiş olduğu iması mıydı asıl sebep bilmiyordu ama loş ışıktaki bu yazı Gurney'in içini ürpertmişti.

Geri dönüp verandaya çıktı. Barstow da peşinden geldi.

"Tate hakkında daha fazla şey öğrenmemiz gerek. Psikopat mı yoksa öyle bir izlenim vermeye mi çalışıyor ya da başka bir şeyler mi dönüyor anlayamıyorum."

"Ne gibi başka bir şeyler?"

"Keşke bilebilsem. Çoğu cinayet vakasında ilk varsayım genellikle gerçeğe bir hayli yakındır. Ama bu Tate olayının eşi benzeri yok gibi duruyor."

Duydukları Barstow'u heyecanlandırmış gibiydi. "Cinayet mahallerine mesaj bırakanlar genelde çıldırmanın eşiğindeki tiplerdir, değil mi?"

"Bunlar genellikle kendilerini kabul ettirme, kanıtlama, hayranlık uyandırma isteği taşırlar. Mesajlarını hayallerindeki bir şahsın okuyacağını düşünürler. Kullandıkları sözcükler bazen zihinsel yetersizliklerini, duygusal açmazlarını ortaya koyabilir. Ama bir kez daha söylüyorum tüm bu çılgınlık emareleri tamamıyla sahte olabilir. Tam bir manyak olduğunu düşündüğümüz ama sonrasında gerçeğin bambaşka olduğunu tespit ettiğimiz bir dolu vaka..."

Duyduğu zayıf, güçsüz ama yine de içe işleyen acı dolu çığlık cümlesini yarıda kesmesine neden oldu.

Greg Mason arabasının ön tarafında, Fallow'la Morgan'ın arasında sedyede yüz kısmı açık cesede bakıyordu. Tam manasıyla çökmüştü.

"Zavallı adam," dedi Barstow sessizce.

Gurney, Morgan'ın Mason'ın arabasının sürücü koltuğuna geçmesine yardım etmesini izledi. Sonra, Morgan eğilerek onunla konuşurken Fallow da ceset torbasının fermuarını tekrar kapatıp asistanının yardımıyla sedyeyi cenaze nakil aracına doğru itmeye koyuldu.

Gurney peşlerinden gitti.

"Dr. Fallow?"

Fallow dönüp Gurney'e son derece donuk bir yüz ifadesiyle baktı.

"Doktor, şu an için benimle paylaşabileceğiniz herhangi bir şey, sadece tahmin düzeyinde bile olsa çok faydalı olabilir. Bu olayda zaman faktörü..."

Fallow sözünü kesti. "Bu her olayda geçerlidir. Hep bir an evvel bir açıklama yapılması gerekir."

Gurney arkasını dönüp gitmek üzereydi ki Fallow bulgularını birbiri ardına sıralamaya başlayarak onu şaşırttı.

"Boyun yarasının alt kısmında belli belirsiz bir mavi boya var. Kökünden kopmuş bir tutam saç tespit ettik. Ceset buraya muhtemelen saçından çekilerek taşınmış. Sağ tarafta iki atardamar kesilmiş. Cesetten, önce büyük miktarda kanın boşalması sağlanmış ardından buraya getirilmiş. Kafatasındaki üst paryetal kemiğe Russell'ın köpeğini öldürmekte kullanılan alete benzer bir cisimle sert bir darbe vurulmuş."

"Üst paryetal?" diye sordu Gurney. "Yani başının arkası mı oluyor?"

"Evet." Fallow, başka tek bir kelime daha etmeden hızlı adımlarla Mercedes'ine yöneldi. Bu esnada asistanı da sedyeyi nakil aracına yerleştirmek üzereydi.

Kısa süre sonra önde Mercedes olmak üzere iki araç çakıllı yolda ilerleyip çam ormanının gölgelikleri arasında gözden kayboldu.

Gurney arkalarından bakarken Morgan yanına geldi. Etrafına bakınıp sesini alçaltarak "Herhangi bir koku aldın mı?" diye sordu.

"Koku?"

"Fallow'dan. Alkol kokusu?"

"Hayır."

"Güzel." Saatini kontrol edip ekledi. "Merkeze gidip yapacağım açıklamanın üzerinden geçmem lazım. Basın toplantısı bu akşam saat yedide. Sanırım kalıp katılmak istemezsin..."

"Aklından bile geçirme."

Morgan başıyla onayladı. "Haklısın. Neyse, buradaki olayla ilgili ne düşünüyorsun?"

"Korkunçluğu bir tarafa bu olayın bulmacaya en az üç kafa karıştırıcı veri eklediği kanaatindeyim. Birincisi, zamanlama.

Kane cinayetinin aksine bu, Russell cinayetinin bir yan ürünü değil. Orada Tate, Harrow Hill'e giderken kendisini gören birini ortadan kaldırmıştı. Burada konu tamamen farklı. İkincisi, kanın olmayışı. Cesetten önce kan boşaltılmış sonra taşınmış gibi görünüyor. Neden böyle bir şey yapıldığı elbette merak uyandırıcı. Ve son olarak, henüz senin görmediğin, evdeki kanlı mesaj. Tüm bunlar bir şeylerin bitmekten çok daha yeni başladığı izlenimi veriyor. Sözünü ettiğim mesaj üst katta merdivenin hemen karşısında."

Morgan bir an duraksadı. Ardından isteksiz adımlarla otoparktan geçerek eve yöneldi.

Gurney, Outback'ine gitti, telefonunu alıp Madeleine'i aradı.

Tam artık açmayacak diye gizliden umutlandığı esnada Madeleine yanıt verdi.

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Bir şey oldu, bu yüzden yemeğe gelemeyeceksin."

"Burada zor bir durum var."

Yanıt vermeden devam etmesini bekledi.

"Bugün iki ceset daha bulundu. Boğazı kesilmiş kadınlar."

Madeleine korkuyla iç çekti.

"Üstelik bitmemiş de olabilir."

"Nasıl yani?"

"Katil bir mesaj bırakmış ama telefonda o konuya girmek istemiyorum..."

"Açıklama yapmana gerek yok. Winkler çiftini ararım. Fırsatın olunca bana haber ver."

"Tamam."

"Dikkatli ol."

"Olacağım."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonunun saatine baktı, derin bir nefes alıp koltuğuna yaslandı. Greg Mason'la duygusal açıdan yıpratıcı bir konuşma

yapması gerektiğini bildiğinden bir nebze olsun kendini toplayabilmek için gözlerini kapattı.

Başının yanındaki cama vurulmasıyla sıçrayarak kendine geldi. Camı indirdi. Morgan yüzüne bakıyordu.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedi Gurney. Ağzı kurumuştu. Kahvaltıdaki tostla kahveden sonra ağzına tek lokma koymamıştı.

"O duvardaki yazı çok berbat," dedi Morgan.

"Evet, çok berbat."

"Bak, merkeze gidip şu lanet basın toplantısına hazırlanmam gerek. Burada durum kontrol altında gibi görünüyor. Barstow delil toplama işini bitirdi sayılır. Ceset otopsiye gitti. Memur arkadaşlar bölgeyi kontrol altında tutuyor. Sen kalıp Mason'la biraz konuşmak istiyorsun galiba?"

"Evet."

"Güzel. Eğer bana ihtiyacın olursa..." susup eliyle beni ararsın, gibilerinden bir işaret yapıp arabasına yöneldi.

Gurney ön koltukların arasındaki bölmeden küçük bir şişe su aldı. Hepsini tek nefeste bitirip plastik şişeyi arabasının içine attı.

Arabadan inip Prius'a doğru yöneldi. Mason'un yanına oturur oturmaz adamın yüzündeki o çökmüş, perişan olmuş ifadenin öfkeye benzer bambaşka bir şeye dönüştüğünü gördü. Bu konudaki haklılığını sessizce onaylarcasına başını salladı.

Yüzüne bakıp bekledi.

"Tek açıklaması var. O da sizin dediğiniz gibi Tate'in yaşıyor oluşu. O lanet olası pislik yaşıyor!"

"Nasıl bu kadar emin oldunuz?"

"Başka kimse böyle bir şeyi yapmaz. Herkes onu severdi. Okulda herkes onu severdi. Billy Tate hariç herkes."

"Davranışlarını polise bildirdiği için mi?"

Mason soruyu duymamış gibiydi. "Mezun olduktan sonra bile öğrencileri onunla iletişimi koparmazdı. Ona taparlardı. Sadece öğrencileri değil. Herkesle iyi geçinirdi." *Herkesle iyi geçinirdi*

derken adeta mucizevi bir yetenekten bahsediyor gibiydi. "İnanılmaz bir insandı. Her şeyle, herkesle yakından ilgilenirdi. Herkesin yardımına koşardı. İnsanları iyiliğe çekerdi. Hiç düşmanı yoktu. Sadece Tate."

Gurney, Mason'ın bu muhteşem kadınla ilişkisinin neden boşanmayla sonuçlandığını merak ediyorsa da bu kadar keskin bir soruyu sormanın sırası olmadığına karar verdi.

Bunu yerine daha yumuşak bir tonla "Neden traktörünüzden hoşlanmazdı?" diye sordu.

Mason şaşırdı. "Ne?"

"Bana Linda'nın traktörünüzden nefret ettiğini söylemiştiniz. Ben de bunun nedenini merak ettim."

Mason önemli değil demek istercesine elini sallarken birden duraksadı. Elini indirdi. Bir şey söyleyecek gibi dudaklarını araladı sonra vazgeçti.

Gurney, Mason'ın kendine olan güveninin parçalandığını görebiliyordu. Artık karşısında bitkin, hüzünlü bir insan vardı. Konuşmaya zorlukla duyulabilen bir sesle başladı.

"Aslında nefret ettiği şey o traktör değildi."

Gurney soran gözlerle baktı.

"Bazı şeyler sadece sembolden ibarettir. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Traktör neyin sembolüydü?"

Mason iç çekti. "Farklılıklarımızın. İlgilendiğim, zaman ayırdığım şeylerin. Benim için her şeyin planlı, düzenli, saat gibi olması gerekir." Hüzünle gülümsedi. "Mükemmeliyetçilik zulmü."

"Traktör tüm bunların simgesi miydi?"

"Traktör değil de daha çok benim onu kullanmaya ayırdığım süre. Arazideki tümseklerle uğraşırdım. Patikayı düzeltirdim. Sonra bir daha düzeltirdim. En ufak bir çukur görsem kapatmak için çalışır dururdum. Traktörü aramızdaki engelin yansıması olarak görürdü."

Gurney onu konuşmaya teşvik etmek istiyordu. "Arazinizde böyle çok patika var mı?"

"Sadece bir tane. Bahçenin güneyinden ormana doğru uzanan tek bir patika. Ama ileride Harrow Hill'den gelen başka patikalarla birleşiyor tabii. Hem Russell tarafına hem de Aspern tarafına doğru kilometrelerce uzayıp giden çok patika var. Ben de içerilere kadar gidip oraları düzeltmekle, çimleri biçmekle falan uğraşırdım."

"Büyük bir alan değil mi? Niye bu kadar emek harcıyordunuz ki bunun için?"

"Çünkü temizlik ve düzen iyi bir şeydir. Zarafet düzensizliği kovar." Gözünden yaşlar süzülüyordu. "Bir evliliğin böyle şeyler yüzünden yıkılması çok aptalca, değil mi?"

Gözyaşları yanaklarında ıslak çizgiler oluştururken çaresiz gözlerle eve baktı. "Yanında olmalıydım. Onu kendisinden nefret eden o manyakla yalnız bıraktım."

21

O akşam saat altıya doğru Gurney artık gitme zamanının geldiğine karar verdi. Ama gitmeden önce geniş çimenliğin kenarında, Mason'un söylediğine göre Harrow Hill'in karmaşık patikalarına uzanan yolun girişinde son bir yürüyüş daha yapmaya karar verdi.

Toplanmaya başlayan bulutlarla ortalık iyiden iyiye kararmaya başlamıştı. Bölgeye hâkimiyetini hissettiren yüksek Harrow Hill, karanlık görünüşüyle bir an için havanın soğumasının yegâne nedeni gibi görün-

dü. Gurney çimenlikteki turunu tamamlamak için yürüyüşünü sürdürdü.

Barstow ve ekibi evle ambardaki incelemelerini tamamlamışlar Gurney'in cinayetle ilgili varsayımlarıyla uyumsuz herhangi bir şey tespit etmemişlerdi. Tabii bu sonucun geçerliliği topladıkları delillerin analizinden sonra netleşecekti.

Şimdilik, kapıya kazınan sembol, cinayet yöntemi ve duvardaki kanlı mesaja dayanarak Linda Mason'un katilinin Billy Tate olduğunu düşünmek en mantıklı yaklaşım olarak görünüyordu. Eve bir şekilde girmeyi başarmış, mutfakta başına vurarak bayıltmış, ambara sürüklemiş, boğazını kestikten sonra kanının akması için traktörün kepçesiyle gövdeyi baş aşağı pozisyonda kaldırmıştı. Boyun yarasındaki mavi boya izi muhtemelen ön kapıyı açmak için kullandığı neşterden bulaşmıştı. Kadını bayıltmak için başının üst kısmına vurulmuş olduğu varsayımı aslında Gurney'e biraz tuhaf gelmişti. Çünkü bu kurbanın saldırı esnasında oturuyor olması gerektiği anlamını taşıyordu. Ve bu da çok yaygın bir saldırı biçimi değildi. Gerçi bunun basit bir açıklaması da olabilirdi.

Fallow ve asistanı gideli çok olmuştu. Morgan muhtemelen merkezdeki odasında gergin basın toplantısı öncesi son hazırlıklarını yapıyordu. Greg Mason sonunda göl kenarındaki evine dönmeye ikna edilmişti. Gündüz görev yapan polis memurları yerlerini ikinci bir emre kadar hiç kimseyi olay mahalline sokmama talimatı almış akşam nöbetini tutacak arkadaşlarına bırakmışlardı.

Gurney günü burada tamamlayıp Walnut Crossing'e dönmeye karar verdi. Arabasına binip çam ormanının gölgesindeki toprak yolda ilerlemeye başladı. Yol boyunca uzanan dere ona susuzluğunun hâlâ geçmediğini hatırlattı. Ayrıca karnı da açtı.

Yolunun Larchfield merkezinden geçeceğini fark edince Morgan'la konuştuktan sonra yolda atıştırmalık bir şeyler almaya karar verdi.

Kasaba meydanına girdiği an Morgan'ın basın toplantısının beklediğinden çok daha büyük bir ilgiye neden olduğunu gördü. Uydu antenli canlı yayın araçları yüzünden Cotswold Lane neredeyse geçilemeyecek hâle gelmişti.

Araçların aralarından zorlukla geçerken emniyet binasının otoparkının da dolu olduğunu gördü. Peale'in cenaze evinin otoparkının boş olduğunu fark edince orayı kullanmaya karar verdi.

Ancak arabasını park edeceği sırada Morgan'ın şu an konuşamayacak kadar gergin olabileceğini düşündü. Muhtemelen az sonra yapacağı basın toplantısından başka bir şeyle ilgilenebilecek durumda olmayacaktı. Pek fazla bir şey bulabileceğini sanmasa da burada oyalanmayıp Bastenburg istikametindeki benzin istasyonunun küçük marketine gitmeye karar verdi. Bir şişe portakal suyuyla bir gronala barı neticede her yerde aynıydı.

Tam o yöne doğru yönelirken aklına başka bir fikir geldi. Madem şu an her şeyin başladığı yerde, Tate'in tüyler ürpertici geri dönüşünün gerçekleştiği binanın önündeydi, neden şu tahnit odasına bir kez daha bakmıyordu ki? Belki de ilk seferinde gözünden kaçan bir şey tespit edebilecekti.

Arabasından inerken arka kapıdaki zili fark etti. Düğmeye basıp kısık zil sesini dinledi. Bekledi. Bir kez daha bastı ve kapı açıldı. Danforth Peale'in yüzündeki endişe, yavaşça yerini meraklı bakışlara bıraktı.

"Dedektif Gurney? Size nasıl yardım edebilirim?"

"Tate'in kendine geldiği şu odaya bir kez daha bakmak istiyorum."

"Özel bir nedeni var mı?"

"Bazen birtakım şeyleri gözden kaçırdığım hissine kapılırım. Bu histen kurtulmanın tek çaresi oraya bir kez daha bakmak, sanırım."

Peale tereddütle saatine baktı." Peki. Ama bir şeyi atladığınızı sanmıyorum."

Gurney'in önünde karanlık koridordan tahnit odasına yürüyüp ışıkları açtı. Gurney odaya şöyle bir göz gezdirdi. Burası tamamen aklında kaldığı gibiydi. Sadece kapağı açık olan cenaze muhafaza bölmesi şimdi kapalıydı.

"Dolu mu?" diye sordu bölmeyi göstererek.

"Hayır. Bu ara iş yapmam çok zor benim."

"Şöyle bir şey yapmak istiyorum," dedi Gurney. "Tate'in kendine geldiği o bölmeye bir girsem diyorum. Belki olup bitenleri onun gözüyle görmenin bir faydası olur."

"İşe yarayacağını düşünüyorsanız buyurun."

Gurney kapağın iç tarafındaki acil çıkış kolunu kontrol etti. Gayet iyi çalışıyordu. Bölmeye girip kapağı arkasından kapattı. Kendini burada, kapalı bir tabutta yatarken hayal etti. Daha doğru dürüst kendine gelemeden can acısıyla kıvranmaya başlamış olmalıydı. Muhtemelen başı, boynu, göğsü, sırtı, kolları, bacakları feci ağrıyordu. Sonra biraz daha ayılınca nasıl getirildiğini hatırlamadığı uzun bir kutunun içinde olduğunu fark etmiş olmalıydı. Yetersiz hava, ölüm sessizliği kaçınılmaz olarak paniği tetiklemişti. Hele bir de bu kutunun bir tabut olabileceğini düşünmüşse muhtemelen paniği o anda dehşete dönüşmüştü. Dehşet. Delicesine bir dehşet. Sonra ne pahasına olursa olsun buradan kurtulma çabası. Kapağı içerden açabilmek için var gücüyle çabalamış, sonunda tarifsiz bir rahatlamayla tabutun kapağını kırmayı başarmıştı. Tabuttan dışarı adımını atmış, bu kez de kendini daha büyük başka bir kutunun içinde bulmuştu. İşte o zaman panik yeniden geri dönmüştü muhtemelen. Çıkışı aramaya başlamıştı. Tutacak, kıracak, çekecek herhangi bir şey bulmak için bütün gücüyle uğraşmıştı. Sonunda acil çıkış kolunu bulmayı başarmış ve kolu çekince kapak açılmıştı.

Tüm bunları gözden geçirdikten sonra Gurney aydınlık odaya geri dönerken her şeyin video kaydında izledikleri ve duyduklarıyla örtüştüğünü düşünüyordu. Elinden geldiğince Tate'in dışarı çıktıktan sonraki hareketlerini taklit edip onun o esnada neler

görmüş olabileceğini anlamaya çalışarak odada şöyle bir gezindi.

"Bu yaptığınızın faydası oldu mu?" diye sordu Peale.

"Kendini bir başkasının yerine koymak genellikle işe yarar. Tate'i ne kadar tanırdınız?"

"Hiç kimse onu gerçekten tanımazdı. Özellikle de ben. Neden sordunuz ki?"

"Aşağı yukarı aynı yaşlardasınız. İkiniz de burada büyümüşsünüz. Belki ilkokulda ya da lisede beraberdiniz?"

Peale küçümser bir tavırla "Sekizinci sınıfın sonuna kadar Dalrymple Day Ortaokulundaydım," dedi. "Billy Tate gibilerine kolay kolay hoşgörü gösterilmeyen bir yerdi orası. Larchfield Koleji talihsiz yönetmeliği gereği biraz daha *kapsayıcı* bir okuldu." *Kapsayıcı* sözcüğünü mide bulandırıcı bir şeyden bahsediyormuş gibi yüzünü ekşiterek söylemişti. "Sanırım Tate'in Larchfield'a girmesinden bir veya iki yıl önce ben mezun olmuştum."

"Yani hiçbir şekilde temasınız olmadı?"

"Tanrı'ya şükür, olmadı."

"Lori Strane'le ilgili ne söyleyebilirsiniz?"

"Evrensel arzuların cisimleşmiş hâliydi desem?"

"Yakın arkadaşı var mıydı?"

"Hayranlık, şehvet ve kıskançlık dolu duyguları tetiklerdi. Bu duyguların arkadaşlık kavramıyla pek de bağdaşmadığı çok açık."

"Kendisinden elli yaş büyük biriyle evlenmesi şok etkisi yarattı mı?"

Peale başını hayır anlamında salladı. "Büyük bir skandalmış gibi algılanmadı. Bir süre dedikodulara malzeme oldu. Arkasından bu konuda müstehcen şakalar yapıldı falan. Ama öyle büyük bir şoka neden olduğunu söyleyemem."

"Neden öyle olmadı?"

"Çünkü Lori'nin o çarpıcı güzelliğinin altında bencil bir kişiliği vardı. Angus Russell'la evliliği de bunun açığa çıkmasını sağlamış oldu."

"İlginç bir gözlem. Selena Curseu'le ilgili ne söyleyebilirsiniz?"

"Düşman başına derim. Eğer bu kadar parası olmasaydı şu ana kadar çoktan tımarhaneyi boylardı." Tavrı bu şakayı daha önce defalarca yaptığı izlenimi veriyordu.

"Anladığım kadarıyla Tate'le ilişkileri varmış."

Peale burnunu çekti. "Bu dedikodu benim de kulağıma geldi."

"İnanmadınız mı?"

"İki asosyal zır delinin uyuşabildiklerini düşünmek hiç de kolay değil."

Gurney geçmekte olan bir kamyonun sesini duydu. Kamyon muhtemelen arka taraftaki otoparkın önündeki caddeden geçmişti. Bu, ona Peale'e söylediklerini hatırlattı: Gürültü yüzünden güvenlik kamerası kayıtlarının bilgisayara aktarılma işlevini kapattım. Peale'e Tate olayının ardından sistemi yeniden devreye sokma zorunluluğu hissettiniz mi diye sordu.

"Bulut sisteminin her şeyi kaydettiğini öğrendiğim için şimdilik böyle bir şeye gerek duymuyorum. Gerçi hâlâ korumam gereken bir işim olduğundan emin değilim ya neyse." Huzursuz bir tavırla iç çekti. "Burada işiniz bitti mi?"

"Şimdilik bu kadar. Sabrınız için teşekkürler."

Peale, otoparka kadar ona eşlik etti. Polis Merkezinin etrafındaki basın araçlarına bakıp "Sakıncası yoksa orada ne olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu.

"Tate ve diğer konularla ilgili basın toplantısı. Şef Morgan yapacak."

"Umarım ne yaptığını biliyordur." Duraksadı. "Bu diğer konular Mary Kane'le ilgili olabilir mi?"

"Mary Kane'le ilgili ne biliyorsunuz?"

"Kasabada öldürüldüğüne dair dedikodular dolaşıyor. Doğru mu bu?"

"Aynı dedikoduyu ben de duydum. Şef muhtemelen bu konuya da girecektir. Haberleri takip edin."

"Ağzınızdan laf almak zor sanırım."

Gurney omuz silkti. "Ben, daha çok bilgi toplamayı tercih ediyorum. Ne kadar bilgi verileceği üsttekilerin işi."

Gurney, Outback'ine binip gözden kaybolunca kadar içeri dönmeyen Peale'in mutsuz bakışları eşliğinde anayola yöneldi.

22

Bastenburg çıkışındaki benzin istasyonunun marketi bu tür yerlerin en kötü örneklerden biri olacak seviyedeydi. Darmadağınık bira ve sigara raflarından, karşısındaki piyango bileti tezgâhına, yandaki defalarca ısıtılmış pizza dilimlerinin sergilendiği dolaba dek her şeyde kırsala has tatsız bir durağanlık hâkimdi.

Gurney buzdolabına bir süre bakıp sonunda haddinden fazla pahalı bir şişe portakal suyunda karar kıldı. Ardından sağına soluna bakınarak atıştırmalık bir şeyler aradı. Ama bu kategoriye girebilecek hiçbir şey bulamayınca tüm iştahı kaçtı. Elinde portakal suyuyla kasaya yöneldi.

Kasanın arkasındaki iri yarı adamın yanakları, gözlerini incecik bir çizgi hâline dönüştürecek kadar şişti. Alt dudağına metal pirsing takmıştı. Tezgâhın üzerinde bir magazin gazetesi vardı.

Gazetenin manşetinde "Piton Kanişi Yuttu," yazıyordu.

Yanındaki sayfadaysa "Çocuk Pornosu Şebekesini Çökerten Polis," başlıklı bir haber yer alıyordu.

Adam başını kaldırıp Gurney'e baktı. "Başka?"

"Bu kadar. Bu arada birkaç blok aşağıdaki binayla ilgili bir bilginiz var mı? Kapısında Tanrı Dostları Kilisesi, yazıyordu."

Adam başını hızla iki yana salladı."Bilmiyorum."

"O kiliseye giden birini tanıyor musunuz?"

Adam başını sallamaya devam etti. "Ben buralı değilim."

"Ben de." Gurney portakal suyunun parasını ödeyip çıktı.

Bastenburg'un son evleri arka camında görünmez olurken portakal suyunun da yarısı bitmiş, kendini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Aklına sürekli Peale'in tahnit odası ve Tate'in yaşadıklarını hayal etmek için yaptıkları geliyordu. Ancak yıldırım çarpmasının tıbbi etkileri konusunda fazla bilgi sahibi olmadığını fark etmişti. İnternette bu konuyla ilgili birçok doküman bulabilirdi. Muhtemelen gereğinden de çok ama biriyle doğrudan konuşmak çok daha iyi olacaktı. Ama kiminle?

Belki bu kişi Fallow olabilirdi ama onun olayları kendi çıkarına göre çarpıtma olasılığı vardı. Patologlar da bu durum için muhtemelen uygun uzman olarak kabul edilemezlerdi. Neticede onların alanı kurtulanlar değil ölen insanlardı. Kendisine doğru bir bakış açısı kazandıracak birini bulmak zorundaydı.

Aklına Rebecca Holdenfield geldi.

Son derece yetkin bir psikoterapist, itibarlı bir akademisyen, nöropsikoloji terminolojisine büyük katkıları dokunmuş bir uzman oluşu, aynı zamanda da neredeyse herkesi tanıyor olması onunla iletişime geçmenin olumlu tarafı olacaktı. Daha önce birkaç vakada Gurney'le gayet iyi bir ekip olmuşlardı. Ama onunla temas kurmanın bir de olumsuz tarafı vardı. Zaman zaman aralarında Gurney'in evliliğini riske sokabilecek türden bir yakınlaşma ihtimali belirirdi. Gerçi Gurney her seferinde kendini geri çekerek böylesi ciddi bir hatadan uzak kalmayı başarmıştı.

Uygun bir yer bulunca hemen sağa çekip telefonunu çıkardı. Numarasını bulup onu aradı.

Kadın telefonu şaşılacak kadar çabuk açtı. "David?"

"Hey, Becca, nasılsın?"

"Her zamanki gibi yoğunum. Senin için ne yapabilirim?" Sesi; alaycı gülümsemesini, zeki gözlerini ve kıvırcık, kumral saçlarını hatırlatmıştı.

"Bana birini tavsiye edebileceğini umuyorum. Biraz garip bir konuda bir uzmana ihtiyacım var. Yıldırım çarpmasından kurtulma ve ölümcül seviyeden hayata geri dönme konularında."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Uzun hikâye. Ayrıntıları sana mı anlatayım yoksa bulacağın uzmana mı?"

"O uzman muhtemelen ben olacağım."

"Sen mi? Böyle bir alanda bilgi sahibi olduğunu hiç..."

"Uzun dönemli bir terapi hastam vardı. Yıldırım çarpmıştı ona da. Çok şaşırtıcı etkiler gözlemlemiştim. Ayrıca şok kaynaklı komadan mucizevi şekilde geri dönen birkaç vakaya tanık oldum. Ama istersen sana başka birini de bulabilirim..."

"Gerek yok. Eğer zamanın varsa neden böyle bir şey istediğimi hemen anlatayım sana."

Tate'in çatıdan düşüşünden başlayıp tahnit odasında kendine gelişini, onun, Russell, Kane ve Mason cinayetlerindeki varlığına dair kanıtları anlatıp tüm olup bitenin genel bir özetini geçti.

"Etkileyici," dedi Holdenfield kısa bir sessizliğin ardından. "Peki, sen ne öğrenmek istiyorsun?"

"İlk olarak herhangi bir yıldırım çarpması olayından kurtulma oranı ne kadar yüksektir?"

"Bir hayli yüksek."

"En ufak bir zarar görmeden mi?"

"Böyle bir şey söylemedim. Bazı durumlarda çok büyük, kalıcı hasar oluşurken bazen de yüzeysel bazı yaralarla kurtulanlar olur. Kaslarda, sinir sisteminde basit veya tuhaf birtakım etkiler gözlemlenebilir."

"Tuhaf?"

"Mesela yepyeni bir yeteneğe sahip olmak gibi. Daha önce böyle bir yeteneği yokken birden müthiş bir müzik kulağına sahip olmak, hesap yeteneğinde büyük gelişme göstermek, renklere karşı hassaslaşma gibi. Tabii sinirsel yapıdaki bu tür değişiklikler çok nadirdir. Kişilik değişiklikleri de gözlemlenebilir.

Mesela şiddet eğilimleri artabilir. Ama bu da çok nadirdir. Çeşitli fonksiyon kayıplarına yol açan beyin hasarları en çok gözlenen olgulardır. Beyin elektrokimyasal bir organdır. Büyük voltaj dalgalanmaları beyinde hasara yol açabilir."

"Tamam. İkinci soru. Bir doktorun, canlı bir insanın ölü olduğuna karar vermesine ne sebep olur? Morglarda hayata dönen cesetlerle ilgili bir dolu hikâye okudum. Böyle şeyler oluyor, biliyorum. Ama neden?"

"Senin anlattığın durumda, şahsın yıldırımın yüksek voltajının etkisi ve ardından yüksekten düşme sonucu solunum ve kalp fonksiyonlarının geçici olarak durmasına yol açan derin bir şok durumuna girmiş olması muhtemel. Ayrıca doktoru etkileyen başka şeyler de olabilir. Çok yorgundur mesela. Muayene sırasında dikkatini dağıtacak çevresel faktörler vardır. Ya da kimyasal bir maddenin etkisinde olabilir. Bu da mümkün. Tabii bir de beklenti faktörü var."

"Bir daha söylesene?"

"Beklenti. Travmanın ciddiyeti ve ölümcül görünümü doktorun yargısını şekillendirebilir. Beklenti etkisinin zihnin fiziksel verileri yorumlama sürecini etkilediğini gösteren araştırmalar var."

"Bu söylediklerin çok faydalı oldu. En azından olup bitenleri mantıklı bir bağlama oturtuyor."

Rebecca güldü. "Bunu sevdim. Terapi uygulamalarımın yeni sloganı bu olabilir."

"Kalbimde mantığa hep yer ayırmışımdır. Bu arada sen nasılsın?"

"Gelişiyorum, öğreniyorum, koşturuyorum. Ucu ucuna da olsa her şeye yetişmeye çalışıyorum. Sen neler yapıyorsun? Akademide ders veriyorsun sanıyordum. Meğer yürüyen ölülerin peşinde koşuyormuşsun."

"İkisini de yapıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Yoğunluk iyidir. Yeri gelmişken bir sonraki randevuma hazırlanmam gerek. Görüştüğümüze sevindim, David. Kendine iyi bak."

Portakal suyu şişesinin kapağını bir kez daha açıp kalanı bitirdikten sonra yeniden eve doğru yola koyuldu. Kaderlerine terk edilmiş, her yanı yabani otların sardığı arazilerin yerini sürülmüş tarlalara bıraktığı bölgeye, güneşin bir başka parıldadığı güneye doğru gidiyordu. Batı ufkundaki yoğun bulut örtüsünün arasından süzülen batan güneşin ışığı, kasvetli gökyüzüyle zıt, bambaşka bir görünüm yaratmıştı. Canlı, umut verici güneş ışığıyla kasvetli gökyüzünün oluşturduğu iç içe geçmiş iki farklı dünya izleniminin üzerinde yarattığı etki çalan telefonuyla kesikti. Ekranda Slovak'ın adı vardı.

"Ne oldu, Brad?"

"İyi haber, adli tıp laboratuvarı Mary Kane'in telefonunu açmayı başardı. Kötü haber bunun hiçbir faydası olmadı. Kimseyi aramamış, neredeyse hiç kimse tarafından da aranmamış. Öldüğü hafta sadece iki sesli mesajı var. Numaraları tespit ettik. Biri Virginia'dan; yatalak, emekli bir kütüphaneciye ait. Diğeri de ona arabasını alabileceğini haber vermek için arayan Bastenburg, Kia servisinin numarası."

"Metin mesajı?"

"İki tane. Kuş gözlemciliği kulübü gibi bir yerden."

"Mesajları saklamış mı?"

"Evet. Birinde üyeliğin yenilenmesi hatırlatılıyor. Diğeri de farklı baykuş sesleri dinlenebilen bir web sitesiyle ilgili. Bunlar baykuşları seslerinden ayırt edebilen insanlar. Muhtemelen gecenin bir yarısı verandada ne yaptığının açıklaması bu olabilir, değil mi?"

"Öyle görünüyor."

"Kısacası yanlış zamanda, yanlış yerde bulunan yaşlı bir kadınmış."

Gurney bir şey söylemedi.

"Yani özet olarak telefonundan hiçbir yere varamadık. Üzgünüm."

"Soruşturmalarda çok sayıda çıkmaz sokakla karşılaşılır, Brad. Bu, işin doğasında var. Basın toplantısı nasıl gidiyor?"

"Toplantı salonu tıklım tıklım dolu. Emniyettekiler basın mensuplarıyla malzemeleri için ayrı bir oda daha ayarlamak zorunda kaldılar. Şefin bu kadar büyük bir katılım beklediğini hiç sanmıyorum. Aslında buna hazırlıklı olmalıydı. Öldüğü düşünülen biri tabutundan çıkıp boğaz kesmeye başlarsa basın olayın üzerine atlamasın da ne yapsın?"

Eve ulaşmak üzereyken hâlâ Slovak'ın olayla ilgili söylediklerini düşünüyordu. Tam o sırada Morgan aradı.

"Selam, Dave. Televizyonu açma imkânın var mı bilemiyorum ama belki sonra haber sitelerine bakarsın. Özellikle de RAM HABER'i izle."

"Neye bakmam gerek?"

"Açıklamamı bitirdikten sonra sorular geldi. Konuyu işleme tarzından hiç hoşlanmadığım RAM muhabiri, Kelly Tremain çok soru sordu. Yazdıklarını dikkatle gözden geçireceğim ama senin de görüşlerini almak isterim."

"Tabii ki."

"Cep numaram sende var. Ayrıca yarın saat tam onda kasaba yönetiminin toplantısı var. Çok endişeliler ve mümkün olduğunca ayrıntılı bir açıklama yapmamızı istiyorlar."

"İlginç olacak gibi."

"Daha çok kâbus gibi."

"Yapma, Mike. Linda Mason'un cesedinin kepçeye asılmış oluşu bir kâbustu. Yarınki toplantı o kategoride olamaz."

Morgan'ın iç çektiğini duydu.

23

Gurney ambarı geçip yokuşu çıkmaya başladığında saat neredeyse sekiz buçuk olmuştu. Akşam karanlığı yerini geceye bırakmak üzereydi. Outback'ini kapının önüne park ederken yetersiz ışıkta tavuk kümesine bitişik, geniş bir alana tahta kazıklar yerleştirilip aralarına tel çekildiğini gördü.

Daha yakından bakmak için arabadan indi. Aşağı yukarı üç metreye altı metrelik bir alan çevrelenmişti. Muhtemelen lama barınağı boyutunda, diye geçirdi içinden hoşnutsuzca.

Eve girdiğinde içerideki sessizlikten Madeleine'in dışarıda olduğunu anladı. Buzdolabının kapağında bir not vardı.

Eğer hâlâ bir şeyler yemediysen dolapta kuşkonmaz var. Tezgâha da çözülmesi için karides koydum. Pilav tenceresinin yanında da bir kutu farro pirinci var. Saat ona kadar dönmüş olurum.

Öptüm.

Not Gurney'i gülümsetti. Madeleine, hayatındaki düzenin devamı için her zaman elinden geleni yapıyordu.

Banyoya gidip elini yüzünü yıkadı. Ayakkabılarını çıkartıp en sevdiği terliklerini giydi. Arabada tutulan kaslarını gevşetmek için kısa bir süre açma, germe hareketleri yapıp yeniden mutfağa döndü.

Kutunun üzerindeki tarifi okuduktan sonra pilav tenceresine pirinç, su, tereyağı ve tuz koyup altını yaktı. Karidesleri ayıklayıp bir avuç kuşkonmaz sapıyla birlikte bir kâseye koydu ve mikrodalga fırına attı. Sonra çalışma odasına geçip dizüstü bilgisayarını açtı.

RAM Haber web sitesinin canlı yayın bölümüne girdiğinde saat 21.01'di.

Gurney'i grafik animasyonlarla süslü bir açılış ekranı karşıladı. Arka plandaki kulak tırmalayıcı müzik eşliğinde yazılar ekranda kayarak akmaya başladı.

RAM FLAŞ HABER...
TÜYLER ÜRPERTİCİ CİNAYET ÇILGINLIĞI
ŞEYTANİ ZEKÂYA SAHİP KATİL ÖLÜMDEN GERİ Mİ DÖNDÜ?

Harfler parçalara ayrılıp ekrandan çıkarken yerlerini aynı animasyonla farklı harfler aldı.

KÜÇÜK KASABA DEHŞET İÇİNDE
YILDIRIM ÇARPAN ADAM TABUTUNDAN ÇIKIP
KURBANLARININ BOĞAZLARINI KESMEYE BAŞLADI

Bu harfler uçuşarak kaybolurken ekranda RAM Haber'in' kırmızı-beyaz-mavi logosu altında bir haber masası belirdi. Kameranın profilden çektiği şık bir sunucu, endişeli bir yüz ifadesiyle elindeki haber metnini inceliyordu. Gurney, sansasyonel haberlere meraklı RAM'ın sunucusunu White River cinayetlerinden hatırlıyordu. O dönem bu sunucunun ortağı, vakayla ilgili haber yaptığı esnada ürpertici bir gelişme yüzünden canlı yayında büyük bir şok yaşayan Stacey Kilbrick'ti.

Kamera yaklaşırken o da elindeki kâğıdı indirdi, başını kaldırıp görüntüsüne tezat oluşturan son derece ince bir sesle konuşmaya başladı.

"İyi akşamlar, ben Rory Kronck. Bu gece sizlere New York kırsalında, bir zamanlar sessiz, sakin bir kasaba olan Larchfield'taki dehşet verici olayları konu alacağımız çok çarpıcı haberlerimiz var. Muhabirimiz Kelly Treiman şu an orada. Birazdan onunla canlı bağlantı kuracağız. Ama önce bu akıl almaz olay nedir onu görelim."

Yavaşça kameraya doğru döndü. "Öykümüz fırtınalı bir gecede –büyücülüğe olan ilgisiyle tanınan– Billy Tate'in kasaba kilisesinin çatısına çıkmasıyla başlıyor. Spreyle çan kulesine şeytan sembolü çizmeye çalışırken yıldırım çarpıyor ve çatıdan düşüyor. Bölge adli tabibinin verdiği rapora göre de anında can veriyor. Cenazesi yakınlardaki morga kaldırılıyor. Yakın bir akrabası garip bir saatte, sabaha karşı gelip defin işlemiyle ilgili bir karar verilinceye kadar cenazenin kapalı tabutta bekletilmesini istiyor. Kapalı ve kilitli tabut bütün gün kalacağı saklama bölmesine yerleştiriliyor."

Kronck anlattıklarının etkisini artırmak için bir anlığına duraksadıktan sonra sözlerini sürdürdü. "Ama o gece ilerleyen saatlerde çok garip bir olay meydana geliyor ve Billy Tate hayata geri dönüyor. RAM Haber olarak Peale'in Cenaze Evindeki güvenlik kayıtlarına ulaşmayı başardık. Az sonra Billy Tate'in kapalı tabuttan çıkmaya çalışırken çıkardığı sesleri duyacaksınız. Bu arada bir uyarıda bulunayım. Eğer klostrofobik bir durumunuz varsa bu görüntüler sizin için bir hayli rahatsız edici olabilir."

Morg videosu önemli anları yansıtacak şekilde yeniden düzenlenmişti. Bölmeden gelen boğuk seslerle başlayan, tahnit odasına girip sarsak hareketlerle içeride gezinen kapüşonlu, korkutucu görünümlü şahsın neşterlerin bulunduğu cam muhafazayı kırmasıyla devam eden görüntüler arka kapıdan çıkıp gitmesiyle sona erdi.

Gurney, RAM'ın bu video kaydına nasıl ulaştığını, bu görüntüleri basına kimin sızdırmış olabileceğini çok merak ediyordu. Ama bu düşünceleri Kronck'un yeni yorumlarıyla bölündü.

"Bu görüntüleri şu an ikinci kez izlerken bile tüylerim ürperdi açıkçası. Özellikle de sonunda, Tate'in korkunç cinayet serisine başlamak için gecenin karanlığına adım attığı o an tıpkı bir korku filminden alınmış bir sahne gibiydi. Ama tek fark bu gerçekti. Trajik, korkutucu bir gerçek." İnsanoğlunun nasıl bu kadar yozlaşmış olduğuna akıl sır erdiremediğini başını sallayarak belirtti.

"Evet," dedi aniden ses tonunu değiştirerek. "Şimdi diğer görüntümüze geçelim. Larchfield polis şefinin düzenlediği basın toplantısını izleyelim."

Görüntü, Polis Merkezi konuşmacı kürsüsündeki Morgan'la başlıyordu. Üniformasını giymiş, altın sarısı şef yıldızını yakasına takmış, her iki elindeki kâğıtlarla basının karşısına geçmişti. Gerginliği yüzünden okunuyordu. Dinleyici bölümünde tek bir boş yer yoktu.

Son derece resmi bir üslupla elindeki metni okumaya başladı. "Larchfield Emniyeti şu an üç cinayetin soruşturmasını yürütmektedir. Yetmiş sekiz yaşındaki Angus Russell, yetmiş yaşındaki Mary Kane ve elli bir yaşındaki Linda Mason. Bu üç cinayetin şüphelisi olarak görülen yirmi yedi yaşındaki William Billy Tate için yakalama kararı çıkartıldı. Başta Tate'in garip bir kaza neticesinde öldüğü sanılmıştı ancak yeni kanıtlar onun bu kazadan kurtulmuş olabileceğini gösteriyor."

Morgan başını kâğıtlardan kaldırdı. "Tate'in nerede olduğuna dair bilgisi olanların derhâl bizimle iletişime geçmesi gerekmektedir. Web sitemize sadece bu konuyla ilgili bir telefon numarası eklenmiştir. Adresimiz larchfieldpdhq.net. Önemli bir uyarıda bulunmak isterim. Bunların sözle anlatılamayacak kadar iğrenç cinayetler olduğu akıldan çıkartılmamalı, aradığımız şahsın son derece tehlikeli olduğu ve her ne koşulda olursa olsun yanına yaklaşılmaması gerektiği asla unutulmamalıdır. Eğer onu görürseniz ya da nerede olduğunu biliyorsanız hemen bizi arayın. Teşekkürler."

Eller kalktı. Aynı anda konuşanların sesleri işitildi. Keskin bir kadın sesi diğerlerini bastırdı. "Adli tabip yaptığı bu hatayı nasıl izah ediyor?"

Morgan otobüs kullanan biri misali dikkatli ve yavaş hareketlerle kadına döndü. "Şu an için varsayımlar üzerine herhangi bir yorum yapmayacağım."

"Peki ya aranan şahsın ensest geçmişiyle ilgili iddialara ne diyeceksiniz? Bu konunun cinayetlerle bir ilgisi olabilir mi?"

RAM'a morgdaki video kaydının yanı sıra olayla ilgili tüm detayların da verildiği ortadaydı. Morgan bu soruya gözüne far tutulmuş tavşan bakışıyla karşılık verdiği anda RAM yönetmeni görüntüyü dondurdu. Şefin bu görüntüsü arka planda sabitlenirken haber sunucusu yeniden ekranda belirdi.

"Gerçekten polis şefi için çok zor bir durum," dedi Kronck yapmacık gülümseyişiyle. "Bu araştırmacı sorular muhabirimiz Kelly Tremain'dendi. Tebrikler Kelly! Şimdi canlı yayında Larchfield'a bağlanalım. Muhabirimiz şu an, Billy Tate'in öldüğü zannedilen yerde. Kelly tartışmacılıktaki ustalığıyla ünlenmiş mahalli bir vaizle görüşecek."

Ekranda Aziz Giles Kilisesinin önündeki caddenin görüntüsü belirdi. Elinde mikronuyla otuz küsur yaşlarında, kırmızı ceketli sarışın bir kadın, ellili yaşların sonunda, kısa boylu, atletik yapılı bir adamın yanındaydı. Adam kır saçlarını iyice geriye taramıştı. Kurnaz bakışlarıyla gülümseyişinden dalkavukluğa bir hayli yatkın olduğu izlenimi veriyordu. Sokak lambasının ışığında arka plandaki kilise belli belirsiz seçiliyordu. Kadın endişeli bir yüzle kameraya bakıp mikrofonu biraz daha kaldırdı.

"Şu an hafta başında Billy Tate'in yıldırım çarpması sonucu çatısından düştüğü ve sonrasında da görevli adli tabibin olay mahallinde ölüm raporu verdiği kilisenin hemen önündeyim. Tam karşımda, bu güzel kasabanın meydanının diğer tarafında, Tate'in kilitli tabutundan çıkıp gecenin karanlığına karıştığı Peale'in Cenaze Evi yer alıyor. O zamandan beri üç Larchfield sakini öldürüldü. Ve bazılarının gerçekten ölümden geri döndüğünü söylediği bir genç adam baş şüpheli olarak ilan edildi. Yanımda komşu Bastenburg kasabasındaki Tanrı Dostları Kilisesinin rahibi, Muhterem Silas Gant var."

Ona döndü. "Kısa bir süre içinde buraya kadar geldiğiniz için çok teşekkürler. Hemen konuya girelim. Hepimiz duyduklarımıza inanmakta büyük güçlük çekiyoruz. Üstelik resmi makamlar da hâlen ne bir şeyi onaylamış ne de bütünüyle inkâr etmiş du-

rumda. Sizin suç oranı sözde sıfır olan bu kasabada yaşananlarla ilgili bir fikriniz var mı?" Mikrofonu ona doğru tuttu.

"Var, Kelly. Kesinlikle var. Ama öncelikle bana RAM Haber gibi güvenilir bir yayın organında konuşma fırsatı verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Etrafı düşmanlarla sarılı bu toplumda sizin gibi haklıyı haksızı ayıran çok az medya kuruluşu kaldı."

Kelly Tremain gururlu bir ifadeyle başını hafifçe salladı.

Peder Gant sözlerini sürdürdü. "Yetkililerin bu durumu açıklamıyor oluşunun basit bir nedeni var. Çünkü bunu yapamazlar. Olup bitenler onların kavrama kabiliyetlerini aşıyor, şaşkınlıklarından elleri kolları bağlanmış hâldeler. Oysa tüm bunlar tam da tahmin ettiğim gelişmeler. Şeytan bu topraklarda cirit atıyor. Bunu mecazi olarak söylüyor değilim. Gerçek şeytandan, cehennemden iyiliğe, doğruluğa karşı savaşmaya gelen şeytandan bahsediyorum. Kelly sen de ben de dünyaya bu şekilde bakmanın ana akım medyada popüler olmadığını çok iyi biliyoruz. Medya yalanlarla, sahte tanrılarla dolu. Medya şeytanın utanma nedir bilmeyen sesine dönüşmüş, onun kölesi olmuş durumda. Şeytan cehennemdeyken belki bizim erişemeyeceğimiz kadar uzaktaydı ama şimdi bu dünyada. Etiyle, kanıyla burada. Ve doğruluğun ordusu onun tek hedefi. Bu kazanmak zorunda olduğumuz bir savaş. Silahlıyız ve onunla savaşa hazırız. Doğruluğun müdafaasında silahlarına sarılıp saflarımızda yerlerini almak isteyecek tüm yetkililerin de başımızın üstünde yeri var."

Tremain'in az önceki onaylayıcı gülümsemesi şimdi hafif bir kararsızlık ifadesine dönüşmüştü. "Peder, kararlılığınızın etkileyici olduğunu söylemeliyim. Bir şey sormama izin verin. Billy Tate'i tarif ettiğiniz şeytanın bir parçası olarak mı görüyorsunuz?"

"Kelly, Tate öldü. Şu an bulunduğumuz yerde hayatını kaybetti. Ensest ilişki yumağındaki o çocuk zamanla korkunç bir adama, bir büyücü çırağına dönüşmüştü. Ama şimdi öldü, gitti."

Tremain'in ağzı açık kalmış az önceki kararsızlık ifadesi yerini şaşkınlığa bırakmıştı. "Elimizde video kaydı var. Bu kayıtta Tate'in..."

Gant sözünü kesti. "Dirilen, kapüşonlu biri görünüyor o görüntülerde. Ama o Billy Tate değil! Siz şeytanın görüntüsünü izlediniz! Şeytan artık Larchfield sokaklarında geziyor. Karanlıklara gizlenip iyiliği, güzelliği, doğruluğu katlediyor. Ama bizler onu bulup yok edeceğiz! Saklandığı yeri başına yıkıp iş birlikçileriyle birlikte ortadan kaldıracağız onu. Hesap günü bizleri bekliyor. Tanrı Dostları Kilisesi şeytana yardım edenlerden de intikam alacak. İyiliğe karşı yapılan bu saldırı yanıtsız bırakılmayacak. Saflarımız hazır. Herkesi bu saflarda birlikte savaşmaya çağırıyoruz. Şu andan itibaren yanımızda olmayan herkesi karşımızda sayacağız."

Tremain kameraya döndü. "Larchfield'ta canlı yayında, Tanrı Dostları Kilisesi kurucusu Muhterem Peder Silas Gant'la birlikteydik. Yeniden sendeyiz, Rory."

Yeniden stüdyoya bağlandılar. Kronck yüzünde şiddetli bir fırtınaya tanık olmuş birine has ifadeyle koltuğuna yaslanmıştı. Seyrek saçlı, esmer tenli, kalın gözlüklü bir adam yanında oturuyordu.

"Vay canına," dedi Kronck. "Çok zor konular bunlar. Şimdi, yıldırım çarpmasının garip etkileriyle başlayan bu şok edici öyküye başka bir açıdan bakalım. Stüdyomuzda kanalımızın tıbbi danışmanıyla birlikteyiz. Hoş geldiniz, Doktor Lou."

"Teşekkürler, Rory. Sizlerle olmak çok güzel."

"Hepimiz yıldırım çarpmalarının ölüm dâhil çok korkunç sonuçları olduğunu biliriz. Ama bazı olaylarda çok kafa karıştırıcı birtakım etkiler görüldüğünü de duyduk."

"Kesinlikle, öyle, Rory. Bu konuda çok az örnek var ama gerçekten her biri inanılmaz öyküler. Çok yüksek miktarda voltaj söz konusu burada. Yüz, iki yüz, üç yüz kilovolt gibi. Bu, beyin kimyasını tümüyle değiştirebilir."

"Olumlu anlamda mı? Olumsuz anlamda mı?"

"Her ikisi de olası. Bu, yazı tura atmak gibi bir şey."

Kronck koltuğunu yavaşça doktora çevirdi. "Yani, yıldırıma maruz kalan bir şahsın beyninde, üstelik de öncesinde biraz dengesiz bir kişiliğe sahipse onu katile çevirecek birtakım değişimler olması mümkün mü diyorsunuz?"

"Böyle söylenebilir, Rory. Beynin öldürücü seviyede elektrik akımına maruz kalması her türlü sonuca açıktır."

"İnanılmaz! Programımıza katıldığınız için çok teşekkür ederiz, Doktor Lou. Sizden her seferinde çok şey öğreniyoruz."

Kronck kameraya döndü. "Kısa bir aradan sonra bu inanılmaz olayı tartışmayı sürdüreceğiz. Bizden ayrılmayın."

"Aklını mı kaçırmış bu?"

Madeleine'in sesini duyunca birden irkildi. Ekrandan başını kaldırıp baktığında Madeleine'in kapıda durduğunu gördü. "Geldiğini duymadım."

"Ne izliyorsun?"

"Üzerinde çalıştığım olayla ilgili bir haber."

"Şaka yapıyorsun."

"Keşke."

Madeleine gelip yanındaki sandalyeye oturdu. Tam bir tezgâhtar ağzıyla sınırlarımızın zayıfladığı, polisimizin saldırı altında olduğu, şiddet suçlarının sokaklarımızı sardığı bugünlerde tedbir almak zorundayız, sözleriyle insanları etkileyip, ev güvenlik sitemleri tanıtımı yapan adamı sessizce izlemeye koyuldu. Sadece bir telefonla gelip sistemi kuruyorlardı.

"İğrenç," dedi Madeleine.

Reklamlar bitince Kronck yeniden ekranda belirdi. Etkileyici görünüşüyle zıt olan tiz sesiyle konuşmaya başladı. "Larchfied'taki bu kötü olaylar RAM'da izlediğiniz *Sebepsiz Suçlar,* programının araştırmacı sunucusu Karl Kasak'ın çok ilgisini çekti. Bildiğiniz gibi kendisi programında tuhaf, paranormal, açıklanamaz olayların izini sürüyor. Karl şu an Larchfield'a git-

mek üzere yolda. Dilerseniz, bu sabah yola çıkmadan önce kendisiyle yaptığımız görüşmeyi izleyelim."

Ekranda, garajın önünde, kapısı açık bir otomobilin yanında duran bir adamın görüntüsü belirdi. Sık, siyah saçlarını küçük alnı ortaya çıkacak kadar geriye taramıştı. Gözlerine son derece kararlı bakışlar hâkimdi. Safari montunun kollarını çok enerjik olduğu izlenimi verecek şekilde yukarı kıvırmıştı. Kamera yaklaşırken konuşmaya başladı.

"Ben Karl Kasak. Şu an, insanların bir ölünün dirildiğini iddia ettiği ve bu ölünün korkunç cinayetlerin baş şüphelisi olarak arandığı, New York kırsalındaki küçük bir kasabaya gitmek için yola çıkmak üzereyim. Ölü biri yaşama geri dönebilir mi? Bir ölü cinayet işleyebilir mi? İşte bu sorulara yanıt arayacağız. Şaşırtıcı yanıtlar için *Sebepsiz Suçlar'ın* yeni bölümünü sakın kaçırmayın."

Madeleine hayretle "Çok saçma. Bu mu senin ilgilendiğin olay?" diye sordu.

"Evet."

"Gerçekten de cinayet işleyen birinin canlı mı, ölü mü olduğuna dair tartışmalar mı var?"

"Bu tartışmalar izlenme oranını arttırıyor. Özellikle de saçma sapan olanlar. Aslında adli tabibin yanılmış olması yapılabilecek en basit açıklama. İşin arkasında acayip şeyler yok, sadece önemli bir hata yapmış hepsi bu."

"Ben hâlâ anlayamadım. Şüphelinin tabutunu kırıp çıktığını söylediler. Yani bu sadece adli tabibin suçu olamaz, değil mi? Morg görevlisi de hatalı."

"Öyle görünüyor."

"Kalp ve ciğer fonksiyonlarını, beyin aktivitesini kontrol etmedikleri gibi sonrasında morarma, ölüm sonrası uzuvlarda katılaşma gibi belirtilerin oluşup oluşmadığına da mı dikkat etmemişler?"

"Olay şiddetli bir fırtına sırasında meydana gelmiş. Adama yıldırım çarpmış, çatıdan düşmüş. Hemen ardından yapılan mua-

yenede nabız ve solunum yokluğu tespit edilmiş. Kalbe defalarca şok verilmiş ama sonuç alınamamış. Tam tersine bu çaba kan kaybının daha da artmasına yol açtığı için durdurulmuş. Boynu ve göğüs kemikleri kırılmış izlenimi veriyormuş. Tüm çabalara rağmen geri döndürme işleminden sonuç alınamamış. Aynı zamanda adli tabip de olan kasaba doktoru, hayati fonksiyonların olmadığı, kalbi yeniden çalıştırma işleminin sonuçsuz kaldığı, tüm bunlara ek olarak da şahsın yerdeki konumu göz önüne alınarak, düşme sonucu organların işlevlerini yitirdiği bulgularından yola çıkıp ölüm kararını vermiş."

"Peki ya morgda?"

"Cenaze evinin sahibi cenazeyi talimatları beklemek üzere geçici bölmeye yerleştirdiğini iddia ediyor. Şahsın kıyafetleri hiç çıkartılmadığı için de ölüme bağlı morarma olup olmadığı tespit edilememiş. Katılaşmaya gelince cenaze morga ilk getirildiğinde böyle bir şey elbette mümkün değildi. Yedi saat sonra tabuta aktarılırken de fark edilmemiş. Bölmenin soğutma sistemi yüzünden süreç henüz başlamamış olabilir elbette."

"Ama bu şahıs aslında yaşıyordu değil mi? Yıldırım çarpması kaynaklı komaya girmişti ama yaşıyordu?"

"Yani öyle gibi. Hareketlenip morgdan çıktığını gösteren video kaydı var. Dahası aynı gecenin ilerleyen saatlerinde başka yerlerde olduğuna dair kanıtlara da sahibiz."

"Daha önce bir adli tabibin böyle bir hata yaptığını hiç duymamıştım. Bir sorunu falan mı varmış acaba?"

"Bu olasılık cenaze evinin sahibi tarafından da dile getirildi. Bize adli tabipten alkol kokusu geldiğini söyledi. Bu ciddi bir suçlama elbette. Ve adli tabip bunu son derece sert bir dille yalanladı. Şu an için kimin doğruyu söylediğinin ispatı mümkün değil."

"Tespit edilebilseydi birçok soru yanıtlanmış olurdu aslında."

"Belki ama katili yakalamamızı kolaylaştırmazdı. RAM Haber'in çılgınlıklarının da bize bir faydası olmayacağı çok açık.

Onlar yüzünden tırmığını kapan çiftçi, zombi avlamak için yollara düşecek bu gidişle."

Madeleine'in yüzü asıldı. "Bu hiç komik değil. Çiftçilerin günümüzde suikast silahları var artık."

24

Gurney'in gece uyuma girişimleri her seferinde kesintiye uğradı. Önce yatak odası pencerelerini sallayacak kadar sert esen rüzgâr sonrasında da boşalan yağmur uykuya dalmasına bir türlü izin vermedi. Şafağın sökmesine yakın biraz dalabildi. Ama bu kez de fırtınanın sesleri eşliğinde karmakarışık rüyalarla cebelleşmek zorunda kaldı. Zaten çok kısa bir süre sonra da telefonunun alarmıyla sıçrayarak uyandı.

Duş aldı, giyindi, kendine hızlıca bir kahve yaptı. Gitmeden önce Madeleine'e not yazmaya hazırlanıyordu ki karısı pijamalarıyla mutfağa geldi.

"O korkunç yere geri mi dönüyorsun?"

"Önce Abelard's'ta Jack Hardwick'le buluşacağım. Eyalet emniyetinde çalıştığı dönemden Larchfield'la ilgili bilgi sahibi."

Madeleine kahve makinesini kahvaltı için özel çekilmiş kahveyle doldurup altına en sevdiği kupasını yerleştirdi. "Winkler çiftiyle yiyeceğimiz yemeği yarın akşama aldım. Olur mu?"

"Yarın olur."

Madeleine kupasına damlamaya başlayan kahveye bir süre baktı. Sonra "Tel çektiğim yeri gördün mü, hiçbir şey söylemedin de?" dedi.

Ardından Gurney'in yanıtını beklemeye koyuldu.

"Ah, evet. Kümesin yanına yer yapmışsın. Soracaktım da fırsat olmadı."

"Ek yapıyorum."

"Sen?"

"Belli ki sen çok yoğunsun. Habitat'ta gönüllü olarak çalışırken öğrendiklerim yeter sanıyorum."

"Bu yaptığın ek... tam olarak ne için?"

"Her şey olabilir. Belki sadece biraz daha fazla tavuk için. İlginç bir uğraş olmaz mı?"

Gurney eski duvar saatine baktı. Hardwick'le randevusuna geç kalmamak için hemen çıkması gerekiyordu. Bu yüzden de inşaatla ilgili daha fazla şey sorma isteğini bastırdı. Madeleine'e sarılıp öptükten sonra arabasına yöneldi.

Bir zamanlar küçük Dillweed kasabasındaki eski bir market olan Abelard's son birkaç yıl içinde buraya Brooklyn'den taşınan Marika'nın çabalarıyla bir hayli iddialı, şık bir kafeye dönüşmüştü. Konservelerle, baharatlı patates cipsleriyle, tanınmamış markaların iki litrelik kola şişeleriyle dolu tozlu raflar; yerlerini ithal makarnalara, fırından taze çıkmış poğaçalara, şaşırtıcı derecede çok seçenek sunan içecek menülerine bırakmıştı. Abelard's giderek hafta sonu tatilcilerinin bu bölgedeki favori kahvaltı mekânı olma yolunda ilerliyordu.

Otoparktaki 1970 Pontiac GTO marka araç Hardwick'in çoktan geldiğinin işaretiydi. Elli senelik, her yanı dökülen, büyüklüğüyle biraz da ürkütücü görünen arabasını son model BMWlerin, Audilerin arasına park etmişti.

Hardwick arka taraftaki küçük bir masaya geçmişti. Dik ve masmavi saçları, geniş yakalı bluzu, daracık şortuyla bir bakanın bir daha baktığı Marika tezgahta espresso makinesinin başındaydı. Saç ve sakal tıraşlarını lüks kuaförlerde yaptırdıkları ilk bakışta anlaşılan şık adamların oturduğu masaların arasından geçerek Hardwick'e doğru yöneldi.

Onu neredeyse bir yıldır görmemişti ama Hardwick hep aynı görünürdü. İri ve kaslı bir vücut, siyah tişört, siyah kot pantolon, asık bir yüz, Alaska kızak köpeklerini akla getiren ürkütücü açık mavi gözler. Ve de her zamanki tavırlar.

"Gurney, acayip etkilendim yahu! Bir zamanlar NYPD cinayet masasının yıldızıydın. Şimdiyse kasabalılara kıçlarını nasıl sileceklerini öğretiyorsun ha? Bu da yetmiyormuş gibi şimdi bir de zombi avına çıkmışsın galiba. Ağzım açık kaldı hakikatten."

Gurney karşısına oturdu. "Merhaba, Jack."

"Larchfield karışmış ha? Duyduğuma göre orada herkes kafayı sıyırmış galiba."

"Eğlenceli haber bültenlerine mi merak sardın?"

"Eğlenceli mi? Zırvalık desek? Şeytana tapan bir ahmağın kafasına yıldırım düşmüş. Sonra dirilmiş ve gidip biri İskoç pisliği Angus olmak üzere üç kişiyi öldürmüş. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Olayın çok tuhaf yanları var."

Hardwick kolaylıkla bir köpek havlamasıyla karıştırılabilecek sesiyle kahkaha patlattı. Şık giyimli adamalardan biri, bir an için irkilip arkasına baktı.

"Senin polis şefinin basın toplantısını izledim. Yetkili kurumların birbirine girdiği Piggert vakasında karşılaştığım gergin herife çok benziyor. O mu yoksa?"

"Evet."

"Dudaklarını kemirip duran o tipi Larchfield'ın polis şefi mi yapmışlar?"

"Evet."

"Nasıl olmuş o saçmalık?"

"Uzun hikâye. Hepsini de bilmiyorum zaten."

"Peki, bu boka sen nasıl bulaştın?"

" O da başka bir hikâye."

"Bak bu hikâyeyi dinlemek isterim ama."

"Önce bir kahve içmem lazım." Şık giyimli beylere kapuçinoya benzer bir içecek servisi yapan Marika'yla göz göze gelmeye çalıştı.

Kadın tüm yüzüne yayılan gülümseyişle "Double espresso mu?" diye sordu.

"Hafızan süper. Uzun zaman oldu."

"Çok uzun." Öğütülmesi için gidip makineye kahve çekirdeklerini koydu.

Hardwick buz gibi gülümsemesiyle Gurney'e bakıp "Eee, dökül hadi," dedi. "Larchfield'ta ne bok yiyorsun?"

"Morgan aradı beni. Teşkilattan atıldığından beri hiç görüşmemiştik."

"Niye atıldı ki?"

"Yanlış kadınlar, yanlış yerler, yanlış olan her şey."

"Hiç şaşırmadım. Piggert belasıyla boğuştuğumuz dönemden onu yüzündeki yaralanmış küçük çocuk ifadesinden hatırlıyorum. Bazı kadınlar o ifadeye bayılır."

"Meğer işten atıldıktan sonra dört ayağı üzerine düşmüş. Biri onu Angus Russell'la tanıştırmış. Russell da onu Larchfield'daki bir kolejin güvenlik müdürü olarak işe almış. Bir yıl sonrasında da polis şefliğine atanmış. Birkaç gün önce işler çığırından çıkana kadar neredeyse hiç suç işlenmeyen, huzurlu, sakin bir kasabanın polis şefliği harika bir iş elbette."

"Ama sorun çıkınca bizim hassas çocuk seni aradı, öyle mi?"

"Doğru. Sansasyonel cinayet, cennetten bir köşe olan kasabada kargaşa, onu işe alan kişinin öldürülmüş oluşu, konumunun verdiği sorumluluk hepsi üst üste gelince tüm özgüveni yerle bir olmuş. Lütfen bana yardım et, lütfen bana yardım et, deyip durdu."

"Neden ona cehennemin dibine kadar yolun var demedin?

"Bir seferinde hayatımı kurtaran eski bir ortağa söylenecek söz mü bu?"

Hardwick'in yüz ifadesinde en ufak bir yumuşama belirmedi. Zaten böyle bir şey onun doğasına aykırıydı. Yine de hafifçe içini

çekip başını salladı. "Ona bir şey diyemem tabii. Eee, benden ne istiyorsun?"

"Genel olarak bilgi istiyorum. Larchfield senin bir zamanlar çalıştığın bölgeye dâhil bir yer. O yüzden belki orasıyla ilgili bir şeyler biliyorsundur diye düşündüm."

"Biliyorum. İğrenç, lanet bir yer. Angus Russell oranın patronuydu. Larchfield'sa onun malikânesi. Yerel züppelerin oyun sahası gibi. Soyluluk fantezisi."

"Düşmanı var mıydı?"

"Gayet tabii. Zaten BCI onunla ilgili soruşturma başlatmıştı. Ama bir sonuç alınamadı."

"Ne soruşturması?"

"Beş yıl önce Russell, Champlain Gölü kıyısındaki son derece değerli bir arazi için bir hayli çirkin bir teklif savaşına girmiş. Derken diğer teklif sahibi ortadan kaybolmuş ve Russell da mülke sahip olmuş."

"Ortadan kaybolmuş mu? Birdenbire."

"Birdenbire. Soruşturmalar hiçbir sonuç vermedi. Yanlış bir şeyler olduğuna dair en ufak bir şey tespit edilemedi. Ortadan kaybolmayı yasaklayan bir kanun da yok sonuçta. Ama kaybolan adamın karısı Russell'ın geçmişini araştırması için özel bir dedektif tuttu ve bu adam enteresan görünen bir şey buldu. Bu olayın birkaç yıl kadar öncesinde Rochester yakınlarında bir şehir planlamacısı kötü sonuçlanan bir anlaşmanın ardından Russell aleyhine milyonlarca dolarlık bir dava açmış. Ve o da arkasında hiçbir iz bırakmadan kaybolmuş."

"Bu BCI'ın dikkatinden kaçmamış olmalı."

"Kısmen. Sorun şu; bu kaybolan adamın da başka yasal sorunları varmış. Yani o nasıl Russell'ı mahkemeye vermişse çok sayıda başkası da onu benzer suçlamalarla dava etmiş. Dahası aynı dönemde adamın metresi de ortadan kaybolmuş. Kaçırma, zorla alıkoyma suçlamaları için tek bir kanıt bile bulunamamış.

Dolayısıyla adamın metresiyle birlikte dünyanın başka bir yerinde yeni bir hayat kurmaya karar vermiş olması en mantıklı açıklama gibi göründüğünden soruşturma sonlandırılmış."

"İlk olayın yansıması ikinci soruşturmanın devamına yetmemiş demek ki."

"Ülkenin en büyük siyasi destekçilerinden birinin aleyhine soruşturma mı açacaklardı? Şaka mı yapıyorsun?"

"Russell etrafa para mı dağıtırdı?"

"Hem de üstünde baskı kurabileceği her durumda."

"Bölgede hasımları var mıydı?"

"En bilineni Larchfield'ın pislik belediye başkanı."

"Chandler Aspern mi?"

"Tombala. Gözleri keçi bokuna benzeyen herif."

"Aralarındaki sorunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Çekememezlik olabilir mi? Kafa kafaya tokuşan geri zekâlılar."

"Peki ya Billy Tate? Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır. Ben oradayken eyalet polisinin radarına girecek bir olaya karışmadı. Çıkardığı tüm sorunlar yerel poliste ya da bölge emniyetinde halledilmiş olmalı. Ama RAM Haber onun bir numaralı cinayet şüpheliniz olduğunu söylüyor. Bu konuda yalan haber yapamayacaklarına göre demek ki gerçekten de öyle. Peki, onun nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

Gurney başını hayır anlamında salladı. "Olasılıkları kovalıyoruz. Tuhaf bir kız arkadaşı var. Onu izlemeye aldık ama şu ana kadar en ufak bir gelişme yok."

"Yalnız tiplerin izini sürmek zordur."

Marika, Gurney'in double espressosuyla iki adet ev yapımı anasonlu kurabiye getirdi. "Bunlar ücretsiz," dedi. "Belki bu sayede daha sık gelirsiniz."

Hardwick kadının arkasından baktı. "Bu kadın, seçkin bir birlikteliği devam ettiren tüm erkeklerin kafasında soru işaretleri yaratır."

Bu sözler Gurney'in aklına Hardwick'in birlikte yaşadığı kız arkadaşı Esti Moreno'yu getirdi. Eğer seçkin bir birliktelik söz konusu olacaksa Esti'den daha kötü bir örnek bulunamazdı. Sert kahvesinden bir yudum aldı. "Peki, Peder Silas Gant için ne diyeceksin? Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Aşağılık pisliğin teki. Dinin kanundan korunmak için harika bir kalkan olduğunu keşfetmiş. BCI'ın tespitine göre silah işinden, komplo teorileri anlattığı web sitesinden, kiliseye bağışlarından acayip para götürüyor. Adına din diyerek o kadar saçma sapan şeyi paraya çevirebilirsin ki. Kısacası, satın aldığı politikacılar sayesinde işini yürüten sahtekârın teki."

"Bastenburg'daki Tanrı Dostları Kilisesi onun merkezi mi?"

"Sayılır. Ayrıca kasabanın dışında ormana doğru yüz dönümlük bir arazisi var. Kilise mülkü olarak vergiden muaf olarak kayda geçirilmiş. Aslında tepeden tırnağa silahlı kaçıklarla dolu bir yer. Ayrıca çok eşli müritlerinin haremi."

Gurney, Gant'ın arazisinin Mike Morgan'ın eşinin kapattırmaya çalıştığı yer olduğunu o an anlamıştı. Morgan'ın bu konuda ne dediğini hatırlamaya çalışırken Hardwick'in başını alaycı bir tavırla hafifçe yana eğip yüzüne baktığını fark etti.

"Aklında bir şey mi var, Jack?"

"Birkaç dakika önce benden ne istiyorsun diye sorduğumda genel olarak bilgi istiyorum, cevabını verdin."

"Eee?"

"Bu kafama takıldı da. Başka ne istiyorsun benden?

Gurney her ne kadar düşük olasılık olsa da zihninde dönüp duran senaryodan üstü kapalı olarak bahsetmenin bir sakıncası olmadığına karar verdi. En iyisi söylemek olacaktı. "Destek istiyorum. Her ihtimale karşı."

"Larchfield Emniyeti bunu yapmaz mı diyorsun?"

"Dediğim gibi. Her ihtimale karşı."

Hardwick soğuk gülümseyişiyle "Hafif mi yoksa ağır silahlı olarak mı?" diye sordu.

"Bunu söylemek için çok erken. Sadece o şık kasabada olup bitenlerin göründüğünden çok daha kötü olabileceğine dair içimde rahatsız edici bir his var. Hepsi bu."

"Sokaklarda gezip insanların boğazını kesen bir zombiden daha mı kötü?" Hardwick'in gülümsemesi yüzüne yayıldı. Buz mavisi gözleri parıldıyordu. Tam manasıyla beladan beslendiği o kadar açıktı ki.

25

Larchfield'a bir saat süren yolculuğu sırasında şafağın sökmesinden hemen sonra dinen yağmur yeniden başladı. Gurney yol boyunca Hardwick'in Angus Russell'ın ticari ilişkileriyle ilgili verdiği rahatsız edici bilgileri ve Morgan'ın onu bu olaya çekmesinin gerçek nedenleriyle ilgili aklına takılan soruları düşünüp durdu.

Morgan'ın aşağı yukarı anlattığı nedenlerden dolayı onu yanında istemiş olması muhtemeldi. Ama Gurney yine de Morgan bunu sözle dile getirmese de, Bronx'taki çatışmayla ilgili hissettiğim borçluluk duygusundan istifade etmeye çalışıyor mu acaba diye düşünmeden edemiyordu.

Borçlu olduğum şeyden dolayı olayın, onun istediği tarzda hareket etmemi beklediği bir yönü mü var? Onu kendini içine soktuğu bir karışıklıktan kurtarmam mı gerekiyor? Bir kumpasın içine mi çekildim? Yoksa ben de onun gibi paranoyaklaşmaya mı başladım?

Ancak Morgan'ın amacıyla ilgili soruların en azından şimdilik yanıtlanmasının mümkün olmadığına kendini ikna edebildikten sonra başka şeyler düşünmeyi başarabildi.

Larchfield'a ulaştığında yağmur dinmiş ancak bulutlar dağılmamıştı. Gergin ruh hâlinin de etkisiyle bulutları kirli pamuklara benzetti.

Polis Merkezinin önünde iki basın minibüsü vardı. Üçüncü minibüsün de birkaç özel araçla birlikte otoparkta olduğunu gördü. Hemen yanlarında Belediye Başkanı Aspern'in lacivert BMW'sini gördü.

Arabasının kapısını açtığı anda minibüsün önündeki kırmızı ceketli, sarışın kadın yanında kameramanla ona doğru koşmaya başladı.

"Sadece bir soru sorabilir miyim?"

Kabarık sarı saçları, kırmızı ceketi ve başka biriyle karıştırılmasına izin vermeyen tiz sesinden, gelenin RAM muhabiri Kelly Tremain olduğunu anlamıştı. 'Sadece bir soru,' aldatmacasına içinden güldü. Merak uyandırıcılığı ve sıkıntı vermeyeceği yanılgısı oluşturması nedeniyle bu tür bir isteğe hayır yanıtını vermek o kadar da kolay değildi.

"Hayır," dedi Gurney içinden kendini kutlayarak.

"Sadece tek bir soru, David!" diye seslendi kadın arkasından.

Bir an adını nereden öğrendiğini merak etse de dönüp sormaya gerek duymadı. Morg videosunu basına sızdıran kimse onun soruşturmaya dâhil olduğu bilgisini de aktarmıştı anlaşılan. Ya da başka biri. RAM, bu minibüslerden birine uydu aracılığıyla yüz tanıma sistemi kurmuş bile olabilirdi. Ama bunun pek de bir önemi yoktu. Kimliklerin gizlenmesi, çoğu kişisel mahremiyet konusunda olduğu üzere eski zamanlara ait bir kavramdı.

Emniyetin girişindeki saçlarını kazıtmış, posbıyıklı, kiloları yüzünden üniformasının düğmeleri her an patlayacakmış gibi görünen görevli onu Morgan'ın ofisine yönlendirdi.

Kapıda ŞEF ibaresi yazılıydı.

Gurney kapıyı tıklatınca içerden Morgan'ın sesi işitildi. "Gel."

Burası her ne kadar toplantı odasından çok daha küçük olsa da Gurney duvarların ve mobilyaların aynı lüks maun malzemeyle kaplı olduklarını fark etti. Büyük bir masayla birkaç kitaplığın dışında, etrafına altı sandalyenin yerleştirildiği yuvarlak bir masa daha vardı. Sandalyelerden birinde Morgan oturuyordu. Brad Slovak'la Kyra Barstow da karşısındaki yerlerini almışlardı.

"Bize katıl," dedi Morgan boş sandalyelerden birini göstererek. "Kasaba yönetim kurulunun toplantısına girmeden önce bir durum değerlendirmesi yapmamız gerek. Brad ve Kyra'dan son gelişmeleri aktarmalarını istedim. Kahve alır mısın?"

"Az önce içtim." Gurney sandalyeye oturdu.

"Tamam. Brad, sendeyiz."

Slovak başını sağa sola sallayarak boynunu esnetip ardından iki elini kısa saçlarında gezdirdi. "Önce basitten başlayayım. Cursen'in evini gözetlemeleri için ormana yerleştirdiğimiz adamlarımız gece hiçbir aktivite olmadığını rapor ettiler. Sadece bu sabah bir araba gelmiş. Plaka kaydından aracın Harold Stern adlı birine ait olduğunu tespit ettik. Albany'deki bir hukuk bürosunda bu isimde biri var. Garbel, Stern, Harshman ve Black adlı bir firma. Sorun çıkacağını düşünerek hukuki tavsiye almaya karar vermiş olabilir mi?"

"Çok kötü," dedi Morgan. "Aradığımız şahısla ilgili bilgi var mı?"

"Yok. Çok arayan oldu ama bir sonuç alamadık. RAM'ın dışarıya sızdırılan görüntülerden hareketle hazırladığı sansasyonel haberlerin ardından bir ara telefonlarımız hiç susmadı. Tate'i her yerde görmüşler. Aynı anda eyaletin farklı yerlerinden ihbarlar yağdı. Neden korkuyorum biliyor musun? Kaçık birkaç genç, kırmızı boya sürdükleri kapüşonlarını başlarına çekip insanların ödlerini patlatarak sokaklarda gezmeye başlayacaklar. Sonra da Gant'ın gazına gelen biri tetiğe basıverecek."

"Bir bu eksik kaldı zaten," diye mırıldandı Morgan. "Civar sakinleriyle görüşmelerden bir sonuç çıktı mı?"

"Yeni bir şey yok."

Kyra'ya döndü. "Laboratuvarda bir şey var mı?"

"Kane ve Mason cinayet mahallerinde tespit edilen parmak izleri Billy Tate'e ait. Mason'ın ambarıyla morgdaki spor ayakkabı izleri Tate'in kilise önünde yerde yatarken çekilen görüntülerdeki spor ayakkabıyla bire bir örtüşüyor. Linda Mason'un evinin duvarındaki yazıda kullanılan kanın grubu kadınınkiyle aynı. DNA eşleştirmesi de kısa sürede tamamlanacak. Yazı küçük bir fırçayla yazılmış gibi görünüyor. Ne evde ne de ambarda böyle bir fırça bulabildik. Bu da Tate'in hazırlıklı gelmiş olduğunu gösteriyor."

Morgan, Gurney'e döndü. "Ne diyorsun tüm bunlara?"

"Çılgınlıkla mantığın ilginç bir birleşimi."

Morgan huzursuzca başını salladı. "Bu kadar mı, Kyra?"

"Şimdilik."

"Dave, sormak istediğin bir şey var mı?"

"Var." Slovak'a döndü. Bilişim uzmanları Mary Kane'in telefonunda ne aradılar?"

"Arama kayıtları, gönderilen ve alınan metin mesajları. Bunları aramaları gerekmiyor muydu zaten?"

"Telefonu kayıt cihazı olarak kullanmış mı diye kontrol etmenin faydası olabilir."

"Aramalarını kaydetmek için mi?"

"Aklıma ona mesaj atan şu kuş kulübü geldi."

"Baykuş kulübü mü?"

"Doğru. Mesajda kuş seslerini dinleyebileceği bir web sitesinden bahsedildiğini söylemiştin. Acaba gecenin bir yarısı verandada oturmasının nedeni bu tür şeylerle ilgilenmesi olabilir mi? Onların ötüşünü, çığlığını, bağırtısını artık her neyse o sesleri duymak için? Sonuçta gecenin ikisinde aranmayı beklediğini hiç sanmıyorum."

Slovak şaşkın gözlerle "Baykuş sesi kaydedip kaydetmediğini mi öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Eğer telefonunu bu sesleri kaydetmek için yanına aldıysa ve öldürüldüğü sırada kayıt fonksiyonu devredeyse işe yarar başka şeylerin de kaydedilmiş olma ihtimali var. Düşük bir ihtimal ama yine de denemeye değer."

"Tamam, kontrol ettireceğim."

Morgan gergin tavrıyla saatine baktı. "Hepinize teşekkürler. Önemli bir gelişme olduğu anda beni bilgilendirin."

Gitmelerinin istendiğini anlayan Slovak'la Barstow ofisten çıktılar.

Morgan yüzünde gergin bir gülümsemeyle "Şimdi yönetim kurulunun karşısına çıkma zamanı," dedi. "En kötüye hazırlıklı ol. Yönetim kurulunda Ron Fallow, Danforth Peale, Chandler Aspern, Hilda Russell, Harmon Gossett, Martin Carmody ve Gifford Styles var. Gossett kasabanın avukatı. Sivri dilli, en fazla bir ceset kadar sıcakkanlı ve sempatik biridir. Carmody, bir halkla ilişkiler firmasının emekli genel müdürü. Styles, Angus'un yönetim kuruluna kendisine fazladan bir oy kazanmak için yerleştirdiği yaşlı, salak bir para babası. Hazır mısın?"

"Bu sabah Angus'un ticari birtakım anlaşmazlıklar yaşadığı iki kişinin bir anda ortadan kaybolduğu bilgisine ulaştım. Bu doğru mu?"

Morgan başını hayır anlamında salladı. "Senin söylediğin gibi söyleyince kulağa çok kötü geliyor. Oysa Angus'un ima ettiğin türden bir olayla ilişkisi olduğuna dair hiçbir kanıt tespit edilmedi. Bu, sözde 'ortadan kaybolmaların' şahısların kendi istekleriyle gerçekleşmediğini ortaya koyabilecek en ufak bir tespitte bulunulmadı. Dolayısıyla Angus'la hiçbir alakası yok bu konunun."

"Ama sen bu olaylardan haberdardın."

"Evet ama senin ima etmeye çalıştığın anlamıyla değil."

"Bana bahsetmeye de değer bulmadın, öyle mi?"

"Dürüst olmak gerekirse öyle. Yani yıllar öncesinde kalmış iddiaları gündeme getirmenin ne manası var ki? O olaylarla şu an uğraştığımız Billy Tate cinayetlerinin ne ilgisi olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama yine de üzerinde biraz düşünmek isterim açıkçası."

Morgan bir süre yüzüne baktıktan sonra saatini kontrol etti. Ardından boğazını temizleyip "Toplantı salonuna geçsek iyi olur," dedi.

26

"Kriz meraklıları, profesyonel yalancılar, haber kanallarındaki soytarılar, herkesi Larchfield'taki hayatın bir tür korku filmine benzediğine ikna etmeye uğraşıyorlar..."

Morgan'la Gurney toplantı salonuna girdiğinde Chandler Aspern konuşuyordu. Büyük masanın bir başına oturmuş, kasaba yönetim kurulu üyelerinden üçü sağına üçüyse soluna geçmişti.

Morgan'la Gurney, Aspern'in karşısındaki iki boş koltuğa geçtiler.

"Kamuoyuna yapılan açıklamaları kontrol etmeliyiz," diye devam etti Aspern. "Medyanın pompaladığı bu abartılı, çılgın teoriler yüzünden Larchfield'ın imajı yerle bir olacak."

Martin Carmody ile Gifford Styles başlarını sallayarak belediye başkanının söylediklerini onayladılar.

Aspern devam etti. "Dün gece RAM'da berbat bir program yayınlandı. Ertesi sabahki gazete manşetleriyse daha da beter. 'Harrow Hill'de Yürüyen Ölü' bana ulaşan basın bültenlerinin neredeyse hepsinin ortak manşetiydi."

İyi beslendiği açıkça görünen, pembe yüzlü, beyaz saçlı Carmody eski zamanların radyo spikerlerine benzer kalın sesiyle söze girdi. "Derhâl bir şeyler yapılmalı."

Konuşmaları kasaba yönetim kurulu üyesinden çok bir polo maçının gidişatından memnun olmayan yaşlı bir aristokratı andıran bakışlarla takip eden Styles başını hayır anlamında salladı. "Bu kabul edilemez. Tate, Larchfieldlı bile değil. Bastenburglu o. Bu kasabamıza yöneltilmiş kasıtlı bir iftira. Derhâl sonlandırılmalı."

Karşısındaki Gossett'e bakıp "Bir şeyler yap, Harmon," dedi. "Sen bizim avukatımız değil misin? Elini taşın altına koy artık!"

Gossett bir şey söylemedi. Saçları seyrekleşmeye yüz tutmuş, zayıf, yüzünde duygu emaresi olmayan bir adamdı.

Aristokrat tonlamasına sinmiş müthiş öfkesiyle Peale söze girdi. "Yapılması gereken ilk şey şu sızıntıyı önlemek! Eğer Tate'in görüntülerinin iğrenç medyanın eline geçmesi gibi hadiselerin önünü alamazsak hiçbir yere varamayız. Bu, hem kasabamıza hem de kişisel olarak bana tarifi imkânsız zararlar veriyor. RAM'a o görüntüleri kim verdiyse hepimizin aptal gibi görünmesini istediği çok açık."

Peale her ne kadar Gossett'e hitaben konuşuyorsa da avukat yine gayet sakin bir tavırla sessizliğini korudu. Fallow'un dudaklarını sıkmasından hoşnutsuzluğu açıkça görülse de o da bir şey söylemedi.

Aspern başını Morgan'a çevirdi. "Sızıntının kaynağını bulmak polisin işi."

"Araştırıyoruz."

Gurney Morgan'ın acaba bu konuda da söylemeye gerek duymadığı başka şeyler var mı diye düşünmeden edemedi.

"Asıl konumuza dönersek," dedi Aspern. "Sükûnetimizi korumalı, medyaya biz de kendi mesajlarımızı vermeliyiz. Belki bu konudaki bilgi birikimi sayesinde bu noktada nasıl bir strateji geliştirmemiz gerektiğini Martin bize söyleyebilir."

Carmody boğazını temizledi. "Elimden geleni yapmaktan mutluluk duyarım. Ama nasıl bir tutum izleyeceğimize karar vermeden önce olayın şeklini öğrenmem lazım."

Morgan anlamamıştı. Şaşkın gözlerle "Olayın şekli?" diye sordu.

"Olayla ilgili özellikle de soruna neden olan tüm ayrıntıları bilmem gerek. Eğer neyle uğraştığımızı bilirsek profesyonel yöntemlerle bu olumsuzlukların göze batmamasını sağlayabiliriz."

"Bir numaralı sorun," diye atıldı Peale. "Öldüğü açıklanan birinin gayet kanlı canlı olarak sokaklarda dolaşması. Tüm bu 'zombi' manşetlerinin ve şu an uğraştığımız sorunların hepsinin özünde bu tarif edilemez hata var."

"Ne kadar gereksiz bir açıklama," diye söylendi Fallow, Peale'e ters ters bakarak.

Carmody müşteri toplantılarından birindeymiş gibi nazik bir tavırla başını salladı.

"Benim tecrübelerime göre," dedi odadaki bariz gerginliği görmezden gelerek. "Bir kriz iletişim stratejisi geliştirmek için üç önemli husus vardır. Sadelik, işi yönetme kabiliyetine sahip olunduğunun gösterilmesi ve şeffaflık görünümü yaratılması. Bunun için öncelikle, verilen ölüm kararının mevcut veriler ışığında makul bir teşhis olarak sunulması gerekli. Sonrasında şahsın hayata dönüşünün, alışılmadık olsa da bütünüyle benzersiz bir hadise olmadığının altı çizilmeli. İnternetten benzer hayata dönüş örnekleri bulunabileceğine eminim. Burada önemli olan nokta konuyu açıklığa kavuşturarak doğaüstü birtakım açıklamaların önüne geçmek olmalı."

Aspern gülümsedi. "Gayet güzel. Ayakları yere basan, dört başı mamur bir açıklama yapalım. Özür falan dilemeden. Aşırı doz uyuşturucudan ölenlerin otopsileri yüzünden adli tabibimizin çok yorgun olduğu tarzı bahaneler üretmeye de gerek kalmaz."

"Kesinlikle!" dedi Carmody. "Bir numaralı kural şu: Olay asla hata olarak gösterilmemeli, ortada hata olmadığından da özür dilenmemelidir. Ölüm kararına yanıltıcı verilerin yanlış yönlendirmesi sonucu ulaşılmış olduğu görüşü ön plana çıkartılmalı."

"Bunu sevdim," dedi Aspern. "İşin hukuki tarafıyla ilgili sen ne diyorsun Harmon?"

Gossett, belli belirsiz bir baş sallamayla onayladı.

Styles, gaz sancısı çekiyor gibi görünüyordu.

"Gifford, sorun mu var?" diye sordu Aspern.

"Fallow'un hedef olmaktan çıkartılacak olması çok güzel. Ayrıca şu ölümden geri dönüş zırvalığına da son verileceği için gayet memnunum. Ama ortada büyücülükle, satanizmle ilgili saçmalıklar da var. Bu söylentileri ortadan kaldırmak için de bir şeyler yapılacak mı?"

Carmody başıyla onayladı. "Tüm bunları kapsayacak bir açıklama yapılacak, Gifford. Doğru kelimeleri, doğru tonlamayla kullanmak işin özü. Kamuoyu önünde büyük laflar etmeyeceğiz. Kafa karıştırıcı imalardan, gizemli ifadelerden kaçınacağız. Net ve basit olacağız. Kötü bir çevrede yetişmiş, tehdit ve saldırı suçlarından sabıkalı eski bir mahkûm baş şüpheli olarak aranıyor; hepsi bu. Polis onun izini sürüyor. Standart prosedürü ön plana çıkartalım. Büyücülükle ilgili iddiaları gülüp geçilecek saçma sapan görüşler olarak algıladığımızı, üzerinde konuşulmasını bile gereksiz bulduğumuzu her fırsatta söyleyeceğiz. Gerçeküstü spekülasyonların her zaman suçluların işine yaradığı düşüncesinin altını çizeceğiz. Şüphelinin lise fotoğrafını basına dağıtın. Mümkünse silik ve çirkin göründüğü bir fotoğrafını tercih edin. Sihirli güçleri olan biri değil, tam tersine yakalanması an meselesi olan basit bir suçlu olduğu düşüncesini pekiştirin."

Aspern, Morgan'a baktı. "Bu fikre katılıyor musun?"

Morgan boğazını temizledi. "İtirazım yok."

"Peki ya siz, Dedektif Gurney. Sizin söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Tehlikeyi küçümserken dikkatli olmak gerek. Sonuçta dışarıda elini kolunu sallayarak dolaşan bir katil var. Tehlikeli, zeki, etkili, son derece soğukkanlı. Ve muhtemelen henüz işini bitirmedi."

Aspern şaşırmıştı. "Nasıl yani?"

"Bence işlemeyi planladığı başka cinayetler de var."

Aynı anda birkaç kişi atıldı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

Gurney, hassas bulguları dışarıya bilgi akışı yapılma ihtimali olan bir ortamda dile getirmek istemiyordu. "Şu an bunu net olarak ifade edecek durumda olmasam da Tate'in başka saldırılar için plan yaptığını ortaya koyan bazı kanıtlar var."

"Tanrım," dedi Styles. "Ne tür hazırlıklar? Kişisel güvenliğimizi sağlayabilmek adına bunun bize söylenmesi gerekmiyor mu?"

"Kastettiğim şeyle ilgili bilgi paylaşımında bulunmamın o açıdan hiç faydası olmaz." Aspern'e döndü. "Ama sizin ofisinizden ya da emniyetten yapılacak basın açıklamasına bir şeyin daha eklenmesi gerek. Şu ana dek bir şekilde Tate tarafından tehdit edilmiş herkesin durumu bildirmesini istemeliyiz."

Aspern iyice gerilmişti. "Böyle bir şeye neden ihtiyaç var ki?"

"Tate, Angus Russell'ı ölümle tehdit etti. Ve Angus Russell öldü. Linda Mason'u tehdit etti. Ve Linda Mason öldü. Önceki tehditleri gözardı edilemez."

Aspern küçük gözlerini açarak "Beni de tehdit etti," dedi.

"Ne zaman?"

"Hapishaneden çıktıktan kısa süre sonra. Selena Cursen'in ona turuncu cipini aldığı günlerde. Onu benim arazimde aracıyla dolaşırken yakalamıştım."

"Ne oldu?"

"Ondan arazimden defolup gitmesini istedim. O da Harrow Hill'in sahibi olduğunu iddia eden herkesin ölmeyi hak ettiğini söyledi."

"Bunu polise bildirdiniz mi?"

Aspern başını hayır anlamında salladı. "Sadece laf olsun diye söylediğini düşünmüştüm."

Toplantı bitince Carmody, Aspern'le çıktı. Gurney, çıkmaya hazırlanan, toplantının başından beri tek kelime bile konuşmamış

Hilda Russell'ın yanına gitti. Kısa beyaz saçları büyük kafasına sımsıkı yapışık, siyah balıkçı yaka kazağının üzerine açık gri ceket giymiş, bir hayli dirayetli görünen bir kadındı. Bol ceketi bu güçlü kuvvetli görünümünü daha da pekiştiriyordu.

"Rahip Russell?"

"Merhaba, Dedektif Gurney." Parlak mavi gözlerinden zekâ fışkırıyordu.

Gülümseyerek el sıkıştılar. Kadının eli güçlü ve şaşırtıcı derecede sertti.

"Biraz konuşmamız ..." diye başladı Gurney.

"Daha sonra konuşsak olabilir mi? Zamanı siz belirleyin."

"Yarım saat sonra?"

"Burada mı yoksa rahip lojmanında mı?"

"Lojmanda daha iyi olur."

"Orada görüşürüz o zaman." Böylesine yapılı bir kadına göre son derece atik hareketlerle toplantı salonunun dışına yöneldi.

Morgan ve Gurney'den başka içeride sadece Fallow kalmıştı. Doktorun üzerinde Kane'in olay yerinde giydiği mavi ceket vardı. Sandalyesinin yanında, ayakta telefonuyla meşguldü. Toplantının genelindeki küskün tavrının yerini Gurney'in anlamlandırmakta güçlük çektiği farklı bir ifade almıştı.

Morgan, Gurney'e döndü. "Tate'in başka cinayetler planladığına dair kanıtların olduğu hikâyesi ne? Az önce tam olarak ne demek istedin?"

"Aslında çok bariz bir şeyden söz ediyor değilim. Ama bir şekilde aklıma takıldı işte. Tate duvarda Kara Melek mesajı bırakmak için Linda Morgan'ın kanını kullandı. Bu mesaj için elli, altmış mililitre kan yeter. Ancak kadının cesedinden ve olay yerinden çok daha fazla miktarda kan alınmış durumda. Bu elbette bir şeyi kanıtlamaz fakat ileriye dönük birtakım planları olduğunu akla getirmiyor da değil."

"Yani sence şu an işin henüz başlangıcında..."

Elinde telefonla yanlarına yönelen Fallow'u görünce sustu.

"Şef, ilginizi çekebilecek bir şey buldum. Russell'ın otopsisinden beri aklıma takılmıştı. Kopartılmış parmağın yeri. Eskiye atıfta bulunmaya çalışıyormuş gibi."

Telefonu onlara çevirdi. Ekranda tanık sandalyesindeki kır saçlı, asık suratlı birinin fotoğrafı vardı. İşaret parmağını çarpıcı bir şekilde birine ya da bir şeye doğrultmuştu.

"Angus," diye mırıldandı Morgan kısmen Gurney'e söylemiş, kısmen de kendi kendine konuşmuştu.

"Evet," dedi Fallow. "Billy Tate tehdit suçuyla yargılanıyordu. Savcı, Russell'dan kendisini tehdit eden şahsı göstermesini istedi. Angus da Tate'i işaret etti. Sonra ne olduğunu biliyor musunuz?"

Morgan başını iki yana salladı.

"Angus onu gösterince Tate, avazı çıktığı kadar bağırarak, 'O parmağını kopartıp kıçına soksam nasıl olur?' dedi. Enteresan bir rastlantı, değil mi?"

27

Her ne kadar kasaba merkezindeki Aziz Giles, Polis Merkezine taş atımlık mesafe deyimine örnek gösterilecek kadar yakın olsa da Gurney arabayla gitmeye karar verdi. Angus Russell'ın matemdeki kız kardeşiyle görüştükten sonra belki Waterview Drive'a Mary Kane'in evine giderim diye düşünmüştü. Bazen katilin rotasını izlemek, onun gittiği yoldan gidip onun gördüklerini görmek beklenmedik çağrışımlara imkân verebilirdi. Ama öncelikle daha somut göreve yoğunlaşacak, toplantıda hakkında hiçbir şey öğrenmeyi başaramadığı Hilda Russell'ı biraz daha iyi anlamaya çabalayacaktı.

Aziz Giles Kilisesinin bulunduğu caddeye girdiği ana binanın önünde bir inşaat faaliyetinin başladığını fark etti. İki işçi Billy Tate'in düştüğü yere çakıl döşüyordu. Tate'in kapüşonundaki kan lekesi düşünüldüğünde zeminin önceki hâli tahmin edilebilirdi. Kilisenin önünü tamamen temizlemeye çalışıyorlardı.

Gurney binayı yan taraftaki açık mavi ve gri panjurlu, Victorian tarzındaki büyük evden ayıran otoparka yöneldi. Otoparktan evin ön kısmındaki verandaya, özenle düzenlenip her iki tarafına petunya ekilmiş taş bir yoldan ulaşılıyordu. Kapının her iki yanında birer bronz, antika zil vardı. Gurney yaklaşırken kapı açıldı.

"Zamanında geldiniz," dedi Hilda Russell içeri girebilmesi için hafifçe kenara çekilerek. Üzerinde hâlâ aynı şekilsiz gri ceketle siyah balıkçı yaka kazağı vardı. "Buradan buyurun."

Gurney'i ahşap panelli, loş bir koridordan geçirip evin arka tarafındaki aydınlık, havadar bir salona getirdi. Yerden tavana dek uzanan pencereler Gurney'e Angus Russell'ın odasındaki yüksek pencereleri hatırlattı. Pencereler bahar çiçekleriyle tomurcuklanmış sakura ağaçlarıyla bezeli huzur verici bahçeye bakıyordu. Bahçıvan çiçekliklerin arasındaki çimenleri biçmekle meşguldü.

Kiraz ağacı kerestesinden imal edilmiş masa, dolap ve kitaplık yalınlığın simgesi sayılan Shaker tarzından esintiler taşıyordu. Renkli kumaşla kaplanmış kanepeyle koltuklar son derece rahat görünüyordu. Karşı duvardaki tuğla şöminenin külleri iyice temizlenmişti. Şömine rafındaki vazo zakkum ve nergislerle doldurulmuştu.

"Çok güzel," dedi Gurney etrafa bakmayı sürdürürken. "Burası ofisiniz mi?"

"Öyle ama iş yeri gibi görünmemesi için elimden geleni yapıyorum. Lütfen oturun." Şöminenin yanındaki koltuklardan birini gösterdi.

Kendisi de karşısındaki koltuğa geçti. "Evet, sizin için ne yapabilirim?"

"Öncelikle başınız sağ olsun. Böyle bir zamanda sizi sorularımla rahatsız etmek zorunda kaldığım için lütfen kusuruma bakmayın."

Ellerini önünde birleştirdi. "Özür dilemenize gerek yok. Ne istiyorsanız sorun."

"Bu sabahki toplantıda çok sessizdiniz. Nedenini merak ettim."

"Babam, önce dinlemeyi öğren sonra da öğrenmek için dinle derdi. Sanırım ben de onun izinden gitmeyi seçtim."

Gurney gülümsedi. "Burada mı oturuyorsunuz?"

"Evet. Üst katta. Sakin, huzurlu. Karışanım görüşenim olmuyor."

"Tate kilise çatısından düştüğünde üst katta mıydınız?"

"Rab yıldırımıyla Şeytan'a alet olan o habis ruhu çarptığında demek istiyorsunuz sanırım?" Gözlerindeki alaycı parıltı sert sözleriyle hiç de uyumlu değildi. "Evet. Uyuyordum. O yüzden de o büyük dramı kaçırdım. Ama bu konuda şaka yapmamam lazım sanırım."

"Sizce neden oraya çıkmış olabilir?"

"Çan kulesine cehennem ateşinin sembolünü çizmeye çıkmamış mı? Bize öyle söylendi."

"Birinin kilisenize böyle bir şey yapmaya kalkması sizi şaşırtmadı mı?"

"Neredeyse kırk sene insanların itiraflarını dinledikten, üstelik on sene de cezaevinde görev yaptıktan sonra bu tür eylemlerin hiçbiri beni şaşırtmıyor. Asıl şu kaypak, gösteriş meraklısı Silas Gant ve onun gibilerin yapmaya çalıştığı şeyler beni daha çok endişelendiriyor."

"Peki ya Tate'in öldüğü açıklandıktan sonra yeniden hayata geri dönmesi? Bundan etkilendiniz mi?"

"Bu ilk kez olsaydı etkilenebilirdim."

"Anlayamadım?"

"Billy'nin karanlık bir geçmişi var. Söylemeye dilimin varmayacağı türden müstehcen söylentilere sebep olan hastalıklı

ilişkilerin odağıydı. Babasının Billy'e silahlı saldırıda bulunduğunu ve onu bitkisel hayata sokacak derecede yaraladığı, sonrasında da bu suçundan dolayı yargılanıp hüküm giydiğini siz de biliyorsunuzdur. Billy iki gün sonra gözlerini açıp nerede olduğunu ve neden o lanet olası makinelere bağlandığını sormuş. Doktorlar gözlerine inanamamışlar. Bu bir mucize demişlerdi."

"Ve şimdi bir başka mucize gerçekleşti."

"Mucize bir hayli belirsiz bir kavram aslında. Hatta bir keresinde gerçek manada hiçbir önemi olmadığını ileri sürdüğüm için az daha bir seminerden atılacaktım."

"İkinci kez hayata dönüşünü siz nasıl adlandırıyorsunuz?"

"Daha önce yaşanılanlar ışığında, büyük bir talihsizlik diyebilirim." Duraksayıp boş şömineye doğru baktı. "Elinizde onun, ağabeyimin öldürülmesiyle bağlantılı olduğunu gösterecek kanıtlar olduğunun farkındayım."

"Bu sizi şaşırttı mı?"

Bakışları şömineden pencereye, dışarıdaki çiçekliğe kaydı. "Billy her zaman dengesizdi. Ne zaman ne yapacağı bilinmezdi. Sadece kontrol bozukluğundan değil birçok başka psikolojik rahatsızlıktan da muzdaripti. Beni asıl şaşırtan şey, bu yaşına kadar gelebilmiş olması. Ama cinayet?" Başını hayır anlamında salladı. "Buna ihtimal verebileceğimi söyleyemem açıkçası. Özellikle de Mary Kane için. Onu herkes severdi. Sanırım Billy bile."

"Ama Angus'un öldürüldüğü gece onu görüp tanımışsa... kendini koruma arzusu güçlü bir güdüdür."

"Evet, biliyorum."

"Geçmişte Angus'la sürtüşme yaşayan bazı şahısların ortadan kaybolduklarına dair birtakım iddialar olduğu kulağıma geldi."

Bahçedeki aynı yere bakmayı sürdürüyordu.

"Bu iddialar sizde şok etkisi yarattı mı?"

İçini çekti. "Şok da tıpkı mucize gibi gereğinden fazla kullanılan bir sözcük."

"Bu suçlamaları inandırıcı buldunuz mu?"

"Her kim için kaybolduğu söyleniyorsa bence gerçekten de kaybolmuştur. Ama neden kayboldukları tamamen ayrı bir konu. Angus'un bunda bir katkısı var mıydı? Öyle olduğuna inanmak için bir nedenim yok."

Gurney, bu yorumun ağabeyinin masumiyetini yürekten savunmakla uzaktan yakından ilgisi yok, diye düşündü. Konunun üstüne gitmeye hazırlandığı esnada Russell kaldığı yerden devam etmeye başladı. "Angus'la yakın değildik. Bizim kardeşliğimizin olumsuz tarafı, kimi kardeşlerin büyük mutlulukla yaşadıkları türden ailevi sıcaklığın bizde olmamasıydı. Ama birbirimizi gerçek kişiliklerimizle görebilmemize olanak sağlamaması işin olumlu tarafıydı. Angus'un değerleri ve arzuları asla benimkilerle örtüşmezdi. O yaşamın zirvesine ulaşmak isterdi. Her ne pahasına olursa olsun. Her ne pahasına olursa olsun ifadesi düşmanlarını ortadan kaldırmayı da kapsar mı? Kesinlikle. Peki, böyle bir şey yapmış mıdır? Bilmiyorum. Belki de bilmek istemediğimden bilmiyorumdur."

Gurney oturduğu yerden kalkıp en yakın pencereye doğru yürüdü. Sakura ağaçlarının ince dalları rüzgârda usulca sallanıyordu. "Peki ya Lorinda? Onunla ilgili ne söyleyebilirsiniz?"

"Onun Angus'un en büyük zayıflığının somutlaşmış hâli olduğunu söylemekten başka mı?"

"Yani şehvet mi?"

"O sadece bir kısmı."

Pencereden ona doğru döndü. "Neyin bir kısmı?"

Gurney'in yüzüne baktı. "Arzularının doğruluğundan asla kuşku duymazdı. Angus asla bir şeyi güzel olduğu için istemezdi. O şey, sırf o istediği için güzeldi. Ve onu istemek de ona sahip olmak manasını taşıyordu. Her ne pahasına olursa olsun."

"Lorinda ona pahalıya mı mal oldu demek istiyorsunuz?"

"Lorinda Strane Russell, her boş şeyden haber yapmaya bayılan yayın organlarında süs bebeği olarak tarif edilen kadınlardandır. Aynı zamanda zehirli bir sosyopattır. Eğer izin verirseniz

onun için eski zamanlardan kalma bir sıfat daha kullanmak isterim. Sürtüğün tekidir o."

Gurney koltuğuna geri döndü. "Evlilik dışı ilişkileri var mı demek bu?"

"Öyle bir ünü var."

"Kiminle?"

"İşine yarayabilecek kişilerle."

"Örneğin?"

"Somut bir şey bilmeden isim vermek iftiraya girer."

Gurney elde kanıt olmadan Lorinda'ya hakaret etmekten kaçınmadınız ama dememek için kendini zor tuttu.

Muhtemelen bu niyetini sezen Russell ekledi. "Onunla bir saat baş başa oturun. Sorular sorun. İzleyin. Dinleyin. Ne tür bir hayvanla karşı karşıya olduğunuzu hemen anlayacaksınız."

"Selena Cursen'le ilgili neler söyleyebilirsiniz?"

Russell dudaklarını ıslattı. Biraz rahatlamış gibiydi. "Delinin teki."

"Bu kadar mı?"

"Wiccan saçmalığına dadandı. Kötü çocuklarla düşüp kalkarken birden Billy'e abayı yaktı. Ama her şeyin arka planında tam bir mankafa olması yatıyor. Eğer ebeveynlerinin parası ona kalmamış olsaydı şimdiye kadar çoktan kaleydoskopta gizli mesajlar bulmaya çalışan, evsiz bir düşkün hâline gelmişti."

"Peki, Dr. Fallow?"

"Dürüst sayılır. Golf kulübünden çıkmaz. Başından sizin de bildiğinizi düşündüğüm talihsiz bir olay geçti. Onun konumundaki birinin polise yakalanması tamamen şanssızlık. O kadar çok insan alkollü araba kullanıp yakalanmıyor ki. Fallow'dan çok daha kötü durumdayken bile direksiyon başına geçiyorlar. Hayatın adaletsizliği işte."

"Danforth Peale için ne söyleyebilirsiniz?"

"Tam ismini kullanırsak III. W. Danforth Peale. Onunla ilgili yorum yapmak Fallow kadar kolay değil. Küçük bir çocukken

gayet normal görünüyordu. Sonra züppe takımının çocuklarını gönderdiği bir ilkokula gitti. Sonrasında da ukala Peale geninin onda da devreye girdiğini gözlemledik. Lisede daha da beter oldu. Princeton'dan eve dönünce vaftiz adı William'ı sadece W harfiyle sembolize ederek kendisine ikinci adıyla seslenilmesini istedi. Ailesinin asalet taslama hastalığına o da yakalanmıştı. Tanıdığım en soğuk insan olan merhum babası Elton Peale kadar korkunç biri olmadığı görüşü sanırım onunla ilgili söylenebilecek yegâne olumlu şeydir. Ama belki de Danforth bunu gizlemekte ondan daha başarılıdır."

"İlginç bir yorum."

"Peale ailesi New York'un en eski ailelerindendir. Gemi yapımı ve köle ticaretinden büyük bir servet sahibi olmuşlar. Bir ara, eyaletin en büyük özel koruma alanı olan ve içinde onlarca lüks cenaze evini ve mezarlığı barındıran Rolling Hills'in sahibiymişler. Kendileriyle aynı sınıftan olanlarla yan yana gömülmeyi isteyen seçkinlere hizmet veriyorlarmış. Kısacası Peale ailesinin serveti Russell ailesininkine denkmiş. Açgözlülüklerini doyurmak için de sık sık iş birliği yaparlarmış."

"Suç ortağı da olabilirler mi?"

"Bu konuda çok dedikodu var."

"Kısacası Danforth çok zengin biri."

"Larchfield standartlarında değil. Peale ailesi servetlerinin çoğunu ve arazilerini asalet tutkularıyla kapıldıkları saçma sapan bir saadet zinciri sarmalında kaybetmişler. Açgözlülük aile servetinin hem motoru hem de yok edicisidir. İyice küçülen bu servet sonunda Danford'a miras kaldı. Ama o da sahip olduklarını artırmak için en ufak bir şey yapmadı. Birçok şeye sahip olanların çoğu gibi o da sahip olduklarından çok sahip olmadıklarına hayıflanıp duran biri hâline geldi."

"Açık sözlülüğünüze çok teşekkür ederim," dedi Gurney.

"Sanırım Tanrı'nın hizmetindeki bir kadının komşularının arkasından konuşmasına şaşırdığınızı söylemeye çalıştınız. As-

lında size söylediğim neredeyse her şeyi onların yüzlerine de söyledim. Ve bunu seve seve yine yaparım. Bu dünyada birilerini hoşnut etmek adına yalan söyleyen çok insan var Dedektif ama ben onlardan değilim. Yaratıcımın beni bu dünyaya hoş olmayan gerçekleri söylemeye gönderdiğine inanıyorum." Şömine rafının üzerindeki antika duvar saatine baktı. "Başka sorunuz var mı?"

"Chandler Aspern'le ilgili bir fikriniz var mı?"

Yüzünü limon yalamış gibi buruşturdu. "Chandler, tam manasıyla Angus'un kötü bir taklididir. Aynı açgözlülük ve acımasızlık ancak onun yarısı kadar zekâ ve çekiciliği olan bir taklit."

"Darlene Tate, peki?"

"Hem görünüşte hem de gerçekte kaypak, ayyaşın tekidir."

"Az önceki yorumlarınızdan Peder Gant'tan pek hoşlanmadığınız izlenimini edindim. Bunun özel bir sebebi var mı?"

Russell kucağındaki ellerini çözüp arkasına yaslandı. Kavgaya hazırlanan biri edasıyla avuç içlerini yavaşça bacaklarına sürtmeye koyuldu. Bu hâliyle hasmına saldırmak üzere olan bir koçu andırıyordu.

"Silas Gant, Hıristiyanlığa girmiş bir virüstür. Yürüyen ve konuşan habis bir virüs. Irkçılığı, nefreti, silahı, şiddeti körükleyip onları erdem gibi göstermeye çalışıyor. Onun sözde kilisesi kötü bir şaka gibi."

"Nasıl bir yer orası?"

"Para, tanıtım faaliyetleri ve öfkeli bir çetenin birleşimi. Eğer bu çeteyi yeterince büyütebilirse siyasi bir kariyer sahibi de olabilir. Cahilce bir öfkenin omuzları üzerinde yükselen ilk yobaz demagog o olmayacak sonuçta."

"Hedefinin bu olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Yaptığı her şeyle böyle bir kariyer inşasını hedeflediğini ortaya koyuyor. İncil'i kendi amaçları doğrultusunda yorumlayıp düşmanlarında şeytanı gören, kendi değerlerini her şeyden üstün tutan küskün köktendincileri saflarına çekmeye çalışıyor. Zeki bir psikopatı lider olarak gören seçmen sürüsü..."

Sustu. Devam etmeden önce başını hüzünlü bir şekilde iki yana salladı. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama Angus onun en büyük destekçilerinden biriydi."

"Gerçekten mi? Angus'un cömert biri olduğunu hiç düşünmemiştim."

Gurney'e dönüp alaycı bir kahkaha patlattı. "Emin olun, Angus cömertlik kavramıyla zerre kadar ilişkisi olan bir şeyin yanından bile geçmezdi."

Ayağa kalkarken sandalyesinden belli belirsiz bir gıcırtı işitildi. "Umarım yardımcı olabilmişimdir."

"Başka şeyler de sormam gerekirse yine konuşabilir miyiz?"

"Ben her zaman buradayım. Gerçekleri paylaşmaktan da hiçbir zaman çekinmem."

Gurney'i loş koridordan geçirip ön kapıya getirdi.

Gurney verandaya çıkmak üzereyken duraksayıp geri döndü. "Hilda ilginç bir isim. Uzun zamandır duymamıştım. Size birinin adını mı vermişler?"

"Yedinci yüzyılda Kuzey Yorkshire'daki Whitby Manastırının baş rahibesiymiş. Yılanları taşa çevirmekle nam salmış." Parıldayan gözleriyle gülümsedi. "Onu kıskanıyorum."

28

Gurney kilise lojmanından çıkıp Aziz Giles'in önünden kasaba meydanına uzanan caddeye yöneldi. Planladığı gibi Waterview Drive'a gitme niyetindeydi. O esnada Polis Merkezinden çıkan motorcu montlu üç kişiyi gördü.

Bunlardan iri yarı ve sakallı olan ikisi, kavga dövüşün eksik olmadığı barlarda fedailik yapan tipleri andırıyordu. Üçüncüy-

se tıraşlıydı ve çok daha derli toplu görünüyordu. Gurney biraz daha dikkatli bakınca RAM Haber'deki görüntülerden kabarık saçlarını geriye yatırmış bu adamın Silas Gant olduğunu fark etti.

Doğruca emniyet binasının önüne park ettikleri motosikletlerine yöneldiler. Kasklarını taktılar. Motorlarını çalıştırıp önde Gant olmak üzere çekip gittiler.

Mary Kane'in evine daha sonra gitmeye karar veren Gurney dönüp Polis Merkezinin önüne, az önceki üçlünün boşalttığı yere park etti.

Doğrudan Morgan'ın ofisine yöneldi. Onu yüzünde her zamanki endişeli ifade, elinde telefonla masasında otururken buldu. Gurney içeri girince Morgan telefonu kapattı.

"Ben de seni arayacaktım. Gant az önce buradaydı."

"Yanında iki gorille çıkarken gördüm onu. Ne istedi?"

"Beni bilgilendirmeye geldiğini söyledi. Bu gece Buckman çiftliğinde 'Müjdeleyici Vahiyler Çadır Toplantısı' adını verdiği bir etkinlik düzenleyecekmiş. Tanrının Dostları Kilisesinin üyelerinin korunmaya ihtiyaçları olabileceğini söyledi."

"Sorun çıkmasını mı bekliyor?"

"Satanistlerle Tanrı düşmanlarından her türlü şeyi bekliyorum dedi."

"Bu satanist ve Tanrı düşmanları kimlermiş?"

"Güzel soru. Ayrıca kendi güvenlik elemanlarının sırf kamu yararına Billy Tate'i ve onun yaptıklarını destekleyenleri arama faaliyetine başladıklarını da bildirdi."

"Peki, sen ne dedin bunun üzerine?"

"Onu resmi soruşturmayı aksatacak bir şey yapmaması konusunda uyardım. Ayrıca her türlü müdahalenin tehlikeli sonuçlar doğurabileceğini ve sonrasında da adaletin yerini bulmasına engel olma suçlamalarına maruz kalabileceğini hatırlattım ona."

"O ne karşılık verdi?"

"Kıyamet gününde beni koruyup kollaması için Tanrı'ya özel olarak dua edeceğini söyledi."

"Eşinin kavgaya tutuştuğu garip tip buydu, değil mi?"

Morgan başıyla onayladı ama hemen sonra konunun açılmasını istemiyormuşçasına bakışlarını önüne indirdi.

O esnada Slovak açık kapıyı tıklattı.

Konuşmanın kesintiye uğraması Morgan'ı rahatlatmış gibiydi. Slovak'a içeri girmesini işaret etti. "Ne oldu, Slovak?"

"Tate'in Ruby-June Hooper'la karşılaşması ve Mary Kane'i öldürmesi arasındaki zamansal bağlantı onaylandı. Dave'in önerisi üzerine Kate'in telefonundaki ses kayıtlarının çözümlenmesi de sonuçlandı."

Ceketinin cebinden bir telefon çıkartıp ekranına birkaç kez dokunduktan sonra Morgan'ın masasına bıraktı. "Zaman sayacına göre bu kayıt Angus Russell'ın öldürüldüğü gece saat 02:10'da yapılmış. Tate'in, Hooper'la karşılaşmasından hemen sonra."

Kaydı dinlemeye başladılar.

(ses) Rüzgârda hışırdayan yaprakların sesi.
(ses) Alçalıp yükselen tiz kuş sesleri.
(Bir kadın sesi) "Doğu cırtlak baykuşu. Kur çağrısı."
(Ses) Alçalıp yükselen, tiz kuş sesleri.
(Ses) Rüzgâr.
(Ses) Alçalıp yükselen, tiz kuş sesleri.
(Bir kadın sesi) "Farklı yönden başka bir kur çağrısı. Erkek başka bir tüneğe geçiyor."
(Ses) Rüzgâr... yaklaşan bir araç... giderek ses artıyor... yavaşlıyor...duruyor.
(Bir kadın sesi) "Ah Tanrım! Ne yapıyorsun sen burada?"
(Ses) Bir aracın kapısı açılıyor. Arka planda rölantide çalışan bir motor sesi.
(Ne dediği anlaşılmayan bir erkek sesi)
(Bir kadın sesi) "Aman Tanrım! Yüzüne ne oldu senin?"
(Ne dediği anlaşılmayan bir erkek sesi)
(Ses) Alçalıp yükselen, tiz kuş sesleri. Rüzgâr. Yaprak sesleri.

(Bir kadın sesi) "Aman Tanrım... Senin... Senin neyin var?"
(Ses) Hızlı ayak sesleri.
(Boğuk bir erkek sesi) "Kıpırdama."
(Bir kadın sesi) "Ne..."
(Ses) Sert bir sürtünme sesi. Boğuk hırıltılar, derin bir soluma. Ayak sesleri. Sessizlik. Rüzgâr. Alçalıp yükselen, tiz kuş sesleri. Ayak sesleri. Yere düşen sert bir nesnenin sesi. Ardından yerde sürüklenen bir nesnenin sesi. Giderek uzaklaşan sesler.

Ses kaydındaki bu tüyler ürpertici hırıltılar, cinayet anının Gurney'in gözünde tüm vahşetiyle canlanmasına yol açmıştı. Seslerin neden olduğu dehşet, kadının cesedini drenaj çukurunda gördüğünde hissettiklerini geride bırakacak kadar dayanılmazdı.

Slovak uzanıp telefon ekranındaki bir ikona dokundu. "Bundan sonra yaklaşık üç dakika kadar daha kuş ve rüzgâr sesi devam ediyor. Sanırım bu sırada kadının cesedini yolun diğer tarafına sürüklüyor olmalı. Sonra bir aracın kapanan kapısının sesi işitiliyor. Ardından araç uzaklaşıyor. Kayıttan bunu söylemek zor ama Harrow Hill yokuşunu çıkmak için gaza iyice basılmış gibi. Telefonun şarjı bitene kadar kayıt devam etmiş ama başka hiçbir şey yok."

Gurney, Morgan'a döndü. "Her iki kadının da onu tanımış oldukları ortada. Ama neden Ruby-June Hoopar'a dostça el sallayıp Mary Kane'in boğazını kesmiş? Anahtar soru bu."

Morgan hiçbir fikrim yok dercesine iki elini havaya kaldırdı.

Bir süre sonra Slovak söze girdi. "Başka haberlerim de var. Tate'in tahnit odasında iki mesaj göndermek için kullandığı numarayı tespit ettik. Herhangi bir isme kayıtlı değil. Muhtemelen ön ödemeli bir hat olmalı. Ama elimizde numara olduğuna göre en azından konumu belirleyebiliriz."

"Bu yapılıyor mu?"

"Her on dakikada bir kontrol ediyoruz. Şimdiye dek telefonu kapalıydı."

"Kime mesaj gönderdiği belli mi?"

"Selena Cursen'la Chandler Aspern'e."

"Aspern mi? Emin misiniz?"

"Mesajı gerçekte kimin açıp okuduğunu bilmemize imkân yok ama gönderilen numara Aspern'in üzerine kayıtlı."

"İlginç. Her iki mesajın da kopyasını alın bence. Servis sağlayıcılar beş günden fazla saklamazlar. Elinizi çabuk tutun yani."

"Tamam efendim. Bir şey daha var. Tate'in kullandığı cip Cursen'in adına kayıtlı. Plakasını arama emrine ekledik ama sizin Linda Mason'un cesedini bulmanızın bir gün öncesinde, tepede kafa çekerlerken aracı gören o iki gençten başka bu konuda herhangi bir ihbar almamıştık. Ama bugün Bastenburg'daki kiliselerden duvarlarına şu garip sekiz şekli çizildiğine dair üç farklı ihbar geldi. Yani Tate başka bir araba kullanıyor olabilir."

"Ya da bir suç ortağı var," dedi Gurney. "Cursen'in nerede olduğunu biliyor muyuz?"

"Evinin önünde nöbet tutan arkadaşlarımızla görüştüm. Evden ayrılmamış."

"Tamam. Şu an önceliğimiz telefon operatörüyle temasta olup Cursen'le Aspern'e gönderilen metin mesajlarının kopyalarına ulaşmak."

Slovak başıyla onaylayıp hızla odadan çıktı.

Morgan boynunu ovalamaya başladı. "Bir bu eksikti. Başka kiliselere de zarar verilmiş. Gant'ın bayılacağı türden bir gelişme."

"Bu kiliselerin adresini öğrenip Kyra'nın ekibini oraya göndersen iyi olur bence. Kanla mı çizilmiş bir baksınlar. Eğer öyleyse de kimin kanı olduğunu bulmamız gerekecek."

Morgan hafifçe başını salladı. Masanın üzerinden bir kalem aldı. Sonra tekrar yerine bıraktı. "Dave, senden özür dilemek istiyorum."

"Neden?"

"Angus'un ticari rakiplerinin ortadan kaybolması konusuyla ilgili. Gerçekten bir anlamı olabileceğini düşünmemiştim. Ama sana söylemem gerekirdi. Bilgi gizlemiş gibi oldum. Ama inan niyetim bu değildi."

"Özrün kabul edildi."

Gurney az daha 'sorun değil,' diye de ekleyecekti. Ama bu doğru olmazdı. Çünkü Morgan'ın Russell cinayetinin aydınlanmasını bu derece isterken ortadan kaybolmalarını gözardı etmesi önemli bir sorundu. Bu aslında klasik kendi ihtiyacına yönelik bilgilere eğilip geri kalanlara aldırmama eğilimine işaret ediyordu. Ve bu son derece zarar verici hatta bazı hâllerde ölümcül sonuçları olan bir yaklaşımdı.

O an acaba Russell, Morgan'ı bu zayıflıklarına rağmen polis şefi yapmamış, sırf bu zayıflıkları yüzünden bu göreve getirmiş olabilir mi diye düşündü. Güce bağımlı, kendine güvensiz bir polis şefi çok işe yarayabilirdi. Bu, üzerinde durması gereken bir hususta ama şimdi sırası değildi. Morgan'ın bakışlarındaki mutsuzluk, konuyla ilgili başka şeyler de söyleme niyetinde olduğunu gösteriyordu.

"Eşinin durumunda herhangi bir değişiklik var mı?" diye sordu Gurney.

Morgan başını hayır anlamında salladı. "Hastanede. Çok fazla ağrı kesici veriyorlar. Bu yüzden genelde uyuyor." Konuyu değiştirmek için fiziksel bir çabaya ihtiyaç duyuyormuşçasına koltuğunda biraz dikildi. "Şimdi ne yapmaya niyetlisin?"

Bu soru Gurney'in Gant'la gorillerini binadan çıkarken görmesiyle değişen planını hatırlamasına neden oldu. "Kane'in olay yerine gideceğim. Bazen ikinci kez gittiğimde ilk seferinde gözden kaçırdığım bazı ayrıntıları keşfettiğim olmuştur."

Morgan hafifçe başını salladı. Endişesi yüzünden okunuyordu.

Hava yine değişmişti. Kara bulutlar dağılırken masmavi gökyüzü kendini göstermeye başlıyordu. Cotswold Lane'in her iki ya-

nındaki akçaağaçların yapraklarında kalan son yağmur damlaları tatlı tatlı esen rüzgârda yere düşüyordu. Havada tam bir bahar kokusu vardı. Kasaba meydanındaki çiçeklikler, güneşin açmasıyla daha da güzel görünüyordu.

Gurney arabasına binip Aziz Giles'in yanından geçerek Mary Kane'in evine yöneldi.

Oraya ulaşınca drenajın yanına park etti. Olay yerinin sınırlarını belirleyen sarı polis şeridi kaldırılmıştı. Ama evin kapısına çapraz şekilde yapıştırılmış şeritler sökülmemişti. Gurney arabasından inip karşıya geçti. İçeri girmek konusunda bir an tereddüt etse de şeridi bir köşesinden gevşetip kapıyı açtı.

İçeri girdiği an, perdelerin çekili olmasının neden olduğu loşluğa rağmen bir şeylerin farklı olduğunu hissetti. Gözleri karanlığa alıştığındaysa kanepenin arkasındaki kuş resimlerinin yere indirilmiş olduklarını fark etti. Onların yerinde Linda Mason'un evinde gördüğü yazının aynısı vardı.

BEN
ÖLÜMDEN
GERİ DÖNEN
KARA MELEĞİM

29

Gurney, kanıt teknisyeni göndermeleri için merkezi aradı. Kyra Barstow yirmi dakika sonra minibüsüyle geldi.

Koruyucu giysileri ve galoşları giydikten sonra oturma odasının duvarında yaptığı luminol incelemesi sonrası bu ibarenin

kanla yazılmış olduğunun ve Linda Mason'un evinin üst katında kullanılanla aynı tür fırçayla yazılmış gibi göründüğünün bilgisini verdi. Sonra da DNA analizi için duvardan numune aldı.

Gurney'le birlikte içeride başka bir değişiklik var mı diye kontrol etmek için şöyle bir dolaştılar ancak herhangi bir şey tespit edemediler. Her şey ilk inceleme sırasında nasıl bırakıldıysa öyle duruyor gibiydi. Sonrasında evin dışında ve küçük bahçede yaptıkları inceleme de aynı sonucu verdi. Arazinin tamamını inceleyip evin önüne geri döndükleri sırada Gurney çimenliğin en uç tarfındaki toprakta kısmi bir lastik izi olduğunu fark etti.

Bunu Barstow'a göstererek "Bu dün yoktu, değil mi?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır. Ceset tam oradan drenaja atılmış. O yüzden o izi görmemiş olmamız imkânsız."

Telefonuyla izlerin birkaç fotoğrafını çekti. Minibüsten bir cetvel alıp ölçüsünü aldı. Ardından birkaç fotoğraf daha çekti. Sonra minibüse geri dönüp lastik izlerinin kalıbını çıkartmak için kullanacağı, dişçilerin kullandığına benzer özel bir alçı karışımı hazırlamaya koyuldu.

O çalışırken Gurney yolun karşısına geçip Mary Kane'in cesedinin bulunduğu yere bir kez daha baktı. Çalılıkların üzerinden geçti. Sonra atlayıp drenaja indi. Hem yukarıdaki çalıların gölgesi hem de güneş alamayacak konumu yüzünden drenajın zeminindeki otlar hâlâ ıslaktı. Geniş bir alana yayılan kan lekesinin büyük kısmı yağmurda akıp gitmiş, bir kısmı da toprak tarafından emilmişti. Yine de bazı yerlerde pembeye dönen izleri seçmek mümkündü.

Gurney birden büyük bir hüzne kapıldı. Acaba bu duyguya hiç tanımadığı yaşlı bir kadının burada ölüp gitmiş olmasının mı yoksa kendisinin daha doğrusu herkesin önünde sonunda toprağın altını boylayacağı düşüncesinin mi bu huzursuz edici duyguyu tetiklediğini bilemiyordu. Ölüm düşüncesinin neden olduğu

korkularla pişmanlık dolu düşüncelere daha da gömülmesine ramak kalmışken çalan telefonun sesiyle kendini topladı.

Ekranda Chandler Aspern'in adı belirmişti. Aklında sayısız soruyla telefonu açtı.

"Gurney."

"Ben Belediye Başkanı Aspern. Konuşmamız gerek."

"Bana iletmek istediğiniz bir bilgi mi var?"

"Öyle de denebilir. Ne kadar kısa sürede ofisime gelebilirsiniz?"

Belediye Başkanının buyurgan tavrı çok sinir bozucuydu. "Bu vereceğiniz bilgi ne kadar önemli?"

"Ne kadar önemli mi? Bunu kim bilebilir ki. Sizinle konuşmam gerek. Önemli olan bu."

Gurney telefonun saatine baktı. Saat 12:52'ydi.

"Bir buçuğa doğru orada olmaya çalışırım."

"Güzel."

Bu kısa yanıtla Aspern telefonu kapattı. Gurney telefonu cebine koyup drenajda etrafa bir kez daha bakındıktan sonra yukarı çıktı.

O esnada Slovak, Gurney'in Outback'inin arkasına park ettiği siyah Dodge Charger'ından iniyordu.

Güneşten gözlerini kısarak "Merkezden şimdi haber verdiler," dedi arabasının kapısını kapatırken. "Tate'in tekrar buraya geri dönme riskini göze alması çok garip. Üstelik sadece saçma sapan bir mesaj bırakmak için gelmiş, öyle mi?"

"Başka bir nedeni varsa da biz henüz bulamadık."

"Eğer bize mesaj verme niyetindeyse bunu neden onu öldürdüğü gece yapmamış ki?"

"Onu öldürdüğü gece Russell'ı öldürmeye gidiyordu. Aklında bu fikir olduğu için burada gereğinden fazla oyalanmak istememiş olabilir. Belki de burada olduğunun fark edilebileceğinden korkmuştur. Dün ya da geçen gece diğer amacı tekrar gündeme gelmiş olabilir."

"Diğer amacı?"

"Tanınmak, bilinmek istiyor. Bazı katiller böyledir. Ego yansıması. Billy Tate isminin ön plana çıkmasını istiyor."

"Tanrım, bu çok hastalıklı bir şey!"

"Ama muhtemelen işimize yarayacak. Takıntılar peşi sıra hataları da getirir."

Hazırladığı karışımının sertliğini kontrol etmek için yol kenarına çömelmiş Barstow'u gösterdi. "Tate şurada kısmi de olsa bir lastik izi bırakmış olabilir. Kanıt ekibi buradan çok hayati veriler sağlayabilir. Senin, Tate'in cipinin görüntülerini kaydeden güvenlik kameralarının sahiplerini bir kez daha ziyaret etmen gerekecek. Eğer bu kameralar hâlâ aktiflerse görevli son polis memurunun buradan ayrılmasından bugün öğlene dek geçen tüm araç ve yaya trafiğini dikkatle gözden geçirmek gerekli."

"Anlaşıldı. Derhâl yapacağım. Şef Morgan biraz önce Hilda Russell'la görüştü. Kendisi şu an Angus'a ait mülklerin idarecisi konumunda. Bize ağabeyinin tüm yatırım bilgileriyle vasiyetnamesinin bir kopyasını ulaştıracak. Her ne kadar bunun cinayetle bir ilgisi olduğunu sanmasam da bu belgelerin elimizde olması iyi bir şey. Ama Tate'in bu ölümden maddi çıkarı olanlardan biri olmadığı çok açık elbette."

"Doğru. Ama yine de ilginç olabilir. Başka bir şey var mı?"

"Pek yok. Bastenburg'dan birkaç salak daha Tate'i gördüklerini söyleyerek bu konuda bilgi vermek için ödül istediklerini bildirdi. Bastenburg polisi onlarla konuşacak. Gerçek manada bir gelişme olursa sizi bilgilendiririm."

Slovak başını kaşıyıp aracına bindi. U dönüşü yapıp yavaşça Waterview Drive istikametine yöneldi.

Gurney, Aspern'le görüşmek için kasabaya gitmeden önce Barstow'a herhangi bir yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu.

"Şu an için yok," dedi Barstow kurumuş kalıbı dikkatle yerinden çıkarmaya çalışırken.

Kasaba idare binası Cotswold Lane'deki Victoria stili üç binadan biriydi. Ortadaki emniyet müdürlüğünün bir tarafında bu bina, diğer tarafındaysa Peale'in cenaze evi yer alıyordu.

Bunlar benzer bahçelere sahip, verandaları neredeyse aynı miktarda leylaklarla bezeli, birbirlerini andıran tarzda binalardı. Geniş holdeki asık suratlı danışma görevlisi geleceği muhtemelen bildirilmiş Gurney'e holün sonunda soldaki ofise gitmesi gerektiğini söyledi.

Kapı açıktı. Maun mobilyaları ve kaplamalarıyla bu ofis Morgan'ınkine çok benziyordu. Sadece biraz daha genişti. Aspern telefon görüşmesi yapıyordu. Arkası masaya dönüktü. Gurney geldiğini duysun diye kapıyı hafifçe tıklattı. Aspern arkasına dönüp başıyla masasının önündeki deri sandalyeyi işaret etti. Konuşmasını bir dakika içinde bitirdi. Gurney'e bakıp dişlerini göstererek gülümsemeye çalıştı ama bu yaptığının gülümsemek denen şeyle yakından uzaktan alakası yoktu.

"Gelmenize sevindim."

"Beni aydınlatacak bilgileriniz olduğunu söylediniz."

"Öyle. Ve endişelerim de var. Ama öncelikle sizin bu işin içinde olmanızın beni ne kadar mutlu ettiğini söylemek istiyorum. İnanılmaz bir ününüz var." Yeniden dişlerini gösterdi. "Deneyim, zekâ ve birçok başarı öyküsü."

İltifatlarına teşekkür edilmesini beklercesine bir süre duraksadıktan sonra devam etti. "Neyse, bir sorum var. İhtiyacınız olan tüm kaynaklara ulaşabiliyor musunuz?"

"Sorunuzu anladığımdan pek emin değilim." Bu doğru değildi. Soruyu da içerdiği imayı da gayet iyi anlamıştı ama bunu Aspern'in açıklamasını istiyordu.

Aspern büyük koltuğunda arkasına yaslanıp kolundaki kocaman, altın Rolex'ine baktı. "Eski ortağınızın planlamaları beni endişelendiriyor."

"Planlamaları derken?"

"Belki doğru kelime bu olmayabilir. Zihin yapısı diyelim. Angus Russell'ın karanlık yanına bu derece kör olan bir adamın zihin yapısı ve öncelikleri beni endişelendiriyor. Aptallık, yardakçılık çağrışımları uyanıyor zihnimde. Ya da her ikisi birden."

"Bana Russell'ın karanlık yanından bahseder misiniz?"

"Şimdiye dek muhakkak bazı insanların şüphe uyandıracak şekilde ortadan kaybolduklarından haberdar olmuşsunuzdur."

"İki kişinin geride hiç kanıt bırakmadan ortadan kaybolmalarıyla ilgili söylentileri duydum."

"Aslında üç. İkisi son beş yıl içinde gerçekleşti. Üçüncüsüyse birkaç yıl daha eski. Angus'un düşmanlarının bir şekilde buharlaşması genel bir eğilim."

"Yani Angus'un, arkada en ufak bir fiziksel kanıt ya da görgü tanığı bırakmadan tüm bunları yapabilecek kabiliyette bir kiralık katili var mı demek istiyorsunuz?"

"Ben bir şey söylemiyorum. Gerçekler ortada. Ve sizin eski ortağınızın bu gerçeklere yaklaşımı bende başka türden düşünceler uyandırıyor. Ben gerçeklerin tarafındayım. Ve yaptığım araştırmalar sizin de bu görüşte olduğunuzu gösteriyor."

Gurney bir şey söylemedi.

"Bana tipik polis bakışıyla bakıyorsunuz. Konuyu nereye getireceğimi merak ediyorsunuz, değil mi?"

"Birazdan konuya gireceğinize eminim."

"Çok basit. Morgan'ın kasabanın polis şefi olması yönetim kurulunun kararı değildi. Angus'un tercihiydi. Ama artık Angus olmadığına göre şartlar değişti. Birtakım değişiklikler yapılacak. Sizi bu konuda temin ederim. Polis şefliği makamı önünde sonunda buna uygun bir kişiye devredilecek. Deneyimli, yetenekli, dürüst, perde arkasından iş çevirmeyen birine. Bu, o doğru kişi için de harika bir fırsat olacak açıkçası. Bu üzerinde düşünülecek bir husus, değil mi?"

Aspern büyük bir ihsan bahşeden kudretli tavrıyla sırıtırken küçük, siyah gözleri, bunun gerisinde büyük bir kişisel çıkarın yattığını ortaya koyuyordu.

Gurney'in yüzünde memnun olduğuna ya da bu cazip iş teklifiyle bir nebze olsun ilgilendiğine dair bir işaret görebilmeyi umsa da aradığı şeyi bulamadı. "Aklınızdan ne geçiyor, Dedektif?"

"Sorular."

"Sorun."

"Angus Russell düşmanlarının ortadan kaybolmalarını bir şekilde kolaylaştırıyormuş gibi görünüyor. Acaba siz de bu listede olabileceğinizi hiç düşündünüz mü?"

"Gayet tabii. Gerekli önlemleri aldım. Benim de kaynaklarım var. Onlar sayesinde birtakım bilgilere ulaştım. Açıklanması Angus'a karşı büyük güvensizlik oluşturabilecek bilgiler. Bunu ona da ilettim. Ayrıca doğal nedenler dışında bir sebepten ölmem durumunda bu bilgilerin derhâl medyayla paylaşılıp emniyet birimlerine teslim edilmesi için adını söyleyemeyeceğim bir hukuk firmasına talimat verdiğimi de bildirdim. Bu, işe yaradı gibi görünüyor."

Gurney bir sonraki sorusunu sormadan önce duyduklarının ne manaya geldiğini zihninde iyice bir ölçüp biçti.

"Lorinda Russell'la ilgili ne söyleyebilirsiniz?"

Aspern kaba bir kahkaha attı. "Gündüz Larchfield'taki ıslak rüyaların kraliçesi. Geceyse tam bir vampir yarasa. Ayrıntıları Morgan'a sorun."

Gurney bu konuyu devam ettirmeye niyetlenmişti ki ceketinin cebindeki telefonu titreşti. Telefonu çıkarıp ekranına baktı. Arayan Morgan'dı. Açmaya karar verdi.

"Efendim?"

Morgan her zamanki gerginliğinden uzaktı. Bir hayli heyecanlanmış gibiydi. "Telefon operatörü az önce Tate'in mesajlarının içeriğini bizimle paylaştı. Selena Cursen'e gönderdiği mesajda özetle, hayatta olduğunu ama bunu kimseye söylememesi

gerektiğini bildirmiş. Diğeriyse yani Chandler Aspern'e yolladığı mesajsa çok daha ilginç."

"Ne demiş?"

"Biraz sokak ağzıyla yazılmış bir mesaj. Ama özünde bir tür iş birliği teklifi gibi bir manası var. Eğer gerçekten öyleyse bu birçok şeyi değiştirir."

"Hemen geliyorum."

Gurney telefonu kapatıp ayağa kalktı. "Özür dilerim. Bir gelişme var." Ofisten çıkarken dönüp Aspern'e baktı. "Billy Tate'le ilgili bir şey de sorayım gitmeden. Sizi tehdit ettiği o andan sonra sizinle bir daha herhangi bir teması oldu mu?"

"Hayır."

"Sokakta, ofisinizde falan hiç yanınıza gelmeye kalktı mı?"

"Hayır."

"Telefonla aradı mı? Ya da mesaj veya e-posta gönderdi mi?"

"Hiçbirini yapmadı. Neden?"

"Sadece bilgi edinmeye çalışıyorum. Dediğim gibi ne kadar çok öğrenirsem o kadar iyi. Tekrar görüşmek üzere."

Aspern'in yüzündeki iyilik ihsan eden ifade uzun süre önce silinmişse de kömür karası gözlerindeki çıkarcı bakışlar hiç olmadığı kadar güçlüydü.

30

Gurney, Morgan'ın ofisine geldiğinde onu kulağında telefon odasında dolaşırken buldu. İçeri girip iki deri kanepeden birine oturdu. Gurney'in, duyduklarından konuşmanın içeriğini anlaması mümkün değildi. Daha çok evet, hayır, elbette, kesinlikle hayır gibi kısa yanıtlar vererek konuşuyordu.

Konuşma bitince elindeki telefona adeta yaşamındaki tüm baskının kaynağıymışçasına bir bakış attı. "Bayan Cam Stryker'la konuşuyordum. Bölge Savcısı. Silas Gant burada olup bitenleri nefret suçu içerikli komplo teorileriyle allayıp pullayarak olaya kişisel olarak müdahale etmesi için ısrar ediyormuş."

"Gant; Russell, Kane ve Mason cinayetlerinin nefret suçları olduğunu mu söylüyor?"

"Aziz Giles ve Bastenburg'daki üç kilisenin duvarlarına çizilen sekiz sembolünün cehennem ordularının savaş bayrağı olduğunu söylüyor. Cinayetlerin de bunun bir yansıması olduğunu ve aslında dine karşı topyekûn bir saldırı gerçekleştirildiğini ileri sürüyor. Bu yüzden de devasa bir nefret suçu komplosu geliştirmiş durumda."

"Stryker ona bir psikologdan destek alması gerektiğini söylememiş mi?"

Morgan sıkıntılı bir yüz ifadesiyle "Hiç sanmıyorum," dedi. "Son seçimleri kıl payı kazandı. Kimseyi özellikle de Gant gibi birini karşısına almak istemeyecektir."

"Peki, bu devasa nefret suçu saçmalığına karşı tavrı ne tam olarak?"

"Bu işten kazasız belasız sıyrılmak niyetinde. Normal koşular altında dine karşı işlenen nefret suçlarının karşısında, yüreği Tanrı korkusuyla dolu olanların safında mücadele eden bir savcı olarak görünmek isterdi. Ama normal koşullar geçerli değil. Olayın mantıksal yönden zıvanadan çıkmış gibi görünmesinin yanında Stryker'ın zaten işi başından aşkın durumda. Eroin ve fentanil kaynaklı ölümlerle uğraşıyor. Geçen sene dosya yükü ikiye katlandı. Bu sene daha da artacak gibi. Kısacası aslında başını kaldıracak durumda değil."

"Madem öyle senden ne istedi?"

"Bizden Tate'i bulmamızı ve cinayet nedenlerinin dinle ilgisi olmadığını açıklamamızı ve halkı bundan sonra bölgedeki hiçbir kiliseye sekiz rakamını andıran figürün falan çizilmeyeceğine

ikna etmemizi istiyor. Ve tüm bunları Gant olayı evirip çevirip bir siyasi fırtına hâline getirmeden önce yapmamızı talep ediyor elbette."

"Hepsi bu mu?"

Morgan içini çekti. "Biliyorum, biliyorum. Ama onun nasıl bir baskı altında olduğunu anlayabiliyorum. Bir cinayet vakasına dini öğeler eklendi mi herkes kafayı sıyırır. Özellikle de basın. Birdenbire bu olay ülkede her yıl işlenen on beş bin cinayetten çok farklıymış, bu ülkede her yıl yarım milyon tütün kaynaklı ölüm gerçekleşmiyormuş gibi görülmeye başlar. Bu, din karşıtı bir terörizm derler. Doğruluğun saflarına katılın! Şeytanla savaşın! Silas Gant'a para gönderin."

Sustu. Gözlerindeki gergin ifade hızla nefret benzeri bakışlara dönüştü.

Bir an sonra zihninde beliren tehlikeli düşüncelerden sıyrılmaya çalışır gibi gözlerini kırpıştırıp masanın üzerinden iki dosya kâğıdı aldı. Ses tonundaki ani değişiklikle "Bunlar Billy Tate'in telefonundaki mesajlar," dedi. "Biri Selena Cursen'e, diğeri de Chandler Aspern'e. Önce hangisini görmek istersin?"

"İlk önce hangisini gönderdiyse onu."

"O zaman Cursen'e gönderdiğine bakacaksın," dedi Morgan. Gurney'in yanına yürüyüp kâğıdı ona uzattı. "Operatör Tate'le Cursen'i telefon numaralarından ayırt edebiliyor elbette. İsimleri kolaylık olsun diye biz ekledik."

Gurney uzattığı kâğıdı alıp okudu.

Tate: lena, orada mısın?
Cursen: MELEK?
Tate: neredeyim ben?
Cursen: MELEK??????
Tate: çatıdaydım, ne oldu?
Cursen: Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım.
Tate: ne oldu?

Cursen: YILDIRIM!!!
Tate: ne yıldırımı?
Cursen: RAVEN SENİN ÖLDÜĞÜNÜ SÖYLEDİ
Tate: nerede ölmüşüm?
Cursen: YILDIRIMIN ÇARPTIĞI KİLİSEDE
Tate: beni nereye götürdüler?
Cursen: RAVEN PEEL DİYE BİR YER DEDİ
Tate: peale'in cenaze evi mi?
Cursen: GELİP SENİ ALACAĞIM!!! HEMEN GELEYİM Mİ???
Tate: şimdi değil, düşünmem gerek, bu çok çok çok büyük bir şey
Cursen: SENİ NE ZAMAN GÖRECEĞİM?
Tate: yakında, kimseye hiçbir şey söyleme
Cursen: RAVEN'E BİLE Mİ?
Tate: henüz değil seni görmeye geldiğimde kime söyleyeceğimize karar veririz ama şimdi kimseye söyleme
Cursen: MELEĞİM BENİM
Tate: Ben ölümden dönen kara meleğim – bu bizim sırrımız, değil mi lena?
Cursen: MELEĞİMİN YAKINDA EVE DÖNECEĞİ BİZİM SIRRIMIZ

Gurney mesajı ikinci kez okudu, sonra da üçüncü kez.

Morgan dikkatle onu izliyordu. "Bir tepki verecek misin?"

"Raven kim?"

"Cursen'in genç versiyonu bir kız. Onunla aynı evde kalıyor. Müridi ya da çırağı gibi. Belki de Cursen ve Tate'le birlikte üçlü takılıyorlardır."

"Tate çatıdan düştüğünde kasaba meydanında mıydı?"

"Öyle anlaşılıyor. Ben onu görmedim ama bunun bir anlamı yok elbette. İşler iyice karıştı. Çan kulesine o saçmalığı karalarken muhtemelen onu izlemiş olmalı."

"Pekâlâ, Aspern'e gönderilene geçelim."

Bu mesaj daha kısa ama çok daha ilgi çekiciydi.

Tate: ölünün bir planı var
bayılacaksın
acayip kolay
bu gece görüşürüz
ateş etme
ha ha
B.

Gurney bu mesajı da üç kez okudu. İlk anda gidip Aspern'le yüzleşmeyi düşündü. Neticede az önce Tate'ten hiçbir mesaj almadığını söylemişti. Sonra aklına bunun masumane bir açıklaması olabileceği geldi. Aspern bunu yanlış bir numaradan gönderilmiş saçma sapan bir mesaj sanarak dikkate almamış olabilirdi. Ya da mesaj gerçekten de yanlış numaraya gönderilmiş olabilirdi. Her olasılıkta onun şu aşamada yalan söylediğini düşünmek için yeterli kanıt yoktu.

Gurney bu düşüncelerini Morgan'la paylaşıp "Mesajın kime gönderildiği net olarak belli olmayabilir ama içeriği itibariyle ortada bir suç ortağı olduğu görünüyor," diye ekledi. "Ya da en azından bir suç ortağı edinme çabası var diyelim."

Morgan başıyla onayladı. "Tate'i altına sadece tek bir harf bile yazsa kim olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyan biri."

"Tate'in en fazla bir veya iki rakama yanlış basmış olabileceğini düşünürsek telefon numarası Aspern'inkine çok yakın olan biri," dedi Gurney.

Morgan bunu düşünürken telefonu çaldı. Ekrandaki numaraya baktı. "Gareth Montell arıyor. Adli tıp avukatı. Ağabeyinin mülkleriyle ilgili eldeki belgeler üzerinde inceleme yapmak için Hilda Russell'la görüşecekti. Konuşmam lazım onunla."

"Tamam. Ben önce Aspern'in yanına uğramak istiyorum. Bakalım bu konuda ne söyleyecek? Sonra da Cursen'le konuşacağım. Mesajların çıktılarını alabilir miyim?"

Morgan başıyla onaylayıp Montell'in çağrısını yanıtladı.

Gurney yan taraftaki kasaba idare binasına yöneldi. Merdivenlere yaklaşırken dışarı çıkmak üzere olan Aspern'le karşılaştı.

Belediye Başkanı onu görünce yüzünde istemsizce beliren hoşnutsuz ifadeyi hemen soğuk da olsa bir tebessüme çevirmeyi başardı.

"Başka bir şey daha mı var, Dedektif?"

"Bir soru. Billy Tate'in mesajlarından bazılarına ulaşmayı başardık. Bu sizin cep numaranıza gönderilmiş." Elindeki kâğıdı Aspern'e uzattı. "Böyle bir mesaj aldığınızı hatırlıyor musunuz?"

Aspern sanki kötü bir koku yayılıyormuşçasına burnunu buruşturarak aldığı kâğıda şöyle bir baktı.

"Bunu gördüğümü hatırlıyorum," dedi bir süre baktıktan sonra Gurney'e geri uzatırken. "Ama Tate'ten geldiği hiç aklıma gelmedi. Bana yanlışlıkla gönderildiğini düşündüm."

"Mesajdaki numarayı arayıp bunu sordunuz mu?"

"Dalga mı geçiyorsunuz? Böyle bir şeye harcayacak vaktim yok benim."

Aspern abartılı bir hareketle kolundaki Rolex'e baktı. "Umarım işe yarar." Yüzünde manasız bir gülümsemeyle Gurney'in yanından hızlı adımlarla merdivenlerden indi. Kendisini bekleyen Mercedes'in yolcu koltuğuna biner binmez araç hareket etti.

Selena Cursen'in evi Waterview Drive'ın ters istikametinde, Larchfield kasabasının bir hayli dışında, Gurney'e doğal konumunda bırakılmasına karar verilen dolayısıyla da karar öncesinden kalma tek tük yapı dışında insan yerleşimine izin verilmediği bilgisi iletilen bölgedeydi.

Gurney, çakıllı yolun bir süre sonra gökyüzünün dalların arasından zorlukla göründüğü, sık çam ağaçlarının arasındaki dar orman yoluna dönüştüğünü görünce gerçekten de doğal konumda kalmış diye düşündü. Navigasyon cihazı onu ormanın daha da karanlık bölümlerine yönlendirirken huzursuz edici yalıtılmışlık hissi giderek yoğunlaşıyordu.

Bu huzursuzluk hissinin ne kadarı olayın başından beri konuşulup duran, bu yüzden de zihninde iyiden iyiye yer eden büyücülük ve Satanizm temalı fikirlerden, ne kadarı iki kadın kurbanın evlerinin duvarlarına kanla yazılmış mesajlardan besleniyor acaba diye düşünmeden edemedi.

Navigasyon onu engebeli bir toprak yola soktu. Yaklaşık iki kilometre bu şekilde devam ettikten sonra ancak bir aracın zorlukla geçebileceği kadar ayarlanmış kısmın sonunda siyah, demir parmaklıkların önüne ulaştı.

Parmaklıkların her bir dikey çubuğunun üzerinde iskambildeki maça şeklini andıran siyah, sivri mızrak uçları vardı. Arkada, geniş ve bakımsız bahçenin ortasından geçen taş yolun sonunda üç katlı, Gotik Victoria tarzı bir bina görünüyordu.

Gurney, motoru susturup çalılıklardan havalanarak çam ağaçlarının dalları arasında gözden kaybolan küçük bir karga sürüsünü izledi. Tate'in Cursen'e gönderdiği mesajın yazılı olduğu kâğıdı cebinden çıkartıp söze nasıl başlaması gerektiğine net olarak karar vermek için bir kez daha okudu.

Okuduğu sırada gözünün ucuyla bir hareket fark etti. Başını kaldırdı. Siyah ipek elbiseli ve soluk tenli bir kadın parmaklıkların arasında durmuş ona bakıyordu. Düz siyah saçlı, siyah gözlü, simsiyah rujlu ve alt dudağında üç gümüş pirsing olan kadının boynunda, ucunda büyücülük tanrısının siyah, cilalı bir minyatürü takılı gümüş bir zincir asılıydı. Uzun el tırnakları da simsiyahtı. Ayakları çıplak ve en az yüzü kadar solgundu. Elbisesinin kumaşı, giydiği tek şeyin bu olduğunu düşündürecek şekilde vücudunun kıvrımlarına yapışıyordu.

Gurney motoru tekrar çalıştırıp aralarında biraz mesafe kalabilmesi için aracı biraz geriye aldı.

Kadın dudakları aralık, gizli bir şeyler bilen, cinsel fanteziler vaat eden ya da beyni tamamen kavrulup gitmiş biri gibi onu izliyordu.

Arabadan inip kadına Tate'in mesajda kullandığı adıyla hitap ederek usulca "Merhaba, Lena," dedi.

Kadının gözlerinde anlık bir parıltı belirir gibi olduysa da bir şey söylemedi.

"Billy'nin hayata geri döndüğünü gördüm."

Kıyafetinin siyahlığı, teninin solgunluğu yanında pembeliğiyle şaşırtan dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. Gurney konuşacağını sandı ama kadın yine bir şey söylemedi.

"Billy'i tabutundan çıkarken gördüm. Bir sürü bıçak alıp gecenin karanlığına karışmasını izledim. Kesinlikle yaşıyor."

Kadının kırpmadığı gözleri açıldı. "Billy bir söğüt. Söğütler suyu sever. Ve su hayattır. Ve hayat da aşktır."

"Ve aşk var olan her şeydir," dedi Gurney onun tonlamasını taklit etmeye çalışarak.

"Kara Meleğim ölümden geri döndü," dedi kadın Gurney'e hitap etmekten çok kendi kendine konuşurcasına.

"Onun nerede olduğunu bilmemek senin için çok zor olmalı," dedi Gurney.

"O benim ölümden geri dönen Kara Meleğim," dedi ani bir ısrarcı ifadeyle. Gözlerinde yaşlar belirmişti.

Bu gözyaşları Gurney'in öğrenmesi gerekenleri çok iyi anlatıyordu. Uzun bir sessizlikten sonra arabasının ön koltuğundan Tate'in mesajının yazılı olduğu kâğıdı aldı. Boş kısmını yırtıp üzerine adını ve telefon numarasını yazıp kadına uzattı. "Eğer Billy hakkında biriyle konuşmak istersen beni arayabilirsin."

Cursen önce tepkisizce öylece durdu.

Sonra kâğıdı aldı.

31

Emniyete geri dönen Gurney, girişteki görevli memura binada çalışabileceği boş bir ofis olup olmadığını sordu. Biraz evrak işi yapmak; raporları, tanık ifadelerini ve son gelişmeleri gözden geçirip aldığı notları düzenleyerek, soruşturmanın geldiği noktayı net olarak görmek niyetindeydi. Telefonuna ya da defterine yazdığı notlar kendi açısından gayet yeterliydi ama bu bilgileri resmi olay yeri dosyasına aktarması gerekiyordu.

Görevli ona koridorun sonundaki küçük odayı gösterdi. Tam o tarafa yönelecekken Morgan ona yetişti.

Gurney'i ofisine çağırdı. "Aspern'le görüşme nasıldı? Tate'in mesajını gösterdiğinde ne tepki verdi?"

"Mesajı gördüğünü, yanlışlıkla gönderildiğini düşündüğünü ve de umursamadığını söyledi. Bununla uğraşacak vakti yokmuş. Onun konumundaki biri için inandırıcı bir açıklama. Daha fazla üstelemenin bir manası yok şu an için."

"Tamam. Cursen'le ne oldu peki?"

"Onun da bizim gibi Tate'in nerede olduğunu bilmediğini zannediyorum. Büyücülük meselesine gelince bana kalırsa rol yapıyor. Bir şekilde böyle bir şeyi keşfetmiş ve faydasını da görmüş sanki. Belki bu sayede insanlardan uzak durmayı başarmış oluyor. Kontrolü sağladığını, güçlü, kudretli bir şeyle arasında bağ olduğunu düşünmek hoşuna gidiyor. En azından böyle bir izlenim vermek hoşuna gidiyor gibi, diyelim. Ama hepsinin gerisinde bana kalırsa kötü çocuklarla talihsiz ilişkiler yaşamış kafası karışık bir kız var."

Morgan hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Sence Tate'i saklamıyor, öyle mi?"

"Şu an için hayır. Tate'in mesajındaki Kara Melek, ölümden geri dönmek gibi ifadelere kafayı takmış durumda. Ama bunun

nedeni sanırım Tate'in bir daha ona dönmeyeceğinden korkuyor olması. Tuhaf dış görünüşünün nedeni, ölüm sonrasına gösterdiği bu yoğun ilginin gerisinde hüzün, yalnızlık belki de fantezilerinin çöküyor olmasının yarattığı korkulardır, diye düşünüyorum."

"Tanrım, başka bir çıkmaz sokak," diye söylendi Morgan. Kanepelerden birine yığılırcasına oturup alnını ovalamaya başladı. "Üç kişinin katilinin zır deli bir çocuk olduğu ortaya çıkıyor, bu da medyada fırtınalar kopartıyor. Dolayısıyla da Larchfield'ın tüm imajı yerle bir oluyor ve biz de tüm bu pisliği kucağımızda buluveriyoruz. Bu da yetmezmiş gibi bu gece Gant'ın, 'müjdeleyici vahiyler çadır toplantısının' ayaktakımını kışkırtacak bir korku şovuna dönüşme ihtimali var."

Gözlerini kapattı. Muhtemelen bu şekilde daha rahat düşünebiliyordu. Ya da düşünmekten kurtuluyordu. Gözlerini açtı. Şimdi Gurney'e yalvaran gözlerle bakıyordu. "O aşağılık pisliği bulup bu çılgınlığa bir an evvel son vermek zorundayız!"

Gurney, Morgan'ın malumu ilandan öteye geçmeyen, bozulan sinirlerinin tetiklediği bu tepkisini duymazdan geldi. "Angus'un mal varlığıyla ilgili avukatla yaptığın görüşmeden ilginç bir şey çıktı mı?"

"Şaşırtıcı bir şey yok. Yüz elli milyon dolar civarındaki serveti Lorinda, Hilda ve Russell Koleji arasında eşit olarak paylaşılacak. Artı yarım milyon Helen Stone'a yarım milyon da Kasaba Koruma Derneğine verilecek. Montell net emlak değerlerini tespit etmeye çalışıyor ama servetin aşağı yukarı yüz elli milyon dolar civarında olduğu kanaatinde. Ve Billy Tate'e kalan hiçbir şey yok. Kısacası onun cinayet nedeninin paradan başka bir şey olduğu ortada. En azından Angus'un mirası açısından para söz konusu değil."

"Waterview Drive'daki güvenlik kameralarıyla ilgili Brad'ten bir haber var mı?"

"Ev sahipleriyle konuşup senin belirlediğin zaman dilimini kapsayan video kayıtlarını aldı. İzlemeleri için iki polis memu-

runu görevlendirdi. Bir saat içinde bununla ilgili rapor verecek bize."

"Güzel. Bu arada ben de koridorun sonundaki odada Russell, Kane ve Mason dosyaları üzerinde biraz çalışıp notlarımı düzenleyeyim."

Otuz beş dakika sonra Gurney, Selena Cursen'le yaptığı görüşmenin özetini kâğıda geçirme işini bitirmek üzereyken Morgan arayıp Slovak'ın video kayıtlarıyla birlikte ofise geldiğini bildirdi.

Gurney işini bitirip Morgan'ın ofisine girdiğinde ikisinin de toplantı masasında yerlerini aldıklarını gördü. Morgan, başını hafifçe sallayarak Slovak'tan başlamasını istedi.

"Waterview Drive'ı kapsayan dört güvenlik kamerasına ulaşabildik. Dün akşamüstü saat dört buçuktan bugün öğlene kadar olan zaman dilimindeki kayıtları izledik. Bir numaralı veri; turuncu bir cip yok. İki numaralı veri; Billy Tate'e benzeyen bir sürücü yok. Üç numaralı veri; Mary Kane'in evinin önünde duran hiçbir araç yok."

Gurney gülümsedi. Slovak muhtemelen başlangıçta düşündüğünden daha zeki bir insandı.

Morgan'ın kaşları çatıldı. "Hiç kimse orada durmamış da ne demek?"

Slovak açıklamaya istekli gibi görünüyordu. "Çünkü bu kameralardan biri evin iki kilometre doğusunda bir diğeri de yaklaşık iki kilometre kadar batısında kalıyor. Bu güvenlik sisteminde kameraların görüş açısındaki nesnelerin hızlarını ölçen bir analiz uygulaması devrede. Şöyle ki birinci kameranın görüş açısından geçen her araç ikinci kameranın görüş açısına tespit edilen hızla girmeli. Eğer birinci kamerayı geçtikten sonra bir yerlerde durmuşsa ikinci kameranın görüş açısına hiç girmemiş olur."

Morgan'ın kaşları daha da çatılmıştı. "Ne demek şimdi bu? Tate'in ya da duvara o lanet olası mesajı bırakan herhangi birinin ormanın içinden yürüyerek geçtiğini mi söylüyorsun?"

"Ya da göl boyunca ilerleyip evin arkasından dolaşmış olabilir."

Morgan, Gurney'e döndü. "Yürüyerek gelmiş olması gerektiği fikrine katılıyor musun?"

"Mümkün. Ciple ama Waterview Drive istikametinden gelmemiş olması da mümkün. Harrow Hill'den inip evin karşısındaki kavşakta durmuş olabilir."

Bu bariz bir olasılıktı ama Slovak'ın yüz ifadesinden onun bu olasılığı düşünüp çoktan gözardı ettiği açıkça anlaşılıyordu. "Orada Lorinda Russell ve Belediye Başkanı Aspern'den başka kimse yaşamıyor."

"Doğru," dedi Gurney. "Ama Greg Mason bana Harrow Hill'de kendisinin sık sık otlarını biçtiği çok sayıda patika olduğundan bahsetmişti. Hatta bu yollardan biri Mason'un evinin arkasında bitiyor. Kısacası Tate'in Mason'un evine o istikametten dolayısıyla da Waterview Drive'daki hiçbir kameranın önünden geçmeden ulaşmış olması pekâlâ mümkün."

Slovak ensesini ovalamaya koyuldu. "Ama Kane ve Russell'ı öldürdüğü gece Waterview Drive güzergâhını kullanmıştı. Neden bu sefer öyle yapmamış ki?"

"Onları öldürdüğü gece kimse onu aramıyordu. Ama bu noktada bir devriye ekibine rastlama ihtimalini en aza indirmek istemiş olabilir."

"Rahatsız ediyorum ama," Kyra ofisin kapısından başını içeri uzattı. "Laboratuvardan haber var. DNA eşleşmesi Mary Kane'in duvarındaki mesajı yazmakta kullanılan kanın Linda Mason'a ait olduğunu ortaya koyuyor. Ayrıca duvardaki kanın kullanılan küçük köpük boya fırçasından dolayı mikroskobik poliüretan partikülleri içerdiği tespit edildi."

"Analizi hızlı bitirmişler," dedi Morgan.

Slovak oturduğu yerde konumunu biraz değiştirdi. "Kane'in evinin önündeki lastik iziyle ilgili bir bulgu var mı?"

"Yakında," dedi Barstow.

Morgan kadına teşekkür etti.

Barstow da Gurney'e hafifçe gülümseyip ayrıldı.

Slovak omuz silkti. "Bu kan olayı tahmin edildiği gibi bir hayli çetrefilli."

Morgan, Gurney'e baktı. "Herhangi bir fikrin var mı?"

"Sadece bariz olanla ilgili. Eğer Tate oraya Harrow Hill'deki bu patika yolları kullanarak geldiyse aynı yoldan gizlenerek geri dönmüş olmalı. Dolayısıyla Waterview Drive dışındaki güvenlik kameralarını kontrol etmek iyi bir fikir olabilir. Yani bu patika yolların erişim noktalarını görüntüleyebilen kameraları. Ayrıca Tate ve cipi Harrow Hill'de ormanda bir yerde olabilir. Bence yaya olarak bir inceleme yapılsa hiç fena olmaz."

"Bunu bir helikopterle yapsak daha kolay olmaz mı?" diye sordu Slovak.

"Bazı bölgeler için evet. Ama Russell'ın malikânesinin bulunduğu bölüm haricinde Harrow Hill'in orman yapısının sık çam ve baldıran ağaçlarından oluştuğu kanaatindeyim. Gerçekten böyle mi diye uydu görüntülerinden kontrol edebilirsin. Eğer haklıysam da yaya olarak yapılacak bir inceleme daha faydalı olacaktır. Bana kalırsa bir topoğrafik harita indirip arama bölgesi belirlemen gerekli."

Slovak, Morgan'a baktı. O da başıyla onayladı.

Slovak ofisten çıkınca Gurney, Morgan'a Bastenburg'daki polis müdürüne bu inceleme sürecinde destek olmak için kaç adam gönderebileceklerini sormasını önerdi.

"Sence o kadar çok insan gücüne ihtiyacımız olacak mı?"

"Evet. Tate gelip teslim olmazsa tabii."

Morgan içini çekip telefonunun ekranına baktı. "Tanrım. Altı buçuk." Kararsız bir ifadeyle Gurney'e baktı. "Bir şeyler yesek mi?"

Gurney sosyalleşmeye meyilli olmayan karakteri nedeniyle normalde bu tür bir soruyu olumsuz bir yanıtla geçiştirirdi. Ama bu kez hayır diyemeyecek kadar açtı. Abelard's'ta Marika'nın ik-

ram ettiği kurabiyeler dışında sabahtan beri hiçbir şey yememişti.

Morgan çekmecesinden bir Çin restoranının menüsünü çıkardı. Seçimlerini yapıp telefonla siparişi verdikten sonra Morgan'ın masasının önündeki koltuklarda karşı karşıya oturdular.

"Yemek yemeye de zaman ayırmak lazım," dedi Morgan kısa süreli tuhaf bir sessizliğin ardından. "Günün telaşından kim bilir kaç öğün atlıyoruz, değil mi?"

Bu gerçek bir soru değildi, Gurney de yanıt vermek için herhangi bir girişimde bulunmadı.

"Tuhaf," dedi Morgan bir başka sessizliğin ardından. "İnsanın aklına durup dururken geçmişten bir şeyler geliveriyor. Bu sabah da öyle oldu. Uyanmış ama daha tam ayılamamıştım ki bir anda yıllardır düşünmediğim bir anı hem de tüm canlılığıyla zihnimde belirdi." Minik bir kahkaha attı. "Tanrım, şişko Frank'ı hatırlar mısın?"

"Bu sabah uyandığında aklına gelen şey bu muydu?" Gurney'in geçmişi hatırlamaktan hazzetmiyor oluşu ses tonundan bariz bir şekilde seziliyordu.

"Hayır, hayır, onu şu an hatırladım. Bu sabah uyandığımda seninle birlikte çalıştığımız ilk cinayet vakasını düşünüyordum. Onu hatırladın mı?"

"Pek sayılmaz."

"Hani Vietnam'dan sporcu külotları getiren bir çocuk vardı. George Hockenberry."

Gurney başını belli belirsiz salladı. Onun isteksiz tavrı Morgan'ın hevesini kırmamıştı.

"Ve bir de onu vurduğu düşünülen, halı dükkânı sahibi Kip Kleiburn vardı. Halı Kralı. Kleiburn aleyhine tek celselik bir dava olacaktı neredeyse. Sen müdahale edip olayı çözmeseydin tabii." Dalgın bakışlarla başını salladı. "Ne günlerdi ama değil mi?"

Nostalji içerikli konuşmalardan hiç hoşlanmayan Gurney bunu belirgin bir şekilde ortaya koyan tavrıyla konuyu değiştirdi.

"Silas Gant'ın toplantısı saat kaçta?"

"Sekiz buçukta. Havanın kararmasını bekleyecektir. Havai fişekleri çok sever."

"Havai fişek?"

"Göreceksin."

32

Gant'ın, müjdeleyici vahiyler çadır toplantısı, yeri bakımsız görünen eski bir meradaki etrafı ahşap çitlerle çevrili bir alanda yapılacaktı. Çitlerden bazıları araçların içeriye girebilmeleri için sökülmüştü. Alanda çok sayıda otomobille kamyonet park hâlindeydi. Daha fazlası da yavaş yavaş alana giriyordu. Morgan'la Gurney araçlarını giriş-çıkış kapısı olarak kullanılan yerin hemen yakınına park ettiler.

Arazinin sonunda yer alan 'çadır' denilen şey aslında uzun demir boruların ucuna gerilmiş muşamba benzeri bir malzemeyle oluşturulmuş geniş bir gölgelikten ibaretti. Tam ortada yükseltilmiş bir podyum vardı. Podyumun solunda altın sarısına boyanmış, göndere çekili Amerikan bayrağı yer alıyordu. Sağınaysa yine aynı renkte ve aynı boyda bir haç yerleştirilmişti. Podyumun ön tarafında namluları birbirlerine çapraz duracak şekilde konumlandırılmış iki tüfek kabartması vardı.

Morgan arabasından indi. Gurney'in bakışları arasında arka taraftaki Larchfield Emniyetine ait bir devriye aracına yöneldi. Aracın yanına gidip eğilerek sürücüyle kısa bir süre konuştu. Gurney bir süre arkasından baktıktan sonra diğer yöne, tüm alanı rahatça görebileceği, çitin yanında, nispeten sakin bir yere doğru hareketlendi.

Üç yüz civarında olduğunu tahmin ettiği dinleyicilerin çoğu, derme çatma sahnenin karşısında ortada genişçe bir koridor bırakarak sağlı sollu rastgele dizilmiş bahçe sandalyelerinde yerlerini almışlardı bile. Hepsi beyaz olan katılımcıların çoğunluğu yaşlıydı. Çoğu kilise cemaatinin aksine buradaki katılımcıların çoğu erkekti. Genç erkek grupları park hâlindeki kamyonetlerin yanında sigara içip sohbet ederek kutu biralarını yudumluyorlardı. Küçük çocuklar bağıra çağıra koşturarak birbirlerini kovalıyordu. Güneşin batması ve havanın kararmaya başlamasıyla rüzgârın hızı artmıştı. Yeni biçilmiş çimlerin kokusuyla geç gelen katılımcıların araçlarının egzoz dumanları birbirine karışıyordu.

Gurney, evde tahminen saat kaçta olacağını haber vermek için Madeleine'i aramaya hazırlandığı esnada arka taraftaki yoldan gelen sesle dikkati dağıldı. Ses giderek artarken oturan katılımcılar da birer birer arkalarına dönüp bakmaya başladılar. Konuşmalarından heyecanın artmaya başladığı anlaşılıyordu. Sesin artık kükreme boyutuna ulaşmasıyla birlikte bir grup motosikletli çitlerin ayrılan bölümünden içeri girip oturma alanının ortasındaki koridora doğru yöneldi.

Gurney, sahneye doğru ilerleyen büyük motorlu on iki motosiklet saydı. Sonunda bunlardan altısı sağa, altısı da sola geçip podyumun yanındaki yerlerini aldılar. Beyaz sürücü giysili on üçüncü motorcu arkadan gelip katılımcıların heyecanlı tezahüratları altında sahnenin ortasına kadar geldi. Bu, saçlarını iyice geriye taramış, Silas Gant'tı.

Kalabalık beklentiyle sessizliğe büründü. Birkaç dakika sonra şiddetli bir hışırtının ardından gökyüzüne bir fişek yükseldi. Sonra da patlayarak Amerikan bayrağının kırmızı-beyaz-mavi renklerini oluşturdu. O anda da ses sisteminden 'God Bless America'* parçasının stadyum versiyonu işitilmeye başladı. Gant motosik-

* God Bless America: Tanrı Amerika'yı Kutsasın.1. Dünya Savaşı sırasında Irving Berlin tarafından yazılan, milliyetçi duyguları ön plana çıkaran bir parça. (Ç.N.)

letinden inip basamaklardan podyuma doğru alkışlar arasında yürürken iki spot ışığı devreye girerek sahneyi aydınlattı.

"Tanrı Amerika'yı kutsasın!" diye bağırmasıyla dinen alkış sesleri yeniden yükseldi.

"Tanrı tehdit altındaki ulusumuzu korusun," diye devam etti. "Bu güzel gecede, ülkemizin tarihinin bu kritik döneminde hepimiz bu amaçla elimizi taşın altına koymak için bir aradayız. Ülkemizi korumak için! Görüşlerimizi paylaşmak, haklarımızı bir kez daha ilan etmek, eşsiz vatanımızı yabancı diyarlara dönüştürmek için elinden geleni ardına koymayan yüksek mevkilerdeki yozlaşmışlara karşı mesajımızı iletmek için toplandık. Bu yozlaşmış şahıslar çarpık, ahlaksız medya aracılığıyla her türlü sapkınlığı yüceltiyorlar. Yozlaşmışlar dinimizle, İncil'imizle, Tanrı'mızla alay ediyorlar. Bu sapkınlar Tanrı'nın verdiği ve Anayasayla garanti altına alınmış, kendimizi müdafaa etmek için silahlanma hakkımızı elimizden almaya çalışıyorlar. Yozlaşmış LGBTQ protestocuları masum çocuklarımızı kandırarak yoldan çıkartıyor. Bu harflerin gerçekte ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Tanrı'yı Terk Edin ve Eşcinsel Olun."* Bu cehennem azabının kısaltması! Cehennemdeki şeytanların alfabesi bunlar!"

Cebinden büyük, beyaz bir mendil çıkarıp giderek ateşlenen konuşmasını sürdürmeden önce yüzündeki teri kuruladı. "Cehennemdeki şeytanlar dediğimde bu ifadenin tam karşılığını kastediyorum. İğrenç pisliklerden oluşan dağlarına akbabalar gibi tüneyip aşağıdaki, sizler gibi benim gibi yüreği Tanrı korkusuyla dolu olanları izliyorlar. Ruhlarındaki çürümeden haz alan bu yaratıklar bizleri küçümsüyor ve hepimizle alay ediyorlar!" Yükselen sesi heyecandan çatallaşmıştı. Boğazını temizlemek için podyumdaki mikrofondan biraz uzaklaştı.

Yeniden konuştuğunda sesi az önceki kadar yüksek değildi.

---

* LGBTQ: Silas Gant buradaki harflerin Leave God Behind and Turn Queer, anlamına geldiğini iddia ediyor. (Ç.N.)

Ama heyecanında en ufak bir azalma yoktu. "Dostlarım, Amerikalılar; bu gece kutsal topraklarımız, kutsal haklarımız, kuşatma altındaki değerlerimiz için toplandık. Yüreklerimizdeki bu yüce değerler sosyalistlerin, sapıkların ve Satanistlerin saldırısı altında. Kıyamet alametleri artık bakmasını bilen gözlerin önünde apaçık belirmeye başladı. Günah şehri Gomorra'nın halefi hâline dönüşen, yozlaşmış, her türden Hıristiyanlık karşıtının yuvası olan Kaliforniya eyaletindeki yangınlara, sellere bakın. Tanrı gazabını gösterip bizlerden harekete geçmemizi istiyor. Bizim desteğimiz olmadan Amerika'yı günahlardan arındırmayacak. Tanrı'nın bana söylediği, buyurduğu sözler bunlar. Bizi davet ediyor, çağırıyor, bu büyük savaşta ona katılmamızı emrediyor. Ordusunun saflarında yer almamızı, onun sözlerinin, onun gücünün ve de ateşinin vasıtaları olmamızı buyuruyor."

Gant nefes nefeseydi. Durup bir kez daha yüzündeki teri sildi. Sonra mikrofona doğru eğilip sesinin daha gür çıkmasını sağlayarak sözlerini sürdürdü. "Ben burada konuşurken bile şeytan aramızda gezmeye devam ediyor. Şeytan burada, dağlarımızda, tepelerimizde, vadilerimizde, ölümden geri dönen bir adam kılığında cirit atıyor. Bu karanlık ormanda gizleniyor. Boğazları kesiyor. Kiliselere zarar veriyor. İğrenç sözlerini kurbanların evlerinin duvarlarına kanlı harflerle yazıyor. Ama silahın ve haçın gücü Karanlığın Prensini alt edecek. Bu büyük savaşta mutlaka yerimizi alacak ve ülkemizi cehennem azabından kuruyacağız. Bize, kutsal Tanrı Dostları Kilisemize katılın. Silahlarımızla, haçımızla Tanrı'nın ve ülkemizin yanında olalım."

Dramatik bir tavırla duraksadıktan sonra mikrofonu eline alıp podyumun ucuna kadar yürüdü. "Silahlarımız ve haçımızla şeytanı alt edeceğiz!" diye bağırdı. Sonra kulağını kalabalığa çevirip "Ne yapacağız?" diye bağırarak sordu.

Kalabalıktan "Silahlarımız ve haçımızla şeytanı alt edeceğiz!" yanıtı yükseldi.

Bir kez daha sordu. "Ne yapacağız?"

Yanıt bu kez daha yüksek sesle geldi. "Silahlarımız ve haçımızla şeytanı alt edeceğiz!"

Üçüncü kez sordu. "Ne yapacağız?"

Kalabalık az öncekinden de yüksek sesle yanıtladı. "*Silahlarımız ve haçımızla şeytanı alt edeceğiz!*"

Beyaz sürücü giysisi podyum ışığında parıldayan Gant, bu sözlerin ardından kollarını zafer çağrısıyla kalabalığı kucaklarcasına iki yana açıp bağırdı. "Tanrı Amerika'yı kutsasın!"

Katılımcılar ayağa kalkarak, on üç motosikletli hareketlenip gecenin karanlığına karışana dek alkışlamayı sürdürdüler.

33

Gurney eve vardığında saat on buçuğu geçmiş, Madeleine çoktan yatmıştı. O da biraz daha otursam mı yoksa ben de mi yatsam diye düşünürken iki bardak su içti. E-postalarını kontrol edip yardım kuruluşlarından bağış talebiyle gönderilen mesajlarla mezun olduğu üniversitenin otuzuncu yıl toplantısı davetiyesi dışında bir şey olmadığını görünce yatmaya karar verdi.

Bedeni uyuma arzusuyla dolu olsa da zihni bir türlü buna izin vermiyordu. Gün boyu yaşadıkları aklından çıkmıyor, gözünü kapattığı anda Mary Kane'in duvarındaki kanlı Kara Melek mesajını, adını aldığı kişinin yılanlar üzerindeki gücünden bahsederken Hilda Russell'ın gözlerindeki parıltıyı, Selana Cursen'in yaşlı gözlerini, Aspern'in ona Mike Morgan'ın işini teklif edişini, Aspern'in Tate'ten 'ölünün bir planı var' mesajı alışını ama şaşırtıcı şekilde buna aldırış etmeyişini, Silas Gant'ın silah ve haçla ulaşılacak bir zaferin vaadini verişini, müritlerinin dinmek bilmeyen alkışlarını düşünüp duruyordu.

Kalabalığın heyecanı aklına gelince ürperdiğini hissetti. Belki de buna yatağın yanındaki aralık pencereden esen rüzgâr neden olmuştu. Üzerine battaniye çekmek için doğrulduğu sırada Madeleine'in uzun süredir uyanık olduğunu belli eden sesini duyup şaşırdı.

"Dönüp durdun yatakta. Zihninde kim bilir nelerle boğuşuyorsun."

"Olup bitenlerle ilgili henüz boğuşacak bir fikrim bile oluşmadı."

"İlerleme kaydettiğini düşünmüyor musun?"

"Bilgi topluyorum ama bunları bir araya getirdiğimde hâlâ doğru düzgün bir resim oluşturabilmiş değilim."

"Anlatmak ister misin?"

"Bir yanıyla çok basit bir hikâye aslında. Ölümden kıl payı kurtulan Billy Tate cezaevine girmesinden sorumlu olan kişiyi öldürme arzusuyla doludur. Amacını gerçekleştirmeye giderken iki kadın tarafından tanınır. Bunlardan birini öldürür. İki gece sonra da gençliğinde bir süre ıslahevinde kalmasına neden olan başka bir kadını öldürür. Ardında büyücülükle ilişkili bir sembol ve kanla yazılmış mesajlar bırakır. Sonra da ortadan kaybolur."

"Korkunç bir olay ama bana gayet anlaşılır bir hikâye gibi geldi."

"Sorun tüm bunları Billy Tate'in yapmış olabileceğine inanmakta. İki tane Billy var sanki. Bir tanesi yıldırımlı bir fırtınanın ortasında bir kilisenin çan kulesine spreyle grafiti yapmaya kalkan, düşüncesiz, başına buyruk bir genç. Diğeriyse son derece soğukkanlı, planlı hareket ederek üç kişinin boğazını neşterle tek hamlede kesen bir katil."

"Birbirleriyle çelişen karakterlere sahip katillerle hiç karşılaşmadın mı?"

"Sadece bu kadar olsaydı kafama takmazdım. Fakat bu üç cinayeti çok büyük miktarda bir pislik kuşatıyor gibi. Bu rastlantı da olabilir. Ama bunu hiç sanmıyorum."

"Pislik?"

"Angus Russell'la ilgili, düşmanlarının bir şekilde ortadan kaybolduğuna dair söylentiler var. Mike Morgan'ın onunla karmaşık bir ilişkisi olduğu kesin. Bu konu açılınca suçluluk hisseden biri gibi eli ayağına dolaşıyor. Aslında her zaman bir anksiyete sorunu vardı onun ama bu bambaşka bir şey."

"Dahası var mı?"

"Hem de çok. Russell'ın dul eşi, kocasının ölümüne zerre kadar insani bir duygu emaresi sayılamayacak ölçüde az tepki veriyor. Bir de din görevlisi olan ve herkesten nefret ediyormuş gibi görünen bir kız kardeşi var. Dahası Billy Tate'in bir zamanlar yatağını paylaşan alkolik üvey annesinin yerini kendini cadı gibi göstermeye çalışan genç bir kadın almış durumda. Maddi nedenlerden dolayı Russell'ın ölmesini isteyen belediye başkanındansa bahsetmeye bile gerek yok. Ve ben hâlâ Larchfield'taki pisliklerin sadece çok azını biliyormuşum gibi hissediyorum."

"Sence tüm bunlar üç cinayetle bağlantılı mı?"

Bu soruyu düşündüğü sırada yakınlardaki ormandan gelen baykuş ötüşü sessizlikte yankılandı. Pencereden başka bir serin esinti girdi.

"Neyin neyle bağlantılı olduğunu henüz bilmiyorum ama işin içinde teker teker hasımlarını öldüren kaçık bir gençten çok daha fazlası var gibi geliyor bana."

Gurney gözlerini kapatıp zihnini boşaltmaya, rüzgârda tatlı tatlı hışırdayan yaprakların seslerine yoğunlaşmaya çalıştı. Gant'ın sözleri kulaklarında çınlar gibi olduğu her an dikkatini dışarıdaki doğanın seslerine çevirmeye çalışıyordu.

"Belki bir suç ortağı var." Madeleine'in artık uykulu çıkan sesi Gant ve doğanın sesleri arasında gidip gelen zihin mücadelesini sonlandırdı. "Kafanda onun nasıl biri olduğunu netleştirememenin sebebi bu olabilir."

Birkaç dakika sonra düzenli soluklarından Madeleine'in uykuya daldığını fark etti.

Ama söylediği olasılık, üzerinde bir saat kafa yormasına neden oldu. Böyle düşünce Tate'in Aspern'e gönderdiği mesaja başka açıdan bakmak mümkün olabilirdi. Hatta Tate'in ve turuncu cipinin şu an Harrow Hill'de saklanıyor olma ihtimali de beliriyordu. Aspern sakin bir tavırla mesajın kendisine yanlışlıkla gönderildiğini söylerken gayet inandırıcıydı. Diğer yandan inandırıcılığın başarılı yalancıların en temel özelliği olduğu da ortadaydı.

Tate-Aspern arasında bir ortaklık olduğu görüşü bir nebze zorlama bir yorum gibi görünüyorsa da bütünüyle imkânsız değildi. Ama bu ilişkinin izahı için daha fazla bilgiye ihtiyaç olduğu açıktı. Bu uykuya dalmadan önce aklından geçen son bilinçli düşünce oldu.

Madeleine'in, kolunu birden sımsıkı tutmasıyla sıçrayarak uyandı. Şafak sökmek üzereydi ama ay bir bulut kümesinin arkasında kaldığından oda karanlıktı.

"Bu neydi?" Madeleine'in sesi korku doluydu.

Karısının gerginliğini fark edince uykusu tamamen açıldı.

Bir süre ağaçların hışırtısı dışında bir şey duyamadı. Sonra uluma sesini duydu. Uluma seslerine de çakalların çığlıklarına da alışmıştı. Ama bu ses daha farklıydı. Gecenin sessizliğinde bir delinin kahkahası gibi aniden tiz bir sesle başlıyor sonra birden kesiliyordu. Çakal sesi olmadığı belliydi. Buna yakın bir ses ancak bir kurttan çıkabilirdi. Ama bu şekilde uluyabilecek bir kurt varsa bile burada değil ancak yüzlerce kilometre uzakta, kuzey Adirondacs bölgesinde olması gerekirdi.

Dönüp yataktan kalktı. Komodinin üzerinden ışığı güçlü LED fenerini aldı.

Madeleine doğruldu. Yatağın kendi tarafında oturduğu yerden "Galiba aşağıdaki araziden geldi," dedi.

Gurney'in duyuş yeteneği normal sınırlar içinde olsa da karısınınki çok farklıydı. Zaman içinde onun bu yeteneğine güvenmeyi öğrenmişti. Pencereden aşağı tarafa, ambarla gölete doğru

baktı. Bulutların arasından yeniden yüzünü gösteren ay sayesinde arazinin büyük bir bölümünü görebiliyordu. Ama en ufak bir hareket gözüne ilişmedi. El fenerini o yöne doğru çevirip daha dikkatle inceleme fikri aklından geçse de bunu yapmamaya karar verdi. Kendi varlığını ilan etmeden önce karşısında ne olduğunu anlamak istiyordu.

Evde dolaşıp tüm pencerelerden dışarıya baktıktan sonra yatak odasına döndüğünde Madeleine'i pencereleri kapatırken buldu. Kotunu, spor ayakkabılarını, sweatshirtünü giydi. Komodinin üst çekmecesinden aldığı 9 mmlik Beretta'sını sweatshirtünün cebine yerleştirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Madeleine.

"Şöyle bir gidip bakacağım."

"Dikkatli ol!"

Evden mümkün olduğunca sessizce çıkmaya çalışıp kapıyı arkasından yine sessizce çekti. Patika yoldan aşağıya yürümek yerine aşağı merayla yukarıdakini ayıran küçük korudan geçerek göletle ambar istikametine doğru ters taraftan yaklaşmaya başladı. Ay buluttan tamamen çıkmak üzereydi. Gümüşi ay ışığında tüm arazi sessiz görünüyordu. Attığı her adıma dikkat ederek yürümeyi sürdürdü.

Bir süre yakınına kadar gittiği göletin siyah yüzeyinde titreşen ay ışığını izledi. Gecenin her saati susmak bilmeyen kurbağaların sesi çıkmıyordu. Bir iki dakika yakındaki büyük baldıran ağacının arkasında durup çevreyi gözden geçirdi. Ardından kasaba yoluna sonra da ambara doğru baktı.

Ambarın kapısında bir şey gözüne takıldı.

Tabancasını cebinden çıkarıp emniyeti açtı. Ağacın altından çıkıp tedbirli hareketlerle oraya doğru yaklaşmaya başladı.

Ambarın kapısına ulaşmasına elli adım kala ay ışığında, kesinlikle bir daha görmeyi ummadığı şeyi gördü.

BEN
ÖLÜMDEN
GERİ DÖNEN
KARA MELEĞİM

Kapıya ulaşınca el fenerini yaktı. Harfler koyu kırmızıydı. Henüz akmaya başlamamışlardı. Bu da kanlı mesajın çok kısa bir süre önce yazıldığını ortaya koyuyordu.

Ambarın iki kapısı vardı. Büyük kapıyı traktörü için kullanırdı. Diğeriyse normal giriş çıkış kapısıydı. Arka taraftan dolaşıp ikinci kapının kolunu kavradı. Sonra olanca hızıyla iterek açtı. Beretta'yı her an tetiği çekmeye hazır hâlde tutarak el fenerini içeride gezdirdi.

Ambarda Tate ya da herhangi birinin olmadığına emin olduktan sonra kapıyı kapatıp hızla eve yöneldi. Sonra da Larchfield Emniyetini arayıp derhâl olay yeri inceleme ekibi göndermelerini istedi. Normalde burası onların yetki alanlarının dışındaydı ama Larchfield'taki bir olayla doğrudan bağlantısı olduğu açıkça belli bir konuya yerel polisi dâhil etmenin hiçbir manası yoktu.

34

Bulutlar artık iyiden iyiye dağılmıştı. Tepede yükselen sabah güneşi, tavuk kümesinin yanındaki yaşlı elma ağacının tomurcuklarında, çimenlerdeki çiğ damlalarında parıldıyordu.

Gurney'le Madeleine ellerinde birer kahve kupasıyla kahvaltı masalarında oturuyorlardı. Taze sabah havası girsin diye cam kapıları açmış bir süre sonra Madeleine gidip kapatmıştı. Gurney'in evden ayrılıp en azından birkaç günlüğüne ya da bu bariz tehdit

ortadan kalkıncaya dek bir arkadaşında kalmasını önermesinden beri neredeyse hiç konuşmamışlardı.

Bu bir delinin hayatlarına ilk müdahalesi değildi. Önceki seferde söylenecek her şey söylenmişti. O olaydan geriyeyse şimdi Madeleine'in sergilediği gergin bezginlik kalmıştı. Gurney'se böyle bir şeyin tekrar yaşanmasına izin verdiği için hissettiği derin suçluluk duygusuyla gerçekçi bir yaklaşımla bakıldığında bu türden hadiselerin aslında mesleğinin olağan yansımaları olduğu düşüncesi arasında gidip geliyordu. Böyle iki arada bir derede kalınınca meşhur, *neyse ne*, sözüyle durum geçiştirilirdi. Oysa Gurney o anda kendini hem kararlı hem de bomboş hissettiğini fark etmişti.

Artık bundan sonraki işleyişle riski nasıl azaltabileceği konularına yoğunlaşmaya çalışıyordu. Niyeti bir bavul giysi ve diğer ihtiyaç duyabilecekleriyle Madeleine'i Walnut Crossing'in diğer tarafındaki Geraldine Mirkle'ın evine götürmekti. Karısıyla Gerry psikoterapi kliniğinde aynı saat diliminde çalışıyorlar, işe de genellikle birlikte gidiyorlardı. Ayrıca Gerry dışa dönük yapısıyla her zaman misafir kabul etmeye istekliydi. Özellikle de Madeleine'i. Bu durum Madeleine'in arayıp bir ricası olduğunu söyler söylemez kadının içten yanıtıyla bir kez daha doğrulandı.

Madeleine duş alıp bavulunu hazırlamaya gidince Gurney, Kyra Barstow'un ekibiyle birlikte bir saattir incelemeyi sürdürdüğü ambara inmeye karar verdi.

"DNA incelemesi için numune aldım," dedi Kyra kapıyı göstererek. "Ayrıca ön kapının girişindeki çamurda birkaç ayak izi tespit ettik. Morgda tespit ettiğimiz spor ayakkabı izleriyle aynı olduklarını düşünüyorum. Ama ambarın içine girdiğine dair bir iz yok."

Başıyla onayladı. "Lastik izlerini araştırdınız mı?"

"Evet, çoktan." Telefonunu çıkarıp yumuşak toprakta tespit edilmiş iki farklı lastik izinin fotoğraflarını gösterdi. "İlki Kane'in evinin önündeki iz. İkincisi de buradaki." Ambarın yan

tarafındaki çimenlerin seyreldiği, büyük kısmı toprak olan bölümü gösterdi. Lastik izleri birbirine benziyor gibiydi.

"En iyisi de," diye ekledi. "Burada iki iz birden var. Aracın her iki tarafından. Bu da bize aracın tam aks genişliğini tespit etme fırsatı verecek. Şansımız da yolunda giderse arabanın modelini ve yapım yılını bile belirleyebiliriz. Ya da en azından olasılıkları daraltabiliriz."

"İlginç," dedi Gurney. "Ardında kartvizit bırakarak dolaşmaktan hiç çekinmiyor."

"Ya da imzasını atmaktan," dedi Kyra ambarın kapısındaki kanlı mesajı göstererek. "Dün gece herhangi şüpheli bir şey gördünüz veya duydunuz mu?"

"Sadece bu sabaha karşı tuhaf, uluma benzeri bir ses duyduk. Tiz ama bir çakalın ya da kurdun çıkarabileceğinden daha güçlü bir ses. Bir korku filminde duyulabilecek türden. Bu tür bir izlenim bırakmak istediği için bu sesi onun çıkardığından eminim."

"Ölümden dönmekle ilgili kanlı bir mesaj bırakmak yeterli gelmemiş mi yani?"

Gurney gülümsedi. "Yakaladığımızda bunu ona sorarız."

Ambarın etrafında bir tur daha atıp başka herhangi bir sorun göremeyince eve döndü. Madeleine'in bavulunu hazırlamasını beklerken alt ve üst kattaki tüm pencere kilitleriyle cam kapıları kontrol etti.

Sonunda yola çıktıklarında Madeleine'e yolda arabalarını bakıma götürdükleri Miro's Motor'a bir uğrayıp bir kontrolden geçirtmek istediğini söyledi. Madeleine'in ne derece tedirgin olduğu bu isteğine herhangi bir yanıt vermemesinden belliydi.

Gurney ambarın kapısına o mesajı bırakan kişinin arabasına bir GPS takip cihazı yerleştirmemiş olduğundan emin olmak istemişti. Bunun en iyi yolu da aracı yukarı kaldırıp altını dikkatle kontrol etmekti.

Slav kökenli Miroslaw yerine kısaltmasını tercih eden Miro, Gurney'in şehirden taşındığı dönemde Walnut Crossing'teki ta-

mirhaneyi devralmıştı. Hüzünlü ifadeli, yüzü çizgilerle dolu adamın olaylara kendince sevimli ama hafif olumsuz tarzda bakışını Madeleine eğlenceli bulurdu.

Gurney tamirhanenin önünde durup camı açtığında Miro servis bölümlerini süpürüyordu. Onu görünce elinde süpürgeyle konuşa konuşa yanına geldi. "Bu sabah adını haberlerde gördüm. Kuzeyde bir yerde çılgın cinayetler işleniyormuş galiba. Sen emekli olmamış mıydın?"

Gurney bilgilerin medyaya istemsizce mi yoksa kasten mi sızdırıldığını düşündü. Eğer kasten sızdırılıyorsa bu hangi amaçla yapılmış olabilirdi? "Genel olarak emekliyim. Ama her zaman değil."

Miro, bakışlarını Madeleine'e çevirdi. "Kocan ünlü biri değil mi? Büyük suçların büyük dedektifi. Film yıldızı gibi ama daha iyisi. Çünkü film yıldızları sadece büyük adamlarmış gibi görünmeye çalışırlar."

Madeleine'in yüz ifadesinden, kocası ne kadar ünlü olursa olsun delinin teki yüzünden evinden uzaklaşmak zorunda kalmış olmasının bu ünün tadını çıkarmasını olanaksız hâle getirdiğini düşünüyor olduğu açıkça anlaşılıyordu.

Miro devam etti. "Benim ülkemde polise pek güvenilmez." Bir an daha çok şey anlatacakmış gibi görünse de hemen ardından fikrini değiştirdi. "Burası çok daha iyi. Polis belki her yerdeki polis gibi ama en azından burada suçlularla birlik değiller." Her zamanki hüzünlü ifadesiyle gülümsedi. "Neyse... Senin için ne yapabilirim, dedektif?"

"Arabamızın altına şöyle hızlıca bakma imkânın olabilir mi diye sormaya geldik. Arada sırada bir tıkırtı geliyor. Bir yerleri kırılmış olmasın."

Günlük yaşamında insanlara gerçek dışı bilgiler vermekten hiç hoşlanmazdı. Ancak arabasında GPS takip cihazı olabileceğinden şüphelendiğini söylemek gereksiz karışıklığa yol açacağı gibi Madeleine'in endişelerini katlayacaktı. Miro tıkırtının nere-

den geldiğini bulmaya çalışırken kendi de yanına gidip şüpheli bir cihaz olup olmadığını ona söylemeden kontrol edebilirdi.

"Bir yeri kırılan bir araba normalde bu kadar iyi görünmez." Omuz silkti. "Ama al içeri bir bakalım."

Madeleine dükkânın yanındaki küçük parkta bekleyeceğini söyleyerek arabadan indi.

Araç hidrolik liftle kaldırılınca Gurney'le Miro kendi incelemelerini yapmaya koyuldular. Aracın altına bir iki dakika göz attıktan sonra Miro "Araban gayet iyi durumda," dedi. "Kırılan, parçalanan hiçbir şey yok. Belki rotlarda bir sıkıntı olduğu için titreme yapıyordur. Onu da böyle bakarak anlayamayız. Bir dahaki sefere yağ değiştirirken beraber çıkıp bir tur atar, sesi dinleriz. Şimdilik her şey yolunda görünüyor."

Gurney de kendi incelemesini planladığı ölçüde bitirmişti. Cüzdanını çıkardı. "Teşekkürler, Miro. Borcum ne kadar?"

"Ne demek, rica ederim."

"Zamanını ayırdın o kadar."

"Senden her zaman para alırız. İyi müşterimizsin sen bizim. Bu seferlik ücret almayacağım."

Madeleine'i bıraktıktan sonra kuzeye, Larchfield'a yöneldi.

Yolda Morgan'ı aradı. Telesekreter devredeydi. Ona Tate'in son beş günlük mesaj ve arama kayıtlarıyla ilgili aldığı mahkeme kararını doksan güne çekmesini istediği bir mesaj bıraktı. Bunu kısmen başka görüşmeleri incelemek kısmen de Aspern'le herhangi bir görüşme yapıp yapmadığını tespit etmek için istemişti.

Gurney, emniyete vardığında Morgan'ın ilk sorduğu da bu oldu. "Daha uzun bir süreyi kapsayacak bir karara neden ihtiyacın var?"

"Muhtemelen bir şey çıkmayacak aslında. Yanlış bir şey yapmayalım diye sadece genel bir inceleme."

"Sonrasında Aspern'in aramaları için de mahkeme kararı çıkarttırmayı planlamıyorsun, değil mi?"

"Tate'in, görüşme kayıtlarından Aspern'in bize söylemediği başka konuşmalara ya da mesajlara ulaşmadıkça hayır."

Morgan derin derin iç çekti. "Bir sonuca balıklama dalmadan önce dikkatli olalım." Saatine baktı. "Belediye başkanından bahsetmişken saat birde kasaba idare binasında yemekli toplantı yapılacak. Yönetim kurulu medyadaki şu Larchfield zombisi haberlerini yumuşatmak niyetinde. Bir yandan da dün akşam müritlerini iyice kışkırtan Gant'ın etkisini dindirmeye uğraşacaklar."

"Sana iyi eğlenceler."

"Tanrım, Dave bu işin altından kalkmam için yardımına ihtiyacım var. Sen de orada olursan kendimi daha rahat hissedeceğim."

"Bu sabah ambarda bulduğum şeyden sonra hiç kimseyi rahatlatabilecek bir ruh hâlinde değilim açıkçası."

"Barstow geldi, değil mi?"

"Evet."

"Mesajdan başka bir şey buldu mu?

"Spor ayakkabı ve lastik izleri. Belki bir şey çıkar belki çıkmaz."

"Tate ne saçmalıklar yapıyor böyle? Niyeti ne acaba?"

"Panik seviyesini arttırmak olabilir mi? Ya da ilgiyi üzerine çekmek? Dikkatimizi dağıtmak?"

"Ne yapıyoruz da dikkatimizi dağıtmak istiyor?"

"Belki cinayetlerin gerçek nedeni üzerine yoğunlaşmamızı istemiyordur. Neden böyle yapıyor olabileceğini bana sorma."

"Sence bu çılgınlığının arkasında bir planı olabilir mi?"

"Bence mümkün."

"Tanrım," dedi Morgan. Müthiş bir zihinsel yorgunluk yaşadığı açıkça ortadaydı. Sonra saatine baktı. "Zaman geldi. Hadi gidelim."

Gurney, karışık duygularla kasaba idare binasına yönelen Morgan'ın peşine takıldı. Konferans masasındakiler kasaba avukatı Harmon Gossett haricinde aynı kişilerdi. Fallow ve Peale

birbirlerinden mümkün olduğunca uzak yerleri tercih etmişlerdi. Tıpkı Aspern ve Hilda Russell gibi.

Kahve köşesine bir de küçük bir yemek büfesi kurulmuştu. Toplantıdakilerin çoğunluğu tabaklarına sandviç ve salata doldurmakla meşguldü. Morgan'la Gurney büfeye yönelmediler. Morgan yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle Aspern'in karşısına oturdu. Gurney de Morgan'ın yanına geçti.

"Artık başlayalım," dedi Aspern sıkıntılı bakışlarını katılımcıların üzerinde dolaştırarak. "Dünden beri durum daha da kötüye gidiyor. Sadece elini kolunu sallayarak dolaşıp boğaz kesen bir katille değil, bize karşı son derece adaletsiz bir tutum takınan medyayla da uğraşmak zorundayız." Karşısındaki Carmody'e baktı. "Martin, Tanrı'dan, Larchfield ismi bir korku filmiyle özleştirilmeye başlamadan bu korkunç süreci tersine döndürmene yardım etmesini umuyorum."

"Elimizden geleni yapıyoruz, Chandler. Bu toplantı biter bitmez Şef Morgan'ın soruşturmada ilerleme kaydedildiğine dair olumlu bir açıklama yapmasını istiyorum. Açıklamanın taslağını hazırladım bile. İnternette, kabloda ve şebeke sistemindeki tüm haber kanallarında bu açıklamanın yayınlanmasını sağlamalıyız. Net, güven verici ve her şeyin kontrolümüzde olduğunu belirteceğimiz bir mesaj olacak bu."

"Güzel," dedi Aspern. "Şimdi hepinizden dün gece RAM-TV'de yayınlanan şu iğrenç programı izlemenizi istiyorum. Daha sabah olmadan YouTube, Facebook ve Twitter'da da yayınlandı." Onun sözleriyle herkes dikkatini toplantı salonun duvarındaki Polis Merkezindekinden çok daha büyük ekrana yöneltti. "Programın adı, *Sebepsiz Suçlar.* Avukatımızdan dava açma ihtimalini araştırmasını istedim."

Aspern'in telefonunun ekranına dokunmasıyla birlikte duvardaki ekran açıldı. RAM'ın klasik giriş animasyonunun ardından program, Tate'in çatıdan düşüş anının yer aldığı, montajlanmış video görüntüleriyle başladı. Görüntülere bir de tüyler ürpertici

bir müzik eklenmişti. Bu görüntülerde gökyüzünde birbiri ardına çakan şimşeklerin sayısı orijinal kayıttakinden çok daha fazlaydı. Tate'in son yıldırımın ardından çatıdan düşme anı yavaşlatılmış çekimle gösterildi.

Tate'in yere düşmesiyle beraber ekranda Gurney'in RAM Haber'deki tanıtımdan hatırladığı safari ceketiyle Karl Kasak'ın kilisenin önündeki görüntüsü belirdi. Bir savaş muhabiri heyecanıyla konuşuyordu.

"Ben Karl Kasak. Şu an büyücülük meraklısı Billy Tate'in ölüm düşüşünün gerçekleştiği yerdeyim. Olayın hemen ardından resmi adli tabip ölüm raporu düzenledi. Tate'in cenazesi morga kaldırılıp üvey annesinin tuhaf isteği sonucu kilitli bir tabuta yerleştirildi. Saatler sonra Billy Tate bu tabuttan dışarı fırlayıp buradaki halkın Zombi Cinayetleri adını verdiği kanlı eylemlere girişti. Tate mucizevi bir ölümden dönüş mü gerçekleştirdi? Yoksa korkunç olayları araştıranların dediği gibi o da bir tür yürüyen ölü mü?"

Kasak izleyicilere soruyu düşünmeleri için makul bir süre tanıdıktan sonra aynı dramatik ses tonuyla devam etti.

"Gün boyu buradakilerle görüştüm. Onların kasabalarını kuşatan bu kâbusla ilgili neler hissettiklerini anlamaya çalıştım. Aynı zamanda yıldırım etkileri üzerinde çalışan uzmanları ve paranormal vaka araştırmacılarıyla görüştüm. Büyük şoka hazır olun!"

Ekranda ince bıyıklı, büyük, pahalı çerçeveli gözlüklü, yirmili yaşlarda bir gencin görüntüsü belirdi. Görüntünün altında JASON HARKER, LARCHFIELD SAKİNİ ibaresi yer alıyordu. Arka plandan konuşmanın kasaba merkezinde kaydedildiği anlaşılıyordu.

Harker doğrudan kameraya bakarak konuşmaya başladı. "Billy'i liseden hatırlıyorum. İnsana bazen öyle bir bakardı ki... aklından o an ne geçiriyorsa asla hayra alamet olamaz diye düşünürdünüz. Yanında şu katlanabilir sustalı bıçaklardan taşırdı. O

bakışlar ve bıçak hemen yanından uzaklaşma isteği doğururdu. Hızla."

Kasak'ın bir sonraki konuğu, sivri kafalı, küçük gözlü, boksör burunlu, kazınmış kafasında pembe bir doğum lekesi göze çarpan bir adamdı. Beyaz tişörtle siyah, deri yelek giymişti. Ekranın altında onun da ismi belirdi. ROBERT "BOB" STENGEL, SIHHI TESİSATÇI. Adamın uzun zamandır sigara içenlere has hırıltılı bir sesi vardı.

"Nasıl mı hissediyorum? Deprem öncesi bir hayvan nasıl hissederse öyle. Şu kefendeki çocuk aklıma ne getiriyor söyleyeyim mi? Ölülerin mezardan çıkıp aramızda dolaştığı korku filmleri var ya işte onları hatırlatıyor. Şu an burada olan şey de bu zaten. Şeytan aramızda dolaşıyor. Peder Gant doğru söylüyor. Silahları doldurup savaşa hazırlanma zamanı geldi de geçiyor."

Ekranın altında röportaja alınacak bir sonraki kişinin adı belirdi. ARTHUR BUNZMAN, EMEKLİ YÖNETİCİ. Dar suratlı, uzun burunlu, seyrek saçları kırlaşmaya başlamış adam Gurney'de Nürnberg'teki Naziler fotoğrafından çıkmış biri izlenimi uyandırdı.

Robert "Bob" Stengel'in silahlara sarılma çağrısına yanıt veriyormuşçasına "Ben hazırım," dedi. "Örneğin ben, ailemi korumak için koşulların gerektirdiği tüm önlemleri aldım. O kargaşa günleri gelip çattığında hazırlıksız yakalananların vay hâline! Ama benim evimin yanına bile yaklaşamayacaklar. Daha üçüncü adımı attıklarında dolu silahımı elime almış olacağım."

Bir sonraki konuk KÖTÜ AMAÇLI YAZILIMLAR DANIŞMANI, MICHAEL KRACKOWER'dı. Zeki görünümlü, hızlı konuşan adamın üzerindeki siyah tişörtte HİÇ KİMSEYE GÜVENMEYİN yazılıydı. Larchfield'taki olayların büyük bir buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu, Billy Tate'in hayata dönmesinin CIA'in 'diriltme ilaçları' deneyinin sonucu olarak gerçekleştiğini, yapay zekâ formlarının medyaya sızdığını, kötü niyetli hükûmet güçlerinin hava koşullarını, borsayı ve de avo-

kado endüstrisini manipüle ettiğini ileri sürdü. Emniyetin verdiği üç cinayet bilgisinin apaçık bir yalan olduğunu söyleyip gerçek sayının bunun en az üç katı olduğunu ekledi.

Sonraki üç konuk Tate'in dirilişinden sonraki görünüşünü anlattılar. Cesedinin için için yandığını, idrarından kıvılcımlar çıktığını, anlamını kendisinin dahi bilmediği kadim bir dille konuştuğunu ileri sürdüler.

Aziz Giles Kilisesinin önündeki Kasak yeniden görüntüye girdi. "Vay canına! Larchfield Kasabı, Billy Tate'le ilgili gerek korkunç yıldırım olayının öncesi gerekse de sonrasına ilişkin ne kadar dehşet uyandırıcı şeyler öğreniyoruz böyle! Şimdi de Dr. Elmer Bird'ü dinleyeceğiz. Kendisi yıldırım çarpmasının insan doğası üzerinde meydana getirdiği inanılmaz değişiklikler konusunda önde gelen bir uzman."

Bird, seksen yaşlarında bir adamdı. Kırışık beyaz gömleği, yamuk, kırmızı papyonu, kalın gözlükleriyle masanın arkasındaydı. "Bana yıldırımın neler yapabileceğini sordunuz." Gürültüyle burnunu çekip boğazını temizledi. "Çok şey yapar diyebilirim. Öncelikle sizi öldürebilir. Yakabilir, kör edebilir, felç olmanıza yol açabilir. Çok büyük miktarda bir voltaj söz konusu. Bu güç beynin elektrokimyasını bambaşka bir hâle sokabileceği gibi bütünüyle tahrip de edebilir. Çok yaygın olmasa da bazen hayal bile edemeyeceğimiz etkilere yol açtığı da görülmüştür."

Kasak yeniden göründü. "İşte bilimsel açıklamayı da dinlediniz. Hâlâ yanıtlanmamış çok sorumuz var. Bu soruları *Sebepsiz Suçlar*'ın bir sonraki bölümünde derinlemesine inceleyeceğiz. Zombi avcıları olarak dünya çapında ün kazanmış konuklarımız, Mars Kardeşler, Clinton ve Dilbert bu konuyu enine boyuna tartışacaklar. Şimdi sizlere korkutucu bir görüntü sunmak istiyorum. Billy Tate'in iki kadın kurbanının evlerinde bıraktığı bir mesaj bu. Bazıları bu mesajın sadece kurbanlar için yazıldığını söylerken bazılarıysa bunun hepimize hitap ettiği görüşündeler.

Az sonra göreceklerimizin gece kâbusumuz olmaması için dua ederek bunlara bir bakalım şimdi."

Bir korku filmi müziği eşliğinde Mary Kane'nin yatak odasının duvarındaki mesaj belirdi.

BEN
ÖLÜMDEN
GERİ DÖNEN
KARA MELEĞİM

Ekranın tamamı kan kırmızısına dönüştü. Ardından ekran davul sesleri eşliğinde karardı. Arkadan bir spikerin sesi işitildi. "RAM-TV. Gerçekleri sundu."

Aspern'in telefon ekranına dokunmasıyla ekran kapandı. Ellerini hızla masaya vurdu. "Kurbanın duvarındaki şu Kara Melek zırvalığının Kasak'a nasıl sızdırıldığını öğrenmek istiyorum. Bu tür şeyleri kontrol edemeyeceksek neyi kontrol edeceğiz?"

Masadakilerden öfkeli onaylama sözleri işitildi.

Aspern bir sonraki sorusunu Morgan'a yöneltti. "Olay yeri fotoğrafları sana rapor veren görevliler tarafından çekildi. Yanılıyor muyum?"

Morgan başıyla onayladı.

"Sana rapor veren bu görevliler ihtiyaç hâlinde başka yerlere de giderler, değil mi?"

"Evet."

"O zaman bu lanet olası muhbir kesin sana rapor verenlerden biri."

"Sanırım... mümkün."

"Mümkün mü? Böyle olduğu apaçık ortada!"

Morgan koltuğunda pozisyonunu değiştirip boğazını temizledi.

Doğrudan temas kurmayacağı bir kişiyi başka biri aracılıyla suçlama girişimi Gurney'in her zaman sinirini bozardı ama

Aspern'in buyurgan ukalalığı bu sefer bardağı taşırmıştı. Sakince söze girdi. "O kadar da apaçık değil!"

Aspern itirazı duyunca gözlerini kısarak ona döndü. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Video kaydını dışarı sızdıran kişinin olay yeri fotoğrafları çeken polislerden biri olduğuna nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"İyi de başka kim olacak ki..." Aspern'in ileri sürdüğü görüşün kırılganlığını fark ettiği öfkeli ses tonunun yumuşamasından açıkça anlaşılıyordu. "Olay yerine başka birinin de erişim sağlayabileceğini mi söylüyorsunuz?

Gurney sabırla bekledi.

Hilda Russell öne doğru eğildi. "Chandler, Tanrı aşkına, çok açık değil mi?"

Aspern ona ağzına acı bir tat gelmiş gibi yüzünü ekşiterek "Video kaydının dışarıya Billy Tate tarafından sızdırıldığını mı söylüyorsunuz?" diye sordu.

Gurney başıyla onayladı "Kyra Barstow duvardaki mesajın fotoğraflarını çekti, video kaydını değil."

Aspern yeniden sinirlendi. "İyi de Tate'in niyeti ne?"

"İlgi çekmek istiyor, dedi Gurney. "Ve görüldüğü kadarıyla bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyor."

"İlgiden söz açılmışken," diye söze girdi Hilda Russell, masadaki Morgan'a doğru dönerek. "Emniyet teşkilatımızın da bu cinayetlerle gerektiği kadar ilgilenmesini sağlayacak kaynağı yok mu diye merak ediyorum açıkçası. Bugün herhangi birini tutuklamaya dünden ya da önceki günden veya iki gün öncesinden daha yakın mısınız?"

Gurney'e göre bu soruya verilecek en dürüst yanıt, hayır, olmalıydı. Bunu söylemek yerine Morgan bir siyasetçi gibi sorunun etrafında dolaşmayı tercih etti. "Hilda, şu an için Tate'in saklanmış olabileceği yerlere odaklandık. Harrow Hill'in tamamını

aramamıza yardımcı olmaları için Bastenburg emniyetinden de on kişi aramıza katıldı."

Aspern öne eğildi. "Tamamını derken..."

Russell sözünü kesti. "Mantıklı. Her yer araştırılsın. Ama eyalet polisini, şerifi ve bölge savcısını haberdar etmenin zamanı gelmedi mi? Onların deneyimli elemanlarından neden istifade etmiyoruz?"

Morgan bir kez daha soruyu geçiştirme çabasına girişti. "Bunlar kontrolle ilgili hususlar, Hilda. Eğer eyalet polisi gelirse bu onların şovu hâline gelir. Kendi öncelikleri doğrultusunda hareket ederler. Larchfield'ın itibarını zerre kadar düşünmezler."

Hilda Russell alaycı bir kahkaha attı. "Haberlerde izlediklerimden sonra sorun edeceğimiz bir itibarımız kaldığını hiç sanmıyorum. Bu trajediyi doğru düzgün bir sonuca ulaştırmak için artık ne lazımsa yapılması gerektiğini düşünüyorum."

Morgan şaşkın bakışlarla ona baktı. Sonra içini çekti.

Sessizliği fırsat bilen Aspern az önceki sorusunu tekrar gündeme getirdi. "Harrow Hill'in tamamı derken ne demek istedin? Ayrıca neden Harrow Hill bölgesine yoğunlaştın?"

"Ulaştığımız bazı güvenlik kamerası görüntülerinden Tate'in o bölgeyi merkez üssü olarak kullanma ihtimali olduğu görüşüne vardık. Bu yüzden de Harrow Hill'de tüm giriş çıkışları kapatıp bölgeyi adım adım kontrol etmek, en iyi seçeneğimiz gibi görünüyor."

Aspern bu durumdan hiç memnun olmamasına rağmen herhangi bir şey söylemedi.

"Bu inceleme ne kadar sürer peki?" diye sordu Russell.

Morgan ellerini kaldırdı. "Söylemesi zor. İncelenecek alan çok geniş. Yüzlerce dönüm. Sanırım en az kırk sekiz saat süresince bölgede çalışma yapılır."

"Ne yani, iki gün daha mı? Üstelik hiçbir sonuç vermeyebilir de." Başını hayır anlamında salladı. "Bu kadar uzun süre beklemenin ne mantığı var anlamış değilim. Eyalet polisi sadece bir

telefon uzağımızda. Tate bir kez daha saldırıya geçti diyelim. O zaman ne yapacağız?"

Morgan içini çekti. "Söylediklerini dikkate alıyorum, Hilda. Gerçekten. Belki Bastenburg'dan biraz daha destek istersem ve ekibi biraz da sıkıştırırsam aramayı yirmi dörtle yirmi altı saat arasında tamamlayabiliriz. Eğer bu işi kendimiz yapabilirsek başka bir kurumu gereksiz yere..."

Russell sözünü kesti. "Chandler, sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

Aspern soruyu duymamış olduğunu düşündürecek kadar uzun süre sessizliğini koruduktan sonra söze girdi.

"Hoşuma gitmiyor ama yerel emniyete en fazla otuz altı saatlik bir süre tanımayı topu eyaletin sahasına atmaktan daha tercih edilebilir buluyorum." Etrafındakilere baktı. "Başka ciddi bir itiraz var mı?"

Soru omuz silkmelerle yanıt buldu. Sonra Martin Carmody, Morgan'a yapacağı açıklamaya soruşturmanın yeni bir dönemine girildiğini ve hayati bulgulara ulaşılmasının an meselesi olduğunu eklemesini önerdi. İlk kez söz alan Peale, Morgan'a otuz altı saat tanıma görüşünü onayladı. Kısa süreli sessizliğin ardından da toplantı sona erdi.

Gurney, Hilda Russell'ın yanına gitti. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Hilda onu kasaba meydanındaki parkta, tomurcuklanmaya başlamış bir elma ağacının altındaki demir banka götürdü. Akşamüstü güneşi bankı ısıtmıştı.

"Pekâlâ, kafanızda ne var?" diye sordu Hilda.

"Dışarıdan şövalye çağırmaya çok istekli olduğunuzu fark ettim."

"Öyle."

"Bunu soruşturmanın kapsamının genişlemesini arzu ettiğiniz için mi istediniz? Konunun bir an evvel kapanması için mi?"

Omzunu silkti. "İkisi de doğru."

"Birtakım hususların gözden kaçırılmış olabileceğinden mi endişeleniyorsunuz?"

"İnsan birçok şeyi gözden kaçırabilir. Gayet yaygın bir hatadır bu. Siz öyle düşünmüyor musunuz?"

"Özellikle de gözden kaçırılması lehine olanlar için."

Russell gülümsedi.

Tatlı bir meltem, çim ve nemli toprak kokusu getirerek cinayetle ilgili konuşmayla uyumsuz, huzurlu bir sessizlik yarattı.

Gurney de gülümsedi. "Neyin gözden kaçırıldığını düşündüğünüzü söylerseniz zaman kazanabiliriz."

"Kâhin değilim ben. Sadece yerel polisin çok dar bir alana odaklandığını hissediyorum."

"Ağabeyinizin cinayetinin göründüğünden daha karmaşık olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Larchfield'ın çiçekli çayırlarının yılanla dolu olduğunu söylüyorum. Ve burası rahmetli ağabeyimin bir nevi eviydi.

35

Gurney o akşamüstü evine Walnut Crossing'in batı yakasından, Geraldine Mirkle'ın evinin yarım kilometre kadar yakınından geçerek dönecekti. Oraya uğrayıp Madeleine'e herhangi bir ihtiyacı var mı diye sormaya ve durumun doğal olarak neden olduğu korkusunu elinden geldiğince yatıştırmaya karar verdi.

Arabasını Gerry'nin sarı VW Beetle'ının arkasına park ederken evin yan tarafındaki petunya saksılarıyla dekore edilmiş çardakta oturduklarını gördü. Saksıdaki çiçekleri görünce bir an için White River vakasının korkunç sonunu hatırladı. Zihninde beliren o dehşet verici sahneyi unutmaya çalışarak çardağa yöneldi.

Üzerine Scrabble tahtasıyla bir sürahi buzlu çay konmuş küçük bir sehpanın başında karşılıklı oturmuşlardı. İlk konuşan Gerry Mirkle oldu.

"Haberler iyi mi, kötü mü?"

"İkisinden de fazla yok." Sakince gülümsemeye çalıştı. "Sadece geçiyordum. Bir uğrayayım dedim. Kim yeniyor?"

"Her zamanki gibi Gerry," dedi Madeleine. "Nereden geliyorsun?"

"Sevgili Larchfield'tan."

Madeleine dudaklarını sıktı. "Bu işi bitirme yoluna girdin mi?"

"Tüm ekipler adamın peşine düştü. Yakalanması an meselesi."

İki kadın da pek ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Kasabadan bir şey ister misiniz?"

Gerry başını hayır anlamında salladı.

"Hayır," dedi Madeleine.

"Ya da evden?"

"Hayır. Sadece kümese bir bak. Yemleri, suları yeterli sanırım ama yine de kontrol etmekte fayda var. Ve lütfen dikkatli ol."

"Tamam." Yaklaşıp başından öptü, Gerry'i başıyla selamlayıp arabasına döndü.

Gurney'in dönüş güzergâhı Walnut Crossing'in merkezine dek uzanan tepelerin arasından geçiyordu. Ekonomik yoksunluğun kırsal alanlarda oluşturduğu hüznü boş rafların mı yoksa indirimli sigara, ikinci el giysi, kullanılmış eşya, loto bileti ve abur cubur satan bakımsız dükkânların mı daha iyi yansıttığını söylemek zordu. Bölgede görünümleriyle hâlâ eskisi kadar güçlü olduklarını ortaya koyan sadece iki işletme vardı. Bunlardan biri hastane diğeri de bölgenin cenaze eviydi.

On beş dakika sonra Gurney, ambarın önüne park etti. Dedektif yanı ile aile yaşantısını sürdüren yanı arasında denge kurmakta ne kadar zorlandığını çimlerin biçilme zamanının çoktan geldiğini görünce bir kez daha düşünmeden edemedi. Hazır aklındayken bu işi halletmeye karar verdi. Tam ambardan çim

biçme makinesini almaya yönelmişti ki kapıdaki, çirkin ve bir o kadar da saldırgan, kanlı yazıyı görerek duraksadı. Önce onunla ilgilenmeye karar vererek çim biçme işini askıya aldı.

En kolay çözümün yazının bulunduğu bölümü hızla zımparalayıp yeniden boyamak olduğunu fark etmişti. Barstow fotoğrafları çekmiş, analiz için gerekli numuneyi de almıştı. Yani artık delillerin korunmasına gerek yoktu. Gerekli olan malzemeler ambardaki atölyede vardı.

Yarım saat sonra işi bitti. Yeni boyanan kısım fazlasıyla belirgindi ama en azından tüyler ürpertici mesajın üzeri kapanmıştı. Saatine baktı. Altı olmak üzereydi. Aspern'in toplantısında bir şeyler yemek istememişti. Bu yüzden de karnı iyice acıkmıştı. Ama uzun kiraz ağaçlarının gölgesi düşmeden ambarın etrafını bir kez daha incelemeye karar verdi.

Daha önce olay mahallerinde sayısız kez yaptığı gibi ambarın etrafında hızlıca dolaşarak incelemeye koyuldu. Barstow'un bu sabah üzerinde konuştuğu lastik izlerinin bulunduğu yere gelene dek ilginç hiçbir şey bulamadı.

Bu izlerin şekilleriyle aralarındaki mesafenin aracın modeliyle ilgili fikir verme ihtimalleri aklına takılmıştı. Her ne kadar Barstow'un işe yarar en ufak bir bulguda kendisini haberdar edeceğinden zerre kadar şüphesi olmasa bile yine de onu aramaya karar verdi. Telesekreteri devredeydi. Sesli mesaj bıraktı.

Sonra bir şeyler yeme ve tavukları kontrol etme niyetiyle aracına binip evin yolunu tuttu.

Tavukların yemi de suyu da yeterliydi. Birkaç dakikasını ayırıp tüneği temizledi. Kümesi biraz havalandırdı. Eve dönmeden önce birkaç avuç taze yem attı. Eve girip bir tencere su kaynatıp makarna ilave ettikten sonra duş alıp üzerine temiz kotla polo tişört giydi. Mutfağa döndü. Makarnayı süzdü, biraz yağla dünden kalan kuşkonmazı ilave ederek hazırladığı tabağı alıp verandadaki sehpaya taşıdı.

Akşam güneşinin tadını çıkararak arkasına yaslandı. Verandadan kümese kadar olan alandaki çimler yemyeşildi. Madeleine'in kümesin yanında barınak olarak inşa etme maksadıyla gerdiği teller hafif esintide usulca sallanıyordu. Böcek peşindeki kırlangıçlar ambarın etrafında uçuşuyor, sincaplar ispinoz tüneğinin altına dökülen yemleri toplamaya çalışıyorlardı. Günün koşturmacası yerini karanlığa terk etmeye başlamıştı.

Huzur dolu dakikaları Morgan'ın telefonuyla bölündü. Adam telaş içindeydi.

"Lanet olası Karl Kasak'ın programının yeni bölümü bu akşam saat onda yayınlanacak. RAM'ın web sitesine tanıtımını koymuşlar. Etkisini hafifletecek ne yapabiliriz diye sormak için Harmon Gossett'e ulaşmaya çalışıyorum. Başımıza daha büyük belalar açmadan bir şeyler yapmamız şart."

"Umarım Gossett'ten işe yarar bir destek alırsın."

"Umarım. Biri arıyor şu an. Sonra konuşuruz."

Gurney yemeğini bitirip kendine bir fincan kahve yaptıktan sonra çalışma odasına gitti. Dizüstü bilgisayarını açıp RAM'ın web sitesine girdi. "Tanıtımlar," bölümünden *Sebepsiz Suçlar*'ı bulup son bölümünü tıkladı.

İki dakikalık reklam yayınının ardından bir mezarlığın Gotik demir kapısı önündeki Kasak, ekranda belirdi. Sır veriyormuşçasına kısık bir sesle ve bir hayli ürpertici bir tonlamayla konuşuyordu.

"Şu an birbiri ardına ölümlerin gerçekleştiği New York, Larchfield'ta belki de en korkutucu yerdeyim. Geçtiğimiz hafta bu bölgede yaşanan dehşet verici olaylar sebebiyle özgün zombi avcıları Clinton ve Dilbert Mars'la işte burada buluşacağım. Zombilerin sadece korku filmlerinde yer alan yaratıklar olduğunu düşünüyor olabilirsiniz. Bunun doğruluk payını Mars kardeşlere sordum. Anlattıkları sizi şaşkına çevirecek."

Ekran iki şişman, sakallı adamın yakın çekim görüntüsüyle doldu. Büyük bir mermer mozolenin önünde yan yana duruyor,

birbirlerinin düşüncelerini tamamlamaya alışkın ikizler gibi birinin başladığı cümleyi diğeri bitiriyordu.

"Yürüyen ölüler fikrinin kurgu ürünü olduğu düşüncesi hükûmetin inanmamızı istediği en büyük yalandır."

"Tıpkı UFO'ların meteoroloji balonu olduğunu söylemeleri gibi."

"Oysa yürüyen ölüler tıpkı sizin ve benim gibi gerçektirler."

"Billy Tate kadar gerçek. Tek fark öldürülmelerinin çok zor oluşudur."

"Eğer nasıl yapacağınızı bilmiyorsanız bir zombiyi öldüremezsiniz."

"Muhtemelen öldürülen siz olursunuz."

"Yüzde doksan dokuz ihtimalle."

"Çoğu insan zombilerin nereden geldiğini bile bilmez."

"Çünkü gerçekleştiği anı görmezler."

"Buna yıldırımın neden olduğunu bilmezler."

"Ve bu genellikle mezarlıklarda gerçekleşir."

"Bir mezara veya mozoleye yıldırım düştüğünde."

"Ve bu da ölüyü dirilttiğinde."

"Yaşayanların gücüyle beslenen türden bir hayattır bu."

"Öldürdükçe güçlenirler."

"Tıpkı Billy Tate gibi hayatta kalabilmek için öldürürler."

"Ama biz onların zayıflıklarını biliyoruz."

"Onları dirilmeden önce ait oldukları yere, cehenneme biz gönderebiliriz."

"Ateşle yükselirler, ateşle yok olurlar."

"Billy Tate, senin kanlı zombi günlerinin ve kötülüğünün sonu geldi!"

Gotik demir kapının önündeki Kasak yeniden ekrandaydı. "Öyle biriyle karşılaşmanın ölümle sonuçlanma ihtimalinin ne kadar yüksek olduğunu konuşacağız. Sadece düşünmesi bile tüylerimi ürpertmeye yetiyor. Bu dehşet verici savaşın ayrıntıları bu akşam saat onda *Sebepsiz Suçlar*'ın yeni bölümüyle RAM TV'de."

Gurney birden Kasak'ın ses tonunun ona güreş spikerlerini hatırlattığını fark etti. Kasak görüntüden kaybolunca yerini siyah arka planda dönen mavi bir logo aldı.

RAM-TV
GERÇEKLERİ SUNAR

Bu aptalca korku tüccarlığı pazarlamalarının bir sınırı var mı acaba diye düşünerek bilgisayarını kapatıp dikkatini somut gerçeğe, ambarının muhtemel katil tarafından ziyaret edilişine yöneltti.

Her ne kadar birinin lastik izlerini bırakan aracı görmüş olma ihtimali düşük olsa da yine de bu konuda küçük çaplı bir araştırma yapmayı ihmal etmemesi gerektiğine karar verdi. Ambarından eyalet yoluna uzanan üç kilometrelik çakıl döşeli toprak yol üzerinde sadece iki ev daha vardı. Bunlardan biri önündeki bir zamanlar çimenlik olan alanı yaprakları kokarca gibi kokan lahanalarla dikenli çalılıkların sardığı küçük bir karavan evdi.

Gurney yolun sonundaki çiftliğe taşındığından beri karavanda nadiren birilerinin kaldığını görmüştü. Son durumu hakkındaysa hiçbir fikri yoktu. Yolun sonundaki ev yine de baldıran ağaçları arasına hamak germeyi, verandasında uzanmayı, evden ayrı eski tuvaleti, tulumbadan su çekmeyi, elektriğin olmayışını ve ekstradan heyecan unsuru olarak da çakal seslerini cazip bulan şehirli maceracılar tarafından zaman zaman kullanılırdı. Ya da Madeleine'in emlakçı arkadaşı öyle demişti.

Gurney, Outback'inden inip yolda yürümeye koyuldu. Bakımsız karavana uzaktan şöyle bir baktı. Dikenli çalılıkların arasından dikkatle geçmeye çalışarak soluk renkli kapıya ulaştı. Kapıyı bir kez tıklamasıyla içeriden öfkeli havlamalar işitildi. Bir erkek sesi havlama duruncaya dek birkaç kez "Kes sesini!" diye bağırdı.

Kapıyı açan adamın üzerinde sadece beyaz boxer külotla siyah çoraplar vardı. Seyrek saçları en az çorapları kadar siyahtı. Göğsündeki, bacaklarındaki kıllarla yüzündeki üç günlük sakalıysa kırlaşmıştı. Kahverengi bir bira şişesini elinde bir sopa tutarmışçasına sımsıkı kavramıştı.

Gurney adama göre bir tavır sergilemeye çalışarak hafifçe gülümseyip kendini tanıttıktan sonra "Yolun yukarısında oturuyorum. Komşunuzum," diye ekledi.

"McDermott'un eski çiftliği." Adam bunu oraya başka birinin sahip olmasını kuşku verici bulduğunu ortaya koyan bir tonlamayla söylemişti.

Gurney sakin bir sesle yanıt verdi. "Evet, orası."

"Sen dedektif misin?"

"Emekli dedektif."

Adam şişeyi biraz daha ortadan tutup başına dikti. Koca bir yudum aldıktan sonra Gurney'i şöyle bir baştan aşağı süzdü. "Dedektifsin demek. Hırsızlıkla ilgili ne yapabilirsin peki?"

"Ne çalındı?"

"Organik gübrelerim. Yok, oldular birdenbire."

"Bunu Walnut Crossing Emniyetine bildirmeliydiniz."

"Darryl LeMoyne'a iki defa söyledim. Derdimi duvara anlatsam daha iyiydi."

"Burada sizden başka oturan var mı?"

"Şu an yok. Oğlum cezaevinde."

"Ah?"

"Kız arkadaşı attırdı onu içeri. Dişlerini kırdığını iddia etti. Dişlerini meth döktü hâlbuki, Emmett değil."

"Bir şey sormak istiyorum. Bu sabah saat kaçta uyandınız?"

Başını hayır anlamında salladı. "Bunu neden soruyorsun?"

"Bu sabah güneş doğmadan önce buradan geçen bir araç gördünüz mü diye öğrenmek istiyorum da."

"Fark etmedim. Senden de mi bir şey çaldılar?"

Gurney adama teşekkür edip gübrelerinin bulunmasını umduğunu söyleyerek konuşmayı bitirdi. Dikenlerin arasından arabasına dönüp yolun bir buçuk kilometre aşağısındaki diğer eve yöneldi.

Üstüne geniş bir bisiklet taşıma aparatı yerleştirilmiş beyaz bir Audi SUV'un arkasına yanaştı. Araç patikanın sonundaki, baldıran ormanının hemen kıyısında yer alan kulübenin ön tarafındaki yaprak dökmeyen sarmaşıkların gerisine park edilmişti.

Gurney patikada ilerledi. Kulübeye ulaştığında yeşil tenis topu renginde bisikletçi taytlı genç bir çiftin virane hâldeki verandada oturduklarını gördü. Kadının saçları kasten dağınık görünecek şekle sokulmuş, adamınkilerse samuray tarzında tepeden toplanmıştı. Bir kova dolusu suyla yeşil bir bitkiyi yıkamaya çalışıyorlardı. Başlarını Gurney'e çevirdiler. Kadın gülümsedi. Adam kaygıyla baktı.

"Merhaba," dedi kadın yüzüne düşen birkaç tel saçı eliyle düzeltirken.

"Dağ pırasası mı onlar?" diye sordu kadının elindeki yeşil bitkiyi tanıyarak.

"İnanılmaz, değil mi? Bu akşamüstü orman yolunda bisikletle dolaşmaya çıkmıştık. Birden tepenin bir tarafının tamamen bunlarla kaplı olduğunu gördük. Brooklyn'de bunları kaça satıyorlar biliyor musunuz? Siz buralı mısınız?"

"Yolun yukarısında oturuyorum. İsmim Dave Gurney."

"Ben Chloe. Bu da Jake. Burada oturuyorsunuz öyle mi? Yani her zaman mı?"

Gurney gülerek "Evet, her zaman," dedi.

"Şu an kesinlikle muhteşem. Baharın tazeliği, mis gibi hava. Tanrım. Ama şubatta bu dağlar nasıl olur hayal bile edemiyorum. Büyük bir pulluk gibi bir şeyiniz vardır mutlaka?"

"Oldukça büyük bir tane var. Kışları ilginç oluyor."

"Vay canına. Hayal etmesi bile zor."

Kadın ne kadar dostane görünüyorsa Jake de o kadar sert bakıyordu. Gurney bir an evvel konuya girmesi gerektiğine karar verdi.

"Bir şey sormak istiyorum. Yoldaki araç trafiğiyle ilgili. Erken saatte uyanık mıydınız?"

Birbirlerine baktılar. "Aslından ikimiz de uyanıktık," dedi kadın bu kez biraz ihtiyatlı bir tavırla.

Gurney cüzdanını çıkarıp Larchfield Emniyetinden aldığı kimliği gösterdi. "Emniyettenim. Bu sabah saat dörtle altı arasında bu yolu kullanan herhangi bir araç görüp görmediğinizi öğrenmek istiyorum."

Jake söze girdi. "Bir şey mi oldu buralarda?" Gözlerine endişe, sesine öfke hâkimdi. Muhtemelen onlara burayı kiralayan emlakçının bir şeyler gizlediğini düşünmeye başlamıştı.

"Sizi endişelendirecek bir şey değil. Sadece bu sabaha karşı bu yolu kullanan birini görüp görmediğinizi öğrenmem lazım."

Bir kez daha birbirlerine baktılar.

Jake isteksizce başını salladı. "Bir araba vardı. Giderken arkasından gördük."

"Kulübenin dışında mıydınız?"

"Arabadaydık. Yolun kenarında."

"Saat kaçtı?"

"Dört buçuk olması lazım."

"Olması lazım mı?"

"Willowemoc Deresinde saat beşte eğitmenle buluşacaktık."

"Sinek oltacılığı eğitimi mi?"

Jake başıyla onayladı.

"Jake dereye düştü," dedi Chloe muzipçe sırıtarak.

"Yani," dedi Gurney. "Bu sabah saat dört buçukta bir araba gördünüz. Markasını, modelini, rengini, stilini ya da herhangi bir özelliğini hatırlıyor musunuz?"

"Çok sessizdi," dedi Chloe.

"BMW olduğuna eminim diyebilirim," dedi Jake. "5 serisine benziyordu."

"Rengini görebildiniz mi?"

"Emin olmak zor. Bir hayli karanlıktı. Sanırım siyah ya da lacivert olmalı."

Gurney ay ışığında renkleri belirgin olarak fark etmenin bir hayli zor olduğunu biliyordu. Adamın sadece gerçekte gördüğünden fazlasını hatırlamıyor olduğundan emin olmak istemişti. Çünkü sayısını hatırlayamadığı kadar çok soruşturmanın tanıklarının gerçekte olmayan şeyleri "hatırladıkları" için çıkmaza saplandığını çok iyi biliyordu.

Burada, Jake inandırıcılık testinden geçmişti.

"Plakasını görebildiniz mi?"

Başını hayır anlamında salladı. "Şimdi siz söyleyince düşünüyorum da galiba plakanın ampulü yanmıyordu."

"Tamam. Başka dikkatinizi çeken bir şey var mı?"

Başını iki yana sallamaya başlamıştı ki birden durdu. "Ah, evet, Chloe'nin dediği gibi sessizdi."

"Sessiz?"

"Hiç motor sesi yoktu. Belki de hybrid bir araçtı."

Eve döndüğünde Gurney çalışma odasına gidip telefonu kontrol etti. Madeleine, Morgan ve Hardwick'ten gelen mesajlar vardı. Önce Madeleine'inkini dinlemeye karar verdi.

"Selam. Benim. Winkler çiftini bu akşam da yemeğe çağıramayacağımız ortada. Ama bunu Gerry'e söyleyince bana onlarda yememizi önerdi. Kısacası bizim yemeği yarın akşam onun evinde yiyelim diyoruz. Ne dersin? Bunu konuşalım."

Madeleine bu tür sosyal etkinliklere çok düşkündü. Ne kadar sık olursa o kadar mutlu olurdu. Ve de ne kadar çabuk olursa. Oysa bu tür faaliyetlerin Gurney üzerinde tam tersi etkileri vardı. Her ne kadar konu genellikle Madeleine için önemli etkinliklere katılmayı kabul etmesiyle sonuçlansa da birileriyle toplanma fikrine

başlangıçta hep olumsuz bir tepki verirdi. Göründüğü kadarıyla bu da kabul etmek zorunda kalacağı etkinliklerden biri olacaktı.

Hiç sevmediği sebze yemeğini yemeye rıza gösteren bir çocuk gibi karısını arayıp telesekreterine yarın akşamki yemek fikrini onayladığını belirten sesli mesaj bıraktı. Kendine bu tür aktivitelerin zaman zaman tahmin ettiğinden zevkli geçtiğini hatırlattı. Gerçi Winkler çiftiyle önceki buluşmaları bu tür bir sonucun ortaya çıkma ihtimalini bir hayli düşürüyordu.

Morgan'ın sesiyse her zamanki gibi gergindi.

"RAM Haber şimdi senin ambardaki o lanet olası Kara Melek zımbırtısının yer aldığı bir video yayınladı. Kaydı bize teslim etmeyi kabul etmedikleri için de Gossett mahkeme kararı çıkarmaya çalışıyor. Hâlâ bu videoları çekip RAM'a yollayanın Tate olduğu fikrinde ısrarcı mısın? Bizimkilerden birinin olma ihtimali yok mu? Tanrım, umarım öyle değildir. Şu Rory Kronck salağı Larchfield katliamcısının artık doğrudan seni hedef aldığına dair bir dolu şey söyledi. Aşağılık kaltak seni ve Tate'i karikatür karakterlerine dönüştürüyor! Umarım Tanrı yardım eder de Harrow Hill kuşatması olumlu sonuç verir. Şansımız yaver giderse belki Tate'i orada kıstırırız. Ara beni."

Bir ara RAM'ın arşivine erişip Kronck'un programını seyretmeyi unutmayayım diye düşünerek Hardwick'ten gelen mesajı dinledi.

"Son konuştuğumuzda desteğime ihtiyacın olabileceğini söylemiştin. Zaman geldi mi? Teçhizatımı temizledim, yağladım. Hazırım. Neredeyse bir senedir kimseye ateş etmedim. Bu arada yeri gelmişken Silas Gant'la ilgili biraz daha derinlemesine bilgi topladım. Etrafta, kilisesini bir tür korunma kalkanı olarak kullandığı ve şantaj eylemlerinin odağı hâline getirdiği, dolayısıyla da hasımlarına korku salan, güçlü görünme ihtiyacındaki ticari ve

siyasi iş birlikçilerineyse destek sağlayan bir merkeze dönüştürdüğüne dair söylentiler dolaşıyor. Tuhaf bir bilgi daha: Kilisenin başındakilerden birinin adı Otis Strane'miş. Lorinda Russell'ın kızlık soyadının da Strane olduğu kulağıma geldi. Konu dallanıp budaklanıyor, Sherlock. Testisleriyle kimin kurşun yakalaması gerektiğine karar verdiğinde beni ara. Son bir şey daha. Gant'ın Twitter hesabını kontrol et. Ortalığı feci bulandırıyor."

Gurney, Gant'ın takipçilerine ne tür yeni zehirler sattığını görmek istiyordu ancak Jake'le Chloe'nun sabah dört buçukta gördüğü sessiz BMW zihnini çok daha fazla meşgul ediyordu. Barstow'a bir kez daha ulaşmayı denedi.

Bu kez telefon ilk çalışta açıldı.

"Gurney, harika. Ben de şimdi sizi aramak için telefonu elime almıştım."

"İyi haber mi?"

"İzlerle aks açıklığı karşılaştırması analizini tamamladım. Tek bir marka ve model söyleyebileceğimiz kadar daralttım sonuçları."

"BMW mi?"

"Evet." Şaşırmıştı.

"A 5 serisi mi?"

"Evet. 2018 modelden başlamak üzere 5 Serisine ait bir araç. İyi de bunu benden önce siz nereden öğrendiniz?"

"Sezgi."

"Tabii kesin."

"Bir kez daha şansımız yaver gitti. Bölgede bir çift tesadüfen doğru zamanda doğru yerdeymiş."

"Bu da ne demek şimdi? Tate turuncu cipini yetmiş bin dolarlık BMW'yle mi takas etmiş?"

"Sanmıyorum."

"O zaman neler oluyor böyle?"

"Güzel soru."

"Ambarının önündeki yumuşak toprakta bulduğumuz spor ayakkabı izleri vardı ya? Morgdaki tozlu zeminde bulunanlarla birebir örtüştüler. Ayrıca kapıdaki kan da tahmin ettiğimiz gibi Linda Mason'un DNA'sıyla eşleşti."

"Yani bazı şeyler göründüğü gibi."

"Bazıları," dedi.

Telefonu kapattıktan sonra nöbetçi memurla görüşmek için Larchfield Emniyetinin santralini aradı. Ama telefonuna Morgan yanıt verdi.

"Dave? Mesajımı aldın mı? Rory Kronck'un yaptığını gördün mü?"

"Bakacağım. Ama önce bir şey soracağım sana. Aspern'in BMW'sinin modelini ve yılını bilme ihtimalin var mı?"

"Bunu neden bilmek istiyorsun?" Sesi gerilmenin eşiğinde olduğunu ortaya koyuyordu.

"Sadece merak."

"530e. 2019 model."

"Bu 'e' harfinin bir anlamı var mı?"

"E modelleri hybrid oluyor." Morgan duraksadı. Endişesi artık açıkça belirgindi. "Meraktan öte bir amacın varmış gibi sordun. Neler oluyor?"

"Bazen küçük şeylerin manası varmış gibi görünür. Ama genellikle hiçbir sonuç vermezler. Konu şu; lastik izlerinin analizi ve görgü tanıklarının ifadesi ambarıma kanlı mesajı bırakan şahsın BMW 5 serisine ait bir hybrid araç kullandığını ortaya koydu."

"Tanrım, bana sakın bunu Chandler Aspern'in yaptığından şüphelendiğini söyleme!"

"Bunun pek mantıklı görünmediğinin ben de farkındayım."

"Pek mi? Hiç mantıklı değil! Chandler Aspern gecenin bir yarısı bir kova kan ve boya fırçasıyla sokaklarda dolaşıyor olabilir mi hiç?"

"Tamam da biri 5 Serisi bir hybrid araç kullanarak ambarıma geldi. Billy Tate'in ayak izlerini bıraktı. Kapıya o sevimli mesajı

yazdı. Bunu kaydetti. Görüntüleri RAM Haber'e gönderdi. Tüm bunları yapanın Chandler Aspern olmasının mantıklı görünmediğini kabul ediyorum. Ama Billy Tate'in, eğer çalmamışsa o tür bir araç kullanıyor olması da aynı derecede mantıksız geliyor. Bu sebeple bana kalırsa son birkaç günde çalındığı bildirilen sedan BMW araç var mı diye bir araştırsan fena olmaz."

"Peki... tamam, tabii ki."

Gurney, telefondaki sesten Morgan'ın alnındaki endişe çizgilerinin daha da derinleştiğini tahmin edebiliyordu.

"Bu arada," diye devam etti Morgan. "Ölçülü ol."

"Yani Aspern'in ayağına basma mı diyorsun?"

"Bunu söyleme bile! Senin arazine bir BMW girmiş. Aspern'in de bir BMW'si var. Eee. Ne olmuş yani? Hiçbir şey. Beni duyuyor musun?"

"Duydum." Oysa Gurney o an işini korumak ve önemli birilerini üzecek bir girişimde bulunmamak için hiçbir şey yapamayacak hâle gelmiş birinin sesini duymuştu.

Morgan telefonu kapatınca Gurney, masasından kalktı. Çalışma odasında bulunan arazinin tamamına hâkim geniş pencerenin yanındaki büyük koltuğa oturdu. Güneşin batmasıyla birlikte kırmızı-turuncu renkteki bulutlar mor tonlara bürünmeye başlamıştı. Ayağını koltuğunun önündeki pufa uzatıp bilgisayarını kucağına koydu. Telefonunu sessize aldı. RAM'ın program arşivine girip Kronck'un olayla ilgili yorumlarını dinlemeden önce on dakika kestirebilmek için gözlerini kapatmaya çalıştı. Çok uzun bir gün olmuştu.

Garip bir zil sesiyle sarsılarak uyandı. Bir an lisedeyken başucundaki çalar saati hatırladı. Bu saatin sesinin beraberinde getirdiği kasvet verici duyguların etkisine kapılmadan gözlerini açtı. Çalışma odasında, koltuğundaydı. Hava iyice kararmıştı. Zil sesinin sabit telefondan geldiğini anlamak için birkaç saniye daha geçmesi gerekti. Koltuğunun yanındaki lambayı açıp odanın diğer ucundaki masasına yönelerek telefonu açtı.

"Ben Gurney."

"Tanrım, cep telefonuna üç tane mesaj bıraktım. Neredeydin?" Morgan'ın sesi öfkeden titriyordu.

"Ne oldu?"

"Selena Cursen'in evine saldırı düzenlenmiş. Selena ve onunla birlikte yaşayan kız hastaneye kaldırıldı. İkisinin de durumu çok kritik."

"Kim yapmış?"

"Biz de onu bulmaya çalışıyoruz. Diğer taraftan tüm ekip Harrow Hill aramasında görevli. Şimdi onları Cursen olayına yönlendirirsem ve operasyon başarısız olursa altından kalkamayız. En çabuk ne zaman burada olabilirsin?"

Gurney saatine baktı. 23:20'ydi. Bu da on dakikalık kestirmesinin iki buçuk saat sürdüğü anlamına geliyordu.

"Bir saat içinde Cursen'in evinde olurum."

"Hız limitini sorun etme."

36

Toprak yolun sonundaki açıklıktan Selena Cursen'in evinin demir parmaklıklara uzanan bölge, polis şeridiyle kapatılmıştı. Beş resmi araç şeridin dışına gelişigüzel park etmişti. Kyra Barstow'un kanıt minibüsü, Larchfield Emniyetinin iki devriye aracı, şerif departmanı logolu, arkasında YANGIN SORUŞTURMA BİRİMİ yazan, kırmızı-beyaz bir Chevy Suburban ve yan tarafında Larchfield Emniyetinin logosunu taşıyan bir malzeme minibüsü. Bu resmi araçların yanına da Toyota Camry yanaşmıştı.

Gurney gelen sesten malzeme minibüsünde bir jeneratör çalıştığını tahmin etti. Ön taraftaki bölgeyle bahçenin bir kısmını

aydınlatacak şekilde yerleştirilen halojen lambalara enerji bu şekilde sağlanıyordu. Meslek yaşamı boyunca aşırı parlak ışıklar altında sayısız kez çalışmış olsa da gecenin gündüze çevrilmesinin neden olduğu tuhaflığa bir türlü alışamamıştı. Parlak ışıklar ortama gerçeküstü bir görünüm veriyordu. Malzeme minibüsünün yanındaki Camry'nin, eve yöneldiğini gördüğü olay yeri fotoğrafçısına ait olduğunu tahmin etti.

Merkezdeki danışmada görev yapan polis memuru şimdi devriye araçlarından birinin yanında, parmaklıklara yaslanmış bekliyordu. Gurney'in yaklaştığını görünce kendine çekidüzen verip kaportanın üzerinden klipsli not defterini aldı. Saatini kontrol edip listeye not etti.

"Cehennem gibi," dedi binayı göstererek. "Bahse girerim millet buna kendi sebep olmuş diyecek."

"Nasıl?"

"Şu büyücülük zırvalıkları işte. Burada hiç sevilmez bu tür şeyler."

"Tehdit almış mıydı, bilgin var mı?"

"Bilmiyorum. Bazıları ondan buradan çekip gitmesini istemiş olabilir. Satanizmle ilgisi ve diğer yaptıkları düşünülünce bunda şaşılacak bir şey yok. Kötü duyguları tetikliyor."

Gurney'in polis memurunun da benzeri olumsuz düşünceler beslediğinden hiç kuşkusu yoktu. Neticede sevilmeyen şahısların başına gelen olayların –özellikle de bu sevilmeyen şahıs alışılmadık tavırları olan bir kadınsa– kendi suçları olduğuna inanma eğilimi üniforma giyince azalmıyordu.

Memurun bakış açısını biraz daha derinlemesine incelemeye niyetlenmişti ki Barstow ona seslendi.

Dönüp jeneratörün sesini bastırmak için bağırarak "Tulum giyeyim mi?" diye sordu.

"Sadece galoş. Eğer yanınızda getirmediyseniz bizim minibüsün arkasında var."

Minibüsteki ayakkabı kutusuna benzer bir kutudan aldığı bir çift galoşu ayağına geçirdi. Parmaklıkların aralık yerinden içeri geçip çok uzun süre önce biçilmesi gereken, diz boyuna ulaşmış çimenlikteki Barstow'un yanına yöneldi.

"Şimdiye kadar bunlardan yüzlerce bulduk," dedi kadın metal kutuyu ona göstererek.

Gurney yakından baktı. "Yedi nokta altmış iki. Tam metal kaplı, yanılıyor muyum?"

Takdirle başını salladı. "Kalaşnikof tarzı saldırı tüfeklerine uygun."

"Yüzlerce bulduk derken çok bulduk anlamında mı söyledin yoksa gerçekten yüzlerce mi buldunuz?"

"Gerçekten. Şimdiye dek üç yüzün üzerinde. Sayım hâlâ devam ediyor."

"Peki, ne olmuş burada?"

"Bu otlar yüzünden söylemesi zor. Topraktaki izlere dayanarak tahminimce yolun sonundaki bu açıklığa gelen beş motosikletli eve ateş açmış. Otların hâline bakılırsa en az üç dört kez burada dönmüşler. Evin ahşap dış cephesi İsviçre peynirine dönmüş. Metal kaplı mermiler duvarları geçip içeride ne varsa parçalamış."

Eve bakınca bir bahçe hortumundan kırık pencereden içeriye su sıkıldığını gördü.

Bakışlarını takip eden Barstow "Evin arkasında ikinci bir hortum daha var," dedi. "Bir hortumu da içeri uzattık. Kuyu suyu. Bu yoldan tanker getirmek imkânsız. Yakınlarda su çekebileceğimiz bir gölet de yok. Yangının tüm evi sarmamış olmasının tek nedeni yan taraftan, rüzgâr almayan bölümden başlamış olması. Eğer diğer taraftan başlasaydı çoktan kül olmuştu bile."

"Kim haber verdi?"

"Morgan'a sorun. Bildiğim kadarıyla ormanın diğer ucundaki uzak komşulardan bir iki ihbar telefonu gelmiş. Silah seslerinden savaş çıktığını sanmış olmalılar."

"Morgan geldi mi buraya?"

"Çavuş Wood'la beraber. Şu giren çıkanı deftere not eden arkadaş. Sonra hepimizi telefonla aradı. Acil müdahale ekibini de aradı ama ambulans çitlerin arasından geçemedi. Bu yüzden Cursen'le diğer kızı sedyeyle dışarı çıkardılar. Burası kurtarma araçlarına uygun bir bölge değil."

"Onları nerede bulmuşlar?"

"Bodrumda saklanırken. Yaralı olarak. Durumları kötüydü ama en azından yangından etkilenmemişler."

"Yangının neden çıktığına dair bir fikir var mı?"

"Tahminimce kurşunlar evdeki yanıcı maddeleri tutuşturmuş olmalı. Şerif departmanından gelen genç çocukla konuşmalısınız. Denzil Atkins adı. Eyaletin yangın uzmanıdır. Uzmanlık alanıyla ilgili konuşmaya can attığına eminim." Evin kömürleşmiş tarafındaki Tyvek-tulumlu iki kişiyi gösterdi. "iPad'ine bir şeyler yazıyor şu an. Sakın ismini Danzel Washington'a özenilerek mi koymuşlar diye sormayın. O konuda hassastır."

"Senin adli bilimlerde derse girdiğin dönemden öğrencin olma ihtimali var mı onun?"

Gri gözleri neşeyle parladı. "Keşif yeteneğiniz müthiş."

Barstow'un ekibindekilerden biri başı önde, Gurney'in ambarının etrafında yaptığı gibi tipik bir dairesel inceleme yapmayı sürdürerek yanlarına yaklaştı.

"Daha var mı?" diye sordu Barstow.

"Son turda beş tane daha buldum." Yürümeye devam ederken elindeki naylon torbayı kaldırarak içine attığı beş metal mermiyi gösterdi.

"Geceye kadar dört yüze ulaşabiliriz," dedi Barstow, Gurney'e. "Daha önce bu kadar çok ateş edilmiş bir olay yerinde bulunmuş muydunuz?"

"Birkaç tane. Uyuşturucu bölgelerinin tespitinde çıkan anlaşmazlıklar sonrası çeteler arası çıkan çatışmalarda, Uzilerle. Bayram yeri gibi olurdu. Sen peki?"

"Burada hiç görmedim. Ama Kingston'da havai fişek gösterisini andıran bir çatışmayı hatırlıyorum. Uyuşturucu çeteleri silahlanmaya bayılıyorlar."

"Denzil'le konuşsam iyi olacak."

"Sonra görüşürüz, patron."

Gurney, iPadli genç adamın yanına gidip kendini tanıttı.

"Kim olduğunuzu biliyorum, efendim. Ben Memur Atkins, şerif departmanındanım. Sizin için ne yapabilirim?" Canlı ses tonu ve kısa sarı saçlarıyla akılda kalıcı bir tipti.

"Yangının nasıl başladığına dair bir fikriniz oluştu mu?"

"Evet, efendim yüksek olasılıkla nasıl olduğunu biliyoruz."

Gurney mahkemede ifade veren bir tanık gibi konuştuğunu fark etti. Acaba bunu isteyerek mi yaptı diye yüzüne baktı ama genç adam şakacı bir tipe benzemiyordu.

Atkins ahşap dış cephe kaplamasının kısmen yandığı duvarı gösterdi. "Yangın bu duvarın arkasında başlamış. Masanın üzerinde parçalanmış bir gaz lambası vardı. Yerden yaklaşık kırk santim kadar yüksekte. Olay yerinde gerçekleştirdiğimiz petrokimyasal artık testi lambadan yere gazyağı döküldüğünü gösteriyor. Lambayı parçalayan kurşunun girdiği ve katettiği yönü de belirledik."

Gurney genç adamın ayrıntılara önem verdiğini gösteren açıklamasını takdirle dinleyip "İçeriyi tamamen kontrol ettiniz mi?" diye sordu.

"Evet, efendim."

"Alev alan başka bir yer var mı?"

"Hayır, efendim."

"Rüzgârın yönü nedeniyle evin tamamı tutuşmamış, değil mi?"

"Doğru. Bir de ikinci katta patlayan bir su borusu var. Yangının sıcaklığından boru ek yerinden çıkmış ve duvara su fışkırmaya başlamış. Bu da yangının yayılmasına engel olmuş. Aslında şebeke suyu bu bölgeye ulaşmıyor ama jeneratör kuyudan su çe-

kiyor. Eğer alevler elektik panosuna ulaşsaydı şu an bambaşka bir durumla karşı karşıya olurduk. Bazıları böyle bir yerde yaşamanın ne kadar riskli olduğunu hiç aklına getirmiyor."

Gurney bir an kendi evinin konumunu düşündü. "Mahremiyetin bedeli, sanırım."

Atkins başını hayır anlamında salladı. Adeta aklı başında bir yetişkinin bu bedeli kabul edilemez derecede yüksek bulacağının bariz olduğunu söylemeye çalışıyordu.

Gurney ona teşekkür edip evin verandasının bulunduğu, rüzgârın yönü ve patlayan su borusu sayesinde ayakta kalan kısmına yöneldi.

Ön kapı açıktı. Ahşap panelli girişin hemen karşısında üst kata uzanan halı kaplı merdivenler vardı. Duman ve ıslak kül kokusu burada dışarıdakinden daha yoğundu. Pencerelerden gelen dışarıdaki halojenlerin ışığı içeriyi şaşırtıcı derecede aydınlatıyor, havada asılı dumanların rahatlıkla görünmesine olanak sağlıyordu.

Fotoğrafçı her bir kurşun deliğinde duraksayarak Gurney'in sağındaki salonun duvarlarının fotoğraflarını çekiyordu.

Tulumlu, eldivenli bir kadın keskin bir bıçak ve cımbızla merdiven korkuluğundaki bir kurşun deliğini inceliyordu. Onun Angus'un öldürüldüğü günün ertesinde Lorinda Russell'a göz kulak olan sert mizaçlı memur olduğunu fark etti. Anlaşıldığı kadarıyla toplanacak kurşun sayısının fazlalığı yüzünden yardım etmesi için Barstow onu buraya almıştı.

Kadının kurşunu çıkarıp önceden etiketlenmiş zarfa koyuşunu izledi. Sonra basamaktaki başka bir deliğe yöneldi. Ona mümkün olduğunca çok kurşun çıkartması talimatı verildiğini tahmin ediyordu. Bu, sadece ilerideki yasal süreçte kullanılan silahların balistik incelemesinde işe yaramakla kalmayacak kullanılan silahların sayısının da tespitine olanak sağlayacaktı.

"Hasar görmeden çıkıyorlar mı?" diye sordu balistik incelemede işe yarayıp yaramayacaklarını sorma niyetiyle.

"Evet, efendim. Hepsi metal kaplı."

Kadının sesine ilk karşılaşmalarında aklında kalan askeri bir tonlama hâkimdi. Muhtemelen o da çoğu polis memuru gibi kuralları, maaşı belli emir komuta zinciri içinde işleyen bu dünyada rahat edeceğini düşünerek emniyet teşkilatının silahlı birimine katılmıştı.

Merdivenlerden üst kata çıkınca kendini ıslak halıyla kaplı beş kapının yer aldığı genişçe bir holde buldu. Bu kapılardan üçü tahrip olmuş yatak odalarına, biri banyoya açılıyordu. Son kapıysa üçüncü kata uzanan merdivenlerin başındaydı. Üçüncü katı kontrol etmeye karar vererek basamakları çıktı ve kendini geniş bir tavan arasında buldu. Pencereden süzülen halojenlerin ışığı burada daha zayıf olsa da köşelerdeki örümcek ağları dışında içeride hiçbir şey olmadığını görebildi.

İkinci kata dönüp bir saat boyunca yatak odalarıyla banyoyu inceledi. İlk yatak odası Billy Tate tarafından kullanılıyordu. Ya da en azından kapüşonlu gri sweatshirtlerle siyah kot pantolonlara meraklı bir erkek tarafından. Etrafa bakınca kendi oğlunun ergenlik yıllarındaki darmadağınık odasını hatırladı. Çoraplar, iç çamaşırları, tişörtler yerdeydi. Sandalyelerden birinin üzerinde tek bir spor ayakkabı vardı. Diğer tekiyse sandalyenin altındaydı. Çekmecesi açık komodinin üzerindeki abajurun başlığı eğikti. Yerde sakız kâğıtları vardı.

Duvarlardan birine bir heavy-metal grubunun posteri yapıştırılmıştı. Diğer duvarda bir kadının yirmiye yirmi beş ebatlarındaki çıplak fotoğrafları yer alıyordu. Yakından yüzüne bakınca, Gurney, dudağı pirsingli, siyah saçlı güzelliğin önceki sabah bahçe girişinde konuştuğu kadın olduğunu gördü.

Fotoğraflardan birinin altına tipik kız yazısıyla "Lena'dan aşkı Billy'ye. Sonsuza dek, sonsuza dek, sonsuza dek," diye yazılmıştı.

Dağınık yatağın yanındaki komodinin üzerinde bir süper kahraman çizgi romanıyla kükürtle cehennem ateşinin simgesi, yatay sekiz rakamının bulunduğu bir bilgisayar çıktısı vardı.

Komodinin çekmecesinde bir el feneri, bir çakı, bir kutu prezervatif, küçük bir poşette bir miktar esrar, bir paket sigara kâğıdı ve üç çizgi roman daha olduğunu gördü.

Odadaki üç pencereden biri açıktı. Perde yangında tutuşmuş, kumaş yer yer kömüre dönüşmüştü. Zeminde ve pencere pervazında külden kararmış su birikintileri vardı.

Yandaki yatak odası çok daha fazla hasar görmüştü ancak içeridekilerden burasının Selena'ya ait olduğu anlaşılabiliyordu. Eğimli bir çalışma masasının yanındaki ön tarafı kapkara olmuş komodin pek fazla hasar görmemiş, dolayısıyla içindeki siyah rujlar, siyah ojeler, siyah iç çamaşırları, sabah üzerinde gördüğüne benzer siyah ipek elbise ve üzerlerinde en çok bilinen Wiccan sembolleri yer alan gümüş takılar korunmuştu. Alt çekmecede dört kitap vardı. *Dünyayı Kurtarmak için Pagan Yöntemleri, Güzelliğe Erişmede Yoga Yöntemleri* ve Joan of Arc'la Madonna'nın özgeçmişleri.

Yan taraftaki gardırop bütünüyle yandığından içerisindekileri tanımlamak imkânsızdı. Yatak odası kapısının iç tarafı sert bakışlı, dudakları sıkılı genç bir adamın alevlerden zarar görmüş fotoğraflarıyla kaplıydı. Bu fotoğraflara bakarken Gurney gri, kapüşonlu sweatshirtlü, siyah kot pantolonlu artık büyümeye adım atmış bir zamanların çocuk suçlusu tehlikeli biri gibi görünmeye çalışmış diye düşündü.

Muhtemelen Raven isimli kız tarafından kullanılan üçüncü yatak odasıysa tamamen yanmıştı. Kömürleşmiş ve parçalanmış eşyalar ve yanmış kadın giysileri dışında nispeten az hasar görmüş tek bir şey vardı. O da yere devrilmiş aynanın çerçevesine sıkıştırılmış el yazılı bir nottu. Gurney kız yazısıyla yazılmış notu okumak için çömeldi. "Kargaların mısırlarını unutma, Lena."

Holdeki son kapıya, banyoya yöneldi. Yüksek kapı eşiği yüzünden banyodaki su neredeyse on santim yüksekliğe ulaşmıştı.

Küvetin yanındaki rafta Edgar Allan Poe'nun "Kuzgun," adlı şiir kitabı vardı. Ecza dolabıyla duvardaki diğer raflara şöyle hızlıca bir baktı. Dikkatini çekecek hiçbir şey bulamadıysa da eve girdiğinden beri Selena Cursen'in gözlerindeki yaşları gördüğü an başlayan ama bir türlü tam olarak anlamlandıramadığı hissin etkisi giderek yoğunlaşıyordu. Eski tip, halı döşeli basamaklardan alt kata inip ön kapıdan verandaya çıktı.

Barstow birkaç adım ileride teknisyenlerinden biriyle konuşuyordu. Adamı yeni talimatlar vererek gönderdikten sonra Gurney'e dönüp bir başka kutuyu gösterdi. "Yeni toplam, dört yüz bir."

Gurney herhangi bir yorumda bulunmayınca yüzüne biraz daha dikkatle bakarak "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Keşke durum daha net olsaydı."

"Ne gibi?"

"Odaları gayet normal görünüyor. Şeytana tapan canavarlar olduklarını ortaya koyacak en ufak bir şey yok. Mutsuz çocuklara has öteberi sadece. Çok psikopat evi gördüm. Daha adım atar atmaz öyle bir yerde olduğunu anlarsın. Bu ev öyle değil."

"Tüm kanıtlar onu işaret etmesine rağmen Tate katil değil mi diyorsunuz?"

"O kadar kesin bir şey söyleyecek durumda değilim. Bazen kötülük kişinin içine öyle bir gizlenir ki bu şahsın böyle bir şeyi nasıl yapabildiğine şaşar kalırız. Billy Tate'ten çok daha huzurlu bir hayatı varmış gibi görünen katiller var elbette. Sadece üzerinde çalıştığımız suçlarla eşleştirebileceğimiz bir şeyler bulmayı beklemiştim. Doğru iz üzerinde olduğumuzu gösterecek bir şeyler."

"Dumanı tüten bir tabancayı anımsatacak türden psikolojik bir belirti gibi mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Belki öyle bir şey vardı da yangında yok oldu?

"Belki. Ama kötülüğün burada olduğuna dair elimizdeki en

somut delil bu kurşun delikleri." Duraksadı. Ardından dudaklarını sıkarak devam etti. "Kahrolası pislikler büyük savaşçılarmış gibi buraya gelip savunmasız iki genç kadını hastanelik ettiler. Tanrım!"

Barstow muhtemelen Gurney'in daha önce görmediği yanını anlamaya çalışarak yüzüne daha bir dikkatle bakıyordu. "Onları yakalayacağımızdan eminim. Muhtemelen burada kullandıkları silahları ellerinde tutmaya devam edecek kadar aptaldırlar. Ayrıca motosikletlerini yüksek basınçlı suyla yıkamazlarsa toprak ve çimen kalıntılarından burada olduklarını anlarız."

Gurney başıyla onayladı. "Alkolün ya da uyuşturucunun etkisinde olduklarını varsaymak sanırım mantıklı bir tahmin olur."

Barstow sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ne yani gecenin bir yarısı gürültülü motorlarla bir eve gelip dört yüz mermi sıkmak ayık kafanın işi değil mi diyorsunuz?"

"Buraya gelirken yolda içmeye devam ettiklerini düşünüyorum. Bir elle motor kullanırken diğer elle biralarını yudumluyorlardı belki de. Ne kadar maço bir görüntü, değil mi?"

Gurney'in kastettiğini anlamak Barstow'un birkaç saniyesini aldı.

"Yani... çalılıklarda bira kutusu, şişe ya da fırlatıp atmış olabilecekleri herhangi bir şey aramaları için bir, iki arkadaşımızı göndersek mi?"

"Bence iyi bir fikir."

"Belki parmak izlerinden kimlik tespiti yapabiliriz."

"Güzel olur."

"Belki de Tanrı Dostları Kilisesi müritlerinden birinin parmak izini buluruz?"

"İşte o müthiş olur."

37

Gurney, Walnut Crossing'e ulaşmadan önceki son tepeden aşağı inerken dağların üzerinde günün ilk ışıkları belirmeye başlamıştı.

On beş dakika sonra ambarına ulaştığında hava kapıdaki Kara Melek mesajının tamamen kaybolması için bir kat daha boyanması gerektiğini görebileceği kadar aydınlanmıştı. Ambardan fırçayla boya alıp işe koyuldu. İkinci kat boyama işi çok daha da çabuk ve kolay bitti. Fırçaları göletin serin suyunda yıkayıp kalan boyalarla beraber içeri koyduktan sonra eve yöneldi.

Sabah serinliğine karşın hava sakindi. Kümesteki sesleri duyunca tavukların yemlerini, sularını kontrol etmeye karar verdi. Yemliğe birkaç avuç daha taze yem döküp kümesin önünü hızlıca süpürdü. Sonra kahvaltı yapmayı planladığından çırpılmış yumurtayla karıştırmak için bir iki sap kuşkonmaz topladı.

Yarım saat sonra mutfakta ikinci kahvesini bitirmek üzereydi. Cam kapıları açık bırakmış, hafif esintiyle gelen taze leylak kokularının tadını çıkarıyordu. Arazinin diğer ucundan havalanan mor bir ispinoz sürüsü yemliğe doğru yöneldi.

Bir kez daha keskin zıtlıkların hayatının bir parçası olduğunu düşündü. Huzur, güzellik, Madeleine'in gülümsemesi ve mis gibi kokan hava. Elbette arzusu insan doğasının çirkinlikleriyle, kötülükleriyle uğraşmak değildi. Ama bu kötülükler mesleğini gerekli hâle getiriyordu. Ana amaç dengeyi sağlayabilmekti. Huzur ve güzelliğin kurşun delikleri kadar gerçek olduğunu unutmadan.

İnsan ırkının ilerlediğine inanan biri değildi. Yüzyıllardır sürüp giden savaşlar insanlığın ahlaki durağanlığının kanıtıydı. Ama kişinin yaşamındaki iyilik, cömertlik, aşk ve hoşgörü anlarını arttırması görüşüne de sımsıkı sarılırdı.

Bu alanda kişisel olarak gösterdiği başarı sınırlıydı. Özellikle de nefret satanlara karşı büyük bir öfke duyar, internette ve televizyonda hoşgörüsüzlüğü pompalayanlara, ayrımcılıktan, mutsuzluk yaratmaktan çıkar sağlamaya uğraşanlara, daha çok kazanma uğruna ortalığı karıştırmaya can atanlara tahammül edemezdi. Gurney'in gözünde böylelerinin zerre kadar değeri yoktu. Tüm bu kötülükleri kendilerini din ve vatanseverlik kavramlarının ardına gizleyerek yapmaya çalışanlarsa bu grubun en kötüleriydiler.

Onu daldığı bu karanlık düşüncelerden çalan telefonu kopardı.

Ekranda Morgan'ın adını gördü.

"Ben Gurney."

"Neredesin?"

"Evde."

"Cursen'in evine gittin, değil mi?"

"Evet."

"İşe yarar bir şey buldun mu?"

"Belirli bir şey bulmadım. Ama orada nedense Cursen ve Tate'in şeytan –cadı, katil– zombi ünlerinin biraz abartıldığı hissine kapıldım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu insanların yaşadığı ev bana bir canavar ini gibi gelmedi. Kanıtların bizi yanlış yola sevk ettiği ortaya çıkarsa hiç şaşırmam."

"Ne?" Morgan'ın telefondaki sesi aniden yükseldi. "En başa dönmemiz gerekiyormuş gibi konuşuyorsun!"

"Yanlış yoldaysak başa dönmek en iyisi zaten."

"Harika. Mükemmel." Sesi öfkeyle panik arasında olduğunu ortaya koyuyordu. "Böyle bir şeyden ilk basın toplantısında bahsettiğimi düşündüm de. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yokmuş gibi gözükeceği kesin."

Gurney konuyu değiştirmeye karar verdi. "Harrow Hill araştırması nasıl gidiyor?"

Morgan değişen konuya adapte olabilmek için birkaç saniye duraksadı. "Bu görevi yapabilecek herkesi araziye gönderdik. Slovak yaklaşık üçte birlik bölümün tamamlandığını düşünüyor. Bu patikalar lanet olası bir labirent gibi. Eğer başımıza başka bir bela gelmezse yirmi dört saat içinde bulunması gereken neyse ya da her kimse bulacaklar. Ama Tanrı saklasın, eğer elimiz boş dönersek..."

Gurney adamın umutsuzlukla başını salladığını gözünde canlandırabiliyordu.

"Tüm bunlar yetmezmiş gibi," diye devam etti Morgan. "Gant, Tate ve Cursen'le ilgili ağzına ne gelirse söylemeyi sürdürüyor. Katil olduklarını, Bastenburg'daki kiliselere hatta senin ambarına zarar verenlerin de onlar olduklarını durup dinlenmeden tekrar ediyor. Sana yaptığı açıklamaları içeren linki e-postayla göndereceğim. Bir bak da nasıl karşılık vermemiz gerektiğine dair düşüncelerini söyle bana."

"Eğer onu iftira atmak veya şiddete kışkırtmakla suçlamayı düşünüyorsan açıklamalarını önce Harmon Gossett'e bir göster derim. Ama Gant muhtemelen yorumlarını anayasal fikir özgürlüğü sınırları içinde tutacak kadar zekidir."

Morgan'ın ses tonu hırçınlaştı. "Bu konuda hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi konuşuyorsun."

"Mike, Gant'ın mahkemeyi, cezaevini hatta çok daha kötü yerleri boylamasını ben de isterim. Ama yasal olanakları değerlendirecek benden çok daha bilgili insanlar var."

"En azından neler dediğine bakacak mısın?"

"Tamam, söz."

Morgan'ın biraz olsun rahatladığı derin iç çekişinden anlaşılıyordu. "Teşekkürler. Peki... sen çalışmalarımızı hangi noktalara sevk etmemiz gerektiğini düşünüyorsun?"

"Bu Harrow Hill araştırmasının nasıl sonuçlanacağına bağlı."

"Billy Tate'in bulunması ve senin onunla ilgili kuşkularının da böylece dağılmasıyla sonuçlanmasını umalım öyleyse."

"Telefon görüşmelerinin incelenme döneminin genişletilmesi iznini aldın mı?"

"Öğlene kadar almış oluruz. Ama bununla Tate'le Chandler Aspern arasında bir bağ tespit etmeye çalışıyorsan zaman kaybından başka bir işe yaramayacak. BMW konusundaki tesadüfe yoğunlaşmaktan farksız yani."

"Yine de dün sabah saat beşte Aspern'in nerede olduğunu bilmek iyi olurdu."

"Tanrım, Belediye Başkanına, şüpheliymiş gibi bunu soramam ki."

"Eğer telefonunun konum özelliği açıksa, nerede olduğuna dair bir kayıt..."

"Tanrım, Dave. Öncelikle kendi kendimize güçlü bir düşman yaratmaya uğraşmadan diğer ihtimaller üzerine yoğunlaşsak olur mu?"

Gurney hiçbir şey söylemedi.

Morgan derin, gürültülü bir nefes aldı. "Bak, bütün gece burada çalıştım. Artık pilim bitti. Gidip Carol'ı kontrol etmem lazım. Harrow Hill aramasından elde ettiğimiz tüm sonuçları en kısa sürede sana aktaracağım. Sen de Gant'ın şu konuşmasını izle, tamam mı?"

"Tamam."

Gurney görüşmeyi sonlandırdığı sırada telefonunda geceden dinlemediği bir mesaj olduğunu gördü. Ekranda arayanın ismini ve arama saatini görünce birden irkildi.

Selena Cursen, 21:05.

Mesajı dinledi.

Duyduklarının silah sesleri olduğunu anlamak birkaç saniyesini almıştı.

Sonra silah sesleri arasında bir kadın sesi işitildi.

"Ben Lena. Bize ateş ediyorlar. İmdat! Ah, Tanrım..."

O esnada ani bir çığlık işitildi. Sonra çığlık da silah sesleri de kesildi. Telefona bir şey olmuştu sanki.

Gurney kendini çok kötü hissediyordu.

Mesajı saldırıyla ya da saldırganlarla ilgili herhangi bir ayrıntıyı kaçırmadığından emin olmak için iki kere daha dinledi.

İşe yarar hiçbir şey bulamadı.

Sadece içi daha çok acıyordu.

Ve çok daha öfkeliydi.

38

Gurney, Selena ve Raven'in durumlarını öğrenmek için Russell Tıp Merkezi olarak da bilinen Larchfield Hastanesini aradı. Ama Sağlık Bakanlığı hasta hakları talimatnamesi engeliyle karşılaştı.

On dakika boyunca soruşturma açısından hayati önem taşıdıkları tezini ileri sürerek ısrar ettikten sonra ancak iki kadın hastanın durumlarıyla ilgili asgari bilgiye ulaşabildi. Geceyi yoğun bakımda geçireceklerdi. Ne telefonla ne de yüz yüze bir iletişim kurulması mümkündü. Hayır, polisler için de bir ayrıcalık yapılamazdı. Hastaları buraya polis memurlarının getirmesi de şahısların şiddet eylemi mağduru olmaları da durumu değiştirmezdi. Bu hususta talimatname ne derse o yapılacaktı. Nokta.

Saldırıya ne kadar üzülürse üzülsün şu an yapabileceği bir şey olmadığını sonunda kabullendi. Barstow'un adamları saldırıyı gerçekleştirenlerle ilgili bir kanıta ulaşmadıkça ya da onlardan biri sarhoş olup Bastenburg'da bir bar taburesinde bir cadılar meclisini bastıklarını ballandıra ballandıra anlatmadıkça beklemekten başka çaresi yoktu.

Ama öylece oturup beklemek Gurney'in doğasına aykırıydı. İlerleme sağlayabileceği başka hususlar vardı. Eğer Cursen saldırısıyla ilgili bir şey yapamıyorsa o zaman daha geniş kapsamlı

konulara odaklanabilirdi. Mesela Billy Tate'in gerçekte nasıl bir kişi olduğunu daha derinlemesine araştırabilirdi.

Telefonundan Greg Mason'un numarasını bulup tuşladı.

Mason'un telefonu hemen ve de sert bir ifadeyle açmasına şaşırdı.

"Buldunuz mu onu?"

"Henüz değil, efendim. Ama elimizden geleni yapıyoruz. Zaten bu yüzden sizi aradım."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Son konuşmamızda size Tate'in lise yıllarında yakın olduğu, birlikte takıldığı ya da herhangi bir iletişimde bulunduğu birini hatırlıyor musunuz diye sormuştum. Siz de bana Lori Strane hariç herkesin ondan çekindiğini söylemiştiniz."

"Evet, yani?"

"Sizden bu konuyu bir kez daha düşünmenizi istiyorum. Onunla herhangi bir şekilde ilişkisi olan biri aklınıza geliyor mu? Bizi Tate'e götürebilecek bir bağlantıyı atlamak istemiyorum."

Mason, Gurney'in telefonu kapattı mı acaba diye düşünmesine yol açacak kadar uzun süre bekledi.

"Orada mısınız?"

"Hatırlamaya çalışıyorum. Ama... gerçekten hiç arkadaşı yoktu."

Gurney, Mason'ın sesinde hafif bir kararsızlık sezinlemişti.

"Tamam. Arkadaşı yoktu. Ama belki farklı tür bir ilişkisi vardı."

Mason bezgin bir iç çekişin ardından devam etti. "Bakın, buna ilişki diyemem elbette ama onun bölgedeki bir uyuşturucu satıcısıyla bağlantısı olması mümkün."

"Adını hatırlıyor musunuz?"

"Jocko."

"Bu adı mı soyadı mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Gerçek adı mı, onu bile bilmiyorum. Sadece tutuklanıp götürülmeden önce kasaba merkezindeki bütün banklara spreyle bu adı yazardı. Oradan aklımda kalmış."

"Bu Jocko'nun şu an nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"Muhtemelen hayatta bile değildir. Büyük bir kayıp sayılmaz. Dünyadan bir pislik eksilmiş olur."

Gurney, Mason'a teşekkür edip görüşmeyi bitirdi. Bir süre hayatta bile olmayabilecek bir uyuşturucu satıcısının izini nasıl bulabileceğini düşündükten sonra işe sabıka kaydından başlamanın en iyi yöntem olduğuna karar kıldı. Morgan'ı aradı.

"Jocko? Teşkilattaki herkes Jocko'yu tanır. Tabii artık asıl adını, John Smith'i kullanıyor. Büyük dönüşüm geçirdi. Ne diye sordun ki onu?"

"Greg Mason bana onun uyuşturucu sattığı zamanlarda Billy Tate'le aralarında bağlantı olabileceğini söyledi."

"Bunda şaşıracak bir şey yok."

"Sözlerinden Bay Smith'in artık bambaşka bir hayat sürdüğünü anladım, yanılıyor muyum?"

"Son duyduğuma göre Albany'de bir rehabilitasyon merkezinde idareciydi."

"Kurumun adını söyleyebilir misin?"

"Bekle, bir bakayım."

Gurney en az beş dakika hatta bekledi. Artık telefonu kapatıp tekrar aramaya karar vermişti ki Morgan hattın diğer ucuna geri döndü.

"Tesisin adı Özgür ve Ayık. Madde bağımlılığı sorunu yaşamış eski mahkûmların topluma kazandırılması için çalışan bir kurum." Gurney'e adresi ve telefon numarasını verdi. "Sence o adam işe yarar bir şey biliyor mudur?"

"Muhtemelen hayır. Ama ihtimalleri gözardı etmekten nefret ederim."

Özgür ve Ayık, kısmen terk edilmiş binaların, senetle satış yapan outlet mağazaların, içki dükkânlarının, dükkânların aralarına sıkışmış küçük kiliselerin sıralandığı kasvetli bir mahallede, nispeten bakımlı bir binada yer alıyordu. Yolun karşısında vitrini demir parmaklıklarla korumaya alınmış bir eczane vardı. Önündeki krikoyla kaldırılıp lastikleri sökülmüş iki araç göze çarpıyordu. Gurney arabasını onlardan bir blok ileriye park edip ön cama POLİS ARACI kartını koydu. Öğlen olmak üzereydi ama sokaklarda kimse yoktu.

Özgür ve Ayık kurumunun çelik ön kapısı kahverengiye boyanmıştı. İlk anda ortasında büyütülmüş bir gözetleme deliği olduğunu düşünse de biraz daha dikkatli bakınca bunun muhafazalı kamera ve mikrofon sistemi olduğunu gördü. Kapının yanındaki duvarda bir zil düğmesi vardı. Düğmeye bastığında binanın içerilerinde bir yerdeki güçlü zil sesini işitti.

Kapıyı açan adam tipik bir eski mahkûm görünümündeydi. Bol polo gömleğinin altında çok daha fazlasına sahip olduğu izlenimi uyandıracak kadar adaleli adamın yüzünde, boynunda, kollarında ve ellerinde hapishaneye has basit dövmeler vardı. İfadesiz, dikkatli bakışlarla Gurney'i tepeden tırnağa süzdü.

Gurney kendini tanıtıp bir saat önce bu görüşmeyi kararlaştırmak üzere John Smith'le görüştüğünü söyledi.

Adamın yüz ifadesi hafif yumuşar gibi olmuştu. "Beni izleyin."

Gurney'i yüzey temizleyicinin çam kokusu sinmiş loş koridora yöneltti. Açık olan ilk kapının önünde durup içeri girmesini işaret etti. Penceresiz oda küçük bir masa, bir dosya dolabı, bir kitaplık, iki sandalye, eski bir kanepe ve boyası çatlamış bir sehpayla döşenmişti. Masanın arkasındaki küçük bir sehpanın üzerinde oldukça eski görünen bir bilgisayarla el sıkışan iki adamın çerçeveli fotoğrafı yer alıyordu. Odayı tavandaki tek bir ampul aydınlatıyordu.

Masadaki adam eliyle diğer sandalyeyi ve kanepeyi gösterdi. "Nereye isterseniz buyurun."

Gurney telefonda konuştuğu adamın sesini tanıyınca "Bay Smith," dedi hafifçe gülümseyerek. "Zamanınızı ayırıp beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Hiç önemli değil. Ama dediğim gibi Billy ile on yıldır konuşmadım. Ayrıca haberlerde gördüğüm o çılgınca olayla ilgili hiçbir bilgim yok. Benim hatırladığım çocuk böyle değildi."

"Nasıl tanışmıştınız?"

"Ona mal sağlıyordum." Smith bunu Gurney'in genellikle bu tür itiraflarda duyduğu gibi kendini haklı çıkarmaya ya da hava atmaya çalışmadan, sadece durumu açıklamak için söylemişti.

"Tate bağımlı mıydı?"

"Sadece deniyordu. Tehlikenin sınırında gezmeyi severdi. Balkonlardan tek elleriyle sarkan ya da timsahların etrafında dolaşmayı seven tipler vardır ya işte Billy öyle biriydi."

"Uyuşturucu kullandığında mı bu şekilde davranırdı?"

"Hayır kullanmadığında. Kullandığındaysa daha da çılgınlaşırdı. Ayıkken meth kullanmış tipler gibi olurdu. Sanırım uyuşturucuyu üzerinde nasıl etki göstereceğini görmek için deniyordu. Ama çocuğun çok garip bir beyni vardı. Meth, kokain ona hiç etki etmezdi."

"Hap da kullanır mıydı?"

"Tabii. Oksikodon, eroin, her türlü yatıştırıcı. Ama yatıştırması gereken maddeler Billy'i delirtirdi. İnsanların ödlerini patlatırdı."

"Sizi de korkutur muydu?"

"Ben kolay korkmam." Bunu da üstünlük taslamak için değil de öylesine söylediği çok açıktı.

"Kabadayıydı yani?"

Smith buna hemen yanıt vermedi. "Değildi diyemem. Ama kabadayı dediğimiz tipler zayıf insanları tehdit ederler. Billy herkesi tehdit ederdi. Sanki çocuğun içsel motorunun yakıtı buydu."

"Sizi hiç tehdit etti mi?"

Smith alaycı bir kahkaha attı. "Atıp tutardı. Ama asla ciddiye almazdım onu."

"Neden?"

"Birinin tehdit unsuru olması için karşısındakinin de onu öyle görmesi gerekir. Oysa ben hiç öyle görmezdim onu."

"Ne kadar tehlikeliydi?"

"Yanlış düğmeye basarsanız herkes tehlikelidir. Siz polissiniz. Bunu bilirsiniz."

"Tanıdığınız diğer insanlarla karşılaştırdığınızda ne kadar tehlikeliydi?"

"Sırf gözünü kırptığı için birini öldüren bir çete elemanıyla karşılaştırırsam Billy'nin o türden bir hayvan olmadığını söyleyebilirim. Onun çizgisi vardı."

"Belirli bir çizgi?"

"Bana öyle gelirdi. Ama bunu çoğu insan görmezdi. Billy'nin tarzı gülerek tehdit etmekti. Gerçekleştirmeyi bekleyemediği tatlı bir fikri paylaşıyormuşçasına gülümser ve bu sırada penisini kesip annenin ağzına tıkacağım derdi."

"Sadece söyler miydi?"

"Bildiğim kadarıyla bütün o erkeklerin hâlâ penisleri var."

Yakındaki odadan elektrikli süpürge sesi geldi.

Smith kolundaki plastik saate baktı. "Temizlik zamanı. Çoğu misafirimiz işsiz. Çalışmak buradaki işleyişin bir parçası. İş bulamayanlar ev işlerinde görevlendirilirler." Duraksadı. "Başka sorunuz var mı?"

"Tate'in üç cinayetin baş şüphelisi olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Televizyonda gördüm."

"Şaşırdınız mı?"

"Bir kilometre yakınında olan her türlü kötü şeyin şüphelisi hâline gelmek Billy gibi biri olmanın bedelidir. Ama o cinayetleri işlemişse o zaman çocuğun ciddi değişim geçirdiğini söylemem gerek."

"O günleri düşündüğünüzde onunla yakın olan birini hatırlayabiliyor musunuz?"

Smith başını hayır anlamında salladı. "O kimseyle yakınlaşabilecek biri değildi."

"Saklanması gerektiğinde nereye gidebileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Üvey annesiyle arasında bir şeyler vardı. Belki hâlâ öyledir."

"Başka?"

"Lori Strane'e bayılırdı. Ama eyaletin yarısı ona bayılır zaten."

"Onu tanıyor musunuz?"

"Uzaktan. Yerinizde olsam onun yanında dikkatli olurdum."

"Niye ki?"

"Bir rahibe sorsanız size onun ruhu yok diyebilir."

"Angus Russell'ı tanır mıydınız?"

"Uzaktan tanırdım elbette. Ünlü biriydi neticede. Dalaşılacak biri değildi. Lori'yle birlikte olduğunu duyduğumda eyvah, iki bela birbirini buldu diye düşünmüştüm."

Smith, Tate'le ilgili düşüncelerini netleştirmiş miydi yoksa kafasını daha çok karıştırmış mıydı emin değildi. Etrafına son kez bakarken gözü Smith'in arkasındaki sehpanın üzerinde duran çerçeveli fotoğrafa takıldı. Yakından bakmak için eğildi. "Bu siz misiniz?"

"Evet, benim."

Diğer adam tanıdık gibiydi. "Bakabilir miyim?"

Smith çerçeveyi uzattı.

Gurney adamın neden tanıdık geldiğini anlamıştı. Eyalet valisiydi.

Muhtemelen Gurney'in yüzündeki şaşkınlık ifadesini fark eden Smith söze girdi. "Burada başarı elde ettik. Uyuşturucuyla ilişkili suçlar yüzünden cezaevine girmiş insanlara dış dünyaya adapte olmaları için yardım ediyoruz. İşimizin ne kadar zor olduğunu herkes anlayamaz. Programımız daha başında valinin

ilgisini çekti. Bir gün kameralar ve yayın ekibiyle buraya geldi. Bağış kampanyamız patlamıştı o dönem."

"Etkileyici."

Smith bu övgüyü gayet soğukkanlılıkla karşılayarak, büyütülecek bir şey olmadığını gösteren bir tavırla "Nereden geldiğim düşünüldüğünde beni etkileyen tek şey hâlâ hayatta olmam," dedi.

On beş dakika sonra Gurney, Özgür ve Ayık'ın bir blok ilerisindeki arabasında oturmuş John Smith'in anlattıklarını düşünüyor, bir yandan da bundan sonra atacağı adımı planlamaya çalışıyordu.

Telefonunu kontrol edince Smith'le görüşürken iki mesaj geldiğini gördü. İlki Winkler çifti ve Gerry Mirkle ile akşam yemeği saatinin yedi olarak kararlaştırıldığını bildiren Madeleine'dendi. Diğeriyse Silas Gant'ın yorumlarını hâlâ izleyip izlemediğini kontrol etmek isteyen Morgan'dan gelmişti.

Canı bunu yapmayı hiç istemese de Morgan'ın gönderdiği e-postayı bulup linki tıkladı ve o gece 01:05'ten itibaren Gant'ın attığı mesajları toplu bir şekilde sunan bir haber sitesine erişmiş oldu.

"BILLY TATE'LE yakınlaşan o CADININ evi yandı. CEHENNEM ATEŞİYLE OLABİLİR Mİ?

"ŞEYTAN'IN uşakları o ahlaksızlık yuvasına yapılan saldırı için takipçilerimi suçlayacaklar. Yazıklar olsun o YALANCILARA!"

"BILLY TATE olarak cisimlenen ŞEYTAN bıçağını bilerken YALANLARINI yaydılar. ŞEYTAN KAN İSTİYOR!"

"YALANCI MEDYA bizi SUSTURMAK ve ETKİSİZ hâle GETİRMEK istiyor.

Şimdi yanımızda durun! BİZ KAZANACAĞIZ!!"

Benzeri öfke tonunda beş mesaj daha vardı. Her birinde Tanrı Dostları Kilisesinin yasal olmayan birtakım girişimlerde bulunduğu ve şiddeti körüklediği biçimindeki imaların sadece yalan değil aynı zamanda doğruluğa, iyiliğe karşı oluşturulmuş şeytani girişimler olduğunun altı çiziliyordu. Evlerinde dinsizlik faaliyetlerinde bulundukları için o cadıların başına bunlar gelmişti.

Morgan'ın gönderdiği e-posta Gant'ın o sabah RAM-Sohbet adlı öfke körükleyici programda yaptığı konuşmanın linkini de içeriyordu. Dinlemeye değip değmeyeceğine karar vermeye çalışırken telefonu çaldı.

Ekranda Slovak'ın ismi vardı.

"Ben Gurney."

"Hemen açtığınız için teşekkür ederim." Heyecanlı gibiydi.

"Ne oldu?"

"Turuncu cipi bulduk!"

"Harrow Hill'de mi?"

"Evet, Aspern tarafında. Evinden bir kilometre uzakta. Çam ağaçlarının arasında. Helikopter sorunu konusunda haklıymışsınız. Cipi havadan göremezdik."

"İlgi çekici bir şey var mı araçta?"

"Evet, efendim! Sürücü koltuğunun altında kan lekeli bir ustura. Yerde kan lekeli bir bez. Arabanın bagaj kapağının üzerinde kan lekeleri. Tate'in kapüşonunun temas etmiş olabileceği yerde."

"Belirli bir parmak izi?"

"Direksiyonda ve el freninde kan lekeleri var. Direksiyondakiler silik gibi ama el frenindeki izler gayet iyi durumda."

"Anlaşılan altın madenine rast gelmişsiniz, Brad."

Aslında biraz çabuk bir başarı gibi de görünmüyor değil diye düşünse de bunu söylememeyi tercih etti. "Barstow'un ekibi orada mı?"

"Şimdi arayacağım. Önce sizi bilgilendirmek istedim."

"Teşekkür ederim. Morgan'a söyledin mi?"

"Evet efendim. Ama eşini görmeye gidiyordu. Bakımevinden aramışlar. O gelemeyeceğinden belki siz gelirsiniz diye düşündüm ben de."

"Gelirim ama en az bir saatlik yolum var."

"Sorun değil. Bizim oraya ulaşmamız daha bile uzun sürecek. En iyisi siz Mason'un evinin arkasındaki o patikanın başına gelin. Ben de sizi almaları için bizimkilerden birilerini göndereyim."

"Aspern'i gördün mü oralarda?"

"Göremem ki. Çünkü şefin belediye başkanıyla kişisel temas kurmamamız için kesin talimatı var. Ve bu talimat şüphelinin aracının onun arazisinde bulunması dolayısıyla bölgenin olay mahalli olarak tanımlanması sürecini de kapsıyor. Sizin de bildiğiniz gibi aracın en az bir cinayet mahallinde görülmüş olması bunun için yeterli. Araç arazisinde bulunduğu için Aspern'in bundan mutlaka haberdar edilmesi gerek. Eğer siz buradayken gelirse yetkisiz herkes gibi onun da alanın dışında kalması gerektiğini siz söyleyebilirsiniz. Neticede bölgenin tüm kontrolü sizde olacak."

Slovak'ın sesindeki heyecan kaybolmuştu.

"Tamam... Eğer en iyi yöntemin bu olacağını düşünüyorsan."

Gurney bir kez daha bu işe karıştığı için pişman olduğunu hissediyordu. Eğer Morgan'ın yardım talebini ilk anda geri çevirmiş olsaydı muhtemelen şimdiye kadar soruşturmayı Suç Takip Bürosu'na devretmeye mecbur kalmış olurdu. Onlar da eyaletin imkânlarıyla çok daha hızlı ilerleme kaydederlerdi.

Ama bunu yapmamıştı. Bu yüzden sorumluluğun giderek arttığını hissediyordu. Daha da kötüsü bu hissi olaydaki her yeni keşfin beraberinde yanıttan çok soru getirdiğini düşünmenin neden olduğu huzursuzlukla bütünleşiyordu.

39

Bir saat sonra Gurney, Mason'un evinin arkasındaki patikanın başında, arabasındaydı. Slovak'a geldiğini haber vermeden önce zamanını evin çevresine ve eğer açıksa Linda Mason'un cesedini bulduğu ambara bir kez daha göz atarak değerlendirmeye karar verdi.

İlk dikkatini çeken evin etrafındaki çimenlerin kısa süre önce biçildiğini görmek oldu. Görünümlerine bakılırsa muhtemelen o gün ve yine muhtemelen Greg Mason tarafından biçilmişlerdi. Düzen takıntısı düşünüldüğünde bu da gayet normaldi. Özellikle duygusal karmaşa anlarında bu tür takıntılar daha da güçlenirlerdi.

Ambar kilitliydi ama etrafındaki çimenlerle bitkilerin bakımı yapılmıştı.

Gurney patikanın başına doğru yönelince bir Ford Explorer'ın orada beklediğini gördü. Sürücü koltuğunda Slovak oturuyordu. Camı açıktı.

"Sizi ben alsam daha iyi olur diye düşündüm."

Gurney binince Slovak dönüp patikaya yöneldi. "Geldiğinize çok sevindim," dedi keskin dönüşü tamamlarken. "Aspern'e sizin dediğiniz gibi arazisinde suça karışmış bir araç bulduğumuzu belirten bir mesaj bıraktım. Konumu nasıl tarif edeceğimi bilemedim. O yüzden de GPS koordinatlarını gönderdim."

"Güzel."

Labirenti andıran patikaların arasında uzunca bir süre ilerledikten sonra sarı polis şeridiyle oluşturulmuş bariyere ulaştılar. Slovak arabasını büyük bir Sequoia SUV'un yanına park etti. Aracın kapısında Russell Kolejinin amblemi vardı.

"Her zamanki adli tıp minibüsü yerine bu mu kullanılıyor?" diye sordu Gurney.

"Barstow dört çekerli aracından başka bir araçla bu araziye girmek istemedi." Ses tonundan kadının kararını benimsemediği açıkça anlaşılıyordu.

Koltuğunun arkasından aldığı bir çift galoşu Gurney'e uzatıp giymesini bekledi. Araçtan inip polis bandının altından geçerek patikaya yöneldiler.

Bir süre dönemeçli patikada ilerledikten sonra nihayet turuncu cipe ulaştılar. Aracın tüm kapıları açıktı. Barstow'un yardımcılarından biri vakumlu delil tespit cihazıyla aracın içinde çalışıyordu. Barstow telefondaydı. Gurney'in geldiğini görünce görüşmesini bitirdi.

"Birçok parmak izi ve bol miktarda kan var," dedi.

Cipin zemininde ve sürücü tarafındaki kapıda parmak ve el izlerini belirginleştirmek için kullanılan bazıları mavi bazıları mor çok sayıda izi gösterdi.

Gurney yaklaşıp yakından baktı. "İki farklı madde mi kullanıldı?"

"Bazı izler kan mı yoksa başka bir şey mi emin olamadım. Ben de bu tür izlerin üzerinde leucocrystal violet kullandım, diğerlerindeyse amido black tercih ettim.* Gözeneksiz yüzeylerde bu şekilde çalışmak çok faydalı oluyor. Ayrıca mavi boyanın ton farklarını daha çok belirginleştirdiğini biliyorum. Aslında amido black boyası kullanılarak çekilen olay yeri fotoğraflarının çok daha canlı göründüğünü düşünüyorum. Ama şu kısımda mor kullandım." Açık sürücü kapısının hemen yanında yumuşak toprakta spor ayakkabı izine benzeyen izleri gösterdi. "Mesela burada hangi rengi kullanacağıma karar verememiştim. Sonunda kan izi olduğu ortaya çıktı."

"Buradaki her şey DNA analizi için laboratuvara gönderilecek mi?"

---

* Leucocrystal violet ve amido black: Parmak ve kan izi tespitinde kullanılan kimyasal boyalar. (Ç.N.)

"Tüm izlerden alınan numuneler, sürücünün koltuğuyla koltuk başlığındaki izler, zeminde bulduğumuz bez parçası ve neşter de gönderilecek. Dün dediğiniz gibi Tate nerede olduğunu saklamaya hiç gerek duymuyor. Aslında şu anda nerede olduğunu da söylese çok hoş olurdu."

"Konu açılmışken," dedi Gurney, Slovak'a doğru hafifçe dönerek. "Buraya bir K9 ekibi getirmeyi düşüneniniz oldu mu?"

"Benim işim değil o," dedi Barstow. "Takip ve yakalama Brad'in bölümünün görevi." Söylediği şey doğruydu ama bunu tam bir meydan okuma tonlamasıyla söylemişti.

Slovak bir an araba farına yakalanmış tavşan misali baktı. "Tate'in izini sürmek için bir K9 ekibi mi? Bunu hâlâ yapabilir miyiz ki? Cip uzun süredir burada, değil mi? Ayrıca yağmur da yağdı."

Gurney, Barstow'a döndü. "Lastik izlerinden aracın ne kadar zamandır burada olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bunu tespit etmeye çalıştım. Bana kalırsa cip burada yirmi dört saat kadar kalmış. Sonra gidip tekrar gelmiş. Ama son birkaç gün içinde hareket ettiğini sanmıyorum."

"Hangi yönden geldiğini söyleyebilir misin? Ya da hangi yöne gittiğini?"

Başını hayır anlamında salladı. "Zaten herhangi bir şey söyleyebilmemin tek sebebi de seçtiği bölgedeki toprağın diğer kısımlara nazaran biraz daha yumuşak olması."

Gurney, Slovak'a döndü. "Yağmur konusunda haklısın ama aşırı bir yağış olmadı. Koku hâlâ takip edilebilir. Bence denemeye değer."

"Daha önce hiç K9 ekibi çağırmadık."

"Tek yapman gereken NYSP'nin Bölge Amirliğini arayıp onlara bir kaçağın izini sürmek için K9 ekibine ihtiyacın olduğunu söylemek."

Slovak kaşlarını çattı. "Ama şefin eyalet polisini işe karıştırmamamız için kesin talimatı var."

"Şef olayın BCI'a devredilmemesi için kesin talimat verdi. Bu farklı bir konu. K9 ekibi sadece bir destek birimi. Böyle bir talepte bulunmanın hiçbir sakıncası yok. Eğer şimdi ararsan belki yarın sabah buraya bir ekip gönderebilirler."

"Tamam," dedi Slovak isteksiz bir ifadeyle.

Slovak uzaklaşınca Barstow soran gözlerle Gurney'e baktı. "Gerçekten bir köpeğin bu noktadan, Tate'in izini sürebileceğine inanıyor musunuz?"

"Hâlâ ormanda değilse hayır. Ama buradan hangi yöne doğru uzaklaştığını bilmek isterdim. Ayrıca cipin buraya gelip gittiğini sonra da tekrar geri döndüğünü söyledin. Bir taraftan da bunu düşünüyorum. Acaba bu, elimizdeki diğer bulgularla nasıl örtüşecek merak ediyorum. Neye gülüyorsun?"

"Size. Beyniniz nesneleri farklı yönlere çevirerek birbirleriyle hangi noktada birleşebileceklerini tespit etmekte kullanılan bir üç boyutlu tasarım programı gibi işliyor. Şu an için tam olarak ne düşündüğünüzü bilmeyi çok isterdim."

"Peki, söyleyeyim. Tate, Peale'in morgundan ayrıldıktan sonra cipini park ettiği yere gitti. Oradan da Waterview Drive'a yöneldi. Yolda Ruby-June Hooper'la zararsız bir teması oldu. Birkaç dakika sonrasında gerçekleşen Mary Kane'le temasıysa ölümcül biçimde sonuçlandı. Sonra Harrow Hill'e tırmanıp Russell malikânesine yöneldi. Seranın kapısını kırıp içeri girdi. Angus'un boğazını kesti. Sonra aracına atlayıp bu labirenti andıran yolları izleyerek buraya geldi. Dinlenip vücudundaki yaraların iyileşmesi için burada iki gün kadar bekledi. Muhtemelen de Mason'un evinin arkasından başlayan o küçük patikayı kullandı. Bu esnada da tepede uyuşturucu kullanan gençler aracını gördü."

Barstow dudağını bükerek "Neden Mason'un evine kadar ilerlememiş peki?" diye sordu.

"Belki yolun daha ilerisinde zikzaklar arttığı için bu kısmı daha hızlı ve güvenli bulmuş olabilir. Belki zaman önemliydi.

Dahası yolun son kısmında ne bir ev vardı ne de trafik. Kısacası görünme riskini ortadan kaldırmak istemiş olabilir."

"Tamam, peki sonra?"

"Mason'un evine geldikten sonra ön kapıya morgdan aldığı neşterle cehennem ateşi sembolünü çizip Linda Mason'un gelmesini bekledi ve onu başına vurarak bayılttı. Sonra çekip ambara sürükledi. Traktörün kepçesine asıp vücudundaki tüm kanın boşalmasını sağladı. Ardından eve dönüp üst kata kadının kanını kullanarak Kara Melek mesajını yazdı. En sonunda cipi yeniden buraya getirdi. Nasıl, mümkün gibi değil mi?"

"Cipin önce gelip sonra tekrar gitmesini açıklıyor, evet. Ama sonra ne oldu?"

"Ah, işte asıl soru bu. Belki de değil."

"Bunu anlamadım işte."

"Sana anlattığım senaryo kesinlikle mantıklı ama gerçeğin bambaşka şekilde vuku bulmuş olması da mümkün."

"Bir soruşturmanın ortasında hep bu şekilde kararsız mısınızdır?"

"Genellikle."

"Ama genellikle gerçeği de buluyorsunuz, değil mi? Yani bunca cinayet vakasını çözerek aldığınız ödüller düşünüldüğünde..."

Öfkeli bir ses Barstow'un sözünün kesilmesine neden oldu.

"Bu da ne demek böyle?"

Olay yerini çevreleyen polis şeridine aldırmadan altından geçen Chandler Aspern öfkesini hareketlerine yansıtarak hızlı adımlarla onlara doğru yöneldi.

Gurney elini kaldırdı. "Orada durun, efendim. Yasak alandasınız."

"Yasak alanmış, lafa bak! Burası benim arazim. Bir parça sarı şerit bunu değiştiremez."

"Üzgünüm ama değiştirir, efendim. Lütfen bu alanın dışına çıkın. Ben de yanınıza gelip size durumu izah edeyim."

"Bu tür bürokratik saçmalıkları uygulayacak biri değilmişsin gibi gelmişti bana," diye söylenerek geldiği yöne doğru döndü. Gurney de peşinden gitti. Kısa süre içinde güvenli alanın dışına, Aspern'in golf arabasını park ettiği yere ulaştılar.

"Pekâlâ," dedi Aspern. "Açıkla."

Gurney sakin bir tavırla konuşmaya başladı. "Arazinizde üç cinayetle bağlantılı bir araç bulundu."

"Slovak buna benzer manasız bir mesaj yolladı zaten. Uzun lafın kısası bana şu turuncu cipin Tate'e ait olduğunu mu söylüyorsunuz yani?

"Öyle olduğuna inanıyoruz."

"Ne zamandan beri benim arazimdeymiş peki?"

"Bunu tespit etmeye çalışıyoruz."

"Aracı ne zaman buradan kaldırmayı düşünüyorsunuz?"

"Mümkün olan en kısa süre içinde."

"Bu anlamsız bir yanıt."

"Şu an için size verebileceğim tek yanıt bu."

"Güzel." Aspern'in ses tonundan tam tersini ima ettiği açıkça ortadaydı. Golf arabasına dönüp öfkeli hareketlerle dar patikaya yöneldi. Kısa süre içinde de gözden kayboldu.

Gurney yeniden cipin bulunduğu yere doğru yöneldiğinde Slovak'ı az öncekinden bir nebze daha az endişeli buldu.

"Bölge Amirliğiyle iletişime geçtim. Yarın sabah 10:00'a kadar bir köpekle eğiticisini buraya gönderecekler. Biraz evrak işi olacak sanırım ama çok sorun çıkacak gibi görünmüyor."

"İyi. Kyra cipe el koymayı planlıyor mu, biliyor musun?"

"Bana sormayın. O kadın hep kendi şovunu oynar." Bunu ne zaman, ne yapacağı belli olmaz manasında söylediği çok açıktı.

Gurney artık Slovak'la Barstow arasındaki bu gergin ilişkiden bıkmaya başlamıştı. Ama bu konuda, en azından kısa süre içinde bir yorum yapmak istemiyordu. O yüzden Slovak'a K9 ekibini ayarladığı için teşekkür edip cipe doğru yürümeyi sürdürdü.

Barstow araçtaki incelemenin bir saat içinde biteceğini söyledi. Evet, araca el koyup buradan çektirtmeyi düşünüyordu. Ama bu ancak ertesi gün olabilecekti. Çünkü bir sorun vardı. Aracın anahtarı yoktu. Aracın güvenlik sitemi anahtarsız çalışmasına asla izin vermiyordu. Bu dar yollardan bir çekici getirmek de imkânsızdı. Tek çare yedek bir anahtar bulmaktı. Bunu yapabilecek en yakındaki anahtarcıysa anahtarın ancak sabaha hazır edebileceğini söylemişti. Kısacası cip en erken yarın öğlene doğru garaja çekilebilirdi.

Harrow Hill'de ya da Larchfield'ın herhangi bir yerinde daha fazla kalmasının bir manası olmadığını düşünen Gurney, Winkler çiftiyle planladıkları yemek için Walnut Crossing'e dönmeye karar verdi. Yolda giderken bir taraftan da içinden Madeleine'in istediği laleleri almayı unutmayayım diye geçirdi.

Bir saat sonra Snook's Serası'nın kalabalık otoparkına giriyordu. Bazı müşteriler dışarıdaki masalarda bulunan çiçeklerle sebze tohumlarını inceliyordu. Bazıları da seralarda geziniyordu. Kısa bir aramanın ardından lale soğanlarının sergilendiği bölümü buldu. Parlak renkli üç saksı seçip ödemeyi yaptı. Saksıları ön koltuğun arkasına, yere düşmeyecek şekilde sıkıştırarak yerleştirdi.

Walnut Crossing'e tepelerin, vadilerin, kır çiçekleriyle bezeli arazilerin arasında uzanan yoldan gitmeye karar vermişti ama bu yolu manzarası yüzünden seçmiş değildi. Bu güzergâhı daha dolambaçlı dolayısıyla daha uzun olduğu için tercih etmişti. Winkler çiftiyle yemeği kabul etmiş olabilirdi ama erkenden orada olmaya hiç niyeti yoktu.

Öte yandan Walnut Crossing'in dışındaki yol çalışmasını hesaba katmamıştı. Yolda iki kepçe kenardaki drenaj çukurlarını derinleştirmeye çalışıyordu. Normalde bir dakikadan fazla sürmemesi gereken yolun bu bölümünü neredeyse yirmi dakikada zor geçti. O an erken gitme korkusunun ürünü olan bu geç kalma

durumunu kim bilir kaç kez yaşadım diye düşünmeden edemedi.

Gerry Mirkle'ın evinin önüne gelince aracını doğa dostu görünen, dolayısıyla da Winkler çiftine ait olduğu ilk bakışta anlaşılan aracın yanına çekti. Araç panelindeki saat 19:15'i gösteriyordu. On beş dakikalık bir gecikme önemli bir sorun sayılmazdı.

Arabadan indiği sırada Gerry yan kapıyı açtı. Elinde içkisiyle gülümseyerek "Hoş geldin, yolcu," diye seslendi. "Biz de şimdi yemeğe geçiyorduk."

Onun peşinden üç duvarı da horoz posterleriyle kaplı, iyi aydınlatılmış mutfağa girdi. İçerisi buram buram Hint baharatı kokuyordu.

Veganlara has soluk tenli Winkler çifti üzerlerinde birbirinin eşi, boyasız yün süveterleri, ellerinde küçük birer şişe suyla odanın ortasındaydılar.

Madeleine, fırından çıkardığı güveci mutfağın yemek hazırlanan bölümünü yemek bölümünden ayıran uzun tezgâha taşıyordu. Güveci siyah, metal nihalenin üzerine koyup Winkler çiftini gösterdi.

"Deirdre ve Dennis'i hatırladın mı?"

Gurney, adamdan hoşnutsuzluğunu gizleyeceğini umduğu sahte bir gülüşle elini uzatarak Dennis'e yöneldi. "Sizi tekrar gördüğüme sevindim."

Dennis tokalaşırlarken burnunu gürültüyle çekti. Beyaz, keten gömleğini özel tasarım ürünü kot pantolonunun içine bir kısmı dışarıda kalacak şekilde sokmuştu. Yüzünde sürekli bir şeylerin eksik olduğunu düşünerek dudak büküp duran ustaları hatırlatan bir ifade vardı.

Deirdre hoş geldin öpücüğü mahiyetinde soluk yanağını uzatınca Gurney de uzanıp yanağını neredeyse hiç dokundurmadan karşılık verdi.

"Ah, Tanrım," dedi Deirdre dehşet içinde birden kendini geri çekerek. "Kusura bakma. Ama güçlü bir negatif auran var. Tabii öyle olacak. Hâlâ emniyette çalışıyorsun, değil mi?"

"Öyle sayılır."

Ayrıntıya girmek istemiyordu. Bunun sebebi sadece, üzerinde çalıştığı konuyla ilgili mümkün olduğunca az bilgi vermeyi gerektiren temel polis içgüdüsü değildi. Bu; daha çok Winkler çiftiyle son karşılaşmasının Dennis'in Peter Pan cinayetlerinin sonuna bizzat tanık olmasından kaynaklanıyordu. Bunların hiç kimsenin tekrar hatırlamak istemeyeceği anılar olduğunu düşündüğünden bu konuya girmemeye kararlıydı.

Konuyu değiştirme çabasıyla elini güvece doğru salladı. "Güzel bir akşam yemeğinin benim olumsuz auramı dağıtacağını umuyorum" Dennis'in elindeki şişeye baktı. "Ne içiyorsun?"

"Amerika tam manasıyla saf olan tek suyu."

"Bu arada konusu açılmışken," dedi Gerry, Gurney'e göz kırparak. "Boğazını hakkını veren saf cin tonikle ıslatmak ister misin?"

"İsterim. Teşekkürler."

Gerry'nin peşinden tezgâha yöneldi. Gerry'nin içkileriyle buz kovası tezgâhın hemen yanındaydı. Kadını ince bardaklara içki doldururken izledi.

"Nasıl gidiyor," diye sordu Gerry gizliden sohbet ediyorlarmış gibi.

Gurney omuz silkti. "Biraz... karışık."

Kadın omzunun üzerinden kendisini duymadıklarından emin olmak istercesine Winkler çiftine doğru şöyle bir baktı. "Sadece Madeleine'in bana anlattığı kadarını biliyorum ama korkunç ve gerçekten de tuhaf bir olay gibi görünüyor."

"Kesinlikle öyle."

Cinin üzerine biraz tonik döktü, buz ve ince bir dilim limon ekleyip kadehi Gurney'e uzattı. Sonra sesini herkesin duyabileceği seviyeye çıkartarak "Tamam, millet, haydi sofraya geçelim artık. Madeleine'in usta ellerinden çıkan vejetaryen biryani* bizi

* Biryani: Hint mutfağına özgü bir pirinç yemeği. (Ç.N.)

bekliyor. Tarçın ve kakule kokularına artık daha fazla dayanamayacağım!"

Gurney ve Winkler çifti masadaki yerlerini alırken o da mutfağa gidip gelerek bir tabak Hint turşusu, körili patates ve fırından yeni çıkmış çapati hamurlarını getirdi.

"Çok lezzetli bunlar, Gerry," dedi Gurney sofradakilerin tadına baktıktan sonra.

"Gayet güzel," dedi Dennis. Ses tonu çok daha iyilerini yediğini ima eder gibiydi.

"Bu arada," dedi Deirdre. "Larchfield'ta neler olup bittiğini duyanınız var mı?"

"Bizim televizyonumuz yok," dedi olayla bağlantısından hiç bahsetmek istemeyen Gurney. "Ne diyorlar?"

"Korkunç kelimesi olanları anlatmak için yetersiz kalır," dedi Deirdre. "Olduğu yerse olayı daha ironik hâle getiriyor."

"Larchfield'ta olması mı?" diye sordu Madeleine.

"Orası eyaletin en klas kasabalarından biri! Dennis'le onuncu evlilik yıldönümümüzde göl kenarındaki bir pansiyonda kalmıştık. Pansiyon, göl, evler; saf, kusursuz bir görünümdü. Küçük kasabanın parkındaki çiçeklerin tek bir yaprağı bile soluk değildi. Nezaketi, huzuru insan daha kasabaya adımını attığında hissediyordu. Bu tür şeyler bizim zevksiz dünyamızda neredeyse hiç kalmadı."

"Gerçek medeniyet geçmişe ait bir kavrama dönüşüyor," diye ekledi Dennis. "Büyük Amerikan aristokrasisi artık minik birer adacık hâline dönüşen, Larchfield gibi yerlere sıkışıp kalmış durumda. Gerçek bir trajedi."

Bundan sonraki iki saat boyunca yemekte Gurney'e göre genellikle Dennis'in özel ilgileri çerçevesiyle sınırlı, konudan konuya geçildi.

Birçok alanda çalışmış olan Dennis "doğal-ekolojik ağaç uzmanı" olarak da çalışmıştı. Bu işi ağaçların birbirleriyle uyumu ve evrimsel çevreleriyle ilgili çalışmaları da kapsamıştı. Ayrıca

en mantıklı mesken türü olduğunu iddia ettiği yapı elemanı ve yalıtım malzemesi olarak saman balyaları kullanılan tasarımların inşasında çalışmıştı. Ama saman nezlesinden muzdarip olmasından ötürü bu mesleği devam ettirememişti.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu Madeleine, Winkler güveç kâsesinden tabağına son bir parça biryani daha almak için duraklayınca.

"Lama çiftliğimizi yönetmenin dışında şu an MAB yaşam rehberi olarak çalışıyorum. Kavramsal doruk noktası..."

"MAB mı?" diye sordu Gurney.

"MAB ne demek bilmiyorsunuz herhâlde. Modern Aşkın Budizmi. Bu açık arayla en..."

Gerry çay, kahve ya da espresso isterler mi diye sormak için sözünü kesti.

Gurney espresso, Madeleine çay, Winkler çifti de bitki çayı istediler.

"Bir saniye bekle." Dennis kalkıp sandalyesinin arkasına astığı sırt çantasından başka bir şişe su aldı. "Çayımızda bunu kullanmanın bir sakıncası var mı?"

Gerry gülümsedi. "Tabii ki yok. Ama merak ettim gerçekten, bizim normal suyumuzdan çok mu farklı bu?"

"Saf ve katkısız! Dünyadaki tüm ürünler aslında bu vasfa sahip olmalı."

Gurney dışarıdaki doğa dostu görünümlü aracı hatırlayarak "Arabanız gibi mi?" diye sordu.

"Evet. Sıfır emisyon. Bu da dünya üzerinde sadece zararsız ayak izleri bıraktığı anlamına geliyor. Bir MAB sözü şöyle söyler: *Bu yaşamdaki ayak iziniz bir sonraki yaşam*ınızın beşiğini *oluşturur.*"

Deirdre hevesle başını salladı. "Bugünkü eylemleriniz yarınki yaşamınızın nasıl olacağını belirler. Karma teriminin gerçek anlamı budur. Belki Larchfield'taki o dehşet, karmadan kaynaklanıyordur. Kötülük dirilmiş orada."

Dennis kendince konuyu özetledi. "Kötülük yapana kötülük yapılır."

Deirdre hafifçe titreyip kollarını kavuşturdu. "Bu söz tüylerimi diken diken ediyor. Ama üzerinde biraz düşünülürse doğru olduğu da çok açık. Bu çok derin bir konu."

"Neyse," dedi Gery ayağa kalkarken. "Hava kararıyor. Biraz üşüdüm. Pencereleri kapatsak iyi olur. Güneş tepelerin ardından kaybolduğu anda sıcaklık hızla düşmeye başlıyor."

Herkes bakışlarını onun baktığı yöne, tepelere doğru çevirdi. Gökyüzünün mor tonlara çalan rengi hızla koyulaşıyordu. Gurney pencereleri kapatmasına yardım etmek için ayağa kalktı. Ormanın içlerinden acıklı, bir çığlık yükseldi.

Deirdre gözlerini açarak "Tanrım, ne bu?" diye sordu.

Gerry omuz silkti. "Bir tür kuş ya da yabani bir hayvan. Başka ne olacak?"

"Ah, öyle söyleme," diye bağırdı Deirdre. "Sen böyle söyleyince bir korku filmindeymişiz gibi hissettim."

"Özür dilerim." Gerry'nin yüzündeki gülümseme zerre kadar kötü bir niyeti olmadığını ortaya koyuyordu. "Çay suyuna bir bakayım."

Madeleine neşeyle söze girdi. "Lamalardan konuşsak ya biraz."

"Ah, evet," dedi Deirdre. "Çok tatlılar. Yünleri de muhteşem."

"Dünyanın en iyi yünü," dedi Dennis. "İpeksi, dayanıklı, standartların çok üzerinde. Eğer biri ideal hayvan arıyorsa kesinlikle lama en doğru seçenek olur."

"Biraz pahalılar, değil mi?" diye sordu Gurney.

"Avantajları düşünülünce hiç de değil."

"Hangi avantajları?"

"Diğer hayvanların gizli maliyetleri vardır. Mesela kedilerin." Bunu kendi açısından kediyle fare arasında hiçbir fark görmediğini ortaya koyan bir tonlamayla söylemişti.

"Deirdre'yle tanıştığımda iki kedisi vardı. İkisi de premium konserve kedi mamasından başka bir şey yemezlerdi. Bir kutusu iki dolar. Günde dört dolar. Senede bin dört yüz altmış dolar. Ve on dört yıl yaşadılar."

"Birbirlerinden ayırt edilemezlerdi," dedi Deirdre hüzünlü bir tonla. "Pippa öldükten bir hafta sonra da Big Beau öldü."

"On dört yıl," diye tekrarladı Dennis. "Yılda bin dört yüz altmış dolar. Toplam yirmi bin dört yüz kırk dolar eder. Kedi başına on bin dolardan fazla. Sırf yemeleri için. Lama ne yer biliyor musun? Ot! İşin en iyi yanı da..."

Gurney'in telefonu çaldı. Cebinden yarıya kadar çıkardığı telefonun ekranına baktı. Morgan arıyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Cevap vermem lazım."

Sürgülü cam kapı arka verandaya açılıyordu. Dışarıya, serin havaya çıktı.

"Ben Gurney."

"Dave! Beni duyuyor musun?" Morgan'ın sesi heyecandan titriyordu.

"Evet. Ne oldu?"

"Lorinda Russell aradı. Az önce Billy Tate'i vurduğunu söyledi!"

"Ne?"

"Billy Tate'i vurmuş! Öldüğünü düşünüyor."

"Nasıl olmuş?"

"Billy Lorinda'nın evine girmiş. Angus'u öldürdüğü gece olduğu gibi seradan. Camın kırıldığını duyunca Angus'un tabancalarından birini almış. Seraya gitmiş, Billy'nin elinde neşterle üzerine doğru geldiğini görünce de ateş etmiş. İki kez. Yerde yattığını söyledi. Kan yüzünden bayılacak gibiydi. Ne kadar sürede burada olabilirsin?"

"Eğer şimdi çıkarsam bir saatte. Kime haber verdin?"

"Olay yerinin güvenliğini sağlamaları için bir devriye ekibi yolladım. Sonra da seni aradım. Şimdi de ambulansı, Fallow'u,

Slovak'ı ve Barstow'u arayacağım. Acele et. Lorinda'nın ifadesini alırken senin de burada olmanı istiyorum."

"Angus'un ölümünden sonra onunla konuştuğumuzda ertesi gün gelip kamera yerleştirmeleri için bir güvenlik firmasıyla görüştüğünü söylemişti. Eğer bunu yaptırdıysa görüntüleri almaya çalış."

"Tamam. Hallederim. Vay canına! Tate enselendi ha! Umarım ölmüştür. Tanrım." Morgan heyecandan zor konuşuyordu. "Umarım bu da olayın kapandığı anlamına geliyordur."

40

Gurney, bir süre verandada durup, karanlık ormana bakarak bu garip durumu anlamlandırmaya çalıştı. Yıllar boyu üzerinde çalıştığı vakalarda beklenmedik gelişmeler olmuştu ama bu bambaşka bir şeydi. Olayın akışında temel bir değişim olduğunu hissediyordu. Bir an olayla ilgili önceki düşünceleriyle gerçekte olanlara ne kadar yaklaşabildiğini merak etti.

Tate'i Lorinda'nın evinde, Lorinda'ya saldırmaya iten hangi nedeni öngörememişti? Angus'u öldürdüğü gece onu da öldürmemiş olması hangi taktiksel bakış açısının ürünüydü? Neticede kadının yandaki yatak odasında olması onu uygun bir hedef yapıyordu. Eğer onu o zaman öldürmek istememişse bunu neden şimdi istemişti?

Madeleine verandaya çıktı. "Sorun mu var?"

"Morgan az önce ambarımıza Kara Melek mesajı yazan şahsın vurulduğunu söyledi. Yani bu olay sonuçlanmak üzere olabilir ama bundan sonra neyin başladığına dair hiçbir fikrim yok."

"Bilmek zorunda mısın?"

"İsterim."

Kısa bir sessizlikten sonra Madeleine konuyu değiştirdi. "Lale almayı unutmamış olma ihtimalin var mı?"

"Gerçekten de unutmadım."

Arabasından aldığı saksıları Madeleine'e uzattı.

"Şimdi gitmem gerek. Sen onlara..."

"Acil bir çağrı geldiği için gitmek zorunda olduğunu açıklar mıyım? Tabii ki. Sen de dikkatli ol."

Walnut Crossing'ten Larchfield'a gitmek için tercih ettiği yolda trafik yoktu, o da hız sınırının bir hayli üzerine çıktı. Bulutsuz gökyüzündeki dolunayın gümüşi ışığı farları neredeyse gereksizleştirmişti. Yüksek tepeyi aşıp Larchfield'a doğru inmeye başlamasıyla ay ışığında gri tonlara bürünen durgun göl manzarası ona eşlik etmeye başladı.

Kısa sürede Waterview Drive'a gelmiş, göl manzaralı villaların önünden ilerleyip sonunda Mary Kane'in öldürüldüğü yol kenarındaki evin verandasına varmıştı.

Tate, neden yolun sadece iki kilometre aşağısında karşılaştığı Ruby-June Hooper'ı değil de onu öldürmüştü? Gurney bunu yirminci kez düşündü. Bu küçük gizem olayın aslına açılan bir pencere olabilir miydi?

Kane'in evinin önünden geçince hemen Russell arazisine ve Harrow Hill'in patika ağına uzanan özel yola saptı. Morgan'la ilk gelişinden hatırladığı kadarıyla gün ışığında bile bir hayli dikkat isteyen bu dar yolda ilerlemek, gecenin karanlığında başlı başına zorlu bir işti.

Nihayet malikânenin yüksek duvarlarının önüne ulaşıp durdu. Açık bahçe kapısına bir polis şeridi çekilmişti. Genç bir polis memuru elinde büyük bir el feneriyle ona doğru yöneldi. Feneri bir anlığına Gurney'in yüzüne tuttu.

"Dedektif Gurney?"

"Evet."

"İçeri girebilirsiniz. Bütün araçlar ön bahçeye alındı."

"Teşekkürler. Ölmüş mü?"

"Ah, evet, ölmüş. Olay yerine ilk gelenlerdenim. Bir kez bakmak bile öldüğünü anlamak için yeterli. İki yerinden vurulmuş. Göğsünden ve çenesinden. Kafasının arka kısmı parçalanmış durumda. Kafasının seranın her yanına dağılmasını kapüşonu engellemiş."

Memur şeridi indirince Gurney içeri yönelip her iki yanı ağaçlık çakıl yoldan eve doğru ilerledi. Outback'i verandanın önünde sıralanmış, Larchfield Emniyetine ait üç devriye aracının, Slovak'ın Dodge Charger'ının, bir cenaze nakil aracının, Fallow'un Mercedes'inin, Morgan'ın Tahoe'sının, olay yeri fotoğrafçısının Camry'sinin ve Barstow'un delil minibüsünün yanına park etti. Dışarısının serinliğine adımını attığı esnada aracının panelindeki saat 22:15'i gösteriyordu.

Gurney büyük taş binaya doğru yönelince ay ışığının hoş aydınlığından birdenbire serayı ve ormanı aydınlatan büyük halojen lambaların parlaklığına girmiş oldu. Dar yolda omzundaki kamerayı savura savura yürüyen işini bitirmiş fotoğrafçıyla karşılaştı.

Slovak'la üniformalı memurlardan biri, seranın patikaya açılan kapısının hemen karşısında duran Tate'in turuncu cipini inceliyorlardı. Diğer iki devriye polisiyse çim alanı sarı şeritle çevrelemekle meşguldü. Seranın cam panelinden Barstow'un Fallow'la konuştuğunu gördü.

Morgan seranın açık kapısının önündeydi. Gözlerindeki ifade gerginliğinin hat safhada olduğunu ortaya koyuyordu.

"Tanrı'ya şükür buradasın!"

"Sorun ne?"

"Göreceksin."

Gurney içeri girdi.

Gördüğü ilk şey, Morgan'ın telefonda ve sonrasında bahçe kapısındaki polis memurunun anlattıkları ışığında karşılaşmayı düşündüğü durumla uyumluydu.

Taş zeminin ortasında yüzükoyun yatan şahısla ilgili Tate'in artık üniforması olarak kabul edilen gri, kapüşonlu sweatshirt, siyah kot pantolon ve spor ayakkabılarda da şaşırtıcı bir durum yoktu. Ceset yüzükoyun, bacakları Gurney'e doğru uzanmış konumdaydı.

Başın sol yanında ve göğüs hizasında ıslaklığını hâlâ koruyan geniş kan lekesi cesedin adli tabibin ilk muayenesi sırasında, kan gölüne dönen bölgeden hafifçe döndürülerek uzaklaştırıldığını ortaya koyuyordu. Tate'in sweatshirtünün boyun ve göğüs kısmındaki kan lekeleri de bu senaryoyu doğruluyordu.

Gurney biraz daha yaklaşınca göğse ve çeneye isabet eden kurşunların neden olduğu ölümcül yaraları daha net görebildi. Ve bu kurşunlar kapıdaki memurun söylediğini doğrular biçimde başın sweatshirtün kapüşonunun içinde kalan arka tarafını paramparça etmişti.

Öne eğilip cesedin yüzüne baktığındaysa gözlemlediği değişim karşısında büyük bir şaşkınlık yaşadı. Garip bir şekilde yaşlanmış gibi görünen bu şahıs, daha önce sabıka fotoğraflarında gördüğü Tate'e hiç benzemiyordu. Selena Cursen'in yatak odasındaki fotoğraftakinden de çok farklıydı.

En büyük değişiklik hâlâ açık olan gözlerdeydi. Bunlar daha küçük, daha koyu...

Şaşkınlıkla durakladı. Biraz daha eğildi.

Bu mümkün olabilir miydi?

Başını kaldırdığı an hâlâ şoktan kurtulamamış gibi görünen Morgan'la göz göze geldi.

Gurney iyice eğilip küçük, siyah, ölü gözlere daha bir dikkatle baktı. Artık emindi.

Kanlı zemindeki ceset Chandler Aspern'e aitti.

Bu hayret uyandırıcı gelişmeye anlam vermeye çalışarak doğruldu.

Barstow'un sesi düşüncelerini yarıda kesti. "Sweatshirtünün cebinde ilginç bir şey bulduk." Gurney'e bir buzdolabı poşeti uzattı.

Gurney yanılmadığından emin olmak için poşete iyice baktı.

Poşette boyutundan dolayı muhtemelen bir erkeğe ait, kesik bir el vardı.

Üçüncü Kısım

Şeytanın Kalbine Doğru

By. Mrs. N.

41

Vurulmanın kırk sekiz saat sonrasında vakanın yeni durumu ve tespit edilen çok sayıda delil ışığında Larchfield'ın belediye başkanı Chandler Aspern artık asıl kötü adam olarak kabul ediliyordu.

Gurney bu yeni hipotezi belirli ölçüde ikna edici bulmuştu. Bu şekilde en başından beri aklını kurcalayan, Tate'in morgdan Aspern'in numarasını araması ve Ruby-June Hooper'la Mary Kane'nin kaderleri arasındaki farka ilişkin sorulara mantıklı bir açıklama getirilmiş oluyordu. Diğer taraftan aklında hâlâ yanıtsız kalan çok sayıda soru vardı.

Vurulma olayının üçüncü günü sabahında Larchfield cinayetleriyle ilgili Aspern merkezli teorinin bölge savcısına sunulması ve konunun yine bu şekilde medyaya bildirilerek dosyanın kapanması kararının görüşüleceği bir toplantı planlandı.

Gurney de bu toplantıda hazır bulunmayı kabul etmişti.

Morgan, Aspern'in suçluluğunu ortaya koyan delilleri sunmayı planladığı konuşma öncesi fikrini almak istediği için merkeze yirmi dakika erken geldi.

Morgan durumu, yapacağı konuşmayı kısaca özetledikten sonra yorumunu sorunca Gurney her şeyin gayet mantıklı göründüğünü söyledi. Aslında içinde hâlâ birtakım kaygılar vardı ama bunları bu noktada dile getirmenin Morgan'ı daha da germekten başka bir işe yaramayacağının farkındaydı.

"Bölge Savcımızla tanıştın mı?" diye sordu Morgan.

"Hayır."

"Makineli tüfek hızıyla konuşan, muktedirlerin daha büyük hedeflere hazırladıkları acayip hırslı bir kadın."

"Onunla herhangi bir sorun yaşadın mı?"

"Büyütülecek bir sorun yaşamadım. Sadece her şeyin istediği an kusursuz bir biçimde olmasını isteyen kişiliğinin neden olduğu sabit bir gerginlik var aramızda."

"Bu sabit gerginliğin bu toplantıda da devam etmesini bekliyor musun?"

Morgan yanıt veremeden ofisinin kapısı tıklandı. Danışmadaki polis memuruydu.

"Stryker geldi," dedi şirkete vergi memurlarının geldiğini patronuna bildiren bir muhasebeci tavrıyla.

Brad Slovak ve Kyra Barstow toplantı masasındaki yerlerini almışlardı bile. Halkla ilişkiler uzmanı Martin Carmody ile Tate'in tabutunun içeriden kırılarak açıldığı görüşünü bildiren mekanik mühendisliği profesörü Greta Vickerz'ın karşısına oturmuşlardı.

Atletik görünümlü, kısa kahverengi saçlı bir kadın masanın diğer ucunda, ayakta, telefondaydı. Yirmi sekiz, yirmi dokuz yaşlarında gibi görünüyordu. Bu da onun eyaletin en genç savcısı olduğu anlamına geliyordu. Ama sakin ve sert tavırlarında gençliğe özgü en ufak bir iz yoktu.

Gurney, Vickerz'ın yanındaki sandalyeyi seçti. Morgan, Stryker görüşmesini bitirip yerine yönelinceye kadar ayakta bekledi. Savcı telefonunu önüne koyup bariz bir şekilde saati kontrol etti. Ardından herhangi bir selamlama ya da giriş konuşması yapma gereği duymadan söze girdi. "Bu sizin gösteriniz, şef."

Morgan boğazını temizledi. "Sanırım Dave Gurney hariç buradaki herkesi tanıyorsunuz..."

"Onun da kim olduğunu biliyorum. Hadi başlayın."

Morgan'ın dudağının ucundaki seğirme geri dönmüştü. "En baştan başlamamız gerektiğini düşündüm. Yani Billy Tate'in çatıdan düştüğü, sonrasında da kendine gelerek Peale'in morgundan çıktığı görüntülerin yer aldığı video kaydını izleyerek..."

Stryker elini havada şöyle bir sallayarak sözünü kesti. "O görüntüleri izledim zaten. RAM Haber gece gündüz, sızdırılan bu görüntüleri yayınlayıp duruyor."

"O zaman Tate'in tahnit odasındayken iki mesaj yolladığını da gördünüz sanırım?"

"Mesaj yolluyor gibi görünüyor, evet."

"Telefon kayıtlarından ilk mesajın birlikte yaşadığı Selena Cursen adlı kadına, hayatta olduğunu bildirmek için gönderildiği ortaya çıktı. Gecenin ilerleyen saatlerinde ziyaret etme niyetini ortaya koyup üstü kapalı karşılıklı fayda sağlayacakları bir fırsata değindiği ikinci mesajıysa Chandler Aspern'e göndermiş."

"Bu metinleri vaka dosyasında gördüm. Tate'in morgdan ayrıldıktan sonra Aspern'in evine gittiği kanaatinde misiniz?"

"Evet, öyle."

"Sonra ne oldu peki?"

"Sonra Aspern'le mesajda sözünü ettiği bu karşılıklı çıkar konusunu konuştu."

"Bunun ne olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"Gayet tutarlı bir fikrimiz var."

"Yani desteklenmemiş bir spekülasyonumuz var mı demek istiyorsunuz?" Stryker elindeki kalemin ucunu hafifçe masaya vuruyordu.

Morgan'ın tiki hızlandı. "Ben buna daha ziyade mantıklı varsayım demeyi tercih ederim, Sayın Savcım. Çünkü daha sonra olanları da bu varsayım sayesinde gayet tutarlı bir şekilde izah edebiliyoruz. Tate'in eşsiz bir konumda olduğunu fark ettiğine inanıyoruz. Öldüğü düşünülüyordu. Eğer ortadan kaybolursa doğal olarak cesedinin çalındığı düşünülecekti. Bu fırsatı görmüş olabilir."

"Ne yapmak için?"

"Kendisini tutuklatıp hapse attıran Angus Russell'dan intikam almak için. Belki başka hesapları da vardı. Ve resmi olarak ölü sayıldığı için bu işten kolayca sıyrılacaktı."

"Olayın Aspern'le nasıl bir bağlantısı var?"

"Aspern'le Angus'un aralarında büyük bir miktarda paranın söz konusu olduğu husumetin varlığı biliniyordu. Tate'in o gece Aspern'e tek bir basit soru yönelttiğini tahmin ediyorum. *Angus'un ölümünün senin için bedeli nedir?* Belki sonrasında ayrıntılar üzerinde konuşuldu belki de konuşulmadı. Ama sonrasında Tate'in öngörmediği bir şey oldu."

Stryker kalemle oynamayı bıraktı. Artan ilgisi bakışlarından anlaşılıyordu. "Aspern ona ihanet mi etti?"

"Aspern onu öldürdü."

"Çünkü ona güvenmiyordu, öyle mi?" Güven eksikliği çok iyi anlayabileceği bir duygu gibi görünüyordu.

"Doğru. Suçu üzerine atabileceği Tate gibi biri varken işi kendi yapma fırsatını bir şans olarak değerlendirmişti. Göründüğü kadarıyla Tate kusursuz bir cinayet planıyla ortaya çıksa da sonunda kendi zekâsının kurbanı oldu."

"Kısacası, Aspern'in Tate'i öldürdüğünü sonra da Angus'u öldürdüğünü ileri sürüyorsunuz, öyle mi?"

"Aspern'in Tate'i öldürüp sonra olay yerinde parmak izlerini bırakabilmek için elini kestiğini düşünüyorum. Tate'in giysilerini giydi, morgdan çaldığı neşterlerle çekici aldı. Tate'in cipiyle Russell'ın arazisine gitti. Cipi Aspern'in kullanmış olması aynı zamanda en başından beri aklımızı kurcalayan bir sorunun da yanıt bulmasını sağladı." Morgan, devam etmesi için Gurney'e döndü.

"Cipi o gece Waterview Drive güzergâhında iki kişinin görmüş olmasına karşın sadece birinin öldürülmüş olması aklımızı çok karıştırmıştı. Ruby-June Hooper, Billy Tate'i tanıdığını ve onunla konuştuğunu söylüyor. Bundan hiç şüphesi yok. Sonra yolun iki kilometre kadar aşağısında onu gören Mary Kane'se öldürülüyor. Eğer cipin direksiyonundaki şahıs Chandler Aspern'se ortada mantıklı bir açıklama var demektir. Çünkü kapüşon ve yetersiz ay ışığında Ruby-June Hooper onun Billy olduğunu düşü-

nüp adıyla seslenmiş. Bu da zaten Aspern'in tam istediği şeydi. Bu yüzden de yoluna devam etti. Ama Mary Kane'nin sürücüyü evinin karşısındaki sokak lambası ışığı sayesinde daha net görmüş olması mümkün. Diyelim ki onun Billy olmadığını gördü. Hatta Aspern'i tanıdı. Öldürülmesinin nedeni bu olabilir. Kadının kuş seslerini kaydetmek için kullandığı telefondaki ses kaydı da bu görüşlerimizi destekliyor."

Stryker, bulmacanın parçalarının birbirlerine nasıl uyduğunu zihninde iyice tartıyormuşçasına hafifçe başını salladı. "Neden iki gün sonra da Linda Mason'u öldürdü?"

"Bu da başka bir tahmin ama tüm olup bitenlerin sorumluluğunu Billy Tate'e yıkmak için tasarladığı planın inandırıcılığını arttırmak için yaptığını söyleyebilirim. Çünkü Billy Tate'in Linda Mason'u tıpkı Angus Russell gibi tehdit ettiği herkes tarafından biliniyordu."

"Aspern'in bu Mason adlı kadınla kişisel bir husumeti yoktu yani?"

"Bundan emin olmamıza imkân yok ama daha çok, dikkatleri Tate üzerinde yoğunlaştırmak için öldürmüş olabilir."

"Cehennem ateşi sembolü ve Kara Melek mesajları gibi?"

"Kesinlikle."

"Tamam," dedi Stryker yeniden kalemi masaya vurmaya başlayarak. Morgan'a döndü. "Şimdi geldik Aspern'in Lorinda Russell'a yönelttiği ve kendisi açısından felaketle sonuçlanan saldırıya. Bunu anlamlandırmakta güçlük çekiyorum açıkçası. Beni aydınlatın lütfen. Ama gerçeklerle, teorilerle değil."

Morgan gülümsedi. "Bu son bölümle ilgili çok netiz aslında."

"Öyle olsak iyi olur çünkü geri kalan her şey mantıklı tahminler üzerine kurulu gibi görünüyor."

Morgan telefonundan konferans salonunun görüntü sistemini kontrol eden uygulamayı başlattı. Bir ikona dokunmasıyla birlikte duvardaki büyük ekran açıldı. Herkes daha iyi görebilmek için oturduğu yerden ekrana doğru döndü. Halkla ilişkiler uzmanı

Martin Carmody yana doğru dönse de parmak uçlarını birleştirerek oluşturduğu stratejik düşünür pozunu korumuştu.

"Angus'un ölümünden sonra Lorinda eve bir güvenlik sistemi kurmaya karar vermişti. İlk kamera Aspern'in eve girmesinden bir gün önce yerleştirilmiş. Kısacası Tate'in cipinin araziye girişi, seraya yönelişi ve Aspern'in üzerinde Billy Tate'in giysileriyle araçtan inişine dair elimizde yüksek çözünürlüklü video kaydı var."

"Tate'in cipiyle mi? Ben araca el koyduğunuzu sanıyordum."

"Aracı Aspern'in arazisinde bulduk. Kyra Barstow olay yerindeki adli incelemesini tamamladı. Ama aracın oradan çekilmesi bir sonraki güne ertelendi. Kısacası Aspern gece kolayca araca ulaşmış."

Stryker yavaşça başını salladı. "Ve olayla ilgili yorumunuza göre aracın anahtarı da ondaydı, değil mi?"

"Kesinlikle. Tate'i öldürünce anahtarı ondan almıştı." Morgan başka bir ikona dokununca ekranda Gurney'in görür görmez hangi bölge olduğunu anladığı çim alan belirdi. Burası serayla orman arasında kalan açıklıktı. Ay ışığındaki görüntü bir hayli netti.

"Açıklığın sonundaki patikaya dikkatle bakın," dedi Morgan.

Yarı karanlıkta cip olduğu yine de seçilen araç yavaşça görüntüye girip açıklığın önünde durdu.

Araçtan koyu giysili bir şahıs indi. Üzerinde Tate'in morg videosunda giydiği aynı kapüşonlu gri sweatshirt, siyah kot pantolon ve spor ayakkabı var gibiydi. Şahıs kameranın görüş açısında kalarak hızla eve doğru yöneldi. Ancak gerek açısı gerekse de kapüşonun genişliği yüzünün görünmesine engeldi. Gurney bir anlığına yanağındaki kalın, koyu izi seçer gibi olduğunu düşündü.

Morgan karşısındaki Cam Stryker'a döndü. "Yürüyüş yönü doğrudan seraya doğru."

Kapüşonlu şahıs kamera açısından çıkınca ekran kardı.

Morgan "Dedektif Gurney'le birlikte o gece Lorinda

Russell'la konuştuk," diye ekledi. "Onun anlattıkları görüntülerin bittiği yerden başlıyor."

"İfadesini kaydettiniz mi?"

"Evet."

"Nerede aldınız?"

"Arazideki küçük kulübede."

"Neden orada?"

"Bayan Russell'ın kan fobisi var. Ceset kaldırılıp kanın tamamı temizlenmeden kesinlikle ana binaya dönmeyeceğini söyledi. Kocası öldürüldüğünde de aynı tepkiyi vermişti."

"İfadesinin ses kaydı var mı?"

"Ses ve video. Sisteme yüklendi. Görüntülenmeye hazır."

Savcı telefonundaki saati kontrol etti. "İzleyelim."

Ekranda kulübedeki çiçek desenli koltuklarından birindeki Lorinda'nın görüntüsü belirdi. Üzerindeki krem renkli elbise, omuzlarına dek uzanan siyah saçlarıyla çok hoş bir kontrast oluşturmuştu. Aynı anda hem çekici hem de erişilmez görünüyordu.

Ekrandaki hareketsiz görüntüye bakan Stryker "Kandan etkilendiği için evde kalamayan kadın bu mu?" diye sordu. Morgan'a döndü. "Gerçekten mi?"

Morgan koltuğunda pozisyon değiştirdi. "Lorinda... sıra dışı biridir."

"Kocası bir hafta önce feci şekilde öldürülen, boğazının kesilmesinden kıl payı kurtulan, bir adamı vurup öldüren ama tüm bunlara karşın sükûnet kraliçesi edasıyla oturan sıra dışı biri. Kesinlikle." Stryker açıklama bekliyormuşçasına iki elini yana açtı. "Bir şey mi içmiş?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır," dedi Morgan.

Morgan'ın video kaydını başlatmasıyla kameranın görüş açısından çıkan Gurney'in sesi işitildi.

"Daha önce de açıkladığım gibi Bayan Russell bu görüşmeyi kayıt altına alıyoruz. Bu gece olan her şeyi, olası saldırganla

ilk karşılaştığınız sırada nerede olduğunuz ve ne yaptığınızdan başlayarak tüm detaylarıyla anlatın lütfen."

Lorinda kırpmadığı gözlerini kaydı izleyecek kişiye doğru yöneltti. Dolayısıyla da konuşurken Gurney'in yüzüne değil kendisini karşıdan çeken kameraya doğru bakıyordu.

Duygularını, düşüncelerini ortaya koymaktan çok uzak bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Saat yirmi birdi. Alt katta, ofisteydim. Bir görüşme yapma niyetindeydim, o yüzden telefonumun ekranındaki saati gördüm."

"Kimi arayacaktınız?" diye sordu kameranın açısı dışındaki Gurney.

"Danforth Peale'i. Ona adli tabibin Angus'un cenazesinin kaldırılmasına izin verdiğini söyleyip cenaze işlemleriyle ilgili konuşacaktım."

"Bu tür bir şeyi konuşmak için yirmi bir biraz geç bir saat değil mi?"

"Bana cenazenin kaldırılabileceği o zaman söylendi. Ben de hemen planlamaları yapmaya başladım. İşleri ertelemeyi hiç sevmem."

"Aramayı gerçekleştirdiniz mi?"

"Peale telefonu açmadı. Telesekreter devredeydi."

"Mesaj bıraktınız mı?"

"Hayır. O esnada kırılan camın sesini duydum. Seradan gelmiş gibiydi."

"Sonra ne yaptınız peki?"

"Angus'un silahlarından birini koyduğu dolaba gittim. Bir Glock 9. Aldım, emniyetini açtım ve seraya gittim."

"911'i aramayı düşündünüz mü?"

"Hatırlamıyorum."

"Peki ya bahçıvanınız? O garajın üst katındaki dairede oturmuyor muydu?"

"Gecelerini Bastenburg'daki bir kadının yanında geçiriyor."

"Tamam. Seraya gittiniz. Sonra ne oldu?"

"Başta hiçbir şey. Evin ana bölümünü seraya bağlayan bir koridor vardır. Gözlerimin ay ışığının loşluğuna alışması için orada bir dakika bekledim. Başka bir camın daha kırıldığını duydum. Sonra birinin seranın kapısını ittiğini gördüm."

"Onu ne kadar net görebildiniz?"

"Kapüşonlu bir sweatshirt giydiğini ve yüzünün yan tarafında siyah bir leke olduğunu görebilecek kadar. Elinde bir şey olduğunu fark ettim. Kısa saplı bir bıçak. Tabancayı doğrulttum. Seranın giriş bölümüne doğru bir adım attım. Ona olduğu yerde kalmasını ve bıçağı yere atmasını söyledim. Birkaç saniye kılını bile kıpırdatmadan durdu. Sonra bıçağını kaldırıp bana doğru koşmaya başladı."

"Bıçağı net olarak görebildiniz mi?"

"Cam çatıdan giren ay ışığında parıldıyordu."

"Devam edin."

"Tetiği iki kez çektim, sanırım. Önümde yere yığıldı. Geri çekildim. Kıpırdamıyordu. Sweatshirtünün arkasında koyu bir ıslaklık belirdi. Bakamadım. Düşüncesi bile... dayanılmazdı. Eve döndüm. Polisi aradım."

"Doğrudan Şef Morgan'ı mı aradınız?"

"Evet."

"911'i aramak yerine."

"Angus her zaman yetkili dışında birini aramak zaman kaybıdır derdi."

"Polis gelmeden herhangi bir sebeple seraya döndünüz mü?"

"Hayır."

"Nereye gittiniz?"

"Ön kapıya uzanan holdeki bir sandalyeye oturdum."

"Başka bir görüşme yaptınız mı?"

"Hayır."

"Tabancayı ne yaptınız?"

"Elimde tuttum. Sonra da gelen ilk polis memuruna teslim ettim."

"Polis geldikten sonra herhangi bir nedenle seraya gittiniz mi?"

"Hayır. Bana orada çok kan olduğu söylendi."

"Şef Morgan'ı aradığınızda ona Billy Tate'i vurduğunuzu söylediniz, değil mi?"

"Evet."

"Neden onun Tate olduğunu düşündünüz?"

"Çünkü televizyonda gösterilen görüntülerdeki Tate'e tıpatıp benziyordu. Kapüşonlu sweatshirt. Siyah kot pantolon. Yüzündeki iz. Ayrıca eve Tate'in Angus'u öldürdüğü gece girdiği gibi girmeye çalışmıştı. Daha camı yeni taktırmıştım."

"Şahsın Tate'in kıyafetlerini giyen Chandler Aspern olduğu söylendiğinde tepkiniz ne oldu?"

"Şaşırdım."

"Şok olmadınız ama?"

"Sanırım şok oldum da denebilir."

"Aspern size neden saldırmış olabilir?"

"Bilmiyorum."

"Onunla son temasınız ne zamandı?"

"O gün öğleden sonra telefonda konuşmuştuk."

"Ne hakkında?"

"Angus'la olan yasal ihtilafları üzerine. Harrow Hill'in kiralanması ve kontratın uzatılma hakkıyla ilgili. Yani para hususunda."

"Kim aramıştı?"

"Ben aradım onu."

"Neden bu öğleden sonra?"

"Neden olmasın?"

"Arama amacınız neydi?"

"Aramızdaki anlaşmazlığın sonlandırılıp sonlandırılamayacağını görmek."

"Görüşme nasıl geçti?

"Umduğum gibi değil. Ona kontratını uzatmayı önerdim. Saçma bir fiyatta ısrar etti."

"Konuşma nasıl bitti?"

"Ona bunun benim son teklifim olduğunu ve kabul etmesinin akıllılık olacağını söyledim. O da bana cahil bir küçük kaltak olduğumu söyledi. Ona eğer isterse soğukkanlı bir şekilde oturup yüz yüze konuşabileceğimizi söyledim. O akşam ya da ertesi günü müsait olabilirdim. Telefonu yüzüme kapattı."

"Size cahil kaltak demesine rağmen bu teklifi yapmışsınız. Kızmamış mıydınız ona?"

"İş iştir. Duygular çocuklarla aktörler içindir."

Morgan telefonuna dokununca ekranda Lorinda'nın görüntüsü dondu. Siyah gözleriyle adeta toplantı masasındakilere bakıyordu.

"Ayrıca yazılı ifadesi de elimizde," dedi Morgan. "Daha sonra alındı ama az önce izlediklerinizle bire bir aynı."

Stryker minik bir ıslık öttürdü. Kalemini yeniden masaya vurmaya başladı. "Fiziksel kanıtlar anlattıklarını doğruluyor mu?"

"Anlattıklarıyla tezat oluşturabilecek bir tespitimiz yok," dedi Morgan. Ardından "Olay yerinde çekilen fotoğraflar da söylediklerini doğruluyor," diye ekledi. "Görmek ister misiniz?"

"Kesinlikle."

Bütün gözler ekrana döndü.

İlk grup fotoğraflar olay yerinin belirtilmesi için çekilmişti. Kapının kırılmış camını, botanik bahçesinin içini, dikim yataklarıyla aralarındaki sarı taşlı yolu tüm ayrıntılarıyla görebiliyorlardı.

İkinci grubu, yüzükoyun yatan cesedin farklı açılardan çekilmiş fotoğrafları oluşturuyordu. Aspern'in giydiği sweatshirtün arkası ve kapüşonu kan içindeydi. Yerde, başının etrafında da küçük bir kan gölü oluşmuştu. Bu bölümün yakın çekim görüntüleri Greta Vickerz'la Martin Carmody'in tiksinerek yüzlerini buruşturmalarına neden oldu.

Cesedin diğer kısımlarının, dar, nitril eldivenlerin, siyah kot pantolonun ve spor ayakkabıların yakın çekim fotoğrafları vardı.

Gurney, kiliseden düşmesinin ardından çekilen fotoğraflarda görünen Tate'in ayağındaki ayakkabıların bunlar olduğuna emindi. Üst kısmın tasarımı, tabanındaki izler hatta kalın bağcıklar dahi tamamen aynıydı.

Bir başka fotoğraf dizisiyse cesedin diğer yana çevrilmesinin ardından çekilmişti. Aspern'in artık ışığını kaybetmiş olsalar da küçük, siyah gözleri gayet belirgindi. Çenesinin alt kısmı parçalanmıştı. Sweatshirtün ön tarafında büyük bir kan lekesi ve bu lekenin tam ortasında siyah bir kurşun deliği görünüyordu. Geniş açılı bir fotoğrafta Gurney ilk ziyaretinden hatırladığı, büyük saksıları taşımak için kullanılan ahşap aksamlı makinenin bir kısmını seçebildi.

Morgan telefonunun ekranına dokununca ekran kardı.

"Aspern'in eve girişiyle ilgili son derece ikna edici ve bir o kadar da aydınlatıcı kanıtlar," dedi Stryker. "Aspern'le Tate arasında bağlantı olduğunu ortaya koyacak fiziksel kanıtlar da var mı?"

Morgan, Slovak'a baktı. "Listeyi hızlıca bir oku."

"Aspern'in üzerindeki giysiler kesinlikle Tate'e ait," dedi Slovak. "Kan ve epitelyum hücreleri üzerindeki DNA eşleşmesi de tamamlandı. Aspern'in cesedinin yanında bulduğumuz neşter, Tate'in Peale'in morgundan çaldıklarından biri. Tıpkı camları kırmak için kullandığı çekiç gibi. Her iki aletin üzerinde Tate'in parmak izleri tespit edildi. Ayrıca Aspern'in evinde yaptığımız aramada buzdolabında içinde Linda Mason'un kanı olan bir kap bulduk."

İçi kalkacak gibi olan Martin Carmody tiksintiyle homurdandı.

Slovak sözlerini sürdürdü. "Henüz katilin Tate olduğunu düşündüğümüz sırada izini sürmesi için getirttiğimiz K9 ekibi Tate'in ceset parçalarını Aspern'in evinin yakınlarındaki ormanda buldu. Yüzündeki et yıldırımın etkisiyle yanmıştı. Ceset kalıntıları adli tabibin muayenehanesine kaldırıldı. Eğer şanslıysak nihai ölüm nedeni tespit edilebilecek."

Greta Vickerz odaya ölüm kokusu sinmişçesine yüzünü buruşturdu.

"Ve asıl önemli husus," diye devam etti Slovak. "Aspern'in sweatshirtünün cebindeki poşette bulduğumuz kesik elin Tate'e ait oluşu. Aspern'in seranın kapısında ve belki evdeki diğer yüzeylerde Tate'in parmak izini bırakmak maksadıyla bu eli yanında taşıdığına inanıyoruz."

Carmody her an midesindekileri çıkaracakmış gibi görünüyordu.

Cam Stryker'ın yüz ifadesindense bir şey anlamak mümkün değildi. "Aspern'i aradığını söyleyen Lorinda Russell'ın ifadesi doğrulandı mı?"

Bunu Morgan yanıtladı. "Telefon operatörü kayıtlarında o öğleden sonra Lorinda'nın telefonundan Aspern'in numarasıyla altı dakika süren bir konuşma olduğu görünüyor."

"Aspern'in telefonu elinizde mi?"

"Henüz değil. Üzerinde yoktu. Arabasını aradık. Aslında üç arabasını da aradık. BMW, Porsche ve Mercedes. Telefonu ve işimize yarayabilecek her türlü kanıtı bulmak için şu anda da evinde bir arama yürütüyoruz."

"Amacıyla ilgili bir öngörünüz var mı?"

Morgan alnındaki teri sildi. "Şimdiye dek bu konuda fazla bir ilerleme kaydedemedik. Belki Harrow Hill'in Russell'a ait olan bölümünün Lorinda'dan sonra kalacağı kişiyle başa çıkmayı daha kolay görmüş olabilir. Belki de Angus'u Lorinda'nın kolay lokma olduğunu düşündüğü için öldürmüş ama sonra kadının hiç de düşündüğü gibi biri olmadığını fark etmiştir."

"Lorinda'nın bu cinayet girişimiyle ilgili yorumu ne? İfade kaydında söylediğinden başka bir şey söyledi mi?"

"Bu hususta onu biraz sıkıştırmaya çalıştık ama enteresan bir şekilde olanlara ve bunların neden gerçekleştiğine çok az ilgi gösteriyor gibi görünüyor. Bu konuda konuşmanın vakit kaybı olacağını söyledi."

"Yakın akrabası var mı?"

"Silas Gant'ın kilisesinde, kendilerine müritler adını verenlerden biri onun kuzeni olabilir. Ama Lorinda kuzeninin onlardan biri olup olmadığı hususunda en ufak bir bilgisi olmadığını iddia etti."

Stryker minik bir kahkaha attı. "O kadında bir şeyler var. Nasıl bir kadın bu böyle?"

Morgan ellerini yanlara açtı. "Gizemli."

"Tek söyleyebileceğiniz bu mu?"

Omuz silkti. "Tam bir kapalı kutu."

"Pekâlâ. Devam edelim. Aspern'in otopsi raporu elinizde mi?"

Morgan daha somut bir konuya geçildiği için rahatlamış görünüyordu. "Elimizde. Beklenmedik bir şey yok. İki kurşun yarası var. Biri çenesinin altından girip beyin sapını parçalamış. Göğüs kemiğinden giren diğer kurşunla da kalp ve omurgada ciddi hasar oluşmuş. Zaten bunlardan bir tanesi bile ölümün gerçekleşmesi için yeterli görünüyor."

"Her iki kurşun da ayaktayken mi isabet etmiş?"

"Evet. Kurşunların açıları ifadede anlatılanlarla örtüşüyor."

"Lorinda bir hayli iyi nişancıymış demek ki. Hızlıymış da."

Morgan bir yorumda bulunmadı.

Stryker kalemi masaya bıraktı. Dirseklerini masaya dayayıp ellerini kaldırarak parmaklarını iç içe geçirdi. Alnını ellerine yasladı. Bu şekilde duran bir başkasının dua ettiği düşünülebilirdi belki ama Stryker bariz bir şekilde derin düşüncelere dalmış biri imajı veriyordu.

Bir dakika kadar öylece durduktan sonra ellerini indirdi, boğazını temizledi. "Tamam. Sanırım bu işin altından kalkabiliriz. Fiziksel deliller ve diğer bağlantılar neticesinde elimizde tutarlı bir açıklama olduğu söylenebilir. *Larchfield katili, Chandler Aspern, dördüncü kurbanına saldırmak üzereyken vurulup öldürüldü.* Vesaire. Şef, sizden bu yorumla sonuçlanacak tutarlı bir açık-

lama hazırlamanızı istiyorum. Bu karmaşa da medya zırvalıkları da bitsin artık. Adalet yerini buldu. Bu kadar."

Morgan yüzünde gülümsemeyle arkasına yaslanıp Carmody'e baktı. "Martin, bu canavarı sonsuza dek gömmek için senin tecrübelerine ihtiyacım olacak."

Carmody ellerini ovuşturdu. "Büyük bir zevkle."

42

Toplantı sonrası ofiste Gurney'le yalnız kaldıklarında olayın Morgan üzerinde birdenbire sonuçlanmış oluşunun yarattığı sevinç, yerini hızla her zamanki endişe dolu düşüncelere bıraktı.

"Toplantıda inanılmayacak kadar sessizdin," dedi.

Gurney omuz silkti. "Söylemem gereken bir şey yoktu. Zaten ileri sürdüğün açıklamanın kabul edilmesiyle istediğin sonuca ulaşmış oldun."

Morgan tedirgin bakışlarla onu süzdü. "Açıklamaya itirazın mı var?"

"Bariz olarak söyleyebileceğim bir şey yok."

"Mantıklı bir cevap."

"Yani."

"Dava sürecinin karmaşıklaşması, yasal çekişmeler, savunma avukatının iddialarımızı çürütmesi ve her şeyin alt üst olması gibi korkularımız da olmayacak."

"Doğru.

"Ama sen yine de bir yerlerde eksik bir şeyler olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

Morgan anlamsızca başını salladı.

Sonra Gurney "Selena nasıl?" diye sordu.

"Bilmem. Kontrol ettireyim."

"İyi fikir."

Morgan konuyu değiştirdi. "Barstow'a Cursen'in evine giden yolda bira kutusu, şişe falan aramasını söylemişsin?"

"Hatırladığım kadarıyla bu onun fikriydi."

"Tamam. Konu şu; adamları üzerinde Randall Fleck adlı birine ait çok net parmak izleri bulunan bir bira kutusu buldular. Adamın geniş bir sabıka kaydı var. Alkol alıp çevreyi rahatsız etme, saldırı, taciz vesaire. Ancak bira kutusu işlek olan ana yolun kenarında bulunduğu ve sahip olduğu motosikletinin lastik izleri Cursen'in arazisindeki izlerle eşleşen tek örnek olarak tanımlanamadığı için saldırıyla ilgili doğrudan bağlantılı olduğunu ileri sürmek olanaksız. Ama üç ruhsatsız tabancayla bir tam otomatik Uzi'ye sahip olduğunu tespit edişimizin ardından onu gözaltına alabildik. Ayrıca bir de alev makinesine el koyduk. Müthiş bir şey! Ama inanmayacaksın, yasal bir cihaz. Ruhsata falan gerek yok yani. Önünde sonunda cihazını geri alacak. Bu arada silahlarına da el koymuş durumdayız."

"Gant'la bilinen bir bağlantısı var mı?"

"Aracının ruhsatındaki kayıtlı adres olarak Bastenburg'da Tanrı Dostları Kilisesi tarafından kiralanmış bir dükkân görünüyor. Zaten yargıç dün öğleden sonra kefalet bedelini açıklayınca Gant bizzat gelip parayı yatırdı. Fleck'in bu sabah ön duruşma için mahkemeye gelmesi gerekiyordu ama şimdi aldığım mesaja göre mahkemeye gitmemiş."

"Muhterem Peder onu kaçırmak için çırpınmış adeta."

Morgan başını salladı. "Bastenburg polisi onu arıyor. Şu Aspern-Tate kâbusundan kurtulur kurtulmaz tüm güçlerimizle Fleck'i yakalamaya ve Cursen hikâyesiyle ilgilenmeye yoğunlaşacağız."

Gurney aniden öfkelenmişti. "Cursen hikâyesi derken iki kişinin canına kastedilen bir olaydan bahsettiğinin farkındasın değil mi?"

Morgan ona yüzüne tokat yemiş gibi bakıyordu. "Eğer salaklar evin dolu olduğunu biliyorlarsa öyle. Aksi takdirde sadece mülke saldırı ve vandalizm suçlamalarına maruz kalacaklar."

Gurney o anda bu konuyu daha fazla uzatmamaya karar verdi. Tartışmaya meyilli bir ruh hâli içinde olduğunu fark etmişti. En iyisi bir an evvel Morgan'ın ofisini terk etmem diye düşündü. Aslında günün geri kalanını kurtarmak adına Larchfield'ı terk etmek çok daha iyi bir fikir olacağa benziyordu.

Dönüş rotası onu Bastenburg'un ana caddesine yönlendirdi. Tanrı Dostları Kilisesinin önünde bir sıra siyah motosiklet gördü. Kiliseyi biraz geçip park etti. İnip geriye yürüdü.

Girişi deri ceketli, kır sakallı, solgun suratlı iri yarı bir adam kapatmıştı.

Gurney adama polis kimliğini gösterdi. "Dedektif Gurney. Silas Gant'la görüşmeye geldim. Lütfen kendisini burada beklediğimi söyler misiniz?"

"Muhterem Peder şu an meşgul."

"Emniyetle ilgili bir konu bu. Derhâl görüşmem lazım kendisiyle."

Adam kıpırdamadı.

"Ne dediğimi anladınız mı?"

"Anlaması gereken sensin, ben değil."

"Beyefendi o kapıdan çekilin."

Adam kılını bile kıpırdatmadı.

Gurney yanından geçecekmiş gibi sağına doğru hareketlenince adam üzerine doğru gelip iterek onu kapıdan uzaklaştırdı. Gurney dengesini sağlayabilmek için dizlerini hafifçe kırdı. Bir ayağını öne doğru atıp sağ dirseğiyle adamın karın boşluğuna olanca hızıyla vurarak adamın kapının yanına iki büklüm yığılmasına neden oldu.

O esnada kapı içeriden hızla açıldı. Bir başka sakallı, iri adam kapıda belirmişti. Arkasında da yine ona benzer iki koruma daha

vardı. Gurney'e ve yerde kıvranan arkadaşına baktı. Yavaşça yumruklarını sıktı.

"Ne oluyor burada?"

"Polisim ben. İçeri gir. Hemen!"

Arkasından sakin bir ses gelinceye dek adam olduğu pozisyonda durdu. "Tamam, Dake. Bundan sonrasını ben hallederim." Bunun üzerine hem o hem de arkasındakiler kenara çekilip geçmesine izin verdikten sonra yerdeki arkadaşlarının yanına yöneldiler.

Silas Gant, Gurney'e doğru yaklaştı. Kabarık saçları müthiş bakımlı görünüyordu. Gözlerini Gurney'in üzerine kenetlendi, bakışlarında hafif bir merak ifadesi dışında en ufak bir duygu emaresi yoktu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Tam bir rahip tonlamasıyla, sakin bir şekilde konuşuyordu.

"Adım Gurney. Larchfield polisindenim." Kimliğini gösterdi. "Randall Fleck'i arıyorum."

"Daha önce yetkili makamlara da izah ettiğim gibi kendisi burada değil. Sizin için başka yapabileceğim bir şey var mı?"

Bu soru Gurney'i alışılmadık bir biçimde, nasıl bir amacı olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığı gerçeğiyle yüz yüze getirdi. Bu noktada durması gerektiği konusundaki dürtülerine karşın Selena Cursen'e yöneltilen saldırı karşısında hissettiği acının tetiklediği, kapıdaki adama dirsek atmasıyla sonuçlanan kendisini de şaşırtan öfkesinin şekillendirdiği yanı tam tersini yapması için diretiyordu.

Her bir kelimenin üzerine basa basa sakin bir ifadeyle "Siz etkileyici bir konuşmacısınız efendim," diye başladı. "Sözlerinizle dinleyicilerinizin yüreklerine dokunuyorsunuz. Bu yüzden bir dahaki vaazınıza bir grup cahil, sarhoş pislik tarafından Cursen'in evine düzenlenen saldırıyı net olarak kınamayı da eklerseniz iyi olur."

Gant'ın mülayim yüz ifadesi bir an için bozulur gibi olsa da hemen üstünlük taslayan bir gülümsemeyle bunu bastırdı. "De-

dektif, din dışı yaşam tarzları ve Şeytan'a açıkça hayranlık sergilemenin iyi niyetli bireylerin sert tepki vermesine neden olabileceğini anlamanız gerek."

"*İyi niyetli bireyler.* Bunu aklımda tutacağım."

"İyi olur."

"Bu arada," dedi Gurney. "Eğer Randall Fleck'e rastlarsanız ona *iyi niyetli* dostlarının ve kendisinin sefil hayatlarının en büyük hatasını yaptıklarını iletin." Duraksadı, ardından Gant'a göz kırptı. "Size iyi günler dilerim, Rahip."

43

Gurney arabasıyla ambarının önünden geçerken iki kat boya sürmüş olmasına karşın Kara Melek mesajının bir an için hâlâ göründüğünü düşündü. Sonra ilerledikçe açısı yavaşça değişti ve yazı da kayboldu. Bunun akşamüstü güneşinin yetersiz ışığının neden olduğu göz yanılgısı olmasını umarak eve doğru uzanan yokuşu çıkmaya devam etti. Arabasını her zamanki yerine park etti. İndiğinde Madeleine'i kuşkonmaz tarhının etrafında boy atmış yabani otları ayıklarken bulunca çok şaşırdı.

"Bugün klinikte çalışacağını sanıyordum."

"Çalıştım. Yarım gün. Gölette yüzmek ister misin? Biraz önce yüzdüm. Su harika."

Hayır yanıtını vermek için mantıklı bir mazeret üretmeye çalıştı ama aklına bir şey gelmedi. Bahar serinliğinde göl suyuna girmeye Madeleine kadar hevesli değildi. Ama Gant'la yüzleşmesinin ardından hissettiği huzursuzluğun ani bir değişiklikle bir nebze olsun yatışabileceğini düşündü.

"Tamam," dedi.

Yarım saat sonra göl kenarındaki çimenliğe adımını atarken saçından gözlerine doğru soğuk damlacıklar süzülüyordu. Madeleine havluyu alıp oturduğu kamp sandalyesinden ona doğru attı. Çabucak kurulanıp büyük ağacın parlak, zümrüt yeşili yapraklarıyla gölgelendirdiği diğer sandalyeye oturdu. Bacaklarını gölgenin dışına, ılık güneş ışığına doğru uzattı.

"Harika bir gün," dedi Madeleine mutlulukla içini çekerek.

"Hmm."

"Yabani süsen çiçeklerini gördün mü?"

Etrafına bakındı. Göletle yolun son bölümü arasında yaprakları rüzgârda usulca sallanan mavi çiçekleri gördü.

"Çok güzel," dedi.

"Sinek kuşları geri dönüyor. Sarıasma kuşları da. Tüneklere ters asılan sıvacı kuşları da."

"Hmm."

Sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Bir dakika kadar sonra Madeleine "Uyuyor musun?" diye sordu.

"Sadece... zihnimi boşaltıyorum."

Beyinleri bu zihin boşaltma faaliyetini bütünüyle farklı şekilde gerçekleştirirdi. Madeleine için huzur, dışarıdaki her şeyle görsel bağlantı kurmak demekti. Renklerin çeşitliliği, zenginliği onu büyülerdi. Kuşlar, çiçekler, gün batımı, huzur dolu güzelliğin tanımlarıydı. Gurney'in böylesine güzel kokuların, doğanın uyandırdığı hoş duyguların, hafif hafif esen rüzgârın, sessizliğin verdiği dinginliğin tadını çıkarmak yerine gözlerini kapatmayı tercih etmesini garip buluyordu.

"Peki," dedi. "Bu arada belki sonra söylemeyi unuturum... Ambarın kapısına bir kat boya daha sürmen lazım."

"Ah?"

"O korkunç şey hâlâ görünüyor."

"Tamam. Hallederim."

Ambardaki mesajı düşünüp bir kez daha mesajın amacının ne olabileceği üzerinde kafa yormaya başlamasıyla zihnini huzur dolu düşüncelerle doldurma hedefinden saptığını fark etti.

Bu olayın sorumlusunun Billy Tate olduğu düşünüldüğünde amacın ne olabileceği sorusu büyük bir anlam taşımıyordu. Neticede olayın faili dengesiz ya da aklına eseni yapmaya meyilli biri olduğunda amacının ne olduğunu uzun uzun düşünmenin faydası yoktu. Ama artık tüm kanıtlar Billy Tate'i değil Chandler Aspern'i gösterdiğine göre durum değişmişti. Çünkü Aspern'in yaptıklarının mutlaka bir amacı olması gerekiyordu.

Peki ama bu amaç neydi?

Billy Tate'in hâlâ hayatta olduğu veya cehennemden geri döndüğü düşüncesine yeni dayanaklar sağlamak için bunu yapmış olabileceği düşüncesi akla gelen ilk yanıttı. Ama bu noktada kâr zarar hesabı açısından bir sorun vardı. Alınan risk elde edileceği varsayılan faydaya değer miydi?

Bu durumda zaten kabul edilmiş bir görüşü güçlendirmek uğruna Aspern'in Gurney'in ambarına arabasıyla gelip toprakta kendi aracına ait izler bırakarak ve olası görgü tanıkları tehlikesini göz ardı ederek dikkati kendi BMW aracına çekmesinin ne âlemi vardı?

İşte bu soruya mantıklı bir yanıt vermek çok zordu.

"Hâlâ çalışıyorsun, değil mi?"

Madeleine'in sesi onu içinde olduğu ana geri getirdi.

Gülümsedi. "Sanırım. Özür dilerim. Ambardaki yazıya takıldım kaldım."

"Tekrar görünmesine mi?"

"Hayır. Neden oraya öyle bir yazı yazıldığına."

Madeleine bir kaşını kaldırdı.

Gurney kâr-zarar sorununu açıkladı.

"Hmm. Belki de bu işten senin tahmin ettiğinden çok daha büyük fayda sağlamayı amaçlamıştı."

Bunun ilginç bir olasılık olduğunu o an fark etti. Ama aklına bunun ne olabileceğine dair hiçbir fikir gelmiyordu.

"Neyse," dedi Madeleine. "Olayın son durumu ne? Russell'ın karısının Aspern'i vurduğunu söylediğinde olayın kapandığı izlenimi edinmiştim."

"Teknik olarak öyle zaten. Bu sabah Bölge Savcısının başkanlığında, fiziksel kanıtların ve Billy Tate'in parçalanmış elinin bulunmuş olmasının katkılarıyla ikna edici bir senaryo üzerinde satır satır çalışıldı. Daha önce üç cinayetin faili olarak Tate kabul ediliyordu. Şimdiyse hem bu üç cinayetin hem de Tate'in katili olarak Aspern görülüyor. Aspern'in ölümüyse nefsi müdafaa kapsamında değerlendirilecek. Kısacası ortada beş ceset var. Tüm bunlarla ilgili Bölge Savcısını tatmin edecek bir açıklamaya ulaşılmış durumda. Dosya resmi olarak kapandı."

"Ama?"

"İçimde bariz bir huzursuzluk var."

44

Ambarın kapısını bir kat daha boyayıp yan taraftaki hızlı boy atan altın çanak çiçeklerini budadıktan sonra kalan zamanının tamamını çimleri biçmeye ayırdı. Mayıs ayı ortalamalarının üzerinde yağmur yağmış olmalıydı. Çünkü çimenler normalden hızlı boy atmış hatta etraflarındaki küçük yola kadar taşmışlardı.

Madeleine böyle doğayla iç içe olduğu anlarda kendini etrafındaki güzelliklere, tepeleri dolduran kır çiçeklerine, tarla kuşlarının cıvıltılarına, kelebeklerin renklerine kaptırır ve adeta kendinden geçerdi. Gurney açısındansa tüm bu güzelliklerin

düşüncelerine zerre kadar etkisi olmazdı. Bu yüzden de güneşli bir günde çimleri biçerken etrafıyla hiç ilgili değildi. Daha çok olayın henüz anlamlandıramadığı gölgeliklerinde dolaşıyordu.

Aspern'in amaçlarıyla ilgili kafasını kurcalayan tek şey ambarına zarar vermesi değil aynı zamanda Lorinda Russell'a saldırmasıydı da. Ayrıca Angus Russell'ın hasımlarının ortadan kaybolmasını anımsatacak biçimde sırra kadem basan Randall Fleck de ayrı bir muammaydı. Eski olaylarla bu son gelişme arasında görünürde en ufak bir bağ yoktu. Ama ya böyle bir bağlantı varsa diye düşünüp duruyordu. Hiçbir yere varmayan bu sorular akşama kadar zihnini meşgul etti.

Akşam, yemekten sonra Mike Morgan'ı arayıp kaygılarını onunla paylaşmaya karar verdi.

Morgan küçümseyici ve de öfkeli bir tavırla tepki verdi.

"Tanrım, Dave, medya açıklamasının detayları üzerinde öğleden sonra iki saat boyunca Carmody ile çalıştım. Tutarlı, mantıklı ve net bir açıklama hazırladık. Kaydettik ve konuyla ilgili tüm medya kuruluşlarına gönderdik. Şimdi tutmuş, mantık silsilesindeki açıkları deşeleyip kuşkularından bahsediyorsun. Ne yapacağım peki ben?"

"Tate'in olaydaki rolünü sorguladığımda da aynı tepkiyi vermiştin. Sonra evimin yakınlarındaki yolda görülen BMW ile ilgili kaygılarımı dillendirdiğimde de yine aynı şeyi yaptın. Yani, beni dinlemek istemedin."

"Doğru. İyi de benden ne yapmamı istiyorsun şimdi? Açıklamayı geri mi çekeyim?"

"Bu noktada kamuoyuyla bir şey paylaşmanı öneriyor değilim. Sadece zihnimdeki soruları seninle paylaşıyorum. Aspern'in neden Lorinda'yı öldürmeye kalktığı ve neden özellikle o geceyi seçtiğiyle ilgili senin aklında hiç mi soru işareti yok?"

"Hayat yanıt veremediğimiz sorularla doludur. Bu işi burada bırakamaz mıyız? Tanrı aşkına Dave, bu konu burada kapansın artık!"

Morgan'ın paniğe varan itirazları eşliğinde Gurney konuşmayı bitirdi. Verandada oturup kararan havayla birlikte biraz daha sert esmeye başlayan rüzgârda sallanan kuşkonmaz yapraklarına bakarken daha önce içini kemiren bir soru tekrar aklına takıldı. Russell, Morgan'ı zayıflıklarına rağmen mi polis şefi olarak atamıştı... yoksa bu zayıflıkları var diye mi?

Ertesi sabah aklında çok daha somut düşüncelerle uyandı. Morgan artık perdenin kapanmasına karar verdiğine göre kendisinin de Larchfield Emniyetiyle olan anlaşmasının sonuna gelinmiş oluyordu. Bu olasılığı aklında tutmaya karar verdi.

Kalkıp giyinir giyinmez kahve makinesinin düğmesine bastı ve Slovak'ı aradı.

"Günaydın, efendim, nasılsınız?" Sesinde olayın kapanmış olmasının verdiği neşe seziliyordu.

"Günaydın, Brad. Russell dosyasının bir kopyasına ihtiyacım var. En son yazılı ve sözlü görüşme tutanaklarına da. Bir de güvenlik kameralarının görüntüleriyle olay yeri fotoğraflarını bir flaş belleğe kopyalar mısın? Saat dokuz buçukta orada olacağım. Ben gelene kadar hazırlaman mümkün mü?"

"Tabii ki."

Resmi olarak kapanmış bir olayı kendi başına araştırmaya kalkmak gibi bir niyeti yoktu. Sadece hiçbir şeyi atlamadığından emin olmak istiyordu. En azından kendine böyle söylüyordu.

Madeleine'i uyandırmadan hızla Larchfield'ın yolunu tuttu. Dünkü güneşli hava yerini kapalı, kasvetli, fırtına olasılığı görünen serin bir güne bırakmıştı.

Arabasını Cotswold Lane'deki Polis Merkezinin önüne park etti. Binaya girdiği an danışmadaki memur ona kalın bir sarı zarf uzattı.

"Slovak'tan size."

Gurney zarfı alıp Morgan'la karşılaşma ihtimalini azaltmak için hemen dışarı yöneldi. Arabasına dönüp istediği flaş bel-

lek de konulmuş mu diye kontrol etti. Sonra kasabanın merkezine uzanan tek yönlü yolu izleyip yokuşu çıktı, Larchfield'ı Bastenburg'dan ayıran tepeyi aştı ve evine yöneldi.

Walnut Crossing'e döndüğünde saat 10:40'tı. Kara bulutlar yoğunlaşmış, uzaklardan gök gürültüleri işitilmeye başlamıştı. Arabasını kuşkonmaz tarhının yanına park ettiği sırada ön camına ilk yağmur damlaları düşüyordu. Hızlı adımlarla eve yönelip kahvaltı masasının yanındaki cam kapıları kapattı sonra çalışma odasından dizüstü bilgisayarını aldı.

Günün ikinci kahvesini içmek için kahve makinesini hazırlamaya niyetlenmişti ki Madeleine'in bütün gün klinikte çalışacağını bildiren notunu gördü.

Kahvesi hazır olunca dumanı tüten fincanı masaya koydu. Zarfı açıp olay dosyasını çıkardı. Flaş belleği bilgisayarına taktı.

Flaş belleğin içinde beşi dijital video kayıtları, dördü olay yerinde çekilen fotoğraf grupları olmak üzere dokuz farklı dosya vardı. Önce kronolojik sırayla video kayıtlarını izlemeye karar vererek işe Tate'in Aziz Giles'in çatısından düştüğü görüntülerle başladı.

Daha önce birkaç kez izlemiş olduğundan görüntülerin çoğunu hızlı çekim gözden geçirdi. Aynı şeyi Tate'in Peale'in morgunda "dirildiği" görüntüleri izlerken de yaptı.

Lorinda Russell'ın yeni güvenlik kameralarıyla kaydedilen, Tate kılığında seraya doğru yürüyen Aspern'i gösteren görüntüleriyse daha dikkatle izledi. Ay ışığının yetersizliğine karşın görüntüler son derece kaliteliydi. Sweatshirtün kapüşonunda ilk düşme sonrası ortaya çıkan kan lekeleri, seranın kapısını kırmak için kullandığı çekiç, spor ayakkabılarının beyaz bağcıkları ve Billy Tate'in parçalanmış elini koyduğu sweatshirtünün cebindeki kabarıklık gayet net görünüyordu.

Açtığı bir sonraki dosya, Lorinda'nın Gurney'in saldırıya ilişkin sorularını yanıtladığı video kaydıydı. Bir kez daha kadının düşüncelerini anlaşılmaz kılan buz gibi kayıtsızlığı karşısında

şaşkınlığa kapıldı. O parlak kabuğun altında hangi tutkuların yer aldığına dair bir fikir edinebilmek için biraz uğraşmanın faydası olabileceğini düşündü.

Ama işe nereden başlamalıydı?

Onunla aynı bölgede yaşayan, Helen Stone, Hilda Russell, Greg Mason ve Mike Morgan'la bu konuda konuşmuştu. Ama bu konuşmalar daha çok bu şahısların Lorinda hakkındaki kendi düşünceleri çerçevesiyle sınırlı kalmıştı. Bunun tek bir istisnası vardı. O da Greg Mason'un, Lorinda'nın lisede Billy Tate'ten korkmayan tek öğrenci olduğuna dair yorumuydu.

Kadının davranışlarıyla ilgili kendisine çok az şey anlatıldığını düşünürken aklına Morgan'ın Lorinda'yla ilgili olarak, on beş yaşındayken lise müdürüyle arasında uygunsuz bir ilişki olduğu söylentilerinden bahsettiği geldi. Acaba aradan on üç yıl geçtikten sonra Greg Mason bu konu hakkında bir şey söylemek ister mi diye merak ediyordu.

Mason'ı aradı.

Gurney'in adını ekranda gördüğünden olsa gerek Mason telefonu açar açmaz heyecanla konuşmaya başladı. "Aspern'le ilgili haberleri izledim. Ne aşağılık pislikmiş! Keşke Lorinda ona ateş ettiği sırada ben de orada olsaydım. Öldüğüne emin misiniz?"

"Eminim."

"Tanrım. Bir insanı yıllarca tanıyorsunuz sonra birden aslında hiç tanımadığınızı fark ediyorsunuz. Ondan hiç hazzetmezdim. Ama böyle bir şey yapacağı aklımın ucundan geçmezdi."

"Umarım ölümü yüreğinizi biraz olsun soğutmuştur."

"Bu soğuma nasıl olacak bilmiyorum. Ama o aşağılık pislik öldüğü için memnunum. Bana bunu söylemek için mi aramıştınız?"

"Aslında ofisinizde konuştuğumuz sırada değindiğim bir konuyla ilgili biraz daha bilgi edinmek istiyorum. Lorinda –Lori Strane– ve okul müdürü Bullock arasında ilişki olduğuna dair dedikodular konusunda."

"Size söylemiştim. Dedikodularla işim olmaz benim."

"Buna saygı duyuyorum. Ama soruşturma sırasında bu konu bir şekilde gündeme geldi. Benim bu hususta biraz daha bilgi edinmem gerek. Bullock'la bizzat konuşmak istiyorum. Sizin de ona ulaşmamı sağlayacak birilerini tanıyor olabileceğinizi umuyorum açıkçası."

"Buradan gideli neredeyse yirmi yıl oldu."

"Ama okula bir iletişim adresi bırakmış olmalı."

"Bunu ben bilemem."

"Ama idari kısımdan birileri mutlaka biliyor olmalı, değil mi?"

"Bu konuda bilgi sahibi olma ihtimali olan tek kişi Betty Brill."

"Görevi nedir?"

"İdari müdür yardımcısı."

Gurney ona teşekkür edip Larchfield Kolejini arayarak Betty Brill'le görüşmek istedi.

Ona ulaşınca adını, polisle olan bağlantısını bildirip okulun eski müdürüyle görüşmesi gerektiğini açıkladı.

"Hanley Bullock'la mı?" Kupkuru, sert bir sesle ve böyle bir konuda konuşmaktan hiç hoşlanmadığını ortaya koyan bir tonla karşılık vermişti.

"Evet."

Gurney klavye sesi duydu. Sonra bir dizi başka klavye sesi daha işitti. Sonra bir kez daha duydu aynı sesi.

"Size istifasının bir ay sonrasında bize ilettiği ikamet adresinden başka verebileceğim bir şey yok. Hâlâ aynı adreste mi bilmiyorum."

"Telefon numarası yok mu?"

"Hayır." Adamla ilgili en ufak bir düşünceden bile rahatsızlık duyduğunu ortaya koyan gergin ses tonuyla adresi çabuk çabuk okudu.

Gurney; 36 Haze Caddesi, Cricton, New York, adresini Google Maps'e girdi. Uygulama, adresin Walnut Crossing'e bir saatlik mesafede olduğunu gösterdi.

Sokak görüntüsüne göre ikamet adresi olarak verilen ev geniş, bakımsız verandasıyla eski pansiyonlara benziyordu. Solunda Trudy Antika Hazineleri dükkânı sağındaysa Flacco's Deli adlı bir lokanta vardı. Gurney bu dükkânın web sitesini bulup telefon numarasını öğrendi.

Telefonu dördüncü çalışında bezgin sesli bir kadın açtı. "Flacco's, nasıl yardımcı olabilirim?"

Gurney, Hanley Bullock adlı bir kişiye ulaşmaya çalıştığını, kendisinin yandaki evde ikamet ettiğini, lokantalarında onun telefonunu bilen biri olup olmadığını öğrenmek istediğini açıkladı.

"Bekleyin," dedi kız. "Babamla konuşmanız lazım."

İki dakika sonra çatlak bir erkek sesi karşısındaydı. "Kimsiniz?"

Gurney kim olduğunu ve ne istediğini açıkladı.

"Aradığınız adam artık burada değil."

"Onu nerede bulabileceğime dair bir fikriniz var mı?"

"Yıllar önce öldü."

"Anladım. Nasıl öldüğüne dair bir fikriniz var mı?"

"Bakın, gerçekte kim olduğunuzu bilmiyorum ben."

Gurney bir kez daha adını ve görevini izah etti.

"Bak, dostum, söylediklerini telefonda herkes söyleyebilir. Dedektif olduğunu söylüyorsun. Bunu nereden bileyim? Dün vergi dairesinden aradığını söyleyen biriyle konuştum. Benden çok büyük bir yolsuzluk suçlamasıyla tutuklanmaktan kurtulmam için kredi kartı numaramı istedi."

"Sadece bina sahibinin adını ve telefonunu verebilirsiniz belki?"

"Bina sahibi benim."

"Hâlâ pansiyon mu orası?"

"Pansiyon değil. Hiçbir zaman da olmadı. Kiraya veriyorum orayı daire olarak. Çok da güzel bir yerdir."

"Peki adınız..."

"George Flacco."

"Pekâlâ, George, kiminle konuştuğunu bilme isteğini anladım. Ama basit bir soru sormama izin ver. Hanley Bullock'un ölümünün hassas olmasına neden olan bir husus mu var?"

"Belki var, belki de yok. Dediğim gibi kimliğinden emin olmadığım birine bir şey anlatacak değilim."

"Oldu, George. Bu isteğine saygı duyuyorum. Bugün ilerleyen saatlerde polis kimliğimi göstermek için Crickton'a geleceğim. Kim olduğuma dair sizi ikna ettikten sonra eski kiracınızla ilgili konuşabiliriz. Bu görüşmeyi lokantanızda mı yapmak istersiniz yoksa Crickton Polis Karakolunda kendinizi daha mı rahat hissedersiniz?"

Gurney kimsenin polis karakolunda kendini daha rahat hissetmeyeceğini gayet iyi biliyordu.

"Lokantaya gelin," dedi Flacco son derece hoşnutsuz bir tonla. "Altıya kadar buradayım. Sonra gitmiş olurum."

"Uygundur, George. Beşte oradayım."

Crickton'un neredeyse bütünü, pansiyonun bulunduğu Haze Caddesi'ndeki sokak görüntüsüyle aynıydı. Eski bir nehir kasabası olan Crickton, şaşırtıcı biçimde hiç değişmemiş, bir zamanlar değirmenleri, imalathaneleri ve artık kapanmış, günlük süt ürünleri satan küçük aile şirketlerine malzeme sağlayan işletmeleri barındıran çoğunluğu kırmızı tuğlalı binalarla doluydu.

Trudy Antika Hazineleri'nin diğer tarafında dışı duman rengine bürünmüş, terk edilmiş bir on dokuzuncu yüzyıl binası yer alıyordu. Binanın, pencereleri tahtalarla kapatılmış ikinci katındaKİ eski bir tabelada HER BÜTÇEYE UYGUN EN İYİ EŞYALAR VE TABUTLAR, yazılıydı.

Lokantanın kapısındaki zil Gurney içeri girince çaldı. İçerisi çöp ve kedi kokuyordu. Soğuk mezeler ve salataların yer aldığı tezgâh sağındaydı. İçinde bira, soda ve kafeinli içeceklerin bulunduğu geniş buzdolabıysa solundaydı. Ortada dört masa yer alıyordu. Şekerleme ve cipslerin konulduğu iki alçak raf kasanın

hemen yan tarafına yerleştirilmişti. İçeride tek bir müşteri bile yoktu.

Tavandaki flüoresanlardan biri cızırdıyordu. Arkadan bir sifon sesi geldi. Birkaç saniye sonra kısa sakallı, esmer, muhtemelen dükkânın sahibi George Flacco'yla kızıl saçlı iri bir kadın tezgâhın arkasından çıkıp masaların olduğu yere yöneldiler.

"Beni siz aradınız değil mi?" dedi adam.

"Doğru," dedi Gurney cebinden Larchfield Emniyetinin kimlik kartını uzatarak.

Kızıl saçlı kadın yaklaşıp birkaç kez kimlikteki fotoğrafa ardından Gurney'in yüzüne baktı.

"Sen dedektif misin?" Bunu soruyu içinde bir hile varmış gibi vurgulayarak sormuştu.

"Evet. Yirmi beş yıl New York City'de görev yaptım. Şu an için Larchfield Emniyetinde görevliyim."

"Orada bayağı büyük bir olay oldu, değil mi?" Bunu huzur kasabasının kocaman bir yalandan ibaret olduğunu tespit ettiğini düşündüğünden olsa gerek büyük bir zafer edasıyla söylemişti.

"Evet, doğru."

Kalın, güneş yanığı kollarını kavuşturup Gurney'e meydan okur tarzda baktı. "Bullock buraya ilk geldiğinde onun şu lüks okuldaki bir kızı taciz ettiğine dair hiçbir şey bilmiyorduk."

"Bilmenize de imkân yoktu," dedi Gurney.

"Hikâyeyi çok sonra duyduk. O gittikten sonra."

"Ben daha çok burada olduğu dönemle ilgili görüşlerinizi merak ediyorum. Onunla ilgili ne düşünürdünüz, nasıl biriydi ve de sonunda ona ne oldu?"

Hafifçe başını sallayan kadın yanındaki ufak tefek, esmer adama döndü. Kısa bir süre bakıştılar. Adam sanki kadından devam etmesi için gerekli izni almışçasına konuşmaya katıldı.

"Pekâlâ, dedektif," dedi çatallı sesiyle. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Onunla ilgili hatırlayabileceğiniz her şeyi. Arkadaşlarını, konuklarını. Nelerden bahsederdi? Zamanını nasıl geçirirdi? Nasıl öldü?"

"Arkadaşları kısmı en kolay cevaplanacak bölüm. Hiç arkadaşı yoktu. Tıpkı ziyaretçisinin olmadığı gibi."

"Sonuna dek," diye doğruladı kızıl saçlı.

"Ben de söyleyeceğim, Clarice. Acele ettirme." Gurney'e döndü. "Bana başka ne sormak istiyorsunuz?"

"Nelerden bahsederdi?"

"Bu da kolay bir soru. Hiçbir şeyden. Hiç kimseyle konuşmazdı. Tek kelime bile etmezdi."

"Sonuna dek," dedi Clarice.

"Evet, son gün bile. Zaten son anında ne dediğini bilmiyoruz. Neden sürekli sözümü kesiyorsun?"

Kadın soruyu duymazdan geldi.

Adam Gurney'e döndü. "Başka?"

"Zamanını nasıl geçirirdi?"

"Televizyon izlerdi."

"Bunu bilmiyoruz," dedi Clarice.

"Hayır efendim biliyoruz. Televizyonu günde on sekiz saat açıktı."

"İzliyor olduğundan nasıl emin olabilirsin ki, George?"

"Başka ne diye lanet televizyonu açık tutsun ki?"

"Bazıları açık tutar. Ses olsun diye. Arkadaşlık etsin diye."

George yeniden Gurney'e döndü. "Başka sorunuz da var, değil mi?"

"Nasıl öldü? Yaşlı değildi sanırım."

"Pek sayılmaz. Kırk, kırk iki belki."

"Belki kırk dört, kırk beş," dedi Clarice. "Ama çok içerdi."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Gurney.

"Çöpü votka şişesiyle dolu olurdu. Ayrıca onu dışarıda sadece ya Gaffy'nin içki dükkânına giderken ya da oradan dönerken görürdük. Sorunlu bir adamdı."

"Geçmişi de pismiş," diye ekledi George. "Daha sonra öğrendik. Çocuk yarı yaşında bile değilmiş. Hapsi boylamadığı için şanslı. Onun gibi tipleri içeride hiç sevmezler."

"Kızla ilgili sorunu nasıl öğrendiniz?"

"Hatırlamıyorum. Galiba bir arkadaşımızın Larchfield'ta bir tanıdığı vardı, değil mi, Clarice?" Kadın yanıt vermeyince devam etti. "Her neyse, olayın hikâyesi kulaktan kulağa yayıldı. Ve sonra da bu işi yapan adamın adını öğrendik. Onun adı da Hanley Bullock'muş. İki Hanley Bulllock olamayacağına göre de aynı kişiden bahsediliyordu. Ama bunu öldükten sonra öğrendik tabii."

"Peki, tam olarak nasıl öldü?"

"İşte şimdi işin komik kısmına geldik."

"Komik ve de garip," dedi Clarice.

"Bir gün bir adam geldi. Siyah motosikletli, iri yarı bir adam. Caddede önüne gelene Hanley Bullock'u tanıyıp tanımadığını sordu."

"Bu, Larchfield'taki problemi öğrenmemizden önceydi," dedi Clarice.

"Hanley'in kuzeni olduğunu ve onun Crickton'da yaşadığını bildiğini söylüyordu. Geçerken ona merhaba demek için uğramıştı. Biz de ona adresini verdik."

"Hatırladığım kadarıyla," dedi Clarice. "Ona adresi Trudy verdi."

"Kim verdiyse verdi. Adresi alıp doğrudan apartmana gitti. Çok kısa süre sonra içeriden sonuna kadar açılan radyonun sesi gelmeye başladı. Country müziği. Saatlerce sürdü. Arada iri adamın sesini duyuyorduk. Kahkaha atıyordu."

"Siz de aynı apartmanda mı oturuyorsunuz?"

"Evet, bina bizim. Bunun hem olumlu hem olumsuz yanları var. Mesela istesek de istemesek de birçok şeyi duyuyoruz. Genelde duymak istememize rağmen duyuluyor işte."

"O iri adamın adını öğrenebildiniz mi?"

"Hatırlamıyorum. Sen, Clarice?"

Hatırlama çabası fiziksel acıya yol açıyormuşçasına yüzünü buruşturdu. "Country parçalarında çok geçen bir isimdi," dedi sonunda. "Ama neydi hatırlayamıyorum. On yıl öncesinden bahsediyoruz."

"Tamam," dedi Gurney, George'a dönerek. "Yani Bullock'un dairesinden müzik ve kahkaha sesleri geldiğini duydunuz?"

"Müziği duyduk evet. Ayrıca iri adam da sık sık kahkaha atıyordu. Ama Hanley'in gülme sesini duyduğumu hiç sanmıyorum. Hiçbir zaman gülmezdi o."

"Bu ne kadar devam etti?"

"Öğleden sonra başladı. Gece yarısına dek sürdü. Sabah ev sessizdi. Öğlene doğru binanın önüne büyük bir araba geldi. Buradan, ön camdan görebiliyordum. Arabadan bir elinde siyah doktor çantası olan şık bir adam inip binaya girdi. O an başımıza ne gelecek acaba diye düşündüğümü hatırlıyorum. Dışarı fırladım ve adama merdivenlerin başında yetiştim. Bana doktor olduğunu ve Bay Bullock için çağırıldığını söyledi. Ona daire numarasını söyledim O da yukarı çıktı. Yarım saat sonra buraya, lokantaya gelip Bay Bullock'la yakınlığımızı sordu. Ben de yakınlığımız falan yok o bizim kiracımız yanıtını verdim. Bana Bay Bullock'un peş peşe geçirdiği iki büyük kalp krizi sonrası vefat ettiğini bildirmek zorunda olduğu için üzgün olduğunu söyledi. İkinci kalp krizi meydana geldiği esnada yanında olduğundan ölüm belgesini tereddüt etmeden imzalayabilmişti. Ve Bay Bullock'un kuzeni olay anında orada bulunduğu ve cenaze işlemleriyle ilgileneceğini söylediğinden ben herhangi bir sıkıntıya girmeyecektim. Hatta gerekli işlerin başladığını, taşıma aracının da yolda olduğunu söyledi. Böyle demişti. Taşıma aracı."

"Cenazeyi merdivenlerden nasıl indirdiler?" diye sordu Gurney.

"Sen hatırlıyor musun, Clarice?"

"Ellerinde yanlarında tutacak yerleri olan hani şu televizyonda gördüğümüz ceset torbalarından biri vardı. Cenazeyi ikisi

birlikte yani doktorla iri adam indirdiler. Sonra doktorun taşıma aracı dediği, cenaze arabasıyla başka biri geldi. Cenazeyi araca yerleştirdiler ve gittiler. İri adam motosikletiyle, doktor lüks siyah arabasıyla ve Bay Bullock'un cenazesi de cenaze aracıyla."

"Birkaç dakika önce garip bir şey olduğundan bahsetmiştiniz. Neydi o?"

"Sanırım hissettiğim şeyden ötürü." Clarice kocasına baktı. "Sen tam olarak ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Her şeyin çok çabuk olup bitmesi belki de. Bir gün önce sapasağlamdı. Ertesi sabahsa ölmüştü. Bir saat sonrasında da bir cenaze aracının arkasında kasabayı terk etti. Hepsi bu kadar işte. Son. Bir daha onunla ilgili tek bir kelime bile duymadık. Ne bir ölüm ilanı ne başka bir şey. Bir gün önce 2A'da kiracımızdı. Ertesi günse sanki hiç var olmamıştı."

Clarice başını sallıyordu. "Her şey çok hızlıydı. Herkesin acelesi vardı. Sakallı iri adama, kuzeni olduğunu söyleyene yani, Bullock'un bir aylık kira borcu olduğunu söyledim. Kaç para borcu var diye sordu, cüzdanını çıkardı ve paranın tamamını nakit olarak ödedi. Fatura falan da istemedi. O sırada bunu sorun etmemiştim. Çok hoş bir ifade olmadığının farkındayım ama dürüst olmak gerekirse, o lanet olası cenazenin evimizden bir an evvel çıkarılmış olmasından memnun olmuştum. Ama sonrasında olup bitenleri sakin kafayla düşününce neden böyle aceleci davrandıklarına bir türlü anlam verememiştim."

"İlginç. Kısacası cenazeyi üç kişi kaldırdı. Sakallı adam, doktor ve cenaze aracı şoförü. Bunun üzerinden çok zaman geçtiğinin farkındayım ama onları bana tarif etmenizi rica edeceğim. Elinizden geldiği kadarıyla. Hatırladığınız her ayrıntıyı. Her şeyi. Ne kadar önemsiz görünürse görünsün her şeyi."

Birbirlerine baktılar. Önce Clarice konuştu. "İri adamın boyu aşağı yukarı bir doksan, bir doksan beş vardı. Siyah deri bir ceket giyiyordu. Sakallı, donuk bakışlı biriydi. Cenaze aracının sürücüsü..." Duraksadı. "Galiba saçları dökülmeye başlamış, zayıf

bir adamdı. Yanılmıyorsam kırklı yaşlarda olmalıydı. Belki Bay Bullock'la aynı yaşta da olabilir. Senin aklına başka bir şey geliyor mu George?"

Adam başını hayır anlamında salladı.

"Peki ya doktor?" diye sordu Gurney.

Kadın bir şeyleri gözünde canlandırmaya çalışıyormuşçasına gözlerini kapattı. "Sanırım benimle aynı boydaydı. Çünkü konuşurken başımı eğmeme ya da yukarı kaldırmama gerek olmamıştı. Gayet iyi giyindiğini hatırlıyorum. Koyu renk bir takım elbise olabilir. Ve bir de güneş gözlüğü. Güneş gözlüğü takıyordu o yüzden gözlerini göremedim. Saçından başka hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Saçının neyi vardı ki?"

"Kusursuzdu," dedi Clarice.

"Aşırı derecede," dedi George.

"Ne renkti?"

"Gri," dedi George.

"Gümüş rengi," dedi Clarice.

45

Arabasının panelindeki saat 18:07'yi gösterirken eve dönüş yolunu yarılamış olan Gurney, arabayı yolun kenarındaki bir açıklığa çekip birkaç yeri aradı. Önce Madeleine'le görüşmek istemişti. Ama telesekreter devredeydi. Yemeğe zamanında gelemeyeceği için özür dileyip eve 18:45 civarında ulaşabileceği mesajını bıraktı.

Sonra Hardwick'i aradı. Onun da telefonu telesekretere yönlendirilmişti. Ona da bir mesaj bıraktı.

"Umarım yarın görüşebiliriz. Larchfield olayı sonuçlanmış gibi görünüyor olabilir. Ama başka bir şeyler var gibi. Biraz önce patlamamış bir bomba keşfettim galiba. Saat on bire doğru Abelard's'ta olabilirim. Eğer gelemeyeceksen beni ara. Aksi takdirde orada görüşürüz."

Üçüncü aradığıysa Slovak'tı. İlk çalışta telefon açıldı.

"Buyurun, efendim?"

"Selam, Brad. Aspern'in telefonunu bulma şansınız oldu mu diye merak ettim de."

"Hayır, tam olarak değil."

"Tam olarak değil derken?"

"Yani, telefonu bulamadık ama çok fazla da aramadık açıkçası. Şef olayla ilgili görevleri sonlandırdı. Gerekli işlemlerin bittiğini söyleyip herkesin rutin görevlerine dönmesi talimatını verdi." Duraksadı. "Bu bir sorun mu ki?"

"Hiçbir fikrim yok." Gurney bunun büyük bir sorun olma ihtimali olduğunu düşünüyorsa da o esnada bunu söyleyerek Slovak'ı içinden çıkılması zor bir duruma düşürmenin manası olmadığı kanaatindeydi.

"Bu arada, hâlâ olayla ilgili konuları öğrenmek istiyor musunuz?"

"Neden sordun?"

"Şey.. Bir saat kadar önce garip bir şey oldu. Kasabadaki içki dükkânının sahibi Harold Storm beni aradı. Aspern'in Tate üzerine atılan cinayet suçlamalarının asıl faili olduğunu ve sonrasında da Russell'ın malikânesinde vurulduğunu duymuş."

"Ve?"

"Aspern'in o akşam erken saatlerde dükkânına geldiğini ve bir şişe şarap aldığını söyledi."

"Yani?"

"Aldığı şarap üç yüz dolarmış."

"Bunu sana anlatmasının nedeni ne?"

"Bu alışverişi yapan Aspern olduğu için ve vurulmasından sadece birkaç saat önce dükkânına geldiği için bunu bilmemiz gerektiğini düşünmüş. Sizce bir anlamı var mı bunun?"

"Söylemesi zor," dedi Gurney. "Ama sesinden bunun senin aklına takıldığını gayet net anlayabiliyorum."

"Aslına bakarsanız öyle. Belki de şarabı kutlama yapmak için almıştı. Gecenin ilerleyen saatleri için."

"Neyi kutlamak için?"

"Lorinda'dan kurtulmayı."

"Onun boğazını kestikten sonra şişeyi açıp zaferini kutlayacaktı diyorsun yani?"

"Size de öyle gelmiyor mu?"

Gurney pek değil diye düşünse de bunu söylemedi.

Walnut Crossing yolunun kalan kısmında on yılı aşkın bir geçmişi olan Bullock olayıyla Aspern arasındaki bağlantıyı düşünüp durdu. Bir taraftan Flacco çiftinin kendisine anlattıklarına gereğinden fazla önem vermek istemiyordu. Neticede olayın on yıl sonrasında hatırladıkları ışığında anlattıkları "gerçekler" güvenilir bilgi kategorisine girmekten uzaktı. Akademide görgü tanıklarının sorunlu ifadeleri ve dedektiflerin bu ifadelerin üzerine balıklama atlayarak yaptıkları hatalar konusunda anlattığım şeyleri ben de aklımdan çıkarmamalıyım diye düşünüyordu.

Sonunda eve vardığında saat neredeyse yedi olmuştu. Lavabodaki tabaklar Madeleine'in yemeğini yediğini, üst kattaki odadan gelen seslerden de yemekten sonra odasına çıkıp çello çalışmaya başladığını gösteriyordu. Ocağın üstündeki tavada pilav, deniztarağı ve Çin lahanası karışımı hâlâ ılıktı. Merdivene doğru yürüyüp yukarıya seslendi.

"Ben geldim."

"İyi," diye seslendi Madeleine çalmaya ara vermeden. "Yemek tavada."

"Geciktiğim için özür dilerim. Son anda bir şey çıktı da."

Müzik sesi dışında bir yanıt gelmedi.

Yemeğini yiyip masayı temizledikten sonra dizüstü bilgisayarını açtı. Faydasız spekülasyonlardan kurtulmanın en iyi yolunun gerçeklik denizinin derinliklerine dalmak olduğunu biliyordu.

Olay yeri fotoğraflarıyla video kayıtlarını içeren flaş belleği yeniden bilgisayarına taktı. Gözlerini açık tutamayacak hâle gelene dek her bir görüntüyü defalarca inceledi.

Sabah gök gürültüleriyle uyandı. Çok geçmeden önceki gün emarelerini gösteren şiddetli yağmur başladı.

Gurney, Outback'ini Abelard's'ın otoparkına yönlendirdiği esnada Hardwick'in gürültülü GTO'su diğer yönde göründü. Arabalarından aynı anda indiler. Yağmur ardında suya doymuş zeminde su birikintileri ve havada serin, tertemiz bir koku bırakarak dinmişti. İçeri girip her zamanki masalarına geçtiler.

Marika, elinde küçük bir not defteri ve kalemle yanlarına geldi. Birkaç gün önce mavi olan saçları şimdi platin sarısıydı. Rujuysa klasik, koyu kırmızı.

"Selam, beyler, ne almak istersiniz?" Sesine eski filmlerdeki han lokantalarının garsonlarını hatırlatan bir tonlama sinmiş gibiydi.

Hardwick sade kahve istedi. Gurney de double espresso sipariş etti. Ardından Hardwick, Gurney'e döndü.

"Arkadaşın Morgan'ı dün televizyonda gördüm. Acayip bir hikâye hakikatten."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Keçi boku gözlü pisliğin kötü adam olduğunun ortaya çıkmasıyla ilgili ne düşündüğümü mü soruyorsun? Yahu, Larchfield zaten tam bir bok çukuru. Dolayısıyla da pislik bir yerin, pislik belediye başkanının çok sayıda cinayetin faili olduğunun anlaşılması beni pek sarsmadı açıkçası." Susup bir an Gurney'e soran gözlerle baktı. "Ama gönderdiğin mesaj senin bunun mutlu son olduğunu düşünenlerle aynı gemide olmadığın hissini uyandırdı."

Gurney omuz silkti. "Mutlaka ifadesi alınmalı diye düşündüğün herkes öldüğünde her zaman geriye yanıtsız sorular kalır."

"Mesajında bahsettiğin 'patlamamış bomba' gibi sorular mı? Neyle ilgili bu?"

Bu, George'la Clarice Flacco'nun Gurney'in Crickton'u ziyareti sırasında anlattıklarıyla ilgiliydi. Hardwick'e önce bilmediği, Hanley Bullock'un küçük yaştaki Lori Strane'le ilişkisine dair dedikoduları, bu olayın ardından adamın Larchfield Kolejinden istifa edişini, Crickton'a yerleşmesini ve votka düşkünlüğünü içeren bilgileri aktardı.

"Bu Lori Strane sonrasında Bayan Angus Russell olan kişi mi yoksa?"

"Ta kendisi." Sonra Gurney Flacco'nun, Bullock'un öldüğü güne ve olay sırasında yanında kimlerin olduğuna dair anlattıklarından bahsetti.

Hardwick yüzünde her zamanki şüpheci ifadeyle "Yani Bullock tahtalıköyü boylarken yanında biri sakallı, biri kır saçlı iki adam varmış, öyle mi? Bu mu?"

"Sakallı iri yarı adam siyah bir motosikletle gelmiş. Kıyafeti bir hayli düzgün olan diğer adamınsa saçları gümüş rengindeymiş."

"Sen de iri yarı adamın Gant'ın müritlerinden biri, diğer adamınsa Gant olduğuna karar verdin. Ve Bullock'u haklamak için onları Angus Russell'ın gönderdiğini düşünüyorsun."

"Evet, aklımdan geçen bu."

"İyi de ne amaçla yapsın ki bunu?"

"Angus'un hasımlarını ortadan kaldırma provası olabilir mi? Belki de Lorinda'ya ne kadar kudretli olduğunu göstermek istemiş, bunu aynı zamanda ona karşı üstü kapalı bir ikaz olarak da kullanmıştı. Belki Bullock'un on beş yaşındaki bir kıza yaptıklarının cezasını çekmesi fikri hoşuna gitmişti. Ya da Bullock, Angus'a zarar verebilecek bir şey keşfetmiş, kiminle dans ettiğini farkına varamadığı için de bunu avantaja çevirmek istemişti."

"Dal kırılıp baş aşağı bokların içine düşmeden önce daha ne kadar uca ilerleyebileceğini sanıyorsun? Elbette söylediklerin mümkün. Ama iri yarı adamın gerçekten Bullock'un kuzeni olması, kır saçlı adamın gerçekten doktor olması ve Bullock'un gerçekten kalp krizi sonrası ölmüş olması da eşit derecede mümkün. Ayrıca Flacco ailesinin on sene önceki yüksek stresli bir olayı tamamen olduğundan farklı şekilde hatırlıyor olmaları da mümkün. Dahası gerçeğin ne olduğuna bu noktada kim aldırış eder? Hatta en önemli soru, sen niye aldırış ediyorsun?"

"Eğer olayın arkasında Angus varsa ve Gant da bir şekilde olaya karışmışsa bu Russell ailesiyle müritler arasında uzun dönemli bir suç birlikteliği olduğuna dair kanıt teşkil edebilir. Ve bunun da Angus'un düşmanlarının 'ortadan kaybolmalarıyla' ilgili çözülmemiş olaylarla bağlantısı olabilir. Hilda Russell bana Angus'un Gant'ın kilisesine çok para verdiğini söylemişti. Belki de bunu aldığı hizmetlerin karşılığı olarak ödüyordu. Üstelik yaptığı bağışlar sayesinde vergi indiriminden de yararlanıyordu."

"Tanrım, gerçekten rahibin kiralık katil olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunun mümkün olabileceğini düşünüyorum. Gant enteresan bir şekilde, sonrasında başlarının ağrımasına yol açacak bir konu hâline bürünme ihtimalini düşünerek, bu müritlerden birinin kefaletini ödemiş. Sonrasında adam ortadan kayboldu."

"Bir grup meth müptelası fahişeyle bir yerlere gizlendi o zaman. Bunu mu demek istiyorsun sahiden?"

"Mümkün elbette. Ama nihai bir ortadan kayboluş da söz konusu olabilir."

"Çok fazla şey bildiği için mi?"

"Gant'ın müritleriyle bölgede alışılmadık bir yaşam süren bir kadının evine yapılan silahlı saldırı arasında bağlantı kurulmasına neden olabileceği için."

Marika kahvelerini getirdi. Bu bir an için Hardwick'in dikkati-

nin dağılmasına neden oldu. Sonra "Bu düşüncelerini Morgan'la paylaştın mı?"

Gurney başını iki yana salladı. "Morgan işlerin karışmasını istemiyor. Basit bir açıklamaya sımsıkı tutunmuş durumda. Kötü adam ortadan kaldırıldı. Huzur yeniden sağlandı. Kuşkuya da soruya da yer bırakmayacak şekilde. Daha ötesine gerek yok diyor."

Hardwick dudaklarını şaklattı. "Bak, bu Bullock olayının kovalanmasının bir faydası olacağına inanmıyorum ama diyelim ki öyle bir ihtimal var, bu durumda işe nereden başlardın?"

Gurney gülümsedi. "Bullock'un motosiklet kullanan bir kuzeni olup olmadığını araştıracak özel dedektif lisansı olan birinden yardım isterdim."

"Senin gibi bir dahi için bu çok basit bir ayak işi sayılacağından mı?"

"Ben Larchfield Emniyetinde görevliyim. Benden şüphelenen biri her an durumu merkeze bildirebilir. Morgan'ın kapanmış bir olaya hâlâ burnumu sokmaya devam ettiğimi öğrenmesini istemiyorum."

Hardwick ona uzun uzun, bunun için bana borçlu olacaksın bakışıyla baktı. "Flacco çiftinden herhangi biri doktorun adını söyledi mi?"

"Hatırlamıyorlar."

"Ya da Bullock'un kuzeni olduğunu söyleyen adamın?"

"İşe Bullock'un eski karısından başlamanın faydası olabilir."

"Normalde senin şimdi bana onun adını ve iletişim bilgilerini vermen gerekmiyor mu?"

"Ama o zaman işin eğlencesi kaçar."

Hardwick başını eğip kahve kupasına baktı. "Anlamadığım bir şey var. Bullock'un ölümüyle on yıl sonrasında Angus'un boğazının kesilmesi arasında nasıl bir ilişki var?"

"Belki de yok. Aslında Gant'ın Bullock olayına karışmış olma ihtimali uykularımı kaçıran garipliklerden sadece biri."

"Kaç tane lanet olası başka gariplikten daha söz ediyorsun?"

"Aspern'in telefonu bulunamadı. Ve Morgan, olayın kapanmasına yönelik takıntısı yüzünden telefonun aranmasına izin vermiyor."

"Geceleri bu yüzden mi uyuyamıyorsun?"

"Sadece bu değil. Aspern BMW 530e kullanıyordu. Birkaç gece önce ambarımızın duvarına kurbanlardan birinin kanı kullanılarak bir mesaj yazıldı. Yolun diğer ucunda biri benim arazimden geçen bir BMW görmüş. Bunun 530e olduğuna da bir hayli emin. Ayrıca ambarın ön tarafındaki lastik izleri de BMW 5 serisi bir aracı işaret ediyor."

"Yani sen bunu yapanın Aspern olduğunu düşünüyorsun."

"Öyle görünüyor."

"Peki, sorun ne?"

"Risk-fayda oranı. Aspern aptal değildi. Neden arabasında kurbanlardan birinin kanını taşıyarak ve arazimde lastik izleri bırakarak kendini bu şekilde ortaya atsın ki? Ne amaçla? Ben bunu yapanın Billy Tate olduğunu düşüneyim diye mi? Bunun mantığını anlamıyorum. Yakalanma tehlikesi pahasına elde edebileceği kayda değer bir şey yoktu ki."

"Belki Aspern senin düşündüğün kadar mantıklı biri değildi."

Gurney içini çekti. İkna olmamıştı. "Madeleine'le konuştuk bunu. Belki amacının ne olduğunu göremiyorsundur, dedi. Belki de bu büyük riski almaya değecek başka bir şey vardı."

"Ve Morgan..."

"Morgan bu konuda tek bir kelime bile duymak istemiyor."

Hardwick'in yüzü asılmıştı. "Sence o aşağılık herif böyle davranmaya mecbur mu?"

"Bunu daha önce hiç düşünmedim. Hâlâ düşünmek istemiyorum. Ama olayın kapanması için sergilediği bu aşırı kararlılık... uykumu kaçıran nedenlerden bir başkası."

Bir süre sessizce kahvelerini yudumladılar. Sonra Hardwick yüzünde biraz şaşkın bir ifadeyle "Kafama bir şey takıldı," dedi. "Sen Bullock'un izini sürmeye neden gerek duydun?"

"Lorinda'yla ilgili merakım yüzünden. Tavırları falan çok şaşırtıcıydı. Ben de şu ana dek konuştuğum kişilerden farklı şeyler anlatabilecek birilerini aramak istemiştim."

Gurney, Walnut Crossing'e döndüğünde hava yine değişmişti. Bulutlar dağılmış, öğle güneşi çimenleri kurutmaya başlamıştı. Çitle çevrili alandaki tavuklar, Madeleine'in işe gitmeden önce attığı kırık mısırları hevesle gagalıyorlardı.

Dizüstü bilgisayarını verandadaki küçük masanın üzerine yerleştirip garip, beklenmedik, uyumsuz herhangi bir şey tespit edebilmek için güvenlik kamerası görüntüleriyle olay yeri fotoğraflarını bir kez daha incelemeye koyuldu.

Görsel dosyaları kronolojik sırayla incelemek için bir saatini ayırdı. Sonra geri dönüp Tate'in ceset muhafaza bölmesinden çıkıp tahnit odasında dolaştığı görüntüleri bir kez daha izledi. Ardından Aspern'in üzerinde Tate'in giysileriyle seraya doğru yürüdüğü video kaydını izledi.

Aspern'in Tate'i taklit ederken ayrıntılara gösterdiği özen onu bir hayli şaşırttı. Aspern, Tate'in kamburunu çıkarıp duraksayarak yürümesini bile bire bir taklit etmişti. Muhtemelen dışarıya sızan görüntülerden derlenen RAM-TV web sitesindeki videoları izlemişti. Sonra dikkatini ilk videoda Tate'in ikincisinde de onun kılığında girmek için Aspern'in giydiği Tate'in spor ayakkabılarının sarkık, beyaz bağcıklarına yöneltti. Bağcıklar ikinci videoda bariz bir şekilde daha bol bağlanmıştı. Ama bu muhtemelen Aspern gibi ayrıntılara odaklanmış biri için bile dikkate alınmayacak kadar önemsiz bir noktaydı.

Sonra Aspern'in Tate'in artık kan içinde kalmış ayakkabılarıyla seranın zemininde yattığı fotoğraflara geçti. On iki fotoğraf yüz üstü konumdayken çekilmişti. Sonraki on iki fotoğrafsa adli tabibin resmi ölüm kararını bildirmesi amacıyla olay yerinde yaptığı incelemenin ardından cesedin çevrilmesi sonrası çekilmişti.

Bu fotoğraflarda görünen bağcıkların önceki iki videodan en az birinde görünenden daha bol olduğunu fark etti. Emin olmak için videoyu bir kez daha izledi. Bulduğu şey onu bir hayli şaşırtmıştı. Aspern'in yerdeki cesedinin fotoğraflarında ayakkabılarının bağcıkları eve yaklaştığı görüntülerin yer aldığı videodakine göre daha boldu.

Eğer Aspern çimenliği geçtikten sonra, seranın camını kırmadan önce çömelip ayakkabılarını yeniden bağlamadıysa bu mümkün değildi. İyi de bunu neden yapmış olabilirdi ki? Sonuçta bir kadının boğazını kesmeye gidiyordu. Üstelik bu esnada sweatshirtünün cebinde bir adamın kesik elini taşıyordu. Bu korkunç görevin tam ortasında durup ayakkabılarını yeniden bağlamış olabilir miydi?

Bu ayakkabıları ya o bağlamıştı ya da bağlamamıştı. Ama o bağlamamışsa bağlayan kimdi? Ve neden böyle bir şey yapmıştı?

Telefonunun çalmasıyla daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

Arayan Slovak'tı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendim. Sadece Carol Morgan'ın bu sabah vefat ettiğini bildirmek istedim de."

"Tanrım. Mike nasıl?"

"Gerçekten bilmiyorum. Sanırım şu an evde olmalı."

"Tamam. Arayıp haber verdiğin için sağ ol."

Gurney telefonu bilgisayarının yanına bırakıp bakışlarını karşısındaki boş araziye çevirdi. Bir cinayet dedektifi olarak ölüm yaşamının bir parçasıydı. Ölüme objektif bir yaklaşım sergilemek işinin özüydü. Ama bu tür bir ölüm farklıydı. Bu profesyonel bakışını geri plana itiyor, dünyaya analizler yerine duygularla karşılık veren, gizli yanına dokunuyordu.

Telefonu alıp Morgan'ı aradı.

"Evet?" sesi titriyordu.

"Mike, Carol'ın haberini az önce aldım. Başın sağ olsun."

"Kimsiniz?"

"Dave Gurney."

"Ah."

"İyi misin?"

"Ne? Hayır. Hayır. Hiç değilim."

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Herhangi bir ihtiyacın?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Yanıt vermedi.

"Mike?"

Bastırılmış bir hıçkırık olduğunu düşündüren bir ses işitildi. Ya da öksürük.

Gurney bekledi.

"Beni tanımıyordu, Dave. Orada, yatağının yanındaydım. Uyanıktı. Bana bakıyordu. 'Kimsin.' Evet, gözlerimin içine bakarak bana böyle dedi. 'Benim Mike. Kocan. Mike,' dedim. 'Benim kocam yok,'dedi. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Elini tutmaya çalıştım. Çekti. Sonra gözlerini kapattı. Ve bitti. Nefesi durdu. Ve her şey bitti."

Gurney aynı bastırılmış sesi bir kez daha duydu. Bu kez bunun hıçkıra hıçkıra ağlamama çabasının ürünü olduğuna emindi.

46

Gurney verandada ne kadar oturduğunun farkında bile değildi. Mike Morgan'la görüştükten sonra zaman kavramını yitirmişti.

Madeleine'in tavuk kümesinin yanına geniş bir dikdörtgen oluşturacak şekilde çektiği tellere uzunca bir süredir boş gözlerle baktığını fark edince daha dikkatle inceleyebilmek için kalkıp o tarafa yöneldi.

Madeleine'in Dennis Winkler'dan aldığı lama barınağı planını elinden geldiğince gözünde canlandırmaya çalışarak dikdörtgenin boyutuyla ilgili bir fikir edinebilmek amacıyla etrafında dolaştı. Sonra bilgisayarının başına oturup yarım saat kadar uğraşarak böyle bir barınak için gerekli kereste miktarını belirlemeye çalıştı. Ardından bir malzeme listesi hazırladı. Bu işle uğraşırken az da olsa rahatladığını fark etti. Aradan geçen bunca yıldan sonra artık bu tür faaliyetlerin üzerinde belirli bir dinginlik oluşturduğunu kabullenmiş durumdaydı.

Sonra bu dinginliğin etkisinin ayakkabı bağcıkları bilmecesini çözmesine yardım edeceği umuduyla fotoğraf ve video kayıtlarını inceleme işine geri döndü. Tüm belgeleri özenle incelemesi bir saatini daha aldı. İkinci incelemesinin yarısında, saat beş buçuğa doğru, Madeleine arayıp Gerry'le Oneonta'da yemeğe çıkacaklarını sonra da sinemaya gideceklerini söyledi. Dolayısıyla ondan önce evde olamayacaktı.

Bilgisayarını cam kapıların yanındaki masaya getirip bir kez daha tüm dikkatini Billy Tate ve Chandler Aspern'in hareketlerini sergileyen fotoğrafları incelemeye yöneltti. Bu fotoğraflardan birinde bağcıkların uyumsuzluğuna açıklama bulabileceğine emindi.

Aradan üç saat geçmiş ama henüz bir sonuç elde edememişti. Yanıtın gözünün önünde olduğunu ama bir türlü bunu göremediğini düşünmeye başlamıştı. Belki de biraz ara vermeliydi. Uyku ihtiyacı artık inkâr edilemez boyuta ulaşmıştı. Kendini devam etmeye zorlasa da bunun verimli bir çalışma olamayacağının farkındaydı. Beynine ihtiyacı olduğu kadar dinlenebilme fırsatı verebilmek için alarmı kurmadan uzanmaya karar verdi.

Doğal bir uykuya dalamayacak kadar yorgundu. En ufak bir seste gözlerini açıp, bir süre huzursuzca yatakta dönüp durdu. Tam daldığı esnada Madeleine'in geldiğini, yatak odası pencerelerini açtığını duydu. Sonra bacağının birine kramp girince yine uyandı. Derken uzaklardaki çakal ulumalarını işitti.

Sabah saat dördü biraz geçe Tate'i elinde sprey kutusuyla kilisenin çan kulesine cehennem ateşi sembolü çizerken gördüğü berbat bir rüyanın da etkisiyle rahat bir uykuya dalma umudunu tamamen kaybetti. Çünkü Tate'i bazen spreyi sağ eliyle bazen sol eliyle tutarken gördüğü rüya çeşitlemelerinin biri biterken bir diğeri başlıyordu.

Birbiriyle çelişen görüntüler Gurney'in bir türlü aklından çıkmıyor, bir şekilde bu çözümsüzlüğün içinden çıkması gerektiğini hissediyordu. Kalkıp dizüstü bilgisayarını bıraktığı masaya geçti. İki video kaydını açtı.

Ama izlediği görüntüler bir çözüm sağlamak şöyle dursun daha çok kafa karışıklığına neden oldu. Kilise çatısında Tate çan kulesine sembolü sol eliyle çiziyordu. Ama aynı şekli tahnit odasının duvarına sağ eliyle kazımıştı.

Aspern'in Tate kılığında seraya doğru yürüdüğü video kaydını açtı. Çekici sağ eliyle tutuyordu. Ama Gurney, Aspern'in solak olduğunu hatırlıyordu.

"Saatin kaç olduğunun farkında mısın?"

Madeleine'in hemen arkasından gelen sesiyle irkildi. Birkaç adım geride, mutfak kapısındaydı. Saat 4:25'ti. Şafağın sökmesine en az yarım saat daha vardı.

"Uyuyamadım," dedi.

"Yatağa dönecek misin?"

Madeleine bunu bir sorudan çok davet niteliğindeki bir tonla söylemişti.

Peşinden yatak odasına yöneldi. Konuştular, sarıldılar derken Gurney gerçek bir uykuya dalabildi.

Sabah saat sekizde Madeleine'in kliniğe gitmek için çıkmasının ardından yeniden uyuyakaldı. Saat dokuz buçukta komodinin üzerindeki telefonunun çalmasıyla sıçrayarak uyandı. Gözlerini kırpıştırarak ekrana baktı. Jack Hardwick arıyordu.

"Uyansana tembel herif. Yoksa sarhoş falan mısın?"

"Haberlerin mi var?"

"Evet, haberlerim var. Çocuk sapığının iki kuzeni varmış. Biri rahibe. Diğeriyse yirmi sene önce AIDS'ten ölmüş. Sakallı ya da büyük motosiklet kullanan bir akrabası yok."

"Bunları eski karısından mı öğrendin?"

"Hayır. Eski karısı onunla ilgili tek bir kelime bile etmedi. Ölmüş olmasına rağmen kocasına olan nefreti dinmiş değil. Yine de erkek kardeşinin adını ve adresini verdi. Erkek kardeşi de onu hiç sevmiyor bu arada. Ayyaş bir serseri olduğunu ve ölmeyi hak ettiğini söyledi. Nasıl ölmüş olduğuyla zerre kadar ilgilenmedi. Hatta biri Hanley'i haklamışsa gidip adamın elini sıkıp tebrik etmek isterim bile dedi. Ama en azından bana kuzenlerinin bilgilerini verdi."

"Yani Bullock'un kuzeni olduğunu iddia eden adam yalan söylüyormuş."

"Ama onun Bullock'un kuzeni olmaması Mürit olduğu manasına da gelmez."

"Ama bunu büyük olasılık hâline getirir."

"Büyük olasılıkmış, laf. Yine de sırf konuşma yürüsün diye söylüyorum, hadi diyelim sen haklısın. Bundan ne çıkacak? Kafanda oluşturduğun o büyük senaryo ne?"

Gurney kalkıp yatağının kenarına oturdu. Bir süre aklındakileri sıraya koymak için duraksadı.

"Benim yorumuma göre, her şey, nedeni ne olursa olsun, Angus Russell'ın Hanley Bullock'un ölmesine karar vermesiyle başladı. Bu arzusunun Silas Gant tarafından bilinmesini sağladı. Gant güvendiği Müritlerden birini sorunu mümkün olabilecek en sessiz şekilde halletmesi için Crickton'a gönderdi. Belki bu adam eve girebilmek için bir hikâye uydurdu. Ya da doğrudan gidip kapıyı çaldı. Açılır açılmaz da Bullock'un üzerine atıldı. İçeri girince işini sessizce bitirmesi gerekiyordu. Ama Bullock ona karşı koyacak, direnecekti. O da tüm geceyi orada, Flacco çiftinin duyduklarından aktardıklarına göre radyoyu sonuna kadar açıp gülerek, türlü türlü gürültüler çıkararak geçirdi. Sabah

Gant gümüşi kır saçlı şık doktor kisvesiyle ortaya çıktı. Aynı dairede bir süre oyalandıktan sonra aşağı inip George'la Clarice'e Bay Bullock'un kalp krizi geçirdiğine dair üzücü haberi iletti. Derken cenaze arabasıyla başka bir suç ortağı geldi. Cenazeyi araca yerleştirdiler ve herkes ufukta gözden kayboldu. Suçla ilgili geride tek bir kanıt bile kalmamıştı. Zaten Bullock'un ona ne olduğunu araştıracak kimsesi yoktu. Cenaze aracına varana dek kusursuz planlanmış bir cinayetti."

"Nasıl yani?"

"Eğer polis, aracı herhangi bir kontrol sırasında durdursa ve cesedi bulsa bile sorun olmazdı. Neticede bir cenaze aracıydı. İçinde cenaze olmasından daha doğal ne olabilirdi?"

"Kusursuz. Tabii doğru olduğunu varsayarsak. Ama buradan o da en fazla, Angus'un Gant'la on sene önce bir suç ilişkisinde bulunduğu sonucuna ulaşılabilir. Angus-Gant arasındaki böyle bir ilişki ihtimaliyle Aspern'le bağlantılı bu güncel çılgınlıklar arasında bağ kurmaya çalışıyorsun. Nasıl bir ilişki olabilir ki? Çok abartma bence."

"Belki yoktur. Ama Larchfield hakkında bilgi edindikçe buradaki her şey birbirine bağlıymış gibi gelmeye başlıyor."

"Belki de dinamitin zamanı gelmiştir. O iğrenç yeri havaya uçursana. Dünya üzerinden silinsin gitsin."

"Böyle bir seçenek her zaman var. Ama ben öncelikle can sıkıcı birkaç sorunun yanıtını almak istiyorum."

"Ne gibi?"

"Biraz bekle."

Gurney kalkıp banyoya gitti. Yüzüne birkaç avuç soğuk su çarptı. Ardından üzerine bir kot pantolonla tişört giyip telefona geri döndü. "Hâlâ orada mısın?"

"Sabırla sorularını bekliyorum."

"Tamam. Aziz Giles'in çatısında Billy Tate sol elini kullanıyordu. Morgdaki videodaysa sağ elini. Bunu nasıl açıklarsın?"

"Lanet olası çatıdan düşmüştü yahu. Belki sol eli kırılmıştı."

"Tamam. Peki ya Aspern? Russell'ın evine doğru yürüdüğü görüntülerin yer aldığı video kaydında çekici sağ eliyle taşıyordu. Ama onunla ofisinde tanıştım ben. Solak olduğuna yemin edebilirim."

"Demek ki iki elini de kullanabiliyordu. Böyle çok insan var. Belki de sol elinde videoda görünmeyen bir şey taşıyordu. Bu da mümkün. Seni başka rahatsız eden ne var?"

"Adli incelemede, Aspern'in Walnut Crossing'e yaptığı son derece saçma sapan gezi sırasında ambarımın önünde bıraktığı lastik izlerin kendisine ait BMW'yle aynı model bir araca ait olduğu anlaşıldı. Bak, beş yıldır burada yaşıyorum. Şimdiye dek tek bir BMW bile görmedim bu civarda. Yani dikkat çekmemesi imkânsızdı. İyi de çok küçük bir fayda uğruna neden bu büyük riske girdi? Bu bize ne anlatıyor?"

"Bunu söyleyip duran sensin. Ne anlattığını sen söyle?"

"Varsayımlarımızın yeniden değerlendirilmesi gerektiğini anlatıyor."

"Lanet olsun, Gurney, biz ölümlülerin anlayacağı dilden konuşsana."

"Önce sıra dışı bir aracın kolaylıkla fark edilebileceğini ve dolayısıyla da Aspern'le arada bağlantı kurulmasına yol açacağını düşünüyordum. Zaten öyle de oldu. Ama ya olanlara ters tarafından bakıyorsak?"

"Nasıl yani?"

"Aracın tespit edilmesinin bir risk olduğunu düşünüyordum. Ama belki de asıl amaç buydu. Aspern'in Billy Tate'i daha da suçlu gösterme çabası olarak algıladığım bu girişimi üçüncü bir kişinin Aspern için yapması da mümkün. Ambarımın önündeki yumuşak topraktaki bariz lastik izleri oraya maksatlı olarak bırakılmış olabilir."

Hardwick homurdandı. İkna olmamıştı. "Aspern değilse senin bu üçüncü kişinin de aynı marka ve modelde arabası mı var yani? Bu çok büyük bir tesadüf olmaz mı?"

"Araba kiralanabilir. Bu tür araçları kiralayan lüks kiralama firmaları var. Bunun zaten karmakarışık olan bir olaya yeni bir karışıklık eklediğinin farkındayım ama içimde doğru yol üzerinde olduğuma dair bir his var."

"Benim de bir hissim var: O da senin hayaller âleminde olduğun hissi."

"Jack, senin yapman gereken şey zihnini daha somut görevler için yormak. Mesela yeni BMW modelleri kiralayan şirketleri tespit edebilirsin. Sonra bir bak bakalım içlerinden biri yakın zamanlarda bir 530e modeli kiralamış mı? Bence bu dişlerini geçirmek isteyebileceğin bir şey gibi duruyor. Ne dersin?"

"Canın cehenneme, Sherlock."

Gurney bunu evet yanıtı olarak kabul etti.

47

Kiralık arabayla ilgili teorisini dillendirmiş olmak, bu düşüncesinin inandırıcılığını arttırmış gibiydi. Ancak Gurney yeni bir fikrin üzerine atlama eğilimine karşı son derece ihtiyatlıydı. Bir soruşturmadaki en tehlikeli tuzaklardan biri, zihnin olasılıkları yüksek ihtimal kategorisine sonrasında da gerçeklik seviyesine yükseltme aldatmacasına yenilmekti. Bunun ilacıysa sabır ve daha somut verilerdi. Gurney, Hardwick'in çabalarının bu somut veri konusuna kayda değer miktarda katkı sağlamasını umuyordu.

Ambar olayına bakışını değiştirmiş olması yeni sorular doğurmuştu. Bu durumda Aspern zeki bir aldatmacanın hedefi hâline gelmiş oluyor dolayısıyla da katilken kurbana dönüşüyordu. Bu, Angus Russell, Mary Kane, Linda Mason ve Billy Tate cinayetlerinde onun suçsuz olduğu anlamına mı geliyordu?

Eğer ambar olayı Aspern'i suçlu göstermek maksadıyla tasarlanmış zekice bir plansa bu kez de amaçla ilgili sorular ortaya çıkıyordu. Larchfield cinayetleriyle ilgili suçlanan Aspern aslında masum bir adam mıydı? Yoksa Aspern'in suçlu olduğunu bilen biri emniyet güçlerinin de bu durumu fark etmesi için mi uğraşmıştı?

Gurney soruna iki farklı yorumla yaklaşıyordu. Eğer Aspern suçluysa neden bu kimliği bilinmeyen şahıs aynı şeyi isimsiz bir ihbar telefonuyla ya da mesajla yapıp sahip olduğu bilgileri polise aktarmayı değil de böylesine detaylı bir planı tercih etmişti? Eğer Aspern masumsa elinde çekiçle Lorinda Russell'ın hayatına kastettiği o tuhaf saldırı girişimi nasıl açıklanabilirdi?

Gurney kendine sert bir kahve yaptı. Sabah serinliğiyle evin havalanması için cam kapıları açtı. Sonra aklındaki ihtimallerle boğuşmak üzere kahvaltı masasına geçti. Düşünceleri çalan telefonla bir kez daha bölündü.

Ekrandaki numara tanıdık gelmemişti.

"Dedektif?"

"Evet?"

"Adını hatırladım."

"Affedersiniz, kimsiniz?"

"Clarice. Clarice Flacco. Eğer aklıma bir şey gelirse aramamı istemiştiniz. Otis'ti. Motosikletli adam. Adı Otis'ti."

"O mu söylemişti bunu size?"

"Hayır, zaten o yüzden hatırlayamadım. Bana adını söylememişti. Sağ elindeki parmak eklemlerinde yazılıydı. Her bir eklemde bir harf. Geldiğinde eldiven taktığı için görememiştim. Ama tam giderken Bay Bullock'un kalan kira borcunu ödemek için cüzdanını çıkarttı. Bunu söylemiş miydim size?"

"Söylediniz."

"Her neyse," dedi Clarice. "Cüzdanından para alabilmek için eldivenini çıkardı. Ben de o esnada adını gördüm. Otis."

"Diğer elinin eklemlerini görme şansınız oldu mu?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Tamam, Clarice, bu çok faydalı oldu. Bu arada Bay Bullock'un geride kalan eşyalarıyla ilgili arayan oldu mu?"

"Hiçbir şey yoktu." Savunmaya geçmiş gibi konuşuyordu. "Telefon, çek, kredi kartı ya da kişisel herhangi bir eşyası da nakit parası da yoktu. Kuzeni her şeyi almış olmalı. Bay Bullock'un bilgisayarı olup olmadığını bilmiyorum. Giysilerine ne olduğunuysa hatırlamıyorum. Muhtemelen Salvation Army'e* vermişizdir.

Gurney'in bu konuda kuşkuları vardı ama üstelemeye gerek görmedi. Kadına teşekkür edip başka şeyler de hatırlarsa yine aramaktan çekinmemesini söyledi.

Sonra Hardwick'i arayıp mesaj bıraktı.

"Crickton olayındaki iri yarı adamın adı Otis. Otis Strane yani. Düşündüğüm gibi bu Gant ve Müritlerin Bullock'un ölümüne karıştıklarını net olarak ortaya koyuyor. Peki, bunun günümüzdeki olayla nasıl bir bağlantısı var? Şimdi bulmamız gereken yanıt bu. Belki de yoktur, kabul. Diğer taraftan tam tersi de olabilir. Belki de her şey bununla ilgilidir. Bunu konuşalım."

Sonra Slovak'ı aradı.

Telefon her zamanki gibi ilk çalışta açıldı. "Buyurun, efendim?"

"Günaydın, Brad. Yanıtsız kalan birkaç hususla ilgili yardımını isteyeceğim. İçki dükkânın sahibinin Aspern'in üç yüz dolarlık bir şişe şarap aldığını bildirmek için seni aradığını söylemiştin. Şişeyi buldunuz mu?"

"Hayır, efendim. Dediğim gibi Bölge Savcısı dosyanın kapanabileceğini söylediği andan itibaren Şef Morgan konuyla ilgili tüm faaliyetleri sonlandırdı."

"Yani şarap şişesi hâlâ Aspern'in evinde olabilir?"

"Sanırım ama..."

---

* Salvation Army: Selamet Ordusu. Yüz yirmi altı ülkedeki hayır kuruluşlarıyla bilinen Protestan bir uluslararası dini yardım kuruluşu. (Ç.N.)

"Şefin kapanmış bir olaya personel tahsis etmek istemediğini biliyorum ama bu o kategoriye girmiyor. Herhangi bir harcamaya gerek yok. Ayrıca zaman kaybı da olmayacak. Sadece kurbanın evinde yapılan son bir kontrol mahiyetinde değerlendirilebilir. Bahse girerim sen iki adamınla bunu bir saatten daha kısa sürede halledersin. Sonuçta şarap şişesi zor bulunacak bir şey değil."

"Evet, sanırım. Tamam. Bir şey bulursak size bildiririm."

"Bu sabah şeften haber aldın mı?"

"Hayır, efendim. Mesaj bıraktım ama bana dönmedi."

"Peki, emir komuta zincirinde seninle şef arasında başka bir makam yok, doğru mu?"

"Doğru. Biz hep küçük bir teşkilat olarak kaldık. Öyle çok katı kuralların olduğu, çavuşların her şeyi şeflerine bildirdiği bir yer değil burası. Zaten teğmen, yüzbaşı gibi rütbeliler hiç olmadı aramızda. Sanırım bunun hem iyi hem de kötü tarafları var."

"Tamam, Brad. Şarap aramasından sonuç çıkarsa beni bilgilendir. Bu arada Aspern'in kayıp telefonu da orada mı diye bakmayı ihmal etme."

"Peki, efendim."

Sonra Gurney, Hardwick'e yönelttiği soruya yoğunlaştı. Eğer biri Aspern'in ambara bırakılan mesajın ve geniş ölçekte de Larchfield cinayetlerinin sorumlusu olarak görünmesini istiyorsa... bunu suçu masum bir adamın üzerine yıkmak için mi yoksa suçluluğuna dikkat çekmek için yapmıştı?

Her iki olasılık da pek mantıklı değildi. Emniyet birimlerinin dikkatini kötülük yapan birinin üzerine çekmek için yasadışı bir aldatmaca eylemine girişildiğine dair tek bir örnek bile hatırlamıyordu. Diğer taraftan Aspern'in Lorinda'ya yaptığı saldırı onu üzerine suç atılmaya çalışılan bir masum olarak görmesini zorlaştırıyordu.

Gurney bir noktayı, cinayetleri bütünüyle farklı değerlendirmesinin anahtarı olabilecek önemli bir detayı atladığı kanaatindeydi. Böyle düşününce de bir kez daha video görüntülerdeki hayati bir noktayı bir türlü göremediği hissi geri döndü. Her birini son bir kez daha izlemeye karar verdi. Dizüstü bilgisayarını açıp artık aşina olduğu sürece en başından başladı.

Tate'i Aziz Giles'in çatısında gösteren kayıt yeni bir bilgi sunmamış sadece Gurney'in Tate'in umursamazlığıyla ilgili görüşünü pekiştirmişti. Morg videosunda da "Aha!" diyecek bir bulgu yoktu. Dikkatini daha çok tabutun kırılarak açılması sırasında çıkan tahtaların parçalanma sesi çekti. Bu ses Billy Tate'i gözleri fal taşı gibi açılmış, nefessiz kalmış hâlinin gözünde canlandırmasına yol açtı. Panik ve şaşkınlık o esnada anlayamadığı bir hapishaneden kaçmış olmanın neden olduğu rahatlamayla karışmıştı.

Dr. Vickerz'ın mandalın etrafında kırılan bölümle ilgili yaptığı analiz tahtayı parçalamak için kullanılan kuvvetin yönünü belirleme amaçlıydı, ne kadar kuvvet kullanıldığıyla ilgilenmemişti. Ne kadar kuvvet kullanıldığı bilinemese de neticede kapağı kırmayı başardığına göre yeterli seviyede demekti. Zaten Tate alışılmadık derecede kuvvetli olmasıyla meşhurdu. Yine de bu, bilinmeyen bir nokta olarak kalmıştı. Gurney'in gerçekleri öğrenme açlığıysa kolay kolay dinmezdi.

Gurney'de Vickerz'ın telefon numarası yoktu. Bu yüzden Barstow'u arayıp ona Vickerz'dan bir tabut kapağını içeriden metal mandalından ayırmak için ne kadarlık bir kuvvet uygulanması gerektiğiyle ilgili bir ek deney yapmasını rica ettiğini belirten bir mesaj bıraktı. Barstow'un kapanmış bir dosyayla ilgili bir test daha yapmaya kalkmanın uygunluğunu tartışmadan bu talebi iletmesini ve sonrasında da Vickerz'ın bilimsel merakının üstün gelmesini umuyordu.

Geri kalan tüm görüntüleri izlese de daha önce fark etmediği hiçbir şey görmedi. Yine de Aspern'in seraya doğru yürürken çekici neden sağ elinde tuttuğu sorusuyla ondan daha da rahatsız edici olan Aspern'in eve doğru yürüdüğü görüntülerdeki bağcıkların cesedinin fotoğraflarındaki boyutlarından farklı oluşu bulgusu içini kemirmeyi sürdürüyordu.

Bu tuhaflıklar aklına haberlerde kullanılan dijital video kayıtların üzerinde sık sık oynandığını düşüncesini getirdi. Her ne kadar bu videoların üzerinde bu tür bir teknoloji kullanılmamış gibi duruyorsa da başka tür manipülasyonların yapılması her zaman mümkündü.

Bir kez daha Barstow'u aradı. Kadın bu kez telefonu açtı.

"İlk aradığınızda açamadığım için kusura bakmayın. Bu arada Greta işe girişti bile. Çok takıntılı biri. Yani istediğiniz yanıtı alacağınıza emin olabilirsiniz. Takıntı bazen iyi bir şey olabiliyor, değil mi?"

"Duruma göre değişir."

"Doğru. Başka bir şey var mı?"

"Bilgisayar laboratuvarı bu video kayıtların doğruluğunu analiz edebilir mi?"

"Bazı temel kıstaslar var bu konuda. Şüpheniz mi var?"

"Bugünlerde ortalık sahte dijital görüntüden geçilmiyor. Bence kontrol etmeye değer. Cam Stryker'la yaptığımız toplantıda gösterilen video kayıtlarından bahsediyorum."

"Bir şey bulursak hemen ararım."

Dizüstü bilgisayarını kapatmak üzereydi ki açık bıraktığı diğer dosyayı fark etti. Lama Barınağı İçin Malzeme Listesi başlıklı dosya ona yaşamında ilgilenmesi gereken başka konular da olduğunu hatırlattı.

Projeye bir yerinden başlamaya karar verdi.

48

Ertesi sabah Catskills'e mükemmel bir bahar havası hâkimdi. Tepelerin üzeride yükselen güneş arazideki yeşilin sayısız tonunu gözler önüne seriyordu. Evlerinin hemen alt tarafındaki çimenlik mor çiçeklerle dolmuştu. Güneş ılık, rüzgârsa serindi. Etrafa leylak kokuları sinmişti.

Verandada Madeleine'le kahvaltı sofrasına oturmuş, yaban mersinli krep yiyordu. Arada sırada Madeleine yüzünde gülümsemeyle Gurney'in önceki gün öğleden sonra barınak inşaatına başladığı yere bakıyordu. Gerekli keresteler tavuk kümesinin yanına özenle dizilmiş, köşelere çukurlar kazılmıştı. Taşlı toprakta bu çok da kolay bir iş değildi. Ve iki direk yerleştirilip sağlamlaştırılmıştı.

"Bundan sonraki aşamalarda sana yardım edebilirim," dedi Madeleine neşeyle. "Bu hafta sonu birlikte çalışırız."

Böyle anlarda, Madeleine'le aynı evi paylaşan bir dedektif gibi değil de gerçek bir koca gibi davrandığında evlilikle ilgili kişisel hatalarını garip bir biçimde çok daha bariz hissediyordu.

Madeleine yüzüne zihnini okuyormuş gibi baktı. Yerinden kalktı, arkasına dolaşıp ensesine bir öpücük kondurdu.

O sabah saat tam onda beklediği telefonlardan ilki geldi.

"Günaydın, Dedektif. Ben Greta Vickerz. Size verecek bilgilerim var. Önce ne kadar kuvvet kullanıldığını mı söylememi istersiniz yoksa bunu tespit etmek için yaptığımız test yöntemini mi anlatayım?"

"Günaydın, Dr. Vickerz. Siz nasıl uygun görürseniz."

"Öncelikle doğal olarak mantıki yaklaşımı deneyip sonuçları değerlendirdik. Ahşabın zarar görmemiş bir yerine metal man-

dalı tekrar monte ettik. Sonra tabut kapağında matkapla küçük bir delik açtık. Kapağı kaldırıp içine yerleştirdiğimiz bir tuğlayı kabloyla bağladık. Bu kabloyu açtığımız delikten geçirip kapağı kapattık. Sonra bu kabloyu laboratuvardaki yaylı kantara bağladık. Dişliyi istediğimiz kırma kuvveti oluşana dek çevirdik. Ve böylece gerekli kuvveti tespit etmiş olduk. Anladınız mı?"

"Sanırım."

"Sonra mandalı zarar görmemiş başka bir bölüme yerleştirip süreci tekrarladık. Bu bize ikinci bir test imkânı verdi. Her iki test arasında yüzde ondan daha az bir fark oluştu. Bu da bize sonuçların tutarlı ve güvenilir olduğunu göstermiş oldu. Sonuçları öğrenmek ister misiniz?"

"Lütfen?"

"İlk test kırma kuvvetini beş yüz on Newton olarak ortaya koydu. İkinci testse dört yüz seksen Newton sonucunu verdi. Ortalama dört yüz doksan Newton diyebiliriz yani."

"Kısacası morgdaki o tabut kapağını açmak için uygulanan kuvvetin bu civarda olması gerektiği kanaatindesiniz."

"Yüzde doksan ihtimalle bu işi yapmak için gerekli kuvvetin 400 ile 580 Newton arasında olduğunu söyleyebilirim."

"Çok yardımcı oldunuz gerçekten. Teşekkür ederim."

"Çok ilginçti gerçekten. Eğer arzu ederseniz diğer tuhaflığı da inceleyebilirim."

"Diğer tuhaflık mı?"

"Test sırasında tabutun içindeki kumaşı söktük. Tabutun zemininde yedi milimetre çapında bir delik bulduk."

"Bu tabutun orijinalinde mi varmış?"

"Sonradan delinmiş."

"Belirgin bir fonksiyonu var mı?"

"Hayır."

"Sanırım hava deliği olması için fazla küçük."

"Çok küçük doğru. Ayrıca yeri de yanlış. Ayrıca bir tabuta hava deliği açmak... anlaması zor bir şey."

Bu olaydaki her şey gibi diye düşündü Gurney.

Bunun amacının ne olduğuna dair bir fikri olup olmadığını sordu. Vickerz hayır dedi. Ama bu konuda tahmini bir maliyetle bir teknik inceleme teklifi sunabileceğini söyledi. Gurney bunun faydalı sonuçlar vermekten çok kulakların dikilmesine neden olacağının farkındaydı. Tabuttaki küçük delik ilgi çekiciydi elbette ama konuyla ilgisi şüpheliydi. Vickerz'a bir kez daha teşekkür edip görüşmeyi sonlandırdı.

Sonra Tate'in tabut kapağını kırmak için harcadığı kuvveti düşünmeye başladı. Fiziksel durumunun olumsuzluğunun Vickerz'ın söylediği skaladaki en düşük kuvvetin bile uygulanmasını güçleştireceği açıktı. Ama yatarak ağırlık kaldıran bir halterci misali, bulunduğu yerin darlığı ve belinden destek alabilme imkânı bir avantaj yaratabilirdi. Kısacası Vickerz'ın test sonucu öğretici olsa da hiçbir şeyi çözmemişti.

Gurney tabutun altındaki yedi milimetrelik deliği düşünmeden edemiyordu. Ama düşünceleri çalan telefonla yine bölündü. Bu kez arayan Hardwick'ti.

"Hey, Sherlock, kesinlikle BMW'yle ilgili bir pislik var işin içinde. Montville yakınlarında Eleganza Luxury Rentals, adlı bir şirket buldum. Beemer, Audi, Bentley ve Lamborghini dâhil her türlü aracı kiralıyorlar. Komik bir şey oldu. Onları geçen gece aradım. Telefona cevap veren adama 5 serisi bir BMW kiralamak istediğimi 530e olmasının da tercihim olduğunu söyledim. Bana şanslı olduğumu söyledi. Üç, dört gündür kirada olan lacivert bir araçları daha dün dönüş yapmış."

"Araba bu olmalı. Kiralayanın adını öğrenebildin mi?"

"Hem iyi hem de kötü haber. Konuştuğum adam servis müdürüydü. Arabayı o kiralamamış. Kapatmak üzereydiler ve mesaisini bitiren diğer görevli çıkmıştı. Ben de bu sabah yeniden aradım. Görevliye ulaştım. Tamamen başka bir hikâye anlattı. Belirsiz. Dediğine göre güya sistemde bir aksaklık varmış. Bu yüzden de aracı kiralayanla ilgili tüm bilgiler kazara silinmiş.

Ve doğal olarak bu şahısla ilgili verdiği bilgi de tam manasıyla çöp. Normal boyda, normal kiloda, sıradan sesli, şapka ve güneş gözlüğü takan bir adam tarif etti. Bu tarife göre şahıs kadın bile olabilir."

"İlginç."

"Yani kötü haber, arabayı kimin kiraladığını bilmiyoruz. İyi haberse şu; aşağılık görevli bariz bir şekilde sistemdeki kaydı ortadan kaldırmış. Bu da kiralayan şahsın kimliğini gizli tutmak için ona rüşvet verdiğini düşündürüyor. Dolayısıyla da aracın şüpheli bir amaçla kullanılmış olduğu konusunda büyük olasılıkla haklısın."

"Doğru yolda olduğumu görmek çok hoş."

"Eldeki veriler *muhtemelen* haklı olduğunu gösteriyor. *Muhtemelen*. Ama attığın adıma dikkat et ahbap. Fazla gurur insanın gözünü kör eder. Ve ben de senin bok çukurunu boyladığını görmeyi hiç istemem."

"İletişimde olalım."

Telefonu kapatır kapatmaz Slovak'ı aradı.

"Brad bana bir iyilik yapar mısın? Bastenburg'da üç kilisenin kapılarına Kara Melek mesajı yazılmıştı, hatırlıyor musun?"

"Kesinlikle. Hatta bizimkilerden bir ekip gönderip civarda Tate'in turuncu cipini gören olmuş mu diye soruşturmuştuk."

"Yeniden oraya gidip bu kez aynı şeyi lacivert bir BMW araç için yapmanı istiyorum. Bir de sürücüyü hatırlayan birileri var mı diye sor. Bu tür şeylerin çok düşük ihtimalle olumlu sonuç verdiğini biliyorum ama denemeye değer."

"Şimdi siz söyleyince aklıma bir şey geldi. Biraz bekleyin bilgisayarımdaki ifade tutanaklarına bir bakayım."

Bir, iki dakika sonra Slovak geri döndü. "Bir yerden bunu hatırladığıma emindim. Bu kiliselerden birinin yakınlarındaki sabaha kadar açık olan bir çamaşırhanenin yöneticisi soruşturmaya konu olan gece otoparkında lüks bir BMW araç gördüğünü söylemişti. Bu dikkatini çekmişti çünkü Bastenburg'da hiç kimsenin

bu tür bir araç alacak parası yoktur, demişti. Bu konunun üzerine durmamıştık. Çünkü o sırada biz insanlara yalnızca Tate'in cipiyle ilgili sorular soruyorduk."

"Onu bir kez daha ziyaret edip sürücüyü görmüş mü diye sorman gerek. Ama bu aramızda kalsın."

"Anlaşıldı."

Gurney bir sonraki aramayı üzerinde düşünüp fikrini değiştirme fırsatı bulamadan yaptı. Morgan'ı rahatsız etmek istemiyordu ama olayla ilgili kamuoyuna aktarılan sonucu bütünüyle değiştirebilecek bir bilgiyi ondan saklamanın da kesinlikle doğru olmayacağının farkındaydı.

Morgan telefonu dördüncü çalışta açtı.

"Evet?" Sesi duygusuzdu.

"Mike? Ben Dave Gurney."

"Biliyorum."

"Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, Mike ama Russell konusunda bilmen gereken birtakım gelişmeler var."

Morgan bir şey söylemedi.

"Seninle görüşmeye gelmem mümkün mü?"

"Gel."

Morgan'a ev adresini sordu. Sonra adresi navigasyon cihazına girip yola koyuldu.

Mayıs sabahının muhteşem güzelliklerinin farkında bile değildi. Morgan'ın sesinden algıladığı olağan kederden çok daha yoğun olan olumsuz hisler aklına takılmıştı.

Bir keresinde Gurney'e evinin Larchfield'ın bir hayli dışında, kırsalda olduğundan söz etmişti. Gurney, navigasyonun belirlediği rotada ilerlerken bunun doğru olduğunu fark etti. Eyalet yolundan çıktıktan sonra çukurlarla dolu, engebeli bir yolda on, on beş kilometre kadar ilerledi. Sonunda küçük bir açıklığın ortasındaki kütük eve ulaştı. Evin etrafındaki çimenlerin biçilme zamanı gelmiş; nergisler, hercai menekşeler solmaya yüz tutmuştu.

Gurney arabasını kapalı verandanın önündeki Morgan'ın Tahoe'sinin yanına park edip indi. Verandada dört Adirondack sandalye vardı. Bunlardan birinde oturmuş olan Morgan'ın saçları dağınıktı. Birkaç gündür tıraş olmadığı belliydi. Kırışıklıktan gömleğini yatarken de çıkarmadığı anlaşılıyordu.

Gurney ona en yakın sandalyeye oturdu. "Nasılsın, Mike?"

Morgan içinde olduğu yoğun depresyonu sergilemekten başka bir işe yaramayan hüzünlü bir gülümsemeyle "İşler karıştı, değil mi?" diye sordu. "Sen de bana bunu söylemeye geldin herhâlde."

"Durumun tahmin ettiğimizden çok daha karmaşık olabileceğine işaret eden kanıtlar var."

"Daha karmaşık derken?"

"Cam Stryker'a aktarılan kurguda birtakım sorunlar belirdi."

"Sorunlar mı?"

"Ciddi şüpheler."

"Tanrım." Başını yavaşça iki yana salladı. "Asla bitmiyor. Hep daha kötüye gidiyor. Daha kötüye. Daha kötüye."

Gurney, Morgan'ın sandalyesinin yanında yarısı boş bir viski şişesi gördü. Acaba şu an kederli ve depresyonda olduğu kadar sarhoş da olabilir mi diye düşündü.

Morgan bitkince öksürürken tüm vücudu sallandı. "Peale'in Fallow'u mahkemeye verdiğini duydun mu? Mesleki yetersizlik iddiasıyla. Ölüm kararını verirken yeterli muayeneyi yapmadığı, bu sebeple de cenaze evine ve kişisel itibarına onarılamaz zarar verdiği için."

Viski şişesine uzandı. Şişeye bir süre baktı. Diliyle dudaklarını ıslattı sonra şişeyi yerine koydu. Gurney'e döndü. "Aspern katil değil miymiş yani?"

"Şu aşamada sadece birinin onu suçlu göstermek için bir hayli çaba harcadığını biliyoruz."

"Lorinda'nın evindeki kanlı olay ne peki? Onu öldürmeye çalışmıyor muydu?"

"Durum göründüğü gibi olmayabilir."

Morgan gözlerini açtı." Anlamadım."

"Ben de anlayabildiğime emin değilim. Ama Aspern'in Lorinda tarafından vurulmadan birkaç saat önce onun tarafından arandığını biliyorum. Ve telefonu hâlâ kayıp. Bu konuşmayı kaydetmiş olabilir diye düşünüyorum. Telefonunun kayıp olmasının nedeni belki de budur."

"Lorinda? Ne diyorsun sen şimdi? Aspern'e tuzak mı kurmuş? Onu öldürmek için? Öyle mi?"

"Bunun mümkün olduğunu söylüyorum. Bir suç ortağıyla birlikte. Bunu tek başına yapmış olamaz."

Morgan şişesine yeniden uzandı. Bu kez şişeyi açtı, başına dikip yüzünü ekşiterek büyük bir yudum aldı. Ardından "Bu suç ortağının kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Somut bir şey yok. Ama ilginç bir keşif yaptım. Hanley Bullock, Lorinda on beş yaşındayken ona sarkıntılık eden şu müdür yani, on sene önce öldürülmüş gibi görünüyor. Bu olayda ya Angus Russell'ın ya da Lorinda'nın parmağı olduğu kanaatindeyim. Tam da evlendikleri dönemde olmuş bu olay."

Morgan sisin arkasını görmeye çalışan biri gibi bakıyordu. "İyi de bunun ... şimdi olanlarla ne alakası var?"

"Tetikçi ya Otis Strane ya da Silas Gant'tı. İkisinin de olay anında orada olduğunu düşünüyorum. Ayrıca Russell ailesiyle Gant arasında uzun dönemli bir ilişki olduğuna inanmak için sebepler var."

Morgan'ın sesinde panik emareleri seziliyordu. "Olmaz... Yani bundan ne çıkar ki?"

"Lorinda'nın suç ortağı kim olabilir diye sordun ya."

"Silas Gant mı?"

"Eğer daha önce ona bu tür bir hizmette bulunduysa neden bir kez daha yapmasın ki?"

Morgan şişeyi yeniden aldı. Bu kez açmadan sandalyenin koluna dayadı. Gözlerini yanıt orada gizliymişçesine ufka dikti.

Boğazını temizledi. "Lorinda'nın... Gant'la... bu derece hassas bir ilişki içinde olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Neden olmasın? Bu her iki taraf için de faydalı bir ilişki olurdu. Bu sayede Lorinda, kendisine sıkıntı çıkaranları ortadan kaldıracak bir tetikçi bulmuş olurdu. Gant da sekse, paraya ya da Lorinda'nın sunabileceği artık başka ne varsa ona ulaşma şansına kavuşurdu."

Bir dakikalık bir sessizliğin ardından Morgan yeniden söze girdi. Gurney, karşısındaki adamın içinde bir şeylerin çökmeye başladığına dair garip bir hisse kapılmıştı.

"Benim NYPD'de başıma açtığım belayı gayet iyi biliyorsun. Belki Carol da biliyordu. Emin değilim. Bilse bile benimle Larchfield'a gelmeye yine de istekli oldu. Geçmişi geride bıraktık. Yeni bir hayata başladık. Her şey güzeldi. Ama sonra, bir yıl kadar önce... bağımlılık geri döndü. Takıntı. Tüm gücüyle. Eskisinden de korkunçtu üstelik."

"Korkunçtu derken?"

"Birlikte olduğum kadın. Yaptığım seçim. Korkunç bir seçim yaptım. En kötüsü. Kesinlikle en kötüsü."

"Lorinda Russell mı?"

Morgan irkildi. Gurney'in yüzüne baktı. "Nereden bildin?"

"Tahmin ettim."

"Şimdiyse bana onun Silas Gant'la yattığını ve birlikte Aspern'i öldürdüklerini söylüyorsun."

"Bunu kanıtlayamam, Mike. Sadece durumun nasıl göründüğüne dair sana düşüncelerimi söylüyorum."

"Gant iğrenç bir pisliktir. Carol onunla çok mücadele etti."

Gurney bir şey söylemedi.

"Sen her zaman çirkin gerçeğe ulaşmanın bir yolunu bulursun. Kazarsın, kazarsın. Ta ki her şey gün ışığına çıkana kadar."

Gurney bir süre bekledikten sonra "İlişkinizi kim başlattı?" diye sordu.

Morgan şaşırdı. Yanıt vermek için kendini şöyle bir toplaması gerekmişti. "Ben başlattım diye düşünürdüm. Şimdiyse emin değilim."

"Senden ne istemiş olabilir, bir fikrin var mı?"

Zorlukla da olsa omzunu silkmeyi başardı. "Seks istediğini sanıyordum."

"Ama şimdi emin değilsin."

"Hiçbir şeyden emin değilim."

"Senden başka ne istemiş olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok," diye atıldı Morgan neredeyse hiç düşünmeden.

"O zaman şöyle sorayım. Seninle yaşamındaki her şeyin farklı olmasını istediğine dair bir şeyler konuştu mu?"

Morgan gözlerini, itiraf etmekten kaçındığı soruya farklı bir yanıt bulmasına olanak sağlayacakmışçasına yarısı boş viski şişesine dikti. "Evet," dedi sonunda neredeyse zorlukla duyulabilecek bir sesle. "Her şeyin ne kadar harika olabileceğini söylemişti... Eğer Angus olmasaydı."

Gurney, Morgan'ın kendi söylediklerinin neden olduğu imayı hazmetmesi için bir süre bekledi.

"Sence benden... bunu yapmamı mı istiyordu?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

49

Gurney eve dönmek üzere Walnut Crossing'e doğru giderken Lorinda'nın yaşamının harika olabilmesi için neler yapmış olabileceğini düşünüyordu. Bu; sonunda ne istediğini Morgan'dan daha çabuk anlayıp yerine getirecek birini bulmuş olduğunu akla getiriyordu.

Silas Gant gibi birini.

Gurney bu düşünceyle birlikte tehlikeli bir ayrımda olduğunu fark etti. Tüm benliğiyle bu düşünceye sımsıkı sarılmak istiyordu. Bütün cinayetlerin sorumlusunun Gant olduğunun ortaya çıkmasını tüm kalbiyle arzuluyordu. Her fikre şüpheyle yaklaşabilme kabiliyetindeki Jack Hardwick'le bir kez daha konuşması şarttı.

Jack telefonunu açınca kırk beş dakika sonra Abelard's'ta buluşmaya karar verdiler.

Yolda Gurney, Aspern'in telefonuyla üç yüz dolarlık şarap şişesinin akıbetlerini sormak için Slovak'ı aradı. Slovak Aspern'in evinde, garajında ve üç aracında arama yapmalarına karşın bir şey bulamadıklarını bildirdi. Gurney her ne kadar bulunamamış olmalarının hiçbir şeyi kanıtlamadığını bilse de gelişmenin zihninde oluşturmaya başladığı senaryoyla uyumlu olduğunu görmenin memnuniyet verici olduğunu düşünüyordu.

Abelard's'a vardığında Hardwick'i her zamanki masalarında otururken buldu. Kendine sade kahve, Gurney'e de double espresso söylemiş, siparişi de çoktan gelmişti.

"Teşekkürler, Jack. Gelmene sevindim."

"Telefonda söylediklerinden Keçi Boku Gözlü Belediye Başkanının konumunun resmi olarak katilden kurbana çevrildiğini sezdim. Yanılıyor muyum?"

"Resmi olarak değil. Yani henüz değil. Ama vakayla ilgili bütünüyle yeni bir senaryo oluşturdum. Ve bu konuda fikrini almak istedim."

"Vay be! Hadi şaşırt beni!"

Gurney espressodan bir yudum alıp düşüncelerini topladı.

"Tamam, başlıyorum. Billy Tate'in morgdan dışarı çıkışına kadar orijinal versiyonla arasında fark yok. Ama Angus'u öldürme teklifini Chandler Aspern'e değil Lorinda Russell'a yapıyor. Lorinda bu fikre bayılıyor ama onun daha da iyi bir fikri var. Önce Tate'i sonra Angus'u öldürmesi için bir tetikçi tutuyor.

Tate'in parmak izlerini ve morgdan çaldığı neşterleri kullanarak olay yeri karmaşası yaratıp sonrasında da şu yürüyen ölü saçmalığını geliştiriyor. Tate'in kıyafetlerini giyen ve onun arabasını kullanan tetikçi Mary Kane'le Linda Mason'u da, tahmin ettiğimiz nedenlerden dolayı, öldürüyor. Sonra onun yardımıyla, Lorinda, nefsi müdafaa olarak görülmesini sağlayacak bir planla Aspern'i tuzağa düşürüyor. Böylece üç cinayet soruşturması sonlanmış, saldırgan bir hukuki düşman da ortadan kaldırılmış oluyor."

Hardwick'in mide ülserinden muzdarip olduğunu düşündüren ekşi suratı yeniden işbaşındaydı.

"Bu senaryoda bir sıkıntı var mı?" diye sordu Gurney.

"Aşırı zekice, aşırı karmaşık ve biraz yan yola sapma imkânı veren, iyi planlanmış bir senaryo."

"Açıklamak ister misin?"

"Önce sen bana neden olayın sonundaki şu nefsi müdafaa hilesini yaptığını düşündüğünü söyle."

"Lorinda bize Aspern'i aralarındaki kira kontratı anlaşmazlığını görüşmek üzere aradığını ama bu görüşmenin kötü bittiğini anlatmıştı. Telefon operatörünün verdiği bilgilerden gerçekten böyle bir arama yapıldığını tespit edebildik. Ama neler konuşulduğunu doğrulamanın imkânı yok. Belki de görüşme onun iddia ettiğinden çok daha dostane bir havada geçmişti. Aspern'e geri çevirmeyeceği bir teklif sunmuş olabilir. *Artık Angus devreden çıktığına göre sizinle birlikte çok daha verimli bir çalışma yapabiliriz,* gibi şeyler. Bu verimli çalışma sürecini de onu akşam yemeğine davet ederek başlatmayı teklif ettiğinden şüpheleniyorum. Aspern bu konuşmayı kaydetmiş olabilir. Ama telefonu buharlaştı adeta. Bu arada ilginç bir şekilde o gün öğleden sonra Aspern pahalı bir şişe şarap satın almış. Lorinda'ya götürmek için aldığını tahmin ediyorum. Bu noktaya kadar bir eleştirin var mı?"

"Şimdiye kadar anlattığın her şey hipotezden ibaret. Ama devam et."

"Aspern saat yedi civarı yemeğe gelir. Lorinda'yla birkaç kadeh içerler. Belki pahalı şarabı da açarlar. İyice rahatladığı, sakinleştiği bir anda, Lorinda'nın tetikçi suç ortağı, aynı zamanda Tate'in de katili, Aspern'in arkasındaki odadan çıkagelir. Onu muhtemelen ensesine sert bir darbe vurarak bayıltır. Sonra Tate'in kapüşonlu sweatshirtünü, kot pantolonunu ve spor ayakkabılarını giyip Aspern'in gelirken kullandığı araca binerek Aspern'in evine gider, ormandan Tate'in cipini alır ve patikanın seranın karşısındaki açıklıkta bittiği yere kadar gelir. Buraya kadar takip edebildin değil mi?"

"Ya Aspern bu suç ortağı yokken uyansaydı?"

"Ense köküne yeterince sert bir darbe onu felç etmediyse bile uzunca bir süre etkisiz kılacaktı. Hatta onu bağlamış bile olabilir."

"Tamam, suç ortağı cipi açıklığa kadar getirdi. Sonra?"

"İşte bu noktada güvenlik kameraları devreye giriyor. Kapüşonlu bir şahsın cipten inip elinde çekiçle eve doğru yürüdüğünü görüyoruz. Kameranın açısından çıkıyor, seranın kapısındaki cam paneli kırıyor ve içeri giriyor. Bu esnada da sweatshirtünü, kot pantolonunu ve spor ayakkabılarını çıkartıyor. Lorinda da Aspern'i soyuyor. Ardından Tate'in giysilerini giydirip sürükleyerek seraya getiriyorlar."

"Ama anlattıklarının doğrulanması açısından ayaktayken vurulması gerekiyordu. Kurşunun açısı bu noktada önemliydi. Bunu nasıl başardılar."

"Ben de başta buna açıklama getirmekte çaresiz kalmıştım. Sonra büyük saksıları taşımakta kullanılan makineyi hatırladım. Büyük, kasnaklı bir vinç."

"Vinci onu kaldırıp ayaktayken vurabilmek için mi kullandılar diyorsun?"

"Olasılık dâhilinde. Ayrıca enteresan şekilde tetikçi kurşunlardan birini tam Aspern'in çenesinin altından girecek şekilde ayarlamış. Böylelikle de kurşun arkadan ense köküne yapılan

önceki darbenin kanıtlarını yok edecek büyüklükte bir yara açarak çıkmış."

Hardwick'in ülserinin nüksettiğini akla getiren yüz ifadesi yerini şüpheci bakışlara terk etti. "Yani, iki kez vuruldu. Sonra vurulduğu sırada Lorinda'nın üzerine geliyormuş gibi görünecek şekilde yüzükoyun yere atıldı. Düşme hızı da onun biraz ileriye doğru sürüklenmesine yol açtı. Böyle mi diyorsun?"

"Öyle görünüyor. Sonra suç ortağı gider. Lorinda, Aspern'in evde olduğuna dair kanıtlardan kurtulur. Örneğin içki şişesi telefonla birlikte yok olur. Mike Morgan'ı arar ve az önce Billy Tate'i vurduğunu bildirir. Ve sonra herkes yerde yüzükoyun yatan Aspern'in üzerinde Tate'in kıyafetleri olduğu ve yetersiz ay ışığının görüşü azalttığı için kimliğinin yanlış yorumlandığı hikâyesini yutar."

"Acayip zekice," dedi Hardwick. "Hatta haddinden fazla zekice. Akla uygun. Çok düşük ihtimalli ama hikâyenin ilk kısmından daha inandırıcı olduğu açık. Yani Tate'in Lorinda'nın yanına gidip kendisinden böyle bir talepte bulunulmaksızın kocasını öldürmeyi teklif ettiği, Lorinda'nın da hemen o civardaki arkadaşı bir tetikçiyi çağırdığı onun da eline neşteri alıp boğaz kesmeye başladığı ilk kısımdan. Çünkü bu bölüm bana tam bir zırvalık gibi geldi de."

"Böyle anlatınca karışık görünüyor olabilir ama ben olayın özüne baktığımızda tezimin geçerli olduğunu düşünüyorum."

"Olayın özü derken?"

"En başta Tate'in katil olduğunu sandık. Sonra katilin suçu Tate'in üzerine atmak isteyen Aspern olduğunu sandık. Şimdiyse üçüncü bir kişinin Aspern'in katil olarak kabul edilmesi için çaba harcadığından bir hayli eminim."

"Bu üçüncü kişi de Lorinda'nın suç ortağı, değil mi?"

"Evet."

"Ve kazananın adı da..."

"Tahminim Silas Gant olduğu yönünde."

"Neye dayanarak? Hanley Bullock'un ölürken şık giyimli, kır saçlı bir adamla, parmak eklemlerinde 'OTIS' dövmesi olan iri yarı bir adam tarafından ziyaret edildiğine dair on yıl önceki öyküye dayanarak mı?"

"Hem ona hem de Gant'ın kilisesinin büyük ihtimalle yüreğindeki iyilikten değil yapılan hizmetler karşılığında Angus Russell'dan hatırı sayılır miktarda bağış almasından."

"Yok artık! Gurney çürük bir dalda dans etmiyorsun sen! Ortada böyle bir dal bile yok yahu!" Hardwick kahve kupasını kaldırıp büyük bir yudum aldı.

Gurney omuz silkti. "Olayın işleyiş biçimiyle ilgili yanılıyor olabilirim. Gerçek benim anlamaya çalıştığımdan çok daha basit olabilir. Ama Larchfield'ta olanların özünü kötülük temelli bir ilişkinin oluşturduğuna ikna olmuş durumdayım. Ve bunu kanıtlamak istiyorum."

"Takdire şayan bir hedef, Sherlock. Bunu nasıl gerçekleştireceğine dair bir fikrin var mı peki?"

Gurney alçak sesle yanıt vermeden önce espressosunu bitirdi. "Şantaj enteresan bir yaklaşım olabilir."

Hardwick gıcırdayan sandalyesinde arkasına yaslandı. Görünüşe göre bu öneriyi ciddi şekilde düşünüyordu. "Zengin dul kadının sahip olduğu kaynaklar düşünülünce onun devre dışı kalması gerçekten faydalı bir yaklaşım olabilir."

Gurney bazen Hardwick'in ne zaman şaka yaptığını anlamakta güçlük çekiyordu. "Gerçek bir şantaja kalkışarak suç işlemeyi kastediyor değilim elbette. Bence sahte bir şantaj bize Lorinda'nın suçlu ya da masum olduğu konusunda bize ilginç bir bilgi sağlayabilir."

"Yani Yüce Tanrı'nın altın tepside bizlere bahşettiği bu fırsatı elinin tersiyle itiyorsun demek. Ne yapalım öyle olsun. Biraz daha anlat."

"Ön ödemeli bir hattan Lorinda'ya isimsiz bir mesaj gönderebiliriz diye düşünüyorum. Gizliden onu izleyen birinden gelen

bir mesaj gibi olmalı. Bu kişi serada Chandler Aspern'in başına ne geldiğini gayet iyi bilmektedir. Dahası elinde olayın fotoğrafları da vardır. Mesaj onunla Russell malikânesinde kişisel olarak görüşme talebiyle bitecek. Mesela yarın akşam sekizde görüşelim denilecek. Tabii on bin dolarlık bir ödeme talebiyle birlikte."

Hardwick gülümsedi. "İğrenç. Sence nasıl tepki verecek?"

"Eğer Aspern'in vurulmasıyla ilgili doğruyu söylüyorsa doğal olarak bu temelsiz tehdidi polise bildirecektir. Eğer yalan söylüyorsa da bu aç gözlü şahısla ilgilenmesi için tetikçisini devreye sokacağını tahmin ediyorum."

"Ve bu tetikçinin de Silas Gant olacağını düşünüyorsun."

"Ya da Kuzen Otis."

Hardwick dudağını şaklattı. "Peki, Rahip Silas ve Kuzen Otis tam teşekküllü bir şekilde beklerken, sahte şantajcı rolüyle, erkeklik organını sallaya sallaya, olay yerine kim gitsin istersin?"

"Hiç kimse. İşin güzelliği de burada ya. Gerçek bir yüzleşme yok. Böyle bir şey felaket olur. Amaç yalnızca Lorinda'nın hangi seçeneği tercih edeceğini görmek. Polisi mi tetikçisini mi? Eğer ikinciyi seçerse ona yardım etmek için kimin geldiğini görmek ilginç olacak."

"Yani biz izliyor olacağız?"

"Doğru."

"Nereden? Ağaca falan mı çıkacağız?"

"Yirmi birinci yüzyıldayız, Jack. Drone diye bir şey duymadın mı hiç?"

"Saçmalama, Gurney. Senin işine yarayacak türden uzaktan izleme kabiliyetine sahip bir drone oyuncak değil. Sessiz, dayanıklı, GPS destekli, yüksek video kayıt çözünürlüğüne sahip ve en az yarım saat havada kalabilecek bir cihaz olmalı. Yoksa torpido gözünde bunun gibi bir cihaz mı var?"

"Yok ama senin bunu NYPD'deki arkadaşlarından bir geceliğine ödünç alabileceğini düşünüyorum."

"Yok devenin nalı!"

"Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Hardwick kalan kahvesini tek yudumda bitirdi.

50

Walnut Crossing'e dönüş yolunda Gurney, yol kenarındaki bir alışveriş merkezine uğrayıp, küçük bir elektronik mağazasından ön ödemeli bir telefonla konuşma paketi satın alıp ödemeyi nakit olarak yaptı.

Eve gelir gelmez çalışma odasından kâğıt kalem alıp Abelard's'ta ana hatlarını oluşturduğu metnin taslağını hazırladı. Sonra taslağı sağlam kafayla bir kez daha gözden geçirmek ve Lorinda'nın cep numarasına göndermeden önce son bir düzeltme daha yapmak niyetiyle bir kenara koydu.

Bu arada da Slovak'tan aldığı olay dosyasının kopyasını açıp Aspern'in vurulduğu geceye ait güvenlik kamerası kayıtlarının detaylarını incelemeye karar verdi. Kameraları monte eden şirketin iletişim bilgilerine ulaşmayı umuyordu.

Ve ulaştı da. Hatta şirketin numarası Larchfield'ın alan koduyla başlıyordu. Hemen aradı.

Adını söyleyip Larchfield Emniyetinin verdiği kimliğinin numarasını aktardıktan sonra firmanın montaj müdürüne ulaştı.

Evet, Russell malikânesine yaptıkları işi hatırlıyordu.

Evet, sadece bir tek kamera monte edilmişti.

Evet, bu kadar büyük bir ev için tek bir kamera istenmiş olması alışılmadık bir durumdu.

Evet, ek kamera yerleştirilmesi tavsiye edilmiş ama Bayan Russell bunu zaman içinde yavaş yavaş yaptıracağını söylemişti.

Evet, kameranın monte edileceği yeri Bayan Russell belirlemişti. Hatta kameranın açısını ve görüş alanını da o ayarlamıştı.

Gurney, müdüre bunun devam eden bir soruşturmayla ilgili son derece gizli bir görüşme olduğunu hatırlatıp yardımlarından dolayı teşekkür etti.

Telefonun ve şarap şişesinin kayboluşu gibi kameranın montajıyla ilgili bu bilgi de tek başlarına hiçbir şeyi kanıtlamazdı. Lorinda'nın kameranın konumuyla ilgili girişimi savunma avukatı tarafından anlamsız bir bilgi olarak değerlendirilebilirdi. Diğer yandan öğrendikleri, giderek artan şüphesini destekler mahiyetteydi. Ayrıca uygulamaya koymaya niyetlendiği planını da artık kaçınılmaz hâle getirmişti.

Şimdiye dek bu derece az kanıta dayanarak birinin cinayete suç ortaklığı yaptığına ikna olmamıştı. Lorinda'nın polisi aramayacağına adı gibi emindi. Gant'ın Aspern'in ölümünde kişisel olarak katkısının bulunduğu konusundaysa aklında soru işaretleri oluşturmuyor değildi. Gece yapacakları gözlemin bu belirsizliği ortadan kaldırmasını umuyordu.

Bu kez Slovak'ı aradı.

"Brad, Aspern'in evine bir bakmam gerek. Kapıyı açması için yarın birini oraya gönderebilir misin?"

"Bir şey kaçırdığımızı mı düşünüyorsunuz?"

"Özel bir şey yok. Aslında ne aradığıma dair bir fikrim de yok. Sadece bazen kurbanların, katillerin dünyasında dolaşıp görülebilecek her şeyi kendi gözlerimle görmezsem huzursuz olurum."

"Tamam. Yarın kapıyı açtırtırım. Eğer inceleme sırasında yardıma ihtiyacınız olursa beni arayın lütfen."

Gurney olup bitenleri kendi gözleriyle görmezse rahatsız olacağını söylerken doğruyu söylüyordu. Ama Aspern'in evini drone kontrol noktası olarak da kullanmak istemişti. Burası hem

ıssız bir yerdi hem de Russell'ın arazisine çok uzak sayılmazdı. Eğer drone ağaçların dallarına takılır ve düşerse buradan kolayca gidip alabilirdi. Ayrıca eğer burada görülürse Slovak'a anlattıklarını mantıklı bir bahane olarak sunabilecekti.

Bunları aklında tutarak Lorinda'ya yazdığı taslak mesaja döndü. Birkaç kez okuyup üzerinde küçük değişiklikler yaptı. Sonra metni satın aldığı ön ödemeli telefona yazıp Lorinda'nın cep numarasına gönderdi.

Oyunun seyrini değiştirecek çok basit bir eylemdi bu.

Sabah Morgan'ı ziyaret edip onu operasyonla ilgili bilgilendirme niyetindeydi. Morgan'ın duygusal durumuna rağmen soruşturmanın akışındaki bu önemli değişikliği bilmesi resmi açıdan bir zorunluluk oluşturuyordu.

Ama bu yarının göreviydi. O ana dek olayla ilgili yapabileceği başka bir şey olmadığına karar vererek ilgisini lama barınağına yöneltti.

Madeleine klinikten döndüğünde kirişleri, duvarları ve kapı pervazını oluşturacak keresteleri uygun boyda kesme işini bitirmiş, yeniden üst üste yığmış, kullanılmaya hazır hâle getirmiş ama asıl inşaata başlamamıştı. Çünkü karısının bunu birlikte yapmak istediğini biliyordu.

İşi bitirdiğinde kendini rahatlamış ve huzur dolu hissetti. Akşam yemeğini stresten uzak, kahkahalar eşliğinde bitirdiler. O gece odalarına her zamankinden erken çekildiler.

Gurney, sabah da her zamankinden erken, güneş doğmadan hemen önce, kalktı.

Gecenin keyfi yerini Larchfield cinayetlerinin belirsizliğinin yarattığı huzursuzluğa bırakmıştı. Aklında bunca soru dönüp dururken yeniden uyumaya çalışmanın manasız olacağının farkındaydı.

Kalktı, giyindi ve kendine kahve yaptı.

Güneş ışırken elinde ikinci kahvesiyle verandada Morgan'ın Lorinda'ya tuzak kurduğunu anlattığında nasıl tepki vereceğini

düşünüyordu. Ve tabii ki Lorinda'nın gönderdiği mesajı aldığındaki tepkisini de.

Etraf aydınlandıktan çok kısa bir süre sonra içerideki telefonunun çaldığını duydu. Madeleine uyanmasın diye hızla içeri koştu. Ekranda Kyra Barstow'un adını görünce şaşırdı.

"Ne oldu?"

"Bilgisayar teknisyenlerimizden Keith Boron'dan söylediğiniz üzere, video kayıtlarını analiz etmesini istedim. Bu sabah dijital içeriğin yüzde doksan dokuzunda bir sorun olmadığını bildirmek için beni aradı. Ama yüzde birlik bir kısım onu rahatsız etmiş."

"Nasıl yani?"

"Videoda üç saniyelik bir ses anormalliği olduğunu söyledi."

"Nasıl bir anormallik?"

"Tabutun kapağı kırılırken, parçalanan tahta seslerinin garip bir ses frekansı yarattığını söyledi."

"Bu ne demekmiş?"

"Anlamak için ek testler yapacak. Sadece bu analizin yapılmasını istediğiniz için tuhaf bir şey bulunduğunu bildirmek amacıyla aradım. Başka bir gelişme olursa hemen ararım."

Sıcak yatağına, tatlı rüyalar âlemine dönme şansı bu telefonla birlikte sıfıra inmişti. Barstow'un verdiği bilginin olayın zaten içini kemiren garipliklerine yeni bir bilinmezlik katmasının yanında Madeleine'e sabah evde kalıp barınağı birlikte inşa edecekleri sözünü de vermişti.

Evde kalıp zihnini kesme, biçme, çivileme, yontma işiyle doldurmakla katillerin, ses anormalliklerin dünyasına dalma kararı arasında sıkışmıştı.

Sonunda öğle olmuş, zihnini fiziksel çabaya yoğunlaştırma isteğinin bir kısmını başarabilmişti. Aslında bu hiç de azımsanacak bir başarı değildi. Keşke evdeki aktivitelere olay yerindekilere

gösterdiğim kadar ilgi gösterebilsem diye düşündü ama onun zihni bu şekilde işlemiyordu.

Yine de barınak artık bariz bir şekilde ortaya çıkmıştı. Bundan sonra çatının montajı ve biraz ince işçilik gerekecekti. Birlikte çalışmalarının verdiği mutluluk Madeleine'in yüzünden okunuyordu. Bu mutluluk birlikte yedikleri öğle yemeğinde de sürdü.

Öğleden sonra üçte Larchfield'a gitmek üzere Outback'e binerken Madeleine eski kümesle yeni barınağın etrafına ekmek istediği çiçeklerin listesini yapıyordu.

Arabasının yanına geldi. "Güneş alan tarafa mavi kantaron ve gülhatmi, gölgede kalan kısma da begonya ekeyim diyorum. Ne dersin?"

"Olur. Gayet iyi."

"Nasıl şeyler olduklarını bile bilmiyorsun, değil mi?"

"Rengârenk bir şeyler hayal ediyorum işte."

Madeleine içini çekip eğilerek onu öptü.

"Dikkatli ol," dedi birden ciddileşerek.

51

Gurney'in zihnindeki Larchfield'ta yapılacaklar listesinde bir numara Morgan'ı ziyaret etmekti. Benzin almak için yolda durunca Morgan'ın cep telefonunu aradı. Telesekreteri devredeydi. O da yolda olduğu mesajını bıraktı. Morgan'ın nasıl bir ruh hâli içinde olduğunu merak ediyordu. Aklına gelen olasılıkların hiçbiri iyi değildi. Ayrıca telefonu açmamış olması huzursuzluğunu daha da arttırmıştı.

İçinde kötü hislerle yola devam etti.

Önceki günkü bahar havası yeniden değişmişti. Morgan'ın evine vardığında mavi gökyüzü kasvetli bulutlarla doluydu. Verandanın önündeki solgun nergisler kasveti katlıyordu.

Ön kapıya vurdu ama yanıt alamadı. Bir kez daha, bu kez biraz daha hızla vurdu.

"Mike, benim Dave Gurney!"

Kapı açıldı. Morgan yüzüne baktı. Hâlâ tıraş olmamıştı. Saçı darmadağınık, bakışlarıysa ifadesizdi. Üzerinde yemek lekeli tişört, fermuarı açık kot pantolon ve tekini giydiği mavi çorap vardı. Alkol ve ter kokuyordu.

Gurney gülümsemeye çalıştı. "Selam, Mike. Mesajımı aldın mı?"

Morgan gözlerini kırpıştırdı. Başını evet anlamında salladı.

"İçeri girebilir miyim? Ya da sen dışarı mı çıkmak istersin?"

"Dışarı çıkayım. Biraz hava alırım." Verandaya adımını attı. Derin bir nefes alıp en yakınındaki sandalyeye yığılırcasına oturdu. Gurney de yanındaki sandalyeye geçti.

"Seni bu şekilde rahatsız ettiğim için özür dilerim, Mike. Ama olayla ilgili şüphelerimi doğrulamak için özel çaba gösterdiğimin farkında olmanı istedim."

Morgan gözlerini kapattı. Sonra açtı. "Lorinda ve Gant'la ilgili şüphelerini mi?"

"Evet. Ve cinayetlere karışmış olabilecek başka biriyle ilgili."

"Lorinda konusunda eminsin." Bunu kısmen açıklama yapar gibi kısmen de soru soruyormuş gibi bir tonla söylemişti.

"Hilda Russell dışında Angus'un ölümünden çıkar sağlayacak yaşayan tek kişi o. Eğer Aspern'in ölümü benim düşündüğüm gibi bir plan dâhilinde gerçekleşmişse o da bu planın bir parçası olmalı."

"Bana bunu söylemeye mi geldin?"

"Sana haklı olup olmadığımı görmek için onu bir teste tabi tuttuğumu söylemeye geldim."

Morgan ilgiyle başını kaldırıp yüzüne baktı. Gurney, Lorinda'nın bir şantajcı karşısında nasıl davranacağını görmeyi amaçladığı planından bahsetti.

Morgan yavaşça başını salladı. "Bu sorunla başa çıkması için kimi çağıracağını görmek istiyorsun, değil mi?"

"Bunu istiyorum evet. Ama daha çok, mesajı alınca masum bir insanın yapacağı gibi polisi arayacak mı, ki mesajı dün göndermiş olmama rağmen hâlâ bu aramayı yapmadı, görmek istiyorum." Sonra cebinden gönderdiği mesajın kâğıda yazdığı kopyasını çıkartıp Morgan'a verdi.

Morgan mesajı okudu. Sonra bir kez daha okuyup yeniden Gurney'e döndü. "Sence Gant'ı mı çağıracak?"

"Eğer onun ailenin tetikçisi olduğu konusunda haklıysam evet. Ya da haklı değilsem başka birini. Her iki olasılıkta da şu anda bildiğimden fazlasını öğreneceğim."

Morgan başını sallayıp uzaklara baktı. Bakışları bir süre soluk nergislerde sabitlendi. Sonra elindeki Lorinda'ya gönderilen metni bir kez daha okudu.

"Bu bir korku gösterisi," dedi yavaşça. "Her şey. Hayat. Bir korku gösterisi."

Uzun bir sessizliğin ardından Gurney herhangi bir yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Morgan'dan herhangi bir yanıt alamayınca Gurney kalkıp, hoşça kal diyerek arabasına yöneldi.

Morgan'ın arazisini eyalet otobanına bağlayan toprak yolun sonuna geldiğinde durup navigasyona Aspern'in Harrow Hill'deki evinin adresini girdi.

Tam yola koyuluyordu ki telefonu çaldı. Arayan Hardwick'ti.

"Efendim, Jack?"

"Bu şeyi nereye getirmem lazım?"

"Drone'u mu kastediyorsun?"

"Hayır, devasa şeyimi kastediyorum. Başka neden bahsedeceğim Tanrı aşkına?"

52

Harrow Hill'in kuzey yamacındaki Aspern tarafına uzanan yol Gurney'i Russell tarafına ulaşmak için geçtiği Waterview Drive bölgesine nazaran çok daha karanlık ve ıssız bir bölgeye getirmişti. Burası, tamamı ormanlık olan Harrow Hill'in geniş üst kısmı gibi adeta terk edilmiş bir yer gibiydi.

Aspern tarafının kilometrelerce uzunluğundaki bu yolda yılın on iki ayı yapraklarını dökmeyen ağaçların arasında ilerlerken yalnızlık hissi her geçen saniye güçleniyordu. Bulutların yoğunluğu yüzünden ortalığın iyiden iyiye kararmaya yüz tuttuğu sırada evin ön tarafındaki açıklığa ulaştı. Bina geniş, açık kahverengi ahşap dış cephe kaplamalı, son derece ruhsuz bir görünüme sahip bir yapıydı.

Evin çevresinde dolaşıp açık verandanın drone için gayet uygun bir kontrol yeri olacağına karar verirken içeri yöneldi. Ön kapı söz verildiği üzere kilitli değildi.

Kişisel tarzdan uzak, lüks görünümüyle burası, bir evden çok oteli andırıyordu. Açık masa ve dolap çekmeceleri Slovak'ın burada Aspern'in telefonuyla şarap şişesini aradığının kanıtıydı. Etrafta gördükleri Gurney'e artık hayatta olmayan sahibiyle ilgili, lükse düşkünlüğü, sanatla, müzikle ya da edebiyatla hiç ilgisi olmadığı düşüncesi uyandırması dışında çok fazla bir bilgi vermedi. Dekorasyon amaçlı hiçbir obje yoktu. İlginç ya da saçma denilebilecek bir süs eşyası ya da tek bir fotoğraf göremedi. Burası hem içerisi hem de dışarısıyla durağanlığın hâkim olduğu bir yerdi. Ama bu alışıldık bir durağanlık değildi. Buraya bir mezarlığın durağanlığı hâkimdi.

Gurney, Hardwick'in arabasının başka bir şeyle karıştırılması olanaksız sesini duyana dek evde dolaşmayı sürdürdü.

Verandada buluştular.

Hardwick dört pervaneli, bir hayli etkileyici görünen cihazı, kumandasını, tablet bilgisayarı, şarj cihazını ve kullanma kılavuzunu içeren büyük, darbeye dayanıklı, metal bir taşıma çantasını dikkatle açtı.

"Bu küçük oyuncağın fiyatı on iki bin dolar. Karbon fiberden yapılmış. Hasselblad lensler kullanılmış. GPS ve Küresel Uydu Konumlandırma Sistemi desteğine sahip. İniş takımları havadayken toplanıyor. Altmış dakika uçuş süresine sahip. Harici monitöre yayın yapma kabiliyetinde."

"Kullanma kılavuzunu incelemeye başlayalım mı yoksa sana bunu veren arkadaşın nasıl kullanacağımıza dair bilgi verdi mi?"

"Verdi. Bu da çok iyi bir şey çünkü kullanma kılavuzundan bir bok anlaşılmıyor. Eğer söylediklerini hatırlayabilirsem yüzde elli ihtimalle bu lanet şeyi parçalamadan kullanmayı becerebilirim."

Hardwick kumandayı ve pilleri çoklu uzatma kablosuna, diğer ucunu da verandadaki prize taktı.

Gurney saatine baktı. 17:10'du.

"Bu ne kadar sürer?"

"Bir saat sürer dedi. Umarım kafadan atmamıştır."

Saat 18:05'te şarj cihazının kırmızı ışığı yeşile döndü.

Hardwick görüntülerin aktarılacağı tablet bilgisayarı çalıştırdı. Pilleri taktı. Sonra cihazı çimenlerin üzerine koydu. "Russell'ın evini ne zaman izlemeye başlamak istiyorsun?"

"19:15'ten itibaren olabilir. Ona gönderdiğim mesaja göre Lorinda şantajcıyı saat sekize doğru bekliyor olacak. Eğer yardım istemişse, kırk beş dakika içinde birilerinin gelme ihtimali yüksek. O ana dek pratik yapmak için biraz çalış istersen."

Tablet bilgisayarı verandanın geniş parmaklıklarına koyan Hardwick kumandanın düğme ve kollarını kullanarak cihazı çalıştırdı. Dört pervane dönmeye başladı. Hafif bir vızıltı sesiyle drone yavaşça etraftaki en yüksek ağacın boyunu bir hayli aşan

bir yüksekliğe ulaştı. Gurney'le Hardwick tablet bilgisayarın ekranındaki görüntüleri incelediler. Cihaz önceden ayarlanmış GPS koordinatlarını algılayınca yavaşça dönmüş, Russell'ın evinin ön tarafını, bahçe girişini ve yan kısmını geniş açıdan ekrana yansıtacak pozisyonu almıştı.

Cihazın bulunduğu yerle en uzun ağaç arasında bir hayli mesafe vardı. Gurney verandayı da görebilmek için Hardwick'ten biraz daha alçaktan uçmasını istedi. Hardwick de öyle yaptı. Birkaç farklı açı deneyip netlik ayarı yaptıktan sonra drone merkez üsse geri çağırıldı ve üç dakika sonra yavaşça çimenlere indi.

Saat 19:10'da Hardwick'in düğmeye dokunmasıyla drone tekrar yükselip tespit edilen bölgeye yöneldi.

Gelen görüntü bir hayli netti. Kapalı havanın ya da cihazın titreşiminin görüntü kalitesi üzerinde en ufak bir olumsuz etkisi olmamıştı. Hatta verandanın loş bölümleri bile gayet net olarak seçiliyordu.

Yarım saat boyunca hiçbir gelişme olmadı. Ama bu durum saat 19:41'de değişti.

Deri ceketli, siyah kasklı bir motosikletli bahçe kapısından girip verandaya yöneldi. Arkasından bir motosikletli daha geldi. Sonra bir tane daha. Kısa zamanda arazideki motosikletlilerin sayısı yedi olmuştu. Hepsi gelip verandanın önünde yan yana park ettiler.

Hardwick gözlerini kısarak baktığı tablet ekranından gözlerini ayırmadan "Şu salaklardan biri Gant diyorsun, öyle mi?" dedi.

"Tahminim bu yönde. Kask yüzünden söylemesi zor elbette."

Sonra motorlarından inip tek sıra hâlinde verandanın mermer basamaklarına yönelirlerken kasklarını çıkardılar. Altı uzun sakallı adamı onlara göre daha ufak tefek, tıraşlı, gri kabarık saçlı yedinci biri izledi.

Ön kapı açıldı. İçeri girerlerken Gurney holün ışığındaki krem rengi ceketli Lorinda'yı bir anlığına da olsa görebildi.

Tablet ekranındaki hareketler sona erdi. Sonra yuvalarına dönen birkaç kuş göründü.

"Tamam, Sherlock. Sanırım bu kadar. Görmek istediğini gördün mü?"

"Sanırım. Lorinda, elinde Aspern'in ölümüyle ilgili sırları açığa çıkartacak fotoğraflar olduğunu ileri süren biri tarafından tehdit edildi. O da polis yerine Gant'ı aradı. Gant da çetesiyle yardımına koştu."

"Bunlara bakarak Lorinda ve Gant'ın Aspern'i öldürdükleri manasına geldiğini mi düşünüyorsun?"

"Bunun yüksek ihtimal olduğunu söylüyorum. Sen farklı mı düşünüyorsun yoksa?"

"Polislere güvenmediğini varsayalım. Belki de işi kendi istediği şekilde halletmek istiyordur. Kontrolü elinde tutmak için. Böyle bir tutumu benimseyen çok insan var. Sen de bilirsin bunu."

"Biliyorum. Ama az önce şu ekranda gördüklerimizin pek masumane bir hazırlık gibi görünmediği konusunda aynı fikirde olduğumuzu söyleyebiliriz."

Hardwick veranda korkuluklarının üzerinden çimlere doğru tükürdü. "İyi tamam. Artık buradan gidebilir miyiz? Sivrisinekler her yerimi ısırdı."

Gurney başıyla onayladı. "Cihazını indir. Toplayıp çantaya koy sonra da gidelim."

Hardwick kumandayı aldı. Ayarları kontrol etti ve...

"Dur!" diye bağırdı Gurney ekranı göstererek.

Hardwick ekrana yaklaştı. "Ne var yine?"

Ağaçların arasında, net olarak görünmeyen koyu renkli bir araç bahçe kapısının hemen önünde durmuştu.

"Daha iyi bir görüş için açıyı biraz değiştirebilir misin?" diye sordu Gurney.

Gözünü ekrandan ayırmayan Hardwick kumandadaki birkaç tuşa dokunup kolu biraz öne doğru itti. Drone hareketlenince ekrandaki görüntü de değişmiş oldu ama yeni görüntüler de aracın net olarak tespitine olanak vermemişti.

"Bu da kim böyle?" diye söylendi Hardwick.

Arabadan koyu renk giysili biri inip patikadan eve doğru yürümeye koyuldu. Patikanın her iki tarafı ağaçlık olsa da buradaki görüntüler çok daha belirgindi. Sonunda verandanın karşısındaki açıklığa ulaştığındaysa görüntü kalitesini etkileyecek hiçbir engel kalmadı. Ekrandaki, ayak bileklerine kadar uzanan siyah yağmurluklu şahıs ön kapıya uzanan merdivenlerin yirmi adım önünde hareketsiz kaldı. Gurney bu hâliyle şahsı ölüm meleğine benzetmişti. Elinde bir tek tırpanı eksikti.

Kapı açıldı, siyah, deri ceketli iri adam dışarı çıktı. Ardından diğeri belirdi. Sonunda altı deri ceketli yağmurluklu adamın etrafında yarı daire oluşturacak şekilde toplandı. Her birinin elinde saldırı tüfeği vardı. Yedinci adam kapının eşiğinde belirdi. Arkasındaki hol ışığı, gümüşi saçlarını aydınlatıyordu.

"Bunun Gant olduğuna kuşku yok," dedi Hardwick. "Ama neler oluyor böyle?"

Gurney olanlarla ilgili berbat bir hisse kapılmıştı. Öngöremediği büyük bir felaketti bu.

Gant'ın konuştuğu görünüyordu. Büyük bir ihtimalle yağmurluklu şahsa hitap ediyordu. Ama yağmurluğun kapüşonu yüzünden şahsın yanıt verip vermediği anlaşılmıyordu.

Gant bir kez daha konuştu. Sonra altı adamı silahlarını doğrulttu.

Sonra yağmurluğun altında ani bir hareket oldu. Yağmurluklu adam yere çömeldiği an çıkardığı makineli tüfeği sağa sola çevirerek etrafındakilere kurşun yağdırmaya başladı. Adamlar birer birer mermer basamaklara yığıldılar.

Gurney dört, beş saniye boyunca makineli tüfeğin sesini duymuştu. Ama ormanın diğer tarafında, en fazla üç kilometre uzaktaki Russell malikânesindeki ses, mikrofon sistemi aktif olmadığı için, drone aracılığıyla değil doğrudan işitilmişti.

Ekranda Gant'ın tabancayla karşı ateşe geçtiği görünüyordu.

Yağmurluklu şahıs sendelerken Gurney'in ek şarjörlü bir Uzi olduğunu tahmin ettiği silahını düşürdü. Dizleri üzerine çöktü.

Gant öne doğru bir adım attı. Tabancasını iki eliyle tutarak dizleri üzerindeki şahsa nişan aldı. Tam dizlerini kırarak atış pozisyonu almıştı ki yağmurluğun yan tarafının yukarı kalkmasıyla yaprak toplama makinelerinin dar borusunu andıran bir nesne ortaya çıktı. Ani bir alev dalgası hızla Gant'a ulaşıp onu sardı.

Gant kollarını dehşet içinde sallayarak arkasındaki açık kapıya doğru gerilerken elindeki tabancayı düşürdü. Arkasında dumanlar bırakarak evin içine doğru çekildi.

Yağmurluklu yaralı şahıs zorlukla doğruldu. Elindeki alev makinesiyle yerdeki adamların her birini tutuşturdu. Sonra kesilmiş bir ağaç misali yana devrildi. Dik konumdaki borudan çıkan alevler verandanın dışta kalan tavanına kadar ulaşıyordu, kıvılcımlarsa yerdeki artık hareketsiz yağmurluklu şahsın üzerine yağıyordu.

Russell'ın evinin önünde yedi ceset vardı artık. İçeride de yangın hızla yayılıyordu.

"Lanet olsun," diye bağırdı ekrana bakmayı sürdüren Hardwick. "Elinde Uzi ve alev makinesiyle saldıran bu manyak da kim?"

Gurney kendini çok kötü hissediyordu. Keşke bu sorunun yanıtını bilmesem diye geçirdi içinden.

"Mike Morgan."

53

Gurney hızlı düşünmek zorundaydı. Güvenli bir soruşturma hamlesi olması amaçlanan girişimle ilgili bölge savcısının ofisi de dâhil olmak üzere çeşitli resmi seviyelerde sürdürülecek ikin-

ci tahminde bulunma ve suçlama aşamalarını hayal edebiliyordu. Ama drone konusu denklemden çıkarılırsa... olanlarla ilgili tüm sorumluluk ölümünün ardından Morgan'a yüklenmiş olacaktı. Zaten doğrusu da buydu. Diğer yandan bu korkunç fiyaskoyla ilgili Lorinda'nın suçlu olduğunu ortaya koyacak ikna edici deliller bulmanın hâlâ bir yolu olabilirdi.

Larchfield Emniyetini arayıp gece nöbetindeki memura ulaştı.

"Ben Dave Gurney. Şu an Harrow Hill'de Aspern'in evindeyim. Bölgedeki bir çatışmayı bildirmek için arıyorum. Tahminimce geniş şarjörlü bir otomatik silah kullanıldı. Ses Russell malikânesi tarafından geldi. Ben ormandan o tarafa doğru geçiyorum."

Bu esnada Hardwick cihazı indirip geri kalan tüm ekipmanlarla birlikte çantaya yerleştirmişti. Gurney ondan ileride lazım olabileceği ihtimaline karşılık video kaydının bir kopyasını çıkarmasını sonra da orijinal kaydı GPS verileriyle birlikte silmesini istedi. "Sonra ekipler bölgede aramaya başlamadan önce buradan uzaklaş. Onları Russell malikânesinde karşılayıp olanlarla ilgili görünenler ışığında doğru bir izlenim edinmeleri için uğraşacağım."

Hardwick tek kelime bile etmeden arabasına yöneldi.

Gurney telefonundaki arazi navigasyonu uygulamasını açıp Russell'ın evinin GPS koordinatlarını girerek hızla yola koyuldu. Birkaç dakika sonra Larchfield Emniyetini bir kez daha aradı. İleride alevlerin yükseldiğini, büyük bir yangın çıkmış gibi göründüğünü, bu yüzden de mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bölgeye itfaiye araçlarının sevk edilmesini söyledi.

On dakika sonra Russell malikânesinin önündeki açıklığa ulaştığında alevler tüm binayı sarmıştı. Gurney bütün pencerelerde kırmızı ve turuncu alevleri görebiliyordu. İçeriden ormanda esen sert rüzgârı ve kırılan dalları anımsatan tüyler ürpertici sesler geliyordu. Alevler zaman zaman açık pencerelerden ön taraftaki, sıcaktan hemen solmuş lale bahçesine kadar ulaşıyordu.

Evin önüne koştu. İçeriden keskin duman kokusuyla beraber benzin ve yanık et kokusu geliyordu.

Mermer basamakların önünde, yerde altı ceset yatıyordu. Yedinci cesedin yanındaysa geniş, ek şarjörlü bir Uzi vardı. Bu ceset Mike Morgan'a aitti. Başı ve vücudunun üst kısmı tamamen yanıp insani görünümünü yitirmişti. Ancak sol eli lav silahından çıkan alevlerden bir şekilde kurtulmuş, yere paralel vaziyette kalmıştı. Kalın parmakları ve neredeyse köküne kadar yenmiş tırnakları teşhisi kolaylaştırıyordu.

Üzerinde koruyucu bir giysi olmadan alevlerin sardığı eve girmesinin olanaksız olduğunu gören Gurney geriye çekilip beklemeye koyuldu. Siren seslerinden ambulans ve itfaiyenin yaklaştığı anlaşılıyordu.

Morgan'ın Tahoe'sinin yolu tıkadığını görünce aracı çekmek için hareketlendi ama Morgan'ın anahtarı üzerinde bırakmadığını gördü. *Başka çare yok; itfaiye, aracı itip geçecek,* diye düşündü.

Sonra aklında başka bir düşünce belirdi. Morgan, bu bilgi toplama çabasının çoklu cinayet dehşetine dönüşmesinden sorumlu olduğuna göre olayı başlatan mesaj dedektiflerin eline geçtiği takdirde soruşturmanın ilerleyişi hızlanabilir, bu sayede katliamın neden gerçekleştiğini daha kolay anlamlandırabilirlerdi. Cebinden Lorinda'ya 'şantaj' yapma amacıyla satın aldığı telefonu çıkardı. Parmak izlerini sildikten sonra yere, Morgan'ın aracının yanına bıraktı. Eğer biri mesajı yanlış anlar ve Morgan'ın aklında gerçek bir şantaj girişimi olduğunu ileri sürerse Gurney devreye girip durumun böyle olmadığına onları ikna edebilecekti.

Olay yerine ilk olarak, her birinde iki üniformalı polis memurunun bulunduğu Larchfield Emniyetine ait iki araç geldi. Peşlerinden de Dodge Charger'ıyla Slovak ulaştı. Araçlarını bahçenin girişine, Tahoe'nun yanına çektiler. Beşi birden silahlarını çekerek arabalarından indiler.

Gurney, Slovak onu tanıyıp hızla yanına yönelinceye dek, ellerini vücudundan uzakta tutarak olduğu yerde hareketsizce bekledi.

"Tanrım, Dave, neler oldu burada?"

"Şef Morgan ve Gant'ın altı müridi arasında çatışma çıkmış gibi görünüyor. Morgan'ın bir eli hâlâ muhtemelen yangını başlatan alev makinesinin üzerinde. Buradaki herkes ölmüş."

Slovak şaşkınlık, dehşet ve heyecanla karışık bir ifadeyle etrafa baktı. "İçeride kimse var mı?"

"Aksini tespit edene dek Lorinda'nın içeride olduğunu varsaymalıyız. Ayrıca evin arkasında yedi motosiklet saydım. Ama bahçede Morgan dışında altı ceset var. Belki yedinci sürücü evde olabilir. Bunun ötesinde hiçbir fikrim yok. İçeri girmeyi bir ara düşündüm ama eve girilebilecek her yer alev almıştı."

Slovak ağzı açık hâlde cesetlere bakıyor, iki eliyle başını ovalarken bir yandan da Tanrım, diye söyleniyordu.

Gurney elini Slovak'ın omzuna attı. "Bak, Brad. Burada tüm yetki sende. Kontrolü sağlaman gerek. Şu siren seslerine bakılırsa burası birazdan her türden görevliyle tıklım tıklım olacak. İtfaiyenin çalışacağı alanla cesetler arasına bir şerit çektirmeni öneririm. Bu arada kapıya adamlarından birini yerleştir. Giren çıkanın adını alsın. Çok büyük bir olay mahalli burası. Kontrolü elinden kaçırmaman lazım."

"Doğru. Tamam. Ama... Şef Morgan? Vurulmuş mu? Gant'ın müritleri mi vurmuş?"

"Öyle gibi görünüyor. Bu yönden gelen silah seslerini duyduğumda Aspern'in evindeydim. Merkezi aradım sonra da en hızlı şekilde buraya geldim. Geldiğimde de senin şu anda gördüğün durumla karşılaştım."

"Alev makinesi mi varmış onun?"

"Evet. Belki Randall Fleck'in el konulan makinesidir."

Kısa süre içinde siren sesleri eşliğinde diğer araçlar gelmeye başladı. Bastenburg ekipleri, eyalet polisi, şerif departmanından

devriye araçları, iki ambulans, bir başka Larchfield ekip otosu ve biri Larchfield diğeri Bastenburg İtfaiyesinin dört bin litrelik su haznelerine sahip iki itfaiye aracı birer birer olay yerine geldi.

Gurney olayın merkezindeki konumunu koruyor, bir taraftan da Slovak'ın drone aracılığıyla kendisinin izlediği olayı aynı şekilde kavraması, burada gördükleri dışında bir fikre kapılmaması için arada müdahalede bulunuyordu. Bunu da sadece incelikli bir denge tutturarak yapması gerektiğinin farkındaydı.

Memurlardan birinin yerde telefonu bulup Slovak'a getirdiği görünce sevindi. Slovak telefonu Gurney'e gösterdi. Gurney de bunun önemli bir delil olabileceğini belirtti.

Gurney, Barstow'a tam olay yeri inceleme ekibini de çağırdın mı diye sormaya niyetlenmişti ki alevler içindeki evden gelen tüyler ürpertici bir çığlıkla olduğu yerde kalakaldı. Eve döndüğü esnada ikinci kat pencerelerinden biri olanca hızla açıldı.

Sırtı ve krem rengi ceketi tutuşmuş Lorinda Russell pencereden dışarıya çıkmaya çalışıyordu. Bir bacağını pervazdan dışarıya attığı esnada saçı da tutuştu. Çığlık çığlığa bağırarak gerisin geriye odaya devrildi. Son duyulan ölüm çığlığı öylesine korkunç öylesine keskindi ki Gurney yaşamı boyunca bu sesin aklından çıkmayacağını düşündü.

54

Mayıs ayına yakışmayan hava iyice soğumuş üstüne üstlük rüzgâr da çıkmıştı.

"Sanki kış geri geldi," diye mırıldandı Gurney sımsıkı kapalı cam kapıların ardından son tomurcukları rüzgârda sallanan yaşlı elma ağacına doğru bakarak.

Madeleine ısınmak için iki eliyle kavradığı kahve kupasının üzerinden ona bakıyordu. "Konuşmak ister misin?"

"Hava hakkında mı?"

"Dün geceki delilik hakkında. Onu düşünmüyor musun şu an?"

Elbette onu düşünüyordu. Tüm gece ve sabah kalktıktan sonra aklında neredeyse başka hiçbir şey yoktu.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Kupasını masaya bıraktı. "Seni en çok rahatsız eden bölümden başla."

Düşüncelerini toplamak için bir an duraksadı. "Lorinda Russell'ın karşısına Chandler Aspern'in vurulma olayının göründüğü gibi olmadığını bildiğini iddia eden biri çıktığında nasıl tepki vereceğini görmek için parlak bir fikrim vardı. Fikrim kâbusa dönüştü."

"Biliyorum. Bu sabah ikide anlattın bana."

"Ama bu planı benim yaptığım ve sonrasında da dokuz kişinin ölmüş olduğu gerçeği bir türlü aklımdan çıkmıyor."

"Amacın bu muydu?"

"Tabii ki hayır."

"Böyle bir şey olabileceğini düşünmüş müydün?"

"Hayır."

"Niye böyle oldu öyleyse?"

"Morgan kendi amacı uğruna plana dâhil oldu."

"Amacı neydi ki?"

Gurney yeniden elma ağacının sallanan dallarına baktı. "Tahminimce kötü adamları öldürerek kendi bencil davranışını, kendi hatalarını telafi etmek ve bir zafer parıltısı eşliğinde olayı sonlandırmak niyetindeydi. Ya da kendini tuzağa düşmüş hissediyordu. Kendine müthiş kızgındı. Bu yüzden de olabilecek en yıkıcı eylemle yaşamına son vermek istedi. Gerçek nedeni kim bilebilir ki?"

"Yaptıklarından dolayı kendini sorumlu hissediyor musun?"

"Hayır."

"O zaman olayın hangi bölümünü bir türlü aklından çıkaramıyorsun?"

Kahve kupasını kaldırdı sonra tekrar yerine bıraktı.

"Belki olup bitenleri değerlendirme yöntemim yüzünden bu şekilde hissediyorumdur. Dün gece olay yerinde tuzağı kuranın ben olduğum gerçeğini ifşa etmekten kaçındım. Lorinda'ya mesaj göndermek için kullandığım telefonu arabasının yanına bırakarak bu işin sorumluluğunu Morgan'a yükledim. Elimi kaldırıp bu benim fikrimdi dememin beni Morgan'ın yarattığı bu korkunç dehşetin bir parçası hâline getirmekten başka bir işe yaramayacağını bunun da soruşturmayı netliğe kavuşturma çabama hiçbir fayda sağlamayacağını söyleyip durdum."

"Kafana takılan da bu, öyle mi?"

"Evet."

"Morgan kendi bencil, mantıksız, intihara meyilli kararıyla senin planını bir felakete dönüştürmüş durumda. Ve sen de bunun başlangıçta senin fikrin olduğun gerçeğini açıklamadığın için kendini kötü hissediyorsun."

Gurney huzursuzca iç çekti. "Evet."

"Neden işin gerçeğine bakıldığında senin sorumluluğun olmayan bir şeyin sorumluluğunu kabul etmediğin için kendini rahatsız hissediyorsun ki?"

"Belki de olup bitenlerle ilgili rolüm konusunda kendime karşı dürüst davranmadığımı hissediyorumdur."

Madeleine ona baktı. "Tanrım, bunun ne kadar saçma bir fikir olduğunun farkında mısın?"

Gurney karşılık vermedi.

"Mükemmellik hedef değil yöndür. Mükemmeliyetçilikse bir zaaftır, erdem değil. Sen elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan bir insansın. Bu arada senin elinden gelenin en iyisi dediğim şey çoğu insan için hayal bile edilemeyecek kadar üst bir seviye. Ama sen hâlâ yeterince iyi olmadığını düşünüp duruyorsun. Gerçekten ortaya çıkıp, *Hey, bu geri zekâlının ken-*

di kafasına göre hareket ederek bu hâle soktuğu olay aslında benim fikrimdi, demen gerektiğini mi düşünüyorsun? Peki, bu tüm bu Larchfield korku hikâyesinin anlaşılmasına zerre kadar katkı sağlayacak mı sence? Hayır. Sadece kafaların daha da karışmasına neden olacak. Bunu sen de biliyorsun. Tanrı aşkına kabul et bunu!"

Madeleine daha neşeli tonla sözlerini sürdürünceye dek sessizce oturdular. "Kendi kendini cezalandırma eylemi dışında bugün ne planın var?"

"Öğlen Larchfield'ta bir toplantı var. Bölge savcısının soruşturmanın kontrolünü ele alacağını ve eyalet polisini devreye sokacağını tahmin ediyorum."

"Konuşmak istedikleri herkes ölmüş gibi görünüyor."

Aspern'in ölümünden sonra Gurney de tıpatıp aynı şeyi düşünmüştü.

Cotswold Lane gibi Polis Merkezinin otoparkı da basın araçlarıyla doluydu. Bu yüzden Gurney arabasına park yeri bulmak için biraz uğraşmak zorunda kaldı. Dün gece medyaya sızan yarım yamalak haberler arabadan iner inmez soru yağmuruna tutulmasına yol açtı.

"Rahibin yanarak öldüğü doğru mu?"

"Olay nefret suçu olarak mı değerlendirilecek?"

"Bu olayla zombi cinayetleri arasında bağlantı var mı?"

"Saldırganların alev silahları olduğu doğru mu?"

"Olayda satanizm öğeleri olup olmadığını araştırıyor musunuz?"

"FBI'dan yardım isteyecek misiniz?"

"Polis şefinin çatışmaya katıldığı bilgisi doğru mu?"

"Angus Russell cinayetiyle bu olay arasında bir ilişki var mı?"

"Kaç kişi öldü?"

"Bunun siyasi bir hareket olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Dave, sana tek bir soru sorabilir miyim?"

Gurney, kırmızı ceketli, keskin sesli, sarışın muhabiri tanımıştı. RAM Haber'den Kelly Tremain. Geçen haftaki sadece tek bir soru taktiğini uyguluyordu yine. Geçen sefer tuzağına düşmemişti bu kez de düşecek değildi. Hızlı adımlarla yanından geçip binaya yöneldi.

"Toplantı konferans salonunda," dedi danışmadaki memur.

Gurney koridora yöneldiği esnada telefonu çaldı. Ekranda Hardwick'in adını gördü. Saate baktı. 11:54'tü. Telefonu açmaya karar verdi.

"Ben Gurney."

"Kötü haber, Sherlock. Senin adam Gant değilmiş."

"Nereden biliyorsun?"

"Bir uygulama var telefonumda. Yazdığım isim haberlerde yer alırsa bana bildirim geliyor. Aspern'in öldürüldüğü gece Gant Batı Virginia'da Silahlı Rahipler Hareketinin düzenlediği bir toplantının onur konuğuymuş. Kısacası Lorinda'ya yardım eden başka biri olmalı."

"Teşekkürler. Sonra konuşuruz. Şimdi toplantıya girmem gerek. Bu arada arkadaşını arayıp..."

"Arkadaşımı arayıp herhangi bir sorunla karşılaşmadan cihazı teslim ettim mi? Video ve konum bilgilerini sildim mi? Evet."

Gurney konuşmayı bitirip konferans salonuna girdi.

Telefon görüşmesini az önce bitiren Cam Stryker uzun masanın ucunda ayaktaydı. Hilda Russell, Dr. Ronald Fallow'un karşısında oturuyordu. Brad Slovak'sa Kyra Barstow'un karşısındaydı. Gurney, Slovak'ın yanına oturdu.

Stryker oturdu. Birkaç ikona tıkladıktan sonra telefonu önüne koyup Slovak'tan önceki gece Harrow Hill'de gerçekleşen katliamla ilgili özet mahiyetinde bir sunum yapmasını istedi.

Slovak, kramp ağrısını geçirmeye çalışıyormuşçasına boynunu birkaç kez sağa sola oynattı. "Efendim, şansımız yaver gitti ve Şef Morgan'ın katliamdan önceki gün Lorinda Russell'a gönderdiğini düşündüğümüz mesajın yer aldığı telefonu bulduk. Bu

da bize olup bitenlerle ilgili genel bir fikir veriyor. Bu yüzden bu noktadan başlamak istiyorum."

"Görelim."

Slovak mesajın kâğıt çıktısını ona uzattı. Ardından herkese birer kopyasını dağıttı.

Savcı mesaja göz gezdirirken yüzü iyice asıldı. Bir kez daha yavaşça okudu. Sonra elinde tiksinecek bir şey tutuyormuşçasına kâğıdı masaya attı.

"Devam et," dedi.

Slovak, Gurney'in de tablet bilgisayar ekranında canlı olarak izlemiş olduğu olayla ilgili, Morgan'ın müritlere Uzi'yle ateş açışı, Gant'a karşı alev silahıyla saldırısı, müritleri öldürüşü ve sonunda da olay yerinde ölümü de dâhil olmak üzere tespit edilebilen tüm önemli ayrıntıları aktardı.

Sözlerini ölenlerin isim listesini okuyarak sürdürdü. Gurney listede Otis Strane'nin adının geçtiğini duyunca şaşırdı. Slovak evde bulunan yanmış cesetlerin tahmin edildiği üzere Lorinda Russell'la Silas Gant'a ait oldukları bilgisini de paylaştı.

Stryker, Fallow'a ön otopsi yapıldı mı diye sordu.

Adli tabip hayır yanıtını verdi.

Stryker, Barstow'a eklemek istediği bir şey olup olmadığını sordu.

O da petrokimyasal kalıntılara dayanarak yangına ve müritlerin, Gant'ın ve Morgan'ın cesetlerinin yanmasına Morgan'ın elindeki benzin dolu alev makinesinin neden olduğu biçimindeki kişisel görüşünü aktardı. Eyaletin yangın uzmanı Denzil Atkins'in konuyla ilgili olarak ayrıntılı bir rapor hazırladığını ekledi.

"Yalnız ilginç bir şey var," diye ekledi. "Olay yerinde bulunan telefonun üzerinde hiç parmak izi yok. Bir telefonda parmak izi olmaması çok tuhaf."

Masadakilerin çoğunluğu bir anda kaşlarını çatsa da Styker parmak izlerinin olmayışıyla fazla ilgilenmedi. "Bilmem gereken başka gelişme var mı?"

"Morgdaki görüntüleri bir kez daha inceliyoruz. Teknisyenimiz arka planda küçük bir gürültü tespit etti. Hiçbir anlamı olmayabilir ama emin olmak istiyoruz."

Styker Hilda Russell'a döndü.

"Bir şey eklemek ister misiniz?"

Din görevlisi olduğunu hemen akla getiren dingin bir gülümseyişle "Şu an için hayır," yanıtını verdi.

Sonunda Stryker, Gurney'e döndü. Mesajın yazılı olduğu kâğıdı gösterdi. "Bu mesaja göre NYPD'deki eski ortağınız şantaj girişiminde bulunmuş. Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz?"

"Dün gece olanları düşününce bunu gerçek bir şantaj eylemi olarak okumak çok zor. Buna ek olarak, Morgan birkaç gün önce bana Lorinda'nın Aspern'in nasıl vurulduğuna dair anlattıklarıyla ilgili ciddi şüpheleri olduğundan bahsetmişti. Görsel bir uyumsuzluk tespit etmiş."

Stryker ilgiyle öne eğildi. "Nasıl bir uyumsuzluk?"

"Aspern'in eve yürüdüğü video kaydında ayakkabılarının, serada ölüm sonrası çekilen videoya göre farklı bağlandığı görünüyor."

"Siz bunu kontrol edip onayladınız mı?"

"Evet."

"Sizce bu ne anlama geliyor?"

"Ya Aspern'in cesedine vurulduktan sonra müdahale edildi ya da video kaydındaki şahıs Aspern değildi. Her iki olasılık da Lorinda'nın öyküsünün ya eksik ya da gerçek dışı olduğunu ortaya koyuyor."

"Morgan bunu ona söyledi mi?"

"Önce bu düşüncesini test etmek istediğini söyledi."

"Nasıl?"

"Bunu bana anlatmadı. Ama Brad'in az önce gösterdiği mesaj sorunuzun yanıtı olabilir."

Stryker kâğıdı alıp tekrar okudu.

Gurney kadının gözlerinin hızlı hareketlerinden olasılıkları değerlendirdiğini anlayabiliyordu.

"Bu tehdidi ona... yanıtını değerlendirmek için mi yollamış?"

Gurney yanıt vermeden önce biraz bekledi. Sözlerini bazı keşif ve sonuçların kendisine değil Morgan'a atfedilmesini sağlayarak durumun altında yatan gerçekliğin çarpıtılmasına mani olacak şekilde sürdürmesi bu noktada çok önemliydi.

"Morgan hiç iyi durumda değildi. Karısının hastalık süreci ve sonrasındaki vefatının ardından bunalıma girmişti. Yaşamdan umudunu kesmiş bir hâldeydi. Bu ruh hâlindeki birinin para sızdırma eyleminde bulunmuş olabileceği düşünülemez. Bence yaptığı şey kötülükle ölümcül bir yüzleşmeye girmekti. Eğer niyetiniz şantajsa yanınızda alev makinesi götürmezsiniz. Bir Glock hatta Uzi yine de anlaşılabilir belki. Ama alev makinesi değil."

Stryker bakışlarını Gurney'in üzerinde sabitleyip uzunca bir süre sustu.

"Eğer mesaj Lorinda Russell'ın yanıtını değerlendirmek amacıyla gönderilmişse yaşananlara nasıl bir açıklama getiriyorsunuz?"

"Bence Morgan onun bu tehdit mesajını polise bildirmemiş olmasını suçluluğunun kanıtı olarak algıladı. Bu yüzden de yüzleşmeye hazırlıklı gitti."

"Lorinda'nın da kendi hazırlığını yaptığını ve ölebileceğini bilerek?"

"Evet. Ama kendisiyle birlikte karşısındakini de öldürmeye kararlıydı."

Stryker parmaklarını birleştirdi. "Bu konuda bir hayli emin gibi konuşuyorsunuz."

Gurney başıyla onayladı. "Morgan çok eskiden beri tanırdım. Bu yaptığı onunla ilgili bildiklerimle örtüşüyor."

"Bu konuya döneriz. Ama önce yapısal bir durumla ilgili karar vermemiz lazım. Şef Morgan'ı kaybettiğimizden şu an teşkilatın

komuta kademesinde ciddi bir eksilme söz konusu olduğunu söyleyebiliriz. Ayrıca dün geceki katliamın soruşturulması çok büyük miktarda insan gücü gerektiriyor. Bu noktada Larchfield Emniyetinin yetersiz kalacağı ortada. En iyi çözüm olarak ofisimin soruşturmanın tüm sorumluluğunu alması olarak görüyorum."

Başıyla Slovak ve Barstow'u gösterdi. "Bu sizin olayla ilgili çalışmalarınızı etkilemeyecek. İyi çalışıyorsunuz. Bu şekilde devam etmenizi istiyorum. Yarın sabah benim ekibimden Dedektif Teğmen Derek Hapsburg, soruşturma amiri olarak aranıza katılacak ve olayın gerektirdiği her türlü ek kaynağı sizlere sağlayacak. O geldiğinde birlikte yeni bir toplantı yapıp gelişmelerle ilgili ona bir brifing vermenizi istiyorum. Yarın ona teslim etmek üzere olay dosyasının, video kayıtların kısacası her şeyin bir kopyasını hazırlayın. Sorusu olan?"

Slovak elini kaldırdı. "Dışarıdaki medya çetesi ne olacak?"

"Onlara hiçbir açıklama yapmayın. Tekrar ediyorum hiçbir açıklama yapmayın. Bundan sonra tüm açıklamaların medyayla ilişkilerimi yürüten Çavuş Pat Lemon tarafından yapılacağını söyleyin yeter. O basının hakkından gelir."

Stryker, Barstow'a baktı.

Barstow başını iki yana salladı. "Sorum yok."

"Rahip Russell?"

Yine aynı, din görevlisi gülümseyişiyle "Sözünü ettiğiniz ek kaynaklara çok memnun olacağımı söylemek isterim."

"Bu arada şimdiye dek size sormam gerekirdi. An itibariyle belediye başkanı yetkileri sizde olduğuna göre bundan sonra size o unvanınızla mı hitap etmemi istersiniz yoksa Rahip demeye devam etmemi mi?"

"Hilda demeniz en uygunu olur."

Stryker klasik soğuk gülümseyişinin ardından ayağa kalkınca toplantının sona erdiği anlaşılmış oldu.

Herkes gitmek üzere ayağa kalkarken Gurney'e oturmasını işaret etti.

Yalnız kaldıklarında gidip kapıyı kapattı. "Dostunuz Morgan'ın bir şantajcı olamayacağı ama adam öldürmeye ve cinayete meyilli bir manyak olduğu konusunda kendinizden çok emin gibi göründünüz. Doğru anlamış mıyım?"

"Büyük oranda."

"Tam değil yani?"

"Evet. Onun dostum olduğunu söylediniz. Bu biraz abartılı bir tanım olabilir."

"Tamam. Bu dostunuz olmayan şahsın eylemleriyle ilgili kendinizden bu derece emin olmanızın nedeni nedir?"

"Olay yerindeki kanıtlar ve basit akıl yürütme süreci dışında mı?"

"Evet, bunların dışında."

Bir an Mike Morgan'la ilişkisinin temelini oluşturan olaydan bahsetmenin olumlu ve olumsuz yanlarını düşündükten sonra anlatmaya karar vererek Stryker'a baskın yaptıkları binadaki çatışma olayını aktardı.

Savcı büyük bir dikkatle dinledi. Sonra bu anlatılanlar Morgan'ın yaptıklarını anlamasını sağlamışçasına hafifçe başını salladı. Ardından konuyu değiştirdi.

"Sizinle şimdiye dek iki toplantıda beraber oldum. Ve nedense sizin söylediklerinizden çok daha fazlasını bildiğiniz gibi bir izlenime kapıldım. Bu doğru mu?"

"Bildiğim bir şey yok. Sadece bir his."

"Nasıl bir his?"

"Tüm bunların çok karışık olduğuna dair."

"Nasıl yani?"

"Elimizde birbirine eklenmiş öykülerden oluşan bir senaryo vardı. Sonra bir başka senaryomuz oldu. Ama bir türlü net bir yoruma ulaşamadık. Bir suçun özünü kavradığımızda ana hatlarıyla tüm öyküyü biliyoruz demektir. Ama burada olanları bir türlü anlayamıyorum."

"Belki de buna toplam on dört ceset neden oluyordur."

Gurney yanıt vermedi.

"Morgan'ın Chandler Aspern'in ölümüyle ilgili şüphelerini paylaşıyor musunuz?"

"Paylaşıyorum."

"Lorinda Russell'ın işin içinde olduğuna inanıyor musunuz?"

"İnanıyorum. Bir suç ortağıyla birlikte."

"Peki, bu kim olabilir?"

"Silas Gant'tan şüphelenmiştik ama o olmayabilir. Aspern'in öldüğü gece yüzlerce kilometre uzakta dini silahlanmayla ilgili bir toplantının konuşmacısıymış."

Stryker kalemini hafifçe masaya vurmaya başladı.

"Yani bana katilin hâlâ dışarıda bir yerde olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Öyle görünüyor."

55

Gurney, Stryker'la, hâlâ bütüncül bir olay olarak gördüğü ve tüm ölümlerin altında aslında sadece tek bir neden yattığına artık iyiden iyiye ikna olduğu dosyadaki tuhaflıklara ilişkin diğer düşüncelerini paylaştıktan sonra Walnut Crossing'in yolunu tuttu.

Yol boyunca Lorinda'nın Aspern cinayetindeki suç ortağı dışında neredeyse başka hiçbir şey düşünmedi. Eğer güvenlik kamerası kayıtlarında üzerinde Billy Tate'in giysileriyle seraya yürüyen şahıs Aspern de Gant da değilse bu durumda aşağı yukarı aynı boylarda başka biri olmalıydı.

Başka biri.

Bu basit ifade Gurney'in zihninde tuhaf biçimde dönüp duruyor, hafızasını zorlayıp böyle birini hatırlamaya çabalamasıysa

aklını daha da karıştırmaktan öteye gitmiyordu. Başka bir şey düşünmeye kalktığı an içindeki huzursuzluk hissi artmaya başlıyor üzerinde düşünmeye çalıştığındaysa her şey bulanıklaşıyordu. Ancak kapıya vurmayı bıraktığında içeri girmesine izin verilen biri misali, hafızanın zorlanmaya karşı gösterdiği bu inatçı direnç çok sinir bozucuydu.

Ve şimdi de o anlardan birini yaşıyordu.

Gurney yarısı tamamlanmış lama barınağına bakarak arabasını park etti. Birden fark edilebilir bir neden olmaksızın aklına Clarice Flacco'nun Hanley Bullock'un cenazesinin apartmandan çıkarılışıyla ilgili söyledikleri geldi. Bullock'un 'kuzeninin' ve 'doktorun' cenazeyi merdivenlerden indirmelerinin ardından "cenaze arabasında başka biri," geldi demişti.

Birinin kullandığı "başka biri" gibi son derece sıradan bir ifadeyi günler sonra aynı şekilde kendisinin de kullanmış olmasına çağrışım yaptığını fark edince bir hayli şaşırdı. Ama onun için önemli olan bu ifade değil bu sözlerin aklına getirdikleri yani Clarice Flacco'nun bu şahsı tarifiydi. Doğru hatırladığından emin olmak için telefonuna uzanıp konuşmanın ardından aldığı notları kontrol etti.

Zayıf, saçları seyrekleşmeye başlamış, kırklı yaşlarda. Bullock'la aşağı yukarı aynı yaşta.

Kırklı yaşlarda. On yıl önce.

Yaptığı çıkarım, zihninde bir olay yerindeki halojenlerden yayılan ışık seli gibi patlamıştı. En ufak bir hareketi zihninde oluşmaya başlayan Larchfield cinayetlerinin resmine zarar verebilirmişçesine arabasında hiç hareket etmeden oturdu.

Uzun zamandır aradığı yanıtı görebilmeye başlamıştı.

Bu yanıtla, Adli tabibin Tate'in ölüm kararını vermekte acele etmesinden, Peale'in cenaze evinin otoparkında krikoyla kaldırılmış Lexus'una, Lorinda'nın her önüne gelenle yatağa girmesinden, Morgan'ın zafer yangını çıkartarak intihar edişine, ayakkabı bağcıklarındaki tutarsızlıktan, Hilda Russell'ın kendisine önem-

li Larchfield sakinleriyle ilgili anlattıklarına, tahnit odasındaki videodaki anormal sesten, Peale'in Fallow'a yönelttiği öfkesine dek her şey birbirine bağlanmış oluyordu.

Herkesin yanıldığını söylediği kişinin aslında haklı olan tek kişi olduğunu fark etmenin heyecanıyla gülümsedi. Ve bu kişi aynı zamanda en çok kayba uğrayacağını söylerken aslında en çok kazanan olmuştu.

Bir taraftan olayın özünü oluşturan basit gerçeği nihayet kavramayı başardığı için seviniyor diğer taraftan da Kyra Barstow ve Greta Vickerz'ın birbiri ardına anlattıklarına ne kadar kolay ikna olduğunu düşünerek utanç duyuyordu. Ve utancı akademide öğrencileri özellikle uyardığı en temel tuzaklardan birine düşmüş olduğu düşüncesiyle katlanıyordu. Hepsinden de kötüsü, öğrenciliği döneminde NYPD'deki huysuz eğitmeninin tüm soruşturmaları kastederek koluna yaptırdığı dövme aklından çıkmıştı.

Hiçbir şeye inanma. Kimseye güvenme. Her şeyi sorgula.

Heyecanı sonunda utanç hissini alt etti. Ancak heyecanının uygulama açısından çok fazla bir değeri olmadığının farkındaydı. Olayı bütünüyle anladığına emindi ama elinde tek bir kanıt bile yoktu. Olaya karışan herkes ölmüş olduğundan herhangi bir kanıta ulaşmak hiç kolay olmayacaktı.

Kaybedecek vakti olmadığını bildirerek hemen ne yapabileceğini düşündü. İlk iş olarak hızla eve girip Slovak'ı aradı.

"Evet, efendim, sizin için ne yapabilirim?"

"Larchfield'a geldiğim ilk gün Peale'in Lexus'unun cenaze evinin otoparkında krikoyla kaldırıldığını görmüştüm. Bana krikoyu bir komşusundan aldığını söylemişti. Bu komşunun kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Bahse girerim Hugh Stanhope'tur. Adamın beş tane Ferrari'si var. Tanrıdan bile zengin ama ellerini kirletmeye bayılır. Bir keresinde bizim Dodge Chargerları bile modifiye etmek istemişti. Neden?"

"Ondan Peale'e verdiği krikonun marka ve modelini öğrenme şansın var mı?"

"Sanırım öğrenebilirim. Ama..."

"Bu uzun hikâye, Brad. Ama hiç vaktim yok. Sana sonra açıklarım."

"Hemen şimdi arayıp size döneceğim."

Sonra Barstow'u arayıp bir sesli mesaj bıraktı.

"Selam, Kyra. Adli tıptaki morg videosundaki ses anormalliğini bulan bilgisayar teknisyenine sormanı istediğim bir sorum var. Buna o bölümün iki kez kaydedilmiş olması yol açabilir mi, diye sormanı istiyorum. Basit bir yanıta ihtiyacım var, teknik ayrıntılara değil. Ve evet çok acil. Teşekkürler."

Acıktığını fark ederek tam buğday ekmeği poşetinden aldığı iki dilimle kendine peynir ve turşulu bir sandviç hazırladı. Sonra kahve makinesini çalıştırıp kupalardan birini yıkadı. Kupayı kurularken telefonu çaldı.

Slovak onu krikoyla ilgili bilgiyi vermek için aramıştı.

Gurney ona teşekkür edip hemen dizüstü bilgisayarını açarak üreticinin web sitesine girdi. Aletin teknik özellikleri bölümünü dikkatle inceleyerek aradığı bilgiye ulaştı. Diğer keşifleri gibi bu da tek başına hiçbir şeyi kanıtlamıyordu ama onu bir sonraki adımı atmaya teşvik etmişti.

Yeniden Slovak'ı aradı.

"Brad, derhâl Peale'le konuşmamız gerek. Onu bulmanı ve kendisinin bunun farkında olmayabileceğini ama olayla ilgili son derece önemli bir bilgiye sahip olma ihtimali olduğunu bildir. Ve süremizin de çok kısıtlı olduğunu söyle. Bunu yüzüne söyle ama. Telefonla arama."

"Onu merkeze çağırayım mı?"

"İyi olur. Ama herhangi bir sebeple gelemezse ya da gelmezse sen yanına git ve benim de yolda olduğumu söyle ona. Sonra da beni arayıp nerede olduğunuzu bildir."

"Anlaşıldı," dedi Slovak. Duraksadı. "Bunu Stryker'a bildirmeli miyiz?"

"Hayır. Henüz değil. Önce durumu netleştirmek istiyorum."

Bu kesinlikle doğruydu. Durumu başka birilerinin müdahale etmesine fırsat vermeden kendi bildiği şekilde halletmek istediğini de söyleyebilirdi ama bu Slovak'a endişelenecek yeni bir konu vermekten başka bir işe yaramazdı.

Gurney sonraki yirmi beş dakikasını sandviçini yiyip, kahvesini içerek ve Peale'e nasıl yaklaşması gerektiğini düşünerek geçirdi.

Bu düşüncelerle kendine hazırladığı ikinci kahveyi de dalgın dalgın yudumluyordu ki panik dolu bir sesle Slovak aradı.

"Dave?"

"Evet?"

"Peale'in evindeyim. Kapısı kırılmış. Sanırım öldürmüşler onu."

56

III.W. Danforth Peale'in görkemli taş konutu; şık, ahşap çitlerle çevrili, beyaz çakıllı özel yolun sonundaydı. Yol evin önünde geniş bir açıklığa dönüşüyordu. Şimdi bu açıklıkta Slovak'ın Charger'ı, üç devriye aracı, Barstow'un minibüsü, üzerine hiçbir ibare yer almayan siyah bir Explorer ve fotoğrafçının Camry'si yan yanaydı. Gurney aracını Camry'nin yanına park etti.

Açıklığın sol tarafında üç araçlık bir garaj vardı. Açık kapılardan küçük bir off-road araç, bir antika İngiliz spor araba görünüyordu. Üçüncü park alanıysa boştu. Evin önünden garaja ve binayı çevreleyen çiçekliğe kadar olan alan sarı polis şeridiyle

çevrelenmişti. Bir Larchfield polisi şeridin açık kısmında nöbetteydi.

Gurney'i tanıyınca başıyla selam verip kenara çekilirken bir yandan da Barstow'un minibüsünün açık arka kapısını işaret etti. "Eldivenlerle galoşlar orada. Ekip şu an evin arka tarafında."

Gurney eldivenle galoşu giyip bir kısmı çimenlik, bir kısmı taş döşeli bahçeden arka tarafa yöneldi. Evin arka kapısından başlayacak şekilde ek sarı şeritler çekilerek bahçenin bu bölümünde ayrı koridorlar oluşturulmuştu. Ayrıca bahçenin geri kalan bölümü standart geometrik inceleme yöntemine uygun olarak beyaz şeritlerle işaretlenmişti. Barstow'un teknisyenlerinden biri başı önde, büyük bir dikkatle zemini inceleyerek ağır ağır yürüyordu. Onu gören Slovak hızla yanına geldi. Heyecanı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Görüldüğü kadarıyla biri arka kapıdan girmiş bir süre Peale'le boğuşmuş sonra onu öldürüp cesedini dışarıya sürüklemiş. Çimenlerde lastik izleri var. Muhtemelen cesedi yerleştirecekleri arabayı buraya kadar getirmişler. Peale'in Lexus'u yok. Belki de bu izler o araca ait. Mutfakta ocak açıktı. Sanırım Peale bir şey pişiriyordu. Her şey bir anda olup bitmiş ki ocağı kapatma şansı bile olmamış. Tencere yanmış hatta. Mutfak duman içindeydi. Yangın çıkmamış olması büyük şans."

"Ne zaman olduğuna dair bir tahmin var mı?"

"Birkaç yerde hâlâ kurumamış kan var. Bu yüzden olayın bu sabah gerçekleşmiş olduğunu tahmin edebiliriz sanırım."

"Şu an ne yapıyorsunuz peki?"

"İki memur arkadaşımızı civar evlerdekilerle konuşmaya gönderdim. Eve gelip giden birilerini görmüşler mi diye soracaklar. Ayrıca Peale'in arabası için arama kararı çıkarttım. Başka ne yapayım bilmiyorum." Sesini alçalttı. "Bölge Savcısı olay yerinin kontrolünü aldı. Önce bir şey yapmamızı istiyor sonra bambaşka bir emir veriyor. Kendisi ne yaptığını biliyor mu kuşkuluyum."

Evin içerisindeki Stryker sanki adının geçtiğini hissetmişçesine başını arka kapıdan uzatıp emredici bir tavırla elini sallayarak Gurney'den içeri gelmesini istedi.

"Şuraya bir bak. Senin bununla ilgili yorumlarını duymak istiyorum." Sert, buyurgan bazen de kendine güvenini sergileme çabası olarak algılanan bir tonla konuşuyordu.

Gurney şeritlerin arasından arka kapıya doğru yürürken verandada kırmızı-kahverengi arası tonda lekeler gördü. Dikkatle etraflarından dolaşıp Stryker'ın peşinden evin arka holüne yöneldi. Arka kapının camı, kapı koluna yakın yerden kırılmıştı. Hem koridorun zemininde hem de verandada cam kırıkları göze çarpıyordu. Verandadaki kırıklar muhtemelen Peale sürüklendiği sırada buraya kadar ulaşmıştı. Koridorda ve verandanın taş zemininde yine kahverengiye çalan kırmızı izler vardı.

Stryker koridorun ilerisini gösterdi. "Asıl olay yeri mutfak."

Zemin kan içindeydi. Ayrıca mutfak masasıyla muhtemelen boğuşma sırasında kurbanın dokunduğu sandalye arkasında da kan lekeleri vardı. Yerde sürtünme izleri, bir kaşık ve kırık tabak parçaları göze çarpıyordu. Ocağın yanında kapağı açık bir yulaf ezmesi kavanozuyla bir ölçü kabı vardı. Dibi tutmuş, kararmış tencere ocağın üzerindeydi. Ocağın arkasındaki duvar ve üzerindeki davlumbaz isle kaplanmıştı.

Gurney yerdeki geniş kan lekesine daha dikkatle baktı. Cesedin ya da genişçe bir nesnenin burada durduğu sonra da buradan mutfağın dışına doğru çekildiği izlenimi uyanıyordu. Kan lekelerini izleyip önce verandaya oradan şeritlerle çevrili çimenlere doğru çıktı. İzler burada sona eriyordu. Şişman fotoğrafçı Barstow ve Slovak'ın aynı anda verdikleri talimatlarla fotoğraflanmasını istedikleri çimenlik alanın farklı açılardan görüntülemeye çalışıyordu.

Stryker, Gurney'in peşinden dışarı çıkıp arkasında durdu.

"Evet?"

Gurney soruyu duymazdan geldi. Çimenlerdeki son kan lekesiyle aracın lastiklerinin meydana getirdiği girinti arasındaki mesafeyi tahmin etmeye çalışıyordu.

"Buradan cesedi bagaja atmışlar gibi görünüyor," dedi Slovak kalın boynunu sağa sola sallayarak esnetmeye çalışırken.

Gurney, Barstow'un elinde, içinde siyah bir cisim olan delil poşetini fark etti. Ne bulduklarını sordu.

Daha iyi görebilmesi için poşeti kaldırdı. "Peale'in cüzdanı. Şuradaki çimenliğe atılmış." Durdukları yerden biraz ilerisini gösterdi. "Ehliyet, Lexus'un ruhsatı ve kredi kartları alınmış. Ayrıca para varsa onu da almışlar. Geri kalanlarıysa bırakmışlar. Golf kulübü üyelik kartı, avcılık kulübü üyelik kartı, sağlık sigortası kartı." Sert rüzgâr saçlarını savuruyor, zaman zaman yüzünü kapatıyordu ama bunun farkında değil gibiydi.

"Bunu her kim aldıysa sadece gerekli olanları tercih etmiş," dedi Slovak gereksiz bir yorumla.

"Evet, dedektif?" Stryker'ın sesindeki ısrarcı ton daha da artmıştı.

Ona döndü. "Evet?"

"Yorumunuzu bekliyorum."

"Şu ana dek açıkça görünenlere ekleyebileceğim bir şey yok."

"Açıkça görünen derken tam olarak neyi kastediyorsunuz?"

"Mutfakta bol miktarda kan var. Bazıları dışarı kadar uzanıyor. Ve çimenlerin üzerinde bir araca ait lastik izleri mevcut."

"Meşhur çıkarım gücünüzün size söyledikleri bunlardan ibaret mi?"

"Korkarım öyle."

Gurney'e bir süre inanmaz gözlerle baktıktan sonra Slovak'a döndü. "Peki ya sen? Burada gördüklerini nasıl açıklıyorsun?"

Yutkundu. İki arada bir derede kalmış gibiydi. Biraz duraksadı. "Şey... efendim... sanırım... yani bana öyle geliyor ki... Dan Peale öldürüldü. İçeri zorla giren, onu dışarıya sürükleyen biri ya da birileri tarafından. Muhtemelen bıçak ya da ... neş-

ter kullanmış olmalı. Çünkü çok fazla miktarda kan var. Sonra cesedi evden dışarı sürüklemiş, arabasının anahtarlarını almış, cüzdanındaki önemli şeyleri çalmış, garajındaki Lexus'u buraya getirip cesedini bagaja koyarak çekip gitmiş."

Stryker destekleyici bir tavırla başını salladı. "Başka?"

"Katil içeri girdiği sırada Peale yulaf ezmesinin suyunun kaynamasını bekliyormuş."

"Yemekte olmadığını nasıl anlıyoruz?"

"Yerde bulduğumuz kaşıkla kırık tabak temiz."

Bir kez daha başını salladı. "Çok güzel. Katilin kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Gurney'e bir an tedirgin bir bakış atıp boğazını temizledi. "Sadece bir kişi. Ama kanıtım yok. Yalnızca tahmin."

"Bu noktada fikirlere çok ihtiyacımız var."

Derin bir nefes aldı. "Dr. Ronald Fallow."

Stryker önce şaşkınlığa kapıldı, ardından devam etmesini istedi.

"Peale onu mahkemeye vermişti. Herkese onun hatalı ölüm kararı verişiyle ticari itibarının zedelendiğini söylüyordu. Fallow'un tıp lisansının elinden alınmasını istediği gibi bir de yüz milyon dolarlık bir tazminat talebinde bulunmuştu. Ayrıca dur durak bilmeden önüne gelene Fallow aleyhine atıp tutuyordu. Fallow'un bir noktada sabrının tükenmiş olduğunu düşünüyorum."

Stryker, gözlerinde anlık bir zafer parıltısıyla Gurney'e döndü. "Peki, buna ne dersin?"

"Üzerinde biraz düşünmem lazım."

"Mantıklı." Telefonu çaldı. Ekrana baktı, görüşmek için yanlarından uzaklaşmadan önce başını sallayarak ekledi. "Gitmeden sizinle konuşmak istiyorum."

Slovak, Gurney'e soran gözlerle bakarak "Umarım yanlış bir şey söylememişimdir," dedi. "Bana ne düşündüğümü sordu ben de aklımdakini söyledim."

Gurney gülümsedi. "Olayları çözen düşüncelerdir. Kendine saklamaktansa paylaşmak iyidir."

Slovak yanıta tatmin olmuş gibiydi. Dönüp eve yöneldi.

Barstow fotoğrafçıya çimenliklerdeki lastik izleriyle ilgili yeni talimatlar veriyordu.

Stryker telefondayken Peale'in evinin etrafında şöyle bir dolaşmaya karar verdi. Bakımlı bahçenin işlerini bir bahçıvanın yaptığı çok açıktı. Peale dizleri üzerine çöküp kuru otları toplayacak biri izlenimi vermemişti.

Evin etrafındaki turunu tamamladığında sarı bandın giriş noktasını oluşturacak şekilde aralık bırakıldı yere geri dönmüştü. Kır saçlı, not defterli polis memuru evi gösterdi.

"Bir bekçi kulübesine göre oldukça iyi, değil mi?"

"Bekçi kulübesi mi?"

"Şimdi değil elbette ama eskiden öyleymiş. Büyük Peale arazisinde. Tabii mülklerin çoğu yıllar önce, daha Bay Peale küçük bir çocukken satılmış. Geriye de sadece bu 'kulübe' ve etrafındaki birkaç dönüm arazi kalmış. Fakirleşmek buysa buna ben çoktan razıyım, orası ayrı. Her şey göreceli değil mi?"

"Gurney!" Stryker arka bahçede, diğer çalışanlardan uzakta ona sesleniyordu.

İlk olarak ne soracağını tahmin ettiğinden vereceği yanıta hazırlanmaya çalışarak, acele etmeden kadın savcıya doğru yürümeye başladı.

Haklıydı.

"Aklıma bir şey takıldı. Slovak'a Peale'i bulmasını söylemişsiniz. Neden?"

"Onunla konuşmak istemiştim. Yüz yüze. Telefonda değil."

"Neden?"

"Bir bilgisayar teknisyeni Tate'in morgda dirildiğini gösteren videoda bir ses anormalliği bulmuştu. Ben de bununla ilgili konuşmak istedim."

"Nasıl bir anormallik?"

"Çok belli değil. Ama videoda çok küçük de olsa yanlış yönlendirici bir şey olduğuna dair bir şüphe varsa üzerinde durmanın şart olduğunu düşündüm."

"Yani Slovak'ı ona verdiğim görevden sırf bu anormalliğin izini sürsün diye mi uzaklaştırdınız?"

Gurney, bu anormalliğin Slovak'a verdiği her türlü görevden çok daha fazla önemli olabileceği yönündeki düşüncesini söyleyecekti ki bu bariz durumun sessizliğini muhafaza etmesiyle ima mahiyetinde kalmasını sağlamanın daha iyi olacağına karar verdi.

Stryker aynı saldırgan tutumuyla bir sonraki konuya geçene dek de öyle oldu.

"Larchfield Emniyetiyle yapmış olduğunuz anlaşmayı okudum. En azından görev sınırlarınızın çok belirgin olarak belirtilmediğini gördüğümü söyleyebilirim. Hazır şu an yetki değişikliği olmuşken bu konuyu da netleştirsek iyi olur. Bu olayla ilgili şu andan itibaren tüm çalışmalarınızı öncelikle benim büroma yani Dedektif Teğmen Hapsburg'a bildireceksiniz. Bunun çok daha etkili ve..."

Gurney sözünü kesti. "Sanırım benim buradaki görevimi yanlış anladınız?"

Stryker şaşırarak "Yanlış mı anladım?" diye sordu.

"Mike Morgan'ın talebi üzerine olaya şöyle bir göz atmaya ve onunla, Brad Slovak'la ve Kyra Barstow'la önerilerimi paylaşmaya gönüllü oldum. Kimseye rapor vermeyeceğim."

"Bu profesyonel bir tutum değil. Ayrıca uygun olmadığı da ortada. Asla kabul edilemez."

"Anladım."

"Güzel. Öyleyse yarından itibaren raporlarınızı..."

Yeniden sözünü kesti. "Anladığım şey bu değildi ama. Ben anlaşma koşullarımın artık kabul edilemez durumda olduğunu anladım. Bu da benim olaya kendi istediğim şekilde müdâhil olmamı istemiyorsunuz anlamına geliyor. Eğer bir şekilde fikrinizi

değiştirirseniz emniyette numaram var. Bu arada size iyi şanslar dilerim. Ve de çok dikkatli olun."

Savcı ona bakakalmıştı.

Gurney gülümseyerek bir baş selamı verip Walnut Crossing'e dönmek üzere arabasına yöneldi.

57

Dönüş yolunda Gurney iki kez arandı. İlk arayan Slovak'tı.

"Umarım işinizi bölmüyorumdur."

"Sorun değil."

"Soruşturmadan ayrıldığınız doğru mu?"

"Resmi olarak evet. Bölge Savcısı soruşturmayı kendi tarzıyla yürütmek istiyor."

"Tanrım, bu büyük bir hata olur."

"Bu onun hakkı."

"Biliyorum ama tarzı hiç güven verici değil. Sizinle iletişimde olmamın bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki yok."

"Bana verecek herhangi bir tavsiyeniz var mı?"

"Sakin ol. İşini yap. Ve Stryker'a karşı açık fikirli olmaya çalış."

"Sizce Fallow'un Peale'in katili olabileceği yönündeki görüşümün üstüne gitmeli miyim? Mesela ondan bu sabah nerede olduğunu, neler yaptığını anlatmasını isteyebilirim."

"Senin yerinde olsaydım biraz beklerdim. Peale'i kimin öldürdüğü sorusuna yanıt bulmak için aceleci davranmaktansa kendine neden cesedinin ortadan kaldırıldığını sormalısın?"

"Siz yanıtı biliyor musunuz yoksa?"

"Henüz değil. Ama sanırım anahtar soru bu."

Slovak'la görüşmesini bitiren Gurney, Barstow'dan yeni bir sesli mesaj geldiğini fark etti.

"Morgdaki ses kaydının iki kez yapılmış olabileceği şeklindeki fikriniz için teknisyenimiz, 'Evet, bu tuhaf titreşimi açıklayabilir,' yanıtını verdi. Umarım duymak istediğiniz yanıtı almışsınızdır. Bu arada Stryker'la aranızda bir gerginlik yaşandığını duydum. Açıkçası hiç şaşırmadım. Böyle yaptıkça kendi kuyusunu kazıyor, farkında değil. İletişimi kesmeyelim. Sizin düşünme şeklinizi seviyorum."

Teknisyenin şüphesini doğrulamasına memnun olsa da şaşırmamıştı. Yeniden aklındaki, az önce Slovak'a da sorduğu soruya döndü. Ceset neden götürülmüştü?

Bu soruya verilecek net bir yanıt bulmak kolay değildi. Ceset kaybolma vakalarının, her zaman, cinayetle ilgili bir şeylerin gizlenme çabası olduğu düşünülürdü. Ama bu vakada kanı, boğuşma emarelerini temizlemek için en ufak bir çaba harcanmamış oluşu gizlenme çabasının doğru bir yanıt olamayacağını akla getiriyordu.

Saat dört buçukta eve vardığında bu sorunun yanıtına yaklaşabilmiş değildi. Ama bunun o sabah Peale'in mutfağında ne olduğunu dahası bu olayın neden yaşandığını anlamanın anahtarının bu yanıtta gizli olduğuna artık emindi. Madeleine saat beşi biraz geçe eve geldiğinde aklındaki bilmeceyi bir kenara bırakıp daha neşeli konulara odaklanmaya çalıştı.

Böyle bir konu açmasına fırsat kalmadan Madeleine aklındakini söyledi.

"Akşam fırtına beklendiğini duydum. Yemeği erken yiyip barınakta hava kararana kadar çalışsak nasıl olur?"

Uygun seviyede bir heves sergilemeye çabalayarak karısının isteğini kabul etti. Somon, pilav ve kuşkonmazdan oluşan basit bir akşam yemeğinin ardından barakanın sıvanması ve çatısının kaplanması işine giriştiler.

Her iki iş için de dışta kalacak kontrplak levhaların doğru boyda kesilmesi gerekiyordu. Madeleine, Gurney'in levhaları testere tezgâhında sabitlemesi, daire testereyi de kendisinin kullanmasında ısrarcı oldu. Daha önce bir daire testere kullanmadığından Gurney bir süre dönen bıçakları levhaya nasıl yerleştirmesi gerektiğini, geri tepmeden nasıl kaçınacağını ve nasıl kendini koruyarak çalışması gerektiğini anlatmaya ayırdı. Bu tür durumlarda sıklıkla yaptığı gibi Madeleine'i bezdirene dek aletin nasıl kullanıldığını ve tehlikelerini anlattı.

Ama akşamın geri kalanı gayet iyi geçti. Barınağın duvarları ve çatısı başarıyla kaplandı. Bir başka gün de kapının montajını yaparlarsa iş bitmiş olacaktı. Havanın kararmasıyla rüzgâr hızını arttırdı. Aletleri neredeyse bitmiş yapının içine koyup, çalışmalarından gayet tatmin olmuş bir şekilde gülümseyerek eve yöneldiler. Madeleine yaptığı şeyden mutluydu. Gurney de o mutlu olduğu için mutlu olmuştu.

Bu ruh hâli içinde gece yatağa girdiler, seviştiler ve sabaha dek rahat, huzurlu bir gece geçirdiler.

Gurney için bu zihin ve ruh hâli, ne kadar kaotik görünürse görünsün, dünyanın tüm parçalarının bir şekilde kendi yerlerine oturmaya başladığını algılamasına neden olurdu. Sakinlik, zaman kavramının ortadan kalkması, durağanlık, bakışını netleştirmesine olanak verirdi.

Bu yüzden ses, bu ideal huzur ortamında kalbe saplanan bir hançer etkisi yarattı.

Ambarın kapısına kanlı Kara Melek mesajı yazıldığında işittiği aynı tiz, vahşi sesti bu. Ancak ses bu kez eve yakın bir yerden geliyordu. Çok yakın bir yerden.

"David, uyan!"

"Uyanığım."

"Ne yapacağız? Işığı açayım mı?"

"Hayır, açma."

Yataktan fırladı, karanlıkta hızla giyindi. Komodinin çekmecesinden Beretta'sını alıp kot pantolonunun beline sıkıştırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Madeleine.

Yanıt vermedi.

Telefonunun saatine baktı. Gece yarısını bir dakika geçiyordu. Uzaklarda bir şimşek çaktı. Ardından şiddetli bir gök gürültüsü işitildi. Açık pencereden içeriye giren nem kokulu rüzgâr bir hayli serindi.

Hemen Hardwick'i aradı.

Çatlak, uykulu bir ses yanıt verdi. "Evet?"

"Uyandırdığım için kusura bakma, Jack. Bir misafirim var."

"Planın var mı?"

"Onu yakalamak, kimliğini belirlemek ve tabii ki tutuklamak ve sorgulamak."

"Bu bir plan değil ki." Hardwick mide bulandırıcı sesler eşliğinde boğazını temizledi. "Senin söylediğin her polisin fantezisi."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Kafasına bas kurşunu. Ceplerini taşla doldur. Sizin gölete at gitsin."

"Bu da başka bir olasılık tabii. Gelebilir misin buraya?"

"Hemen geliyorum, Sherlock. Tam teçhizatlı olarak."

Gurney telefonu cebine koydu. Yeni bir şimşek çaktı. Yine gök gürüldedi. Fırtına yaklaşıyordu.

Madeleine kalkıp yatağın kenarına oturdu. "Hardwick'i mi aradın?"

"Evet."

"Neden 911'i değil?"

"O buraya daha çabuk gelir."

"Walnut Crossing polisinden daha mı çabuk?"

"Akşam saat ondan sonra Walnut Crossing'te hiç polis kalmaz. Herkes Bounderville'deki şerif departmanına döner."

"Peki, ne yapmayı..." Sustu. Pencereden dışarı bakarken "Bu ne?" diye sordu.

Gurney işaret ettiği yöne baktı. Evin köşesindeki bir ağacın yapraklarında belli belirsiz turuncu parıltılar vardı. Yapraklardaki bu parıltı küçük bir ateşin yansıması gibi titreşiyordu. Gurney civarı da görebilmek için cama yaklaştı. Evin bu tarafında görünürde herhangi bir yangın yoktu.

Mutfağa koştu ve o anda cam kapılardan tavuk kümesiyle hemen yanına inşa ettikleri yeni barınakta yangın başladığını gördü. Peşinden gelip yangını gören Madeleine hemen kapıya yöneldi.

Gurney onu durdurmak için kolunu uzattı. "Dur! Şerefsiz herif dışarı çıkmamızı istiyor zaten."

"Ama yangını söndürmemiz gerek."

"Söndüreceğiz ama bu şekilde değil. Böyle yapmamızı o istiyor. Ben arkadan dolaşacağım."

Yatak odasına koştu. Spor ayakkabılarını giyip yatağın yanındaki pencereden dışarı çıktı. Nemli çimlerin arasında fark etmediği çukur yüzünden bileği feci burkuldu. Ani acı adrenalin etkisiyle dayanılabilir seviyeye indi. Belinden tabancasını çıkarıp emniyeti açtı.

Ardı ardına çakan üç şimşek evin arka tarafındaki ormanlık alanı aydınlattı. O yönde hiç kimseyi görmedi. Karanlıkta evin köşesine kadar yürüdü. Sonra dönüp kümesi tam karşıdan görebileceği konuma ulaştı. Çömelip yavaşça köşedeki yağmur borusunun yanına sindi.

Büyüyen yangın artık kümesle ev arasındaki bölgeyi aydınlatıyordu. Kümesin arkası ve Gurney'in bulunduğu yer karanlıktaydı. Hatta alevler yüzünden bu taraf az öncekinden bile karanlığa bürünmüş bir izlenim veriyordu.

Hâlâ kimseyi göremediğinden kuşkonmaz tarhının sonuna dek çömelerek ilerledi. Bir metreye varan boyları kısmi de olsa arkasına saklanma imkânı vermişti. Bir sonraki şimşeğin çakmasını bekledi. Belki bu kez birini görebilirdi.

Beklediği şimşek saniyeler sonra aynı anda hem beklenilen hem de çok şaşırtan bir durumu gözler önüne sererek çaktı.

Kümesin yanında, yeni barınağın tam köşesinde Billy Tate'i görmüştü. O çılgın gece Aziz Giles'in çatısındaki kapüşonlu gri sweatshirtlü, siyah kot pantolonlu Billy Tate şimdi karşısındaydı. Ama bu kez elinde duvar resmi yapmak için kullandığı boya spreyi değil bir AK-47 vardı. Ortalık yeniden karanlığa bürünürken kapüşonlu şahıs da gözden kayboldu. O anda da sağır edici gök gürültüsü işitildi.

"Polis! At silahını! Hemen!" diye bağırma fikri belki kâğıt üstünde doğru bir yöntem olarak görünebilirdi ama uygulama noktasında böyle yaptığında hem kendisinin hem de Madeleine'in hayatta kalma ihtimalini azaltacağı açıktı. Ve şu an için önemli olan tek şey hayatta kalabilmekti.

Tek dizini yere koyup Beretta'yı iki eliyle kavrayarak bir sonraki şimşeği beklemeye koyuldu. Şimşek çaktığındaysa rüzgârda sallanan kuşkonmaz sapları görüşünü kısmen engelledi. Yine de elinde saldırı tüfeğiyle, gri sweatshirtlü şahsı seçmeyi başardı ve hemen üç el ateş etti.

Önce acı dolu bir inleme, ardından küfür işitildi. Bir an sonrasındaysa üzerine kurşun yağmaya başladı. İki kurşun Gurney'in siper almak için kullandığı çiçek tarhının alçak duvarına saplanmıştı.

Burada daha uzun süre bu şekilde bekleyemeyeceğinden bağırarak standart polis uyarısını yaptı. İki kez. Yanıt gelmeyince barınak tarafına üç el daha ateş etti. Ardından evin arkasına doğru çekildi. Buradan diğer tarafa doğru dolaşmaya ve yangın alevlerinin aydınlığında kendine daha net bir görüş sağlamaya karar vermişti.

Arka arkaya çakan şimşeklerin aydınlığı arzu ettiği ideal konuma hızlıca gelmesine olanak verdi. Ama tam oraya ulaştığı anda ayağı bir taşa takıldı ve pencereden atladığında incinen bileği bir kez daha burkuldu. Ani acıyla tökezleyip dengesini kaybetti. Saklandığı yerden alevlerin aydınlattığı kısma doğru yuvarlandı.

Kapüşonlu şahıs barınağın diğer tarafına koşup sesin geldiği yöne doğru çılgınca ateş etmeye başladı. Gurney binaya isabet eden kurşunların seslerini duyuyordu. Arada verandanın ön tarafındaki çimenlik de bu kurşun yağmurundan nasibini alıyordu. Yüzükoyun yattığı yerden karşı ateş açtı. Sekiz ya da dokuz el. Emin değildi.

Bir sonraki şimşekte kapüşonlu şahıs ortadan kayboldu. Gurney kendini ayağa kalkmaya zorladı. Geri geri gidip, yatak odası penceresine ulaşabilirse oradan içeri girerek tüfeğini alabileceğini düşünüyordu. Ama yürümeye çalıştığında bunu yapamayacağını gördü. Başka ne yapabileceğine karar vermeye çalıştığı esnada gri sweatshirtlü şahıs barınağın arkasından alevlerin aydınlığına çıktı.

Gurney tabancasını ona doğrulttu. Tetiği çekti ve olabilecek en kötü sesi duydu. Metalik klik sesi şarjörün boş olduğunun işaretiydi.

Gri sweatshirtlü birkaç adım yaklaştı. AK-47'yi Gurney'in göğsüne doğrulttu. Kapüşonlunun, bir insana ait olduğuna inanmanın güç olduğu, kulakları tırmalayan kahkahası duyuldu.

"Çöplüğü boylamanın zamanı," dedi ses. Bir erkeğe mi yoksa kadına mı ait olduğu anlaşılmayan ses, frekans değiştirici bir makine aracılığıyla geliyor gibiydi.

Yüzlerce cinayet soruşturmasının ön saflarında yer alan biri olarak Gurney yaşamında ilk kez bir katille burun buruna geliyor değildi. Bu noktada yapılacak tek şeyin zaman kazanmak olduğunu çok iyi biliyordu. Tetiğin çekilmesini ne kadar geciktirebilirse böyle bir şeyin hiç gerçekleşmeme ihtimali varlığını sürdürecekti.

Deneyimleri çoğu katilin kontrolsüz öfkeyle hareket ettiğini söylüyordu. Bu tür durumlarda öldürmeye niyetlendikleri kurbanın ya da polisin kendileri ya da suçları hakkında neler bildiğini öğrenme imkânı doğduğundaysa biraz duraksama eğili-

minde olurlardı. Burada önemli nokta bildiklerini sırayla ortaya dökmek, gerçek amacı –yani zaman kazanma gerekliliğini– fark ettirmeden hikâyeyi mümkün olduğunca uzatmaktı. Bu son derece incelikli bir denge gerektiriyordu. Duygu yüklü ayrıntılar istenilen gecikmeyi sağlayabilirdi ama yanlış bir anda yanlış bir şey söylemenin ölümcül bir tepkiye yol açmak gibi bir tehlikesi de vardı.

Gurney işe basit bir soruyla başladı.

"O kadın için değer miydi?"

O anda çakan şimşek sanki sorusunun etkisini katlamıştı. Aydınlıkta üzerine sabitlenmiş kötü niyetli bakışları net olarak gördü.

Sonra yavaşça, ima dolu ifadelerle konuşmayı sürdürdü. "Lisenin tanrıçası. Karşı konulmaz, dokunulmaz. Billy Tate dışında. Onun gibi bir adi suçlunun senin yapamadığını yapabiliyor olduğunu görmek eminim dayanılmazdı. Sonra daha da kötüsü oldu. O tapılacak kadın gitti kendini Harrow Hill'deki o iğrenç adama sattı. Yıllar boyunca içini bir asit gibi kemiren o korkunç kıskançlığı tahmin edebiliyorum. Ve sonra bir mucize oldu. Seninle konuştu. Sana ilgi gösterdi. Tanrım, ne kadar büyük bir mutluluk olmalı! Sonunda şansın dönmüştü. Sana ne kadar süre sonra evliliğinde mutsuz olmaya başladığını, bu ilişkiden kurtulmayı ne kadar istediğini anlatmaya başladığını çok merak ediyorum. Muhtemelen sana karşı özel şeyler hissettiğini söylemeye başlamıştı. Belki de ikinizin birbirinizi çok iyi anladığınızı söylüyordu. Belki de bu şekilde ihtiyacın olan yönlendirme ve destek sağlanmış oldu. Ya da iğrenç ihtiyar Angus'un mutluğunun –ancak seninle kavuşabileceğini ima ettiği mutluluğun– tek engeli olduğunu çok daha net bir dille söylüyordu. Belki de sana bu mutluluğun minik örneklerini de sergiliyordu. Onun senden ne yapmanı istediğini anlamıştın. Sadece bunu nasıl yapacağını bilmiyordun. Çok tehlikeliydi. Karşılığında alacağın ödüle karşı koymak çok

zordu. Ama riskin büyüklüğü de barizdi. Sonra büyük bir fırsat kucağına düşüverdi."

Kümesin dışındaki alevleri hisseden tavuklar çılgınca gıdaklamaya başlamıştı.

Gurney o yöne bakınca alevlerin aydınlığında koyu renk giysili birinin hızla kümesin arkasına geçtiğini gördü.

Hikâyenin akışını bozmaması için soğukkanlılığını korumasının şart olduğunu biliyordu.

"Yaşamın boyunca bu kadar şanslı olmamıştın. Diğer yandan derhâl harekete geçmen gerektiğini biliyordun. Aksi takdirde fırsat kaçacaktı. Durumu –tek fırsatı– Lorinda'ya açıkladın. Ona ya şimdi ya da hiç dedin. Kabul etti. Birlikte bir plan yaptınız. Ve plan işledi. Mükemmel bir şekilde. En azından planın senin kontrolündeki kısmı. Sıkıntıyı Mike Morgan yarattı. Gergin, boğazına kadar suça batmış, kadın düşkünü Mike Morgan. Lorinda, Angus'tan kurtulma arayışında kullanmayı denediği ilk adamın o olduğundan bahsetti mi sana? Hayır, tabii ki yapmadı. Kimse ikinci seçenek olmak istemez."

Hafif aşağı inmiş AK-47 yeniden yukarı kalktı. Gurney kapüşonun altındaki karanlıktan öfke dolu bir homurdanma işitti. Karşısındakinin üzerine gitmekten başka çaresi yoktu.

"Ama Morgan mesajı anlamamıştı. Lorinda'yla ilişkisinin diğer ilişkileri gibi sadece seks temelli olduğunu sanıyordu. Sonra Lorinda onun bir sonraki adımı, kendisi için önemli olan o tek adımı atmayacağını anlayınca bir sonraki hedefe yöneldi. Yani sana."

Gurney bu hikâyeyi daha ne kadar uzatabileceğini bilmiyordu. Yağmurun başladığını ancak yüzüne birkaç damla düştükten sonra fark etti. "Her şeyi anladığımı sanıyordum. Sonra o mutfağa girip onca kanı, çimenlere bir araç girdiği izlenimi veren o lastik izlerini görünce aklım müthiş karıştı. Kendime sürekli aynı soruyu soruyordum. *Ceset neden götürüldü?* Ama bu yanlış soruydu, değil mi?"

Şimşek çakınca kapüşonun gölgeleri arasından sırıtma emaresi olarak algılanabilecek bir diş parıltısı göründü.

"Hoşça kal, Dedektif." Sert, kaba tonlaması değişmiş, sesini gizleme çabasını da bırakmıştı. Net, buz gibi soğuk bir sesle ve kimliğini açıkça ele verecek şekilde konuşmuştu.

Susturuculu AK-47'nin namlusunu Gurney'in göğsüne doğru çevirdiği esnada kapüşonlu şahsın arkasından tiz, metalik bir vınlama sesi işitildi. Ani refleksle ne olduğunu görmek için dönme çabası gecenin karanlığında yankılanan tüyler ürpertici çığlığıyla yarıda kaldı. Madeleine daire testereyi ileri doğru itmiş hızla dönen dişliler kapüşonlu şahsın silahı tutan elini parçalamıştı.

Neredeyse aynı anda Gurney'in üzerine kan fışkırırken acıyla çırpınan saldırganın silahı verandaya düştü.

Şahıs geriye doğru sendeledi.

Madeleine bir kez daha saldırdı.

Bir çığlık daha işitildi. İlkinden daha uzun, daha vahşi bir çığlıktı bu.

Bu kez verandaya doğru kan fışkırdı. Parçalanan kesik el Gurney'in ayakları dibine düşerken kapüşonlu şahıs genzinden kopup gelen çığlıklarıyla arazinin aşağısına, karanlığa doğru koşmaya başladı.

Madeleine soluk soluğaydı. Elinde hâlâ çalışan testereyi sımsıkı tutuyordu.

"Bitti tamam," dedi Gurney. "Bırakabilirsin."

Sözlerinin zerre kadar etkisi olmamıştı.

Madeleine ancak testerenin ucundan ayaklarına kan damlamaya başladığını fark edince aleti yere fırlattı. Verandanın taş zeminine çarpan metalin sesi onu sarsıp az önce yaşadığı deneyimin etkisinden sıyrılmasına fırsat verdi. Gözleri yaşla doldu. Gurney yanına gidip karısına sarılmak istedi ama ayak bileğindeki ağrı yüzünden kıpırdayamayacak hâldeydi. Madeleine ona yaklaştı. Bir dakika kadar sımsıkı sarıldılar.

Gurney ambarın arka tarafında bir yerde bir arabanın çalıştırıldığını işitti. Aracın farları gecenin karanlığını aydınlatmıştı. *Bu kayıp Lexus olmalı* diye düşündü Gurney.

"Yangını söndürmeliyiz," dedi Madeleine.

"Bahçe musluğunu aç. Hortum takılı zaten."

Vana evin arkasındaydı. Verandanın ışıklarını açtı. Sonra vanayı çevirip hortumu asılı olduğu yerden alıp çözdü. Getirip yanan dış yüzeye doğru tuttu. Hortumdan gelen suyun ve şiddetini artıran yağmurun etkisiyle yangın söndü. Kümesin ön tarafıyla barakanın dış cephesi artık dumanı tüten kapkara bir duvara dönüşmüştü.

Gurney telefonunu çıkardı. "Şimdi 911'i arama zamanı."

"Çoktan aradım. Buraya gelmeden önce."

Ambarlarından kasaba yoluna bağlayan patikanın ilerisinden şiddetli bir çarpışma sesi geldi.

"Arabaya binmeme yardım et," dedi. "Hemen o tarafa gitmem gerek."

Madeleine musluğu kapattı. "Ben de seninle geliyorum."

Yolun iki kilometre kadar aşağısına indiklerinde kazayı gördüler. Gurney'in arabasının farları karşı yönden gelen kırmızı Pontiac GTO'yla son hızla çarpışan gümüşi Lexus'u aydınlattı. Jack Hardwick, Lexus'un yanındaydı. Başı ve yüzü kan içindeydi. Yağmurla karışan kan başından tişörtüne doğru süzülüyordu. Burnu kırılmış gibiydi.

Gurney ağırlığını sağlam ayağının üzerine verip kapıdan destek alarak arabadan indi. "Jack?"

Hardwick, Lexus'un sürücü koltuğunu gösterdi. "Şu kapüşonlu piç umarım ölmüştür. Bu arada kim bu manyak böyle?"

Gurney bu sorunun yanıtından yüzden doksan beş emindi. Bu da aslında emin olduğu bir konuda verebileceği en yüksek değerdi.

"III. William Danforth Peale."

58

Walnut Crossing Hastanesi, teşhis amaçlı görüntüleme, laboratuvar tahlili ve acil müdahale imkânları sınırlı, mütevazı, tek katlı bir binaydı. Yine de yakın zamanda elden geçirilmiş acil servis odası böylesine küçük bir kasabaya göre gayet geniş sayılabilirdi.

Sürgülü cam kapıyla ayrılmış özel bölümde, acil yatağındaki Hardwick yarı oturur pozisyondaydı. Üzerinde yeşil hastane önlüğü vardı. Burnu bandajlanmış, koluna serum takılmıştı. Bir dizi kabloyla da hayati fonksiyonlarını ölçen monitörlü bir makineye bağlıydı.

Gurney'in de üzerinde hastane önlüğü vardı. Birkaç adım ileride, tekerlekli sandalyedeydi. Sol bacağı dizinden itibaren alçıya alınmıştı. Üzerinde Peale'e saldırdığı sırada giydiği siyah sweatshirt ve pantolonuyla Madeleine hemen yanında oturuyordu.

Mavi tayyörlü Stryker, arkasını kapalı cam kapıya dönmüş, üçünü görecek şekilde karşılarında duruyordu. Tekerlekli servis tepsisini kendisine bir masa oluşturacak biçimde aşağıya indirmiş, üzerine bir iPad, bir telefon ve defter yerleştirmişti. İnce dudaklı, ifadesiz yüzlü, ufak tefek bir adam olan Dedektif Teğmen Derek Hapsburg hemen yanında, kollarını kavuşturmuştu.

Hardwick'in yatağının arkasındaki duvar saati 04:05'i gösteriyordu.

Stryker, iPad'ini açtı. Saati söyleyip görüşmenin kaydedildiği bilgisini verdi. Sonra hazır bulunanların isimlerini teker teker söyleyip Gurney'den gece yaşanan olayı arazisinde birinin varlığından şüphelendiği andan ölümle sonuçlanan kazaya dek tüm ayrıntılarıyla anlatmasını istedi.

Madeleine'in alevleri ilk fark edişiyle başlayıp silahlı çatışmaya dek olan her şeyi anlatmıştı ki Stryker sözünü kesip çatışma

öncesi, şüpheli şahsa polis olduğunu karşı tarafa bildirip bildirmediğini sordu. Bunu net olarak yüksek sesle birkaç kez söylediğini ama dikkate alınmadığını söyledi. Gerçekten böyle de olmuştu. Sonra zor durumda kalmasına neden olan bilek burkulmasını, Madeleine'in elinde akülü testereyle gelişini, Peale'in elini kesişini, onun karanlıktaki çığlıklarını, yolun iki kilometre aşağısındaki ölümcül kazayla son bulan 'kaçışını' anlatmayı sürdürdü.

Stryker neden 911 yerine Hardwick'i aradığını sordu. O da Madeleine'e verdiği yanıtı tekrarladı. Savcı kaşlarını çatsa da bir yorum yapmadı.

Bu kez Madeleine'den düşündüklerini, yaptıklarını, testereyi seçme nedenini, başka hangi olasılıkları düşündüğünü, Peale'e doğru yaklaşırken niyetinin ne olduğunu anlatmasını istedi.

Madeleine ona şaşkın gözlerle bakakaldı. "Kaçık bir katil elinde saldırı silahıyla kocamı öldürmek için evimize saldırdı. Niyetim onu kurtarmaktı. O an aklıma ne geldiyse onu yaptım. Başka olasılıkları düşünecek vakit yoktu. Eğer diğer olasılıkları düşünmek için vakit kaybetseydim kocam ölmüş olurdu."

Stryker en ufak bir empati belirtisi içermeyen tavrıyla başını yavaşça salladı. Sonra yeniden Gurney'e döndü.

"Jack Hardwick'e arazinizden kaçarken aracıyla çarptığı kişinin Danforth Peale olduğunu söylemişsiniz. Bunu nasıl anlamıştınız?"

"AK-47'yi kalbime doğrultup tetiği çekmek üzere olduğu o ana dek tam manasıyla emin değildim aslında. Ama o an sesini gizlemeye çalışmaktan vazgeçti. Ben de tanıdım. Çünkü tonlamaları kendine hastı."

"*Tam manasıyla* emin olduğunuz anı söylüyorsunuz. Bu da daha önceden kısmen emin olduğunuz anlamına mı geliyor?"

Gurney o an acaba böyle itici bir tavır sergilemek için özel çaba mı harcıyor yoksa kişiliği mi böyle diye kendine sormadan edemedi. Her iki olasılık karşısında da ses tonuna aldırış etmemeye karar verip sorunun içeriğine odaklandı.

"Dün sabah okların Peale'i gösterdiğini zaten düşünüyordum. Ve bunların rastlantı olamayacağına ve onun Lorinda'nın suç ortağı olduğunu ortaya koyduğuna ikna olmuştum aslında. Ama sonra..."

Stryker sözünü kesti.

"Ne diye bunu kendinize sakladınız? Peale'in evinde yanımdaydınız. Ama tek bir kelime bile etmediniz. Nedenini öğrenmek istiyorum."

"Peale öldürülmüş gibi göründüğünden benim bu görüşümün anlamsız kalacağını fark ettim. Çünkü böyle bir durumda bir başkasının Lorinda'nın suç ortağı olma ihtimali belirmişti ve Peale de bu şahsın son kurbanıydı."

Stryker kaleminin tersiyle tepside tempo tutuyordu. "Ve bu kafa karışıklığı sesini tanıdığınız ana kadar devam etti?"

"Daha önce kafamda şekillenmeye başlamıştı aslında. Özellikle kanlı mutfağı ve dışarıdaki sürüklenme izlerini görünce kendime neden cesedin götürüldüğü sorusunu sormaya başlamıştım. Bir türlü buna bir yanıt bulamıyordum. Sonra soruyu değiştirdim. Cesedin neden kayıp olduğunu sormaya başladım. Ve işte o anda yanıt karşımda belirdi. Çok basit bir nedeni vardı bunun. Ortada ceset falan yoktu ki. Çünkü cinayet işlenmemişti."

Stryker kalemle oynamayı kesti. "O kadar kan nerden çıktı peki? Ya da arabaya kimi sürüklediler?"

"Tamamı tezgâhtı. Peale muhtemelen kendi kanını kullanmıştı. Bunu ancak DNA sonuçları geldiğinde bilebilirsiniz. Sürüklenme izlerine gelince, bunu herhangi bir şeyi sürükleyerek yapması gayet kolaydı. Sanırım Harrow Hill'de olanları duyduğu anda büyük planının başarısızlığa uğradığını anladı. Bir an evvel Larchfield'ı terk etmesi gerekiyordu. Cinayet mahalli senaryosunu peşine düşülmesine mani olmak için tezgâhladı."

"Büyük plan mı? Hangi büyük plan?"

"Lorinda'yla ilk günden beri üzerinde çalıştığı plan."

"İlk gün? Herkesi yani, Angus Russell'i, Mary Kane'i, Linda Mason'u, Chandler Aspern'i, Billy Tate'i o mu öldürdü diyorsunuz?"

"Russell, Kane, Mason ve Aspern cinayetleri onun eseri evet. Ama Tate değil. Kesinlikle Tate değil."

"O zaman kim..."

Sözünü kesti. "Larchfield'la ilgili bilmeniz gereken bazı şeyler var. Bu bilgilerin bazıları arşiv kayıtlarında mevcut. Bazılarını Hilda Russell'dan bazılarını da kendi yaptığım araştırmalar neticesinde öğrendim."

Stryker kalemini bıraktı. Parmaklarını uçlarından birleştirip ifadesiz gözlerle Gurney'in yüzüne baktı.

Ona geçmişte Angus'la anlaşmazlık yaşayan kişilerin ortadan kaybolmalarını, Angus'un Silas Gant'la olan maddi ilişkisini, Lorinda'nın Otis Strane'le olan akrabalık bağını ve –Hilda'ya göre– Russell'la Peale ailesi arasında var olan uzun dönemli karanlık ilişkiyi anlattı. Sonra Hanley Bullock'un şüphe verici ölümünden ve bu ölümün eski ilişkilerle nasıl bağlantılı göründüğünden bahsetti. Gümüş renkli saçlarını arkaya tarayan adamın Gant, parmak eklemlerine "OTIS" dövmesi olanın da Otis Strane olduğu açıktı.

"Bunu kanıtlayamam," diye devam etti Gurney. "Ama bir bahis imkânı olsa o gün Crickton'da Bullock'un cenazesini götüren aracın sürücüsünün Danford Peale'in babası olduğuna bütün emekli maaşımı yatırırdım. Hilda Russell onu yaşamı boyunca tanıdığı en soğuk adam diye tarif etmişti. Cenaze araçlarıyla mezarlıklara sahip olması, onu cesetlerden kurtulmak istendiğinde ideal kişi hâline getiriyordu mutlaka."

Stryker tahammülsüzlüğü ellerini iki yana açarak gösterdi. "Bu on sene önceydi. Bunun günümüzde olanlarla nasıl bir..."

Gurney bir kez daha sözünü kesti. "Lorinda'nın kimlere güvenmiş olabileceğini düşünüyordum. Akla ilk gelen isim Gant'tı. Ama Aspern'in öldürüldüğü gece Gant, Batı Virginia'daki şu

silahlanmanın savunulduğu toplantıdaydı. Bu yüzden başka biri olmalıydı. İşte o anda aklıma *armut dibine düşer* düşüncesi eşliğinde Peale geldi."

Stryker kulaklarına inanamadığını şekilden şekle giren yüzüyle belli etti. "Armut dibine düşer mi? Bu mu yani? Katilin Peale olduğunu anlarken kullandığınız dayanak bu muydu gerçekten?"

Dedektif Hapsburg'tan alaycı bir homurdanma işitildi.

Hardwick onu hangi boy ceset torbasına sığar diye düşündüğü izlenimi verecek nefret dolu bir ifadeyle süzüyordu.

"Sadece o değil," dedi Gurney sakinliğini koruyarak. "Size daha önce de bahsettiğim gibi morg videosunun ses kaydında küçük bir tuhaflık vardı. Videoyla oynanmış olabileceği düşüncesi aklımda birçok farklı fikrin belirmesine yol açtı. Ve gerçekten de ses kaydının sahte olduğu ortaya çıktı. Artık Peale'in güvenlik kamerasının görüntülerindeki tabutun kırılma sesinin gerçek olaydan çok önce kaydedildiğine eminim."

Stryker kollarını kavuşturdu. "Başka bir şey de var mı?"

"Evet. Laboratuvar teknisyenlerinden biri tabutun zeminine açılmış küçük bir delik buldu. Peale'in krikoyla uğraştığını hatırlayıncaya dek bunun ne olduğuna bir anlam verememiştim. O kriko modeliyle ilgili araştırma yaptığımda bulduklarımsa Peale ve Lorinda'nın en başından beri iş birliği içinde olduklarına dair şüphelerimi doğrular nitelikteydi. Bu aynı zamanda olaydaki ilk büyük hilenin de nasıl gerçekleştirilmiş olduğunu açıklıyordu."

Stryker kollarını çözdü. Sonra yeniden kavuşturdu. "Peale'in en başından beri işin içinde olduğunu söylüyorsunuz. Ama daha bir dakika önce onun Tate'i öldüren kişi olmadığını söylediniz. Eğer o yapmadıysa kim yaptı?"

"Bu bulmacanın en kolay kısmıydı," dedi Gurney. Yanıt en başından beri gözlerimizin önündeydi. Dahası bize yanıtın bu olduğu söylenmişti de. Keşke inanmak için biraz çabalamış olsaydık. Keşke..."

Dedektif Hapsburg sözünü kesti. "Rol kesmeye gerek yok. Sadece soruya yanıt verseniz nasıl olur?"

Gurney gülümsedi. "Billy Tate yıldırım çarpması sonucu çatıdan düşerek öldü. Dr. Ronald Fallow onun öldüğünü açıkladı. Doğrusu da buydu. Herkesin yanıldığını düşündüğü Fallow aslında haklı olan tek kişiydi. Tate ölmüştü. Ama ölümünün neden olduğu durum Danford Peale'e çok cezbedici geldi. Daha doğrusu bu durum onun açısından geri çevrilmesi imkânsız bir hediye gibiydi. Altın tepside sunulan ve bir daha yakalama şansı olmayan bir fırsat."

"Ne fırsatı?"

Lorinda Russell ondan ne istediğini net olarak söylemişti. Ve artık bunu yapmak için önünde harika bir fırsat vardı. O gece morga cesedi kaldırılan genç adam, geçmişte herkesin içinde Angus Russell'a tehditler savurmuştu. Ayrıca birine saldırmak istendiğinde en kolay tercih edilen suçlamalardan birine maruz kalma imkânı verecek biçimde Satanizm ve büyücülükle ilgileniyordu. Ve hepsinden de iyisi hiç kimse cenazeyi istemiyordu. Üvey annesi ona ait olan hiçbir şeyi istemediğini net olarak söylemişti. Telefonuna ya da araba anahtarlarına bile dokumak istememişti. Ne anma töreni ne ziyaret saatleri düzenlemesi ne de başka bir talebi olmuştu. Sadece Peale'den cenazenin nasıl defnedileceğine karar verene dek morgda muhafaza etmesini istemişti."

"Ama video..." diye başladı Stryker.

"Video kaydı Peale'in zekâsının ürünüydü. Tate'le aşağı yukarı aynı boydaydı. Elbiseleri ona rahatça uymuştu. Cenaze törenleri için çok makyaj yapmışlığı vardı. Bu yüzden birinin yüzünü, en azından uzaktan, yanmış ve ciddi derece hasar görmüş şekilde göstermek, onun için hiç de zor değildi. Komşusundan krikoyu tabutu içeriden kırmak için aldı. Bir dakika önce krikonun modelini araştırdığımı söylemiştim. Şunu buldum. Bu model krikolar elektrikle çalışıyorlarmış ve uzaktan kontrol edilmeleri mümkünmüş. Kısacası Peale tabutun altına bir güç kablosunun

geçebileceği kadar bir delik açtı. Krikoyu tabuta koydu. Kapağı kapatıp mandalı yerine geçirdi. Sonra uzaktan kumandayla krikoyu devreye sokup tahtanın içeriden kırılmasını sağladı. Bu kırılma, parçalanma seslerini kaydetti. O gece güvenlik kamerası otomatik olarak devre dışı kalıncaya kadar tabutu ceset muhafaza bölmesinde bekletti.

"Sonra kamera yeniden çalışınca, bizim kayıtta duyduğumuz önceden kaydettiği tabutun parçalanma seslerini bu görüntülere ekledi. Kalanını videoda gördük zaten. Tate'in giysileriyle tabuttan çıktı, odada bir süre sağa sola çarparak dolaştı ve sonra Selena Cursen'le Aspern'e mesaj göndermek için telefonunu kullandı."

Stryker şimdi öne doğru eğilmişti. "Neden Aspern?"

"Aspern'i suçlu göstermek en başından beri düşünülen bir seçenekti. Ona bu mesajı yollayarak bu seçeneğe zemin hazırlamak istemişti."

"Tate'in cesedini ne yaptı?"

"Muhafaza dolabında ve gerekli olabilecek başka yerlerde parmak izlerini bırakmak için ellerini kesti. Angus cinayeti sonrası DNA incelemesinde ortaya çıkması için bir miktar kanını aldı. Sonra da parçalara ayırıp Aspern'in evinin yakınlarındaki ormana gömdü."

"Tanrım," diye mırıldandı Stryker. Gurney gözlerinde olayla ilgili o ana kadar bildiklerini temel alarak kendisine az önce anlatılanların inandırıcılığını sorgulamaya çalıştığını görebiliyordu.

Güler yüzlü bir hemşire Stryker'ın arkasındaki kapıyı formalite icabı tıklatıp yana çekerek açtı. "Böldüğüm için özür dilerim. Hastalarıma bakmam lazım." Hardwick'in yatağının yanındaki ekranda yer alan sayıları, ne kadar serum kaldığını kontrol etti.

"Sanırım yaşayacaksınız. Sizi yirmi dört saat daha burada tutmak istiyoruz. Sonra tüm değerleriniz hâlâ bu şekildeyse sizi göndeririz. Ama bir süre başınızı korumanız gerekecek. Herhangi bir darbeye maruz kalmamalısınız. En azından bir süre." Gülümsedi. Gurney'e döndü.

"Ağrınız var mı?"

"Pek yok."

"Güzel. Bildiğim kadarıyla siz gidebilirsiniz." Yine gülümsedi, dışarı çıkıp kapıyı arkasından çekti.

Stryker anlatılanlarda zihnine takılanları düşündüğünü ortaya koyan bir tavırla kaşlarını çatmış Gurney'e bakıyordu.

"Sizin senaryonuza göre Peale, Tate'in morgda dirildiği saçmalığını sırf güvenlik kameralarını yanıltmak için yapmış. Doğru mu?"

"Evet."

"Ama okuduğum ifade tutanaklarına göre başta böyle bir video kaydı olmadığını iddia etmiş. Madem amacı buydu, ne diye öyle söyledi?"

"Aslında bilgisayar teknisyenlerinden biri bugünlerde bulut tabanlı veri muhafaza sistemlerinin çok yaygın olduğunu, bu yüzden de ilk olarak böyle bir sistem olup olmadığını aradıklarını söyleyene dek bu benim de aklıma takılmıştı. Eğer Peale de bunu düşündüyse video kaydının er geç ortaya çıkacağının farkındaydı. Dolayısıyla bu konuda bilgisiz olduğu şeklindeki sözleri sadece inandırıcılığı artırma amaçlıydı."

"Bay Peale'in sahtekârlık konusunda son derece yetenekli olduğunu düşünüyorsunuz sanırım?"

"Öyle düşünüyorum."

"Bir soru daha. Eğer evindeki o kanlı sahneyi kaçışına zemin hazırlamak için uydurduysa ve herkes onun öldüğünü düşünürken ve de ortadan kaybolma fırsatına kavuşmuşken neden sizi öldürmeye çalışarak zaman kaybetmeyi göze aldı?"

Gurney omuz silkti. "Çok mantıklı görünmüyor, değil mi?"

"Hayır, görünmüyor."

"Sebebini ben biliyorum."

Konuşan Hardwick'ti. "Size niye böyle yaptığını söyleyeyim. Şu karşınızdaki deli var ya, Sherlock, kafayı bir şeye taktı mı sonuna dek ipin ucunu bırakmaz. Peale aptal değildi. Belki bu

adamın bir sene sonra kendisini enselemek için karşısına çıkmayacağından emin olmak istemişti."

Uzun bir sessizliğin ardından Stryker başını salladı.

"Şimdilik bu kadar yeter. Tekrar ararım sizi."

Gurney'le Madeleine hastaneye acil ambulansıyla getirildiklerinden araçları yoktu. Mesaisini bitirmiş bir güvenlik görevlisi onları evlerine bırakmayı önerdi.

Ambarla gölete giden yolun ayırımına geldiklerinde Madeleine bundan sonrasını yürüyerek gidebileceklerini söyledi. Gurney arabadan yavaşça indi. Hastaneden aldığı koltuk değneğine ağırlığını verdi. Madeleine'in buraya kadar getirdiği için teşekkür edip ödeme yapmayı teklif ettiği güvenlik görevlisi bunu kabul etmedi. Aracın gidişinin ardından yavaş yavaş eve yöneldiler. Madeleine hemen eve girmeyip göl kenarındaki kamp sandalyelerinde biraz oturmayı önerdi.

Gurney koltuk değnekleriyle yürümeye alışık olmadığından oraya ulaşmaları biraz zaman aldı. Nihayet oturduklarında Madeleine aslında eve gitmeyi mümkün olduğunca geciktirmeye çalıştığı için burada oturmak istediğini söyledi. Kümesteki yanık kokusunun çağrıştıracağı korkunç anlarla mümkün olduğunca geç yüzleşmek istiyordu. Sabahın güzelliğine bir süre kendini kaptırabilirse direncinin artacağını düşünüyordu.

Doğuda, tepelerin üzerinde güneş yükseliyordu. Fırtınanın dinmesiyle bulutlar dağılmıştı. Hafif hafif esen rüzgâr huzur vericiydi. Çimenlerdeki yağmur damlaları güneş altında parıldıyordu. Havanın durgunlaşmasıyla göletin üzerinde minik böcekler, sinekler uçuşmaya başlamıştı. Kızıl kanatlı karatavuklar sazlıklara yuva yapmaya çalışıyordu. Geceki yağmur, yol kenarındaki mavi kır çiçeklerini iyice canlandırmıştı.

Gurney uzanıp karısının elini tuttu.

"Düşünüyorum da," dedi Madeleine. "Belki de bir an evvel bir çift lama almalıyız."

"Ne?"

"Evet, yani bunu ben bir işaret olarak algıladım. Bir tür işaret."

"Nasıl?"

"Eğer aklımızda lama fikri olmasaydı kümesin yanına bir barınak inşaatına girişmeyecektik. Ve eğer o barınağı inşa ediyor olmasaydık testere orada olmayacaktı. Zaten nasıl kullanıldığını da bilmeyecektim. Kısacası lamalar bir şekilde hayatını kurtardı senin."

"Hmm."

"Eee, ne diyorsun?"

SON SÖZ

Martin Cormody'nin halkla ilişkiler konusundaki üstün gayretleri Larchfield'ta artık herkes tarafından bilinen cinayetlerin etkisini hafifletme amacına ulaşamadı. Medyada ardı ardına itibarını zedeleyen haberlerin yer almasıyla kasaba bu kez de kötü bir şöhret edinmiş oldu. Bunlardan en kötüsü de RAM-TV'nin kasabaya verdiği yeni isimdi. Ölüm *Kasabası.*

Yasal süreçlerin başlatılması ve vergi incelemeleri sonrasında Silas Gant'ın Tanrı Dostları Kilisesinin tahmin edilemeyecek kadar karmaşık bir yapıda olduğu ortaya çıktı. Müritler kısa sürede kiliseyi terk ettiler. Sonuna dek bağlı oldukları liderleri ve aynı zamanda koruyucuları olmayınca geri kalan müritler de bir zamanlar ait oldukları motosiklet çetelerinin cehennemi dünyasına tekrar karışarak ortadan kayboldular. Gant'ın kale hâline getirdiği arazisinde tutulan korkutulmuş ve duygusal olarak zarar görmüş kadınlar her türlü rehabilitasyon hizmetinin sağlandığı ve ileride topluma yeniden karışabilme imkânları yaratılmaya çalışılan kamuya ait sosyal destek kuruluşlarının himayesine alındılar.

Danforth Peale'e ait mal varlıkları arasında New York kırsalında yer alan üç mezarlık daha olduğu keşfedildi. Burada bir mozolede yapılan inceleme sonrasında aralarında yeni gömüldüğü için kimliği kolayca Randall Fleck olarak teşhis edilen şahıs da olmak üzere çürüme aşamasında birkaç ceset daha bulundu.

Selena Cursen ve Raven (gerçek adıyla Lulu Rubin) hastaneden taburcu edildiler. Yakılıp kurşunlanan binayı satılığa çıka-

rıp travma kurbanlarının bir araya geldiği bir topluluğa katılmak üzere Kaliforniya'ya taşındılar.

Mary Kane'nin cenazesi altı hafta morgda kaldı. Hiçbir akrabası tespit edilemedi. Son derece sınırlı mirasını bıraktığı Kuş Kulübü sonunda cenazenin kaldırılma sorumluluğunu üstlendi.

Angus ve Lorinda Russell'ın cesetlerinin yakılması sürecine tek bir kişi bile katılmadı. Hilda Russell küllerin tıbbi atık olarak kabul edilmesi talimatını verdi.

Silas Gant'a, Silahlı Rahipler Hareketi şaşaalı bir cenaze töreni düzenledi. Törende ateistlere, sosyalistlere ve eşcinsellere karşı Tanrı'nın safında dimdik durduğu için gerçek bir Haçlı olarak övüldü. Öldürülmesi de Hıristiyanlığa karşı gerçekleştirilmiş bir terörist saldırı olarak lanetlendi.

Linda Mason'un kız kardeşi cenazenin, Linda'nın doğduğu yer olan Vorlandville kırsalındaki küçük bir kasabaya gönderilmesini sağladı. Melekler Kapısı Mezarlığında, anne babasının yanında toprağa verildi.

Billy Tate'in, Peale'in Chandler Aspern'in evinin yakınlarına gömdüğü sonrasında kimlik tespiti için Adli Tıp Kurumuna gönderilen cesedinin kalıntılarına kimse sahip çıkmadı. Darlene, Tate'in cesedin lağım farelerine yem edilmesi talebine karşılık ceset New York Eyaleti Sağlık Kurumu yönetmeliğinde tanımlanan kurallar çerçevesinde imha edildi.

Seradaki vincin halatlarında yapılan mikroskobik incelemede Chandler Aspern'e ait olduğu tespit edilen kan izleri sayesinde Gurney'in vincin vurulma esnasında onu dik tutmak amacıyla kullanılmış olduğu görüşü onaylanmış oldu.

III. William Danforth Peale vasiyetnamesindeki talimatlar uyarınca üç Peale mezarlığından en seçkin olanında, Peale ailesi mozolesinde toprağa verildi. Cenazede çok az sayıda medya mensubu hazır bulundu. Hiçbir aile mensubu ya da arkadaşıysa törene katılmadı.

Madeleine'in somut gerçeklerle ilgili güvenilir içgüdülerinden aldığı destekle Gurney soruşturma sürecinde yaptığı hataları yeni baştan değerlendirmeye koyuldu: Morg videosunun tutarlılığına inanmış, Barstow ve Vickerz'ın Tate'in tabuttan varsayılan "kaçışı" ile ilgili birbirini tamamlayıcı açıklamaları sorgulamadan kabul etmiş, Peale'in Fallow'a karşı sergilediği öfkenin gerçek olduğuna ikna olma saflığı göstermişti. Olayları değerlendirme aşamasında yaptığı bu hatalar kendisiyle ilgili daha önce farkında olmadığı bir gerçeği fark etmesini sağladı. Nefretle ilgili anlatılanlara sevgiyle ilgili anlatılanlardan çok daha kolay inandırıcılık atfetmek gibi bir eğilimi vardı. Öfke gerçek, sevgiyse sorgulanabilir gibi görünüyordu gözüne. Belki günün birinde bunun kökenine inip neden böyle düşündüğünü keşfedebilirdi. Bu arada akademideki bir sonraki seminerinde kendini haklı göstermeye çalışmadan, yaptığı bu hatalardan da bahsetmeye karar verdi. Öğrencilerin ilgisinin öğretmenlerin hatalı olduğunu kabul ettiği anlarda ne kadar arttığını iyi bilirdi.

Zaman zaman, özellikle de sabahın erken saatlerinde Russell malikânesindeki katliam gecesini düşünüyor ve hazırladığı orijinal planın, bu konuyu Morgan'la paylaşması neticesinde onun olaya kendi tarzıyla müdâhil olmasına neden oluşunun ardındaki mantığı acımasızca sorguluyordu. Yine de bu tür anlarda konuya Madeleine'in bakış açısı doğrultusunda yaklaşmayı tercih ediyor ya da en azından çabalıyordu. Onun yorumlarını düşünmek bir nebze de olsa iç huzuru bulmasına olanak veriyordu.

Belediye Başkanlığı yetkilerini alan Hilda Russell güneşli bir temmuz sabahı Gurney'i arayıp ona Larchfield Polis Şefliği görevini teklif etti. Gurney bu teklifi kibarca geri çevirdi. Sonra ona kilise lojmanında buluştukları gün Larchfield'ın önde gelen sakinleriyle ilgili anlattıkları, özellikle de Russell ve Peale aileleri arasında uzun zamandır süregelen karanlık ilişkiden bahsettiği için bir kez daha teşekkür etti. Çünkü bunu bilmeseydi olayın can alıcı kısmını asla kavrayamayabilirdi.

Lorinda Russell ve Chandler Aspern vasiyetname hazırlamadan ölmüşlerdi. Harrow Hill'deki mülkleri de dâhil olmak üzere mal varlıklarının önemli bir bölümünün bundan sonraki akıbeti uzun yıllar sürme ihtimali yüksek bir hukuki konu hâline dönüştü.

Çok sonraları, kapalı bir günde Larchfield'tan son bir kez daha geçerken, durgun göl sularının ardında tüm heybetiyle yükselen, ıssız Harrow Hill'in görünüşü Gurney'in içinin ürpermesine yol açtı.

TEŞEKKÜR

Dave Gurney serisi, sıra dışı insanların ilgisi, enerjisi ve sezgileri sayesinde devam ediyor.

İlk olarak Counterport'taki usta yayıncılarıma özellikle de ön koşulsuz benimsediğim yanılmaz yorumları ve yol göstericiliğiyle muhteşem editörüm Dan Smetanka'ya teşekkür ediyorum.

Ayrıca çalışmamı destekleyen mükemmel ajanlarıma, Molly Friedrich'e, Lucy Carson'a ve Hannah Brattesani'ye de teşekkür ediyorum. Onlardan daha iyi, daha hoş, daha efektif çalışma arkadaşları düşünemiyorum.

Ana karakterlere ve şaşırtıcı planlara olan heveslerini her fırsatta sergileyerek bu öyküleri yaratma motivasyonumu yüksek tutan Dave Gurney serisinin sadık okurlarına özel olarak teşekkür etmek istiyorum.

Ve bana verdiği destek, Gurney'e çözmesi için tuhaf suçlar tasarladığım dönemdeki uzun süreli sessizliğime gösterdiği inanılmaz sabır ve hepsinden de ötesi bana bu muhteşem hayatı sağladığı için eşime teşekkür ediyorum.

By. Mrs. N.

YAZAR HAKKINDA

© Naomi Fisch

Dave Gurney polisiye dizisinin yazarı JOHN VERDON'ın eserleri yayınlandığı yirmiden fazla dilde bestseller oldu: *Aklından Bir Sayı Tut, Gözlerini Sımsıkı Kapat, Şeytanı Uyandırma, Peter Pan Ölmeli, Kurt Gölü ve Fırtınada Yanacaksın.* Roman yazarlığına başlamadan önce Verdon, yaratıcı reklam yönetmenliği ve özel mobilya üreticiliği gibi iki farklı alanda kariyer yaptı. Şu an eşi Naomi'yle New York kırsalında yaşamakta. Daha fazla bilgiye johnverdon.net adresinden ulaşılabilir.

By. Mrs. N.

By. Mrs. N.

TEPENİN LANETİ

Larchfield'ın en nüfuzlu adamı Angus Russell, Harrow Hill'deki malikânesinde boğazı kesilerek öldürülmüştür. Olay mahallindeki DNA ve parmak izleri, kurbana karşı husumeti bulunan belalı Billy Tate'e işaret eder. Ancak bir sorun vardır: Tate, bir gün önce kilisenin çatısından düşerek ölmüştür.

Polis, Tate'nin cesedinin kaldırıldığı morgu kontrol ettiğinde cesedin yalnızca ortadan kaybolduğunu değil tabutun içeriden kırılarak açıldığını da keşfeder. Bu durum çok geçmeden yürüyen ölü, cehennemden gelen katil, zombi cinayeti olarak anılmaya başladığında bir zamanların huzurlu kasabası artık herkesin bir şüpheliye ve aynı zamanda kurbana dönüşebileceği korkunç bir kâbusa da uyanmış olur.

Eski meslektaşı art arda işlenen bu tuhaf cinayetleri çözmek için kapısını çaldığında Dave Gurney, ölümün ötesinden öldürme ihtimali olan bir katili avlamak üzere tüm analitik becerilerini kullanmak zorundadır.

"Verdon şaşırtıcı bir olay örgüsü yaratıp onu tatmin edici bir şekilde çözmede hiç bu kadar usta olmamıştı."
Publishers Weekly

"Ona verdiğiniz dikkati ve zamanı sonuna kadar hak eden bir yazar." **Bookreporter.com**

KDV'den muaftır

ISBN: 978-625-7781-28-2

9 786257 781282

- 60.00 TL

